

ДЖЕЙМС ДЪГЛАС ЖЕСТОКИЯТ ПРЪСТЕН

Част 1 от „Джейми Синклер“

Превод от английски: Анна Христова, 2012

chitanka.info

Ha Kapa

1.

1937 г.

Платото Чанг Танг, Тибет

Ернст Грюбер примижа срещу ледения вятър и стисна зъби, без да изпуска от поглед отдалечаващата се фигура отпред. Мускулите на краката на германеца сякаш горяха, а гърдите му като че ли вдишваха солна киселина, но болката му доставяше някакво мазохистично удоволство. Щом той страдаше, колко ли по-зле се чувстваха по-слабите мъже, които следваха почти отвесния ръб от голи мъртвешкосиви скали, който им служеше за път нагоре в планината?

За разлика от водача друкпа^[1] Джигме. И той като всичките си сънародници — номади, които се бореха да оцелеят на едно от най-негостоприемните места на земята, беше жилав млад мъж, способен на невероятна издръжливост. Крачката му беше равномерна като метроном — независимо колко стръмен беше склонът или труден теренът. Бяха минали пет дни, откакто експедицията тръгна от базовия лагер до сладководното езеро. Днес вървяха четири смазващи часа през местност, лишена от всякаква вода и растителност, но той пак не показваше никакъв признак на умора. Грюбер — опитен изследовател, изкачил някои от най-високите върхове в Хималаите и ръководил преди десет години първата германска експедиция през пустинята Гоби, обичаше да си мери силите с подобни хора, но знаеше, че спътниците му ще капнат, ако поддържат същото темпо.

— Бгак па! Гчи чу чод! — извика той: заповед да спрат за час. Но тя явно се изгуби във вятъра, тъй като водачът не намали ход, или пък може би не му се искаше да спре. Такива бяха тези хора. Твърдоглави. Щеше да бъхти като магаре, докато стомахът не му каже, че е време да изяде едно от овесените топчета, единственото препитание, от което явно се нуждаеше. Грюбер ускори ход, докато се приближи достатъчно до друкпата и го хвана за ръката. — Бгак па! — повтори той.

Водачът се ухили и кимна, макар да се учуди защо шумният европеец с плашещи очи и болезнено зачервено лице продължава да се

обръща към него на неразбираем тибетски.

— Скоро ще спрем. Много близо — увери той Грюбер на развален английски.

— Не. Спри веднага — нареди германецът.

Усмивката му не трепна, но Джигме отново се зачуди какво го накара да се съгласи да заведе тези властни, груби чужденци до специалната дупка в земята. Братовчед му, сега будистки монах в другия край на Лхаса, му беше разказал за нея, когато Джигме го посети веднъж в тибетската столица по време на поклонението си до храма Джоканг. Германците го бяха издирили в селото му заради английския. Беше го научил от йоркширския свещеник, който беше принуден да остане цяла зима на платото и полудя и умря, защото трябваше да стои затворен в хижата, бълнувайки как искал да се върне в някаква страна на име Ледс. Обикновено експедициите, които предвождаше, търсеха специални скали, които да удрят с малките си чукчета или да застрелят кроткия кианг — дивото магаре, което не знаеше, че трябва да бяга от човек с пушка. Германците бяха различни. Те го разпитваха за старите хора; беше му забавно, защото в селото бяха заобиколени от старци. Трябваше му време, за да разбере, че имат предвид просветените, които се бяха преселили в отвъдното, което беше още по-забавно, защото просветените сега бяха духове, земните им тела бяха изядени от лешоядите, мишеловите и лисиците. Как можеше да се открие призрак, особено ако призракът не желае да бъде открит? Но големият чужденец настояваше, че тези старци живеели в дупки, дълбоко в земята. Дали знаел такива дупки? Сега бяха само на няколко часа от целта и той искаше да спрат. Наистина не можеше да ги разбере човек.

— Спира сега — съгласи се той най-накрая, като посочи към едно каменисто, но сравнително равно място по пътя вляво. — Почивате, ядете, гледате скали.

Джигме направи още няколко крачки, след което се настани удобно на стръмната пътека и сложи раницата до себе си. Седеше и весело си мислеше за двайсетте кози, които му бяха обещали, и красивата съпруга, която те щяха да му донесат. Вятърът беше стихнал и бледото слънце примигваше късогледо през слоестите облаци, разкривайки околните върхове в цялото им сурово великолепие. В далечината на югоизток се виждаше огромният, покрит със сняг

Чомолунгма, който европейците наричаха Еверест. Един по един, петимата членове от изследователската експедиция на Грюбер се дотъртриха до мястото за почивка и оставиха носачите, които мъкнеха по трийсет килограма провизии и екипировка на гърба си, да клечат, където сварят.

Грюбер преценяваше хората си, докато минаваха покрай него, търсеше признаци на слабост или травма, които можеха да забавят слизането им по-късно. Експедицията беше събрана така, че да разполага с обширни познания. Освен неин ръководител, Ернст Грюбер беше и зоолог и картограф. Бергер — етнологът, Раш — антропологът и фон Хасел — кинематографът до един бяха надеждни планинари и опитни изследователи, жилави, загорели и брадясали. После вървеше Юнгер — човекът от силите за сигурност, който вечно се усмихваше на нещо, въпреки че усмивката никога не стигаше до бледите му очи. На няколко метра зад него, с вид на градски счетоводител, сбъркал пътя, с мъка вървеше заместникът на Грюбер — Валтер Бром.

Мъжете бяха връстници; общото помежду им беше, че всички бяха офицери от „Аненербе“ на СС — нацисткото общество за изследване на наследството на предците, лично подбрани от райхфюрера Хайнрих Химлер. По време на петдневния поход през планините те съвестно отбелязваха и фотографираха дивата природа, изучаваха етническия произход на местните племена и вземаха геоложки проби като естествоизпитатели. Истинската причина за мисията им обаче беше маниакалното влечение на Химлер към окултното и личното му желание да открие произхода на изгубения град Атлантида и на древната цивилизация от свръхчовеци, дала началото на арийската раса. Според древно предание първите арийци, древният народ врил, упражнявали развита форма на контрол над съзнанието и били изведени от града, преди Атлантида да потъне в потопа. Те пребродили Азия и създали митичното подземно царство Туле. Химлер вярваше, че ако експедицията успее да открие входа към Туле, ще се сдобие с достъп до всички тайни на врил.

Докато разпределяше порцията, Грюбер за пръв път разкри, че приближават целта. Валтер Бром забеляза как очите на спътниците му грейнаха от нетърпение и си позволи да се усмихне. Те бяха искрено вярващи, а той беше реалист; бе дошъл по необходимост, за да търси

напредък. Физик с влечение към геологията, Бром изобщо не се интересуваше от изгубени градове, което беше добре, защото той дълбоко се съмняваше, че ще открият такъв. Чинно щеше да придружи останалите в някоя тъмна пещера, където те щяха да открият някой и друг животински кокал, или пък йети, и Грюбер щеше да го приветства като първия атлантидец, след което вече можеше да се върне у дома към удобството на кабинета и лабораторията си. Знаеше, че Грюбер не го харесва, но това нямаше никакво значение. Глуповатият авантюрист беше от онези националсоциалисти ентузиаста, който бяха готови да преминат през тухлена стена за своя фюрер — и вероятно беше способен да го направи. Валтер Бром се интересуваше само от Валтер Бром. Присъедини се към нацистката партия, когато стана ясно, че нищо не може да спре Адолф Хитлер да вземе и задържи властта, и към Шуцщафел, или СС, защото изглеждаше по-добре в черно, отколкото в кафяво, и това беше най-бързият начин един амбициозен човек да се издигне. Никога нямаше да го признае, но гледаше на тайните ритуали на СС с насмешка, макар че не бяха много различни от масонските. След икономическото и военно разширяване на Германия бъдещето никога не беше изглеждало по-светло за пасторския син от тесногръдия стар Дрезден.

Два часа след като тръгна отново на поход, експедицията стигна до ръба на огромна пропаст, дълбока няколкостотин метра и вероятно три километра широка. Бром не можа да потисне внезапно обзелото го вълнение, когато разбра какво представлява тя, но дори и сега предполагаше, че Грюбер е обречен на разочарование.

— Къде е пещерата? — попита водачът на експедицията.

Очите на Джигме, хлътнали заради взирането в продължение на стотици поколения в снежните хималайски виелици, примигнаха и усмивката му стана още по-широка. Упътването на братовчед му беше много ясно.

— Тайно място. Вие следва, аз покажа. — Той се спусна надолу по една едва забележима пътека; останалите от групата уморено го следваха по петите по опасния склон.

Пещерата — по-скоро тунел — беше скрита на дъното на западния склон на кратера, препречена отчасти от свлачище, и можеше

да се види само ако застанеш точно срещу нея. Във всяка друга част на света отдавна щеше да се е напълнила с гнила растителност или тиня, повлечена от дъждовете, но на Чанг Танг нямаше много зеленина, а годишните валежи на платото се измерваха на около десет сантиметра и попиваха мигновено в пресъхналата земя.

Пред входа Бром с насмешка забеляза, че Грюбер и останалите вече не са толкова запалени. Те бяха хора за под открито небе, планини и пустини бяха естествените им местообиталища, а не тази миша дупка. Не можеше да ги вини. Имаше нещо заплашително в този зинал черен вход, който би разколебал дори някой опитен пещерняк. На Бром му се видя любопитно, че дори входът имаше почти идеална кръгла форма — толкова идеална, че можеше да е дело на човешка ръка. Навътре, докдето стигаше лъчът на фенера му, подът на тунела се спускаше надолу под остър ъгъл от трийсет градуса. От геоложка гледна точка му изглеждаше запленаващо.

Грюбер намръщено изучи входа.

— Ще лагеруваме тук през нощта и ще влезем утре. Всички да са на крак при изгрев-слънце.

След оскъдна закуска с овесени топчета и солен чай с масло от як Грюбер даде нареждания.

— Раш, Бром, Юнгер и аз ще се спуснем заедно с водача, който ще е пръв.

Фон Хасел, кинематографът, се възпротиви, че и той трябва да участва, но Грюбер само махна с ръка и продължи:

— Ще имаш възможност. Ще се вържем един за друг, все едно се катерим, и ще се спуснем бавно, стъпка по стъпка — не знаем какъв ще е теренът отдолу. Не искам да изгубя никого. Бергер поема командването на повърхността. — Вдигна ръка; държеше свирка. — Ако има опасност, ще надуя свирката, но първата ви задача е да се погрижите да не ни изоставят носачите.

Бергер кимна, лицето му представляваше намръщена, съсредоточена маска — изражение, което според него изразяваше идеологическа вяръност, но от това само изглеждаше така, сякаш страда от хроничен запек. Бром се изненада от собствените си чувства. Трябваше да се тревожи, че е избран за подобно рисковано начинание.

А пещерата сякаш цял живот беше чакала него. Не криеше никакви страхове, тъкмо обратното. Имаше усещането, че сякаш го приветства.

Грюбер провери свръзките и се върза зад Джигме. Три метра и половина проверено ръчно алпинистко въже свързваше петимата мъже; всеки беше снабден с фенер и резервна батерия. В раницата на Бром, както и в тези на останалите, имаше храна и вода за три дни. Германците бяха въоръжени с пистолети, макар че изобщо нямаше представа по какво щяха да стрелят с тях. Грюбер кимна към Бергер и дръпна въжето, което го свързваше с тибетеца.

— Тръгвай! — заповяда му той.

Вървяха в почтително мълчание като поклонници, които влизат в катедрала. Джигме крачеше предпазливо, сякаш всяка погрешна стъпка можеше да го понесе надолу в някоя пропаст към центъра на земята. Той оглеждаше земята пред себе си с фенера веднъж, и още веднъж. Лъчът осветяваше тунела десет-дванайсет крачки напред, но навътре се простираше мракът на гробницата, безмилостен и вечен. Суеверията бяха в основата на живота на Джигме, както и на всеки тибетец, но нищо не го беше подготвило за вътрешния ужас, който изпитваше, докато ситнеше напред. Това, че виждаше, не намаляваше страха, защото с всяка крачка се отдалечаваше от безопасността и се приближаваше до демоните, които обитаваха това място. Не знаеше нищо за Атлантида, но силно развитите му сетива му подсказваха, че не са сами в тъмнината. Ако можеше, щеше да се отскубне и да побегне назад към повърхността, но Грюбер беше направил възлите с вещината на алпинист. Нямаше къде да избяга.

На въжето след Грюбер Валтер Бром усещаше нетърпението на командира заради бавното им придвижване, но беше ясно, че никакви заплахи не могат да принудят водача тибетец да се забърза. Едва доловим полъх погъделичка врата на Бром и той се замисли, че сигурно има още един отвор някъде отпред. С оглед на ъгъла на спускането им изглеждаше невероятно, но полъхът поне означаваше, че въздухът долу е сравнително свеж. Повечето от сетивата на Бром обаче бяха съсредоточени върху непосредственото обкръжение. Остави се Грюбер да го дърпа напред и освети с фенера стените на тунела, за да ги разучи. Какво можеше да създаде толкова еднородна шахта? Беше очаквал признаци на ерозия, най-вероятно от някой древен воден източник, но такива нямаше. Вместо това стените, които изненадващо

бяха напоени с влага, изглеждаха гладки като стъкло. И идеалният кръг беше илюзия. Под краката му подът на тунела беше хоризонтален, макар и неравен. На светлината на фенера изглеждаше като застинало езеро.

Докато вървеше, умът му отхвърляше възможностите една по една, докато видя тунела по съвсем друг начин. Стените не изглеждаха като стъкло — те бяха от стъкло, или поне от стъкловидна скала. Това, което беше направило тунела, бе създало такава горещина, че буквално беше разтопило скалата. Беше разбрал, че голямата падина в платото отгоре е кратер, получен в резултат от сблъсък с метеорит — небесно тяло, в този случай много голямо, ударило земята преди няколко хиляди години. Изглежда, някой елемент в метеорита е оцелял след удара, запазил е достатъчно маса, топлина и сила, за да се вреже в твърдата скала по същия начин, по който новите снаряди от експерименталния военен завод в Щутгарт се врязваха в пластове метал. Вероятността беше зашеметяваща.

Не беше сигурен какво разстояние са изминали, когато чу шум, но невярващият му мозък твърдеше, че е повече от километър и половина. Първоначално беше просто шепот в застиналия въздух, който накара Джигме да закове на място. Грюбер му изръмжа да продължи, но трябваше да го сръчка в гърба с дулото на пистолета, за да се размърдат краката на тибетеца. Бром усещаше как напрежението се покачва с всяка измината крачка и звуците се усилваха, докато не станаха стряскащо познати. Невъзможно беше. До ушите им достигаше равният ритмичен напев на будистки монах. След няколко крачки видяха потрепващата, приглушена жълта светлина на газена лампа, придружена от едва доловимия мирис на гранясала мас от як.

Грюбер дръпна Джигме да спре и го отвърза, така че да могат да вървят рамо до рамо, после даде знак с пистолета на останалите да го последват. Пеенето вече отекваше от стените и беше ясно, че гласът не е само един. Удивени, те се приближиха до малката зала в края на тунела. Беше по-широка от шахтата и Бром забеляза следи от сечива, които говореха, че поне тя е дело на човешка ръка. Грюбер изсумтя, нещо средно между ругатня и молитва. Бром чу възклицания зад гърба си, когато останалите стигнаха до залата. Това, което откри, го накара да се зачуди дали не е полудял.

Подпрени на стената в дъното, в края на проход на повече от километър и половина под земята, седяха с кръстосани крака трима старци с млечнобели очи — будистки монаси, облечени в роби с шафранов цвят. Несекващата мантра, която звучеше от устните им, не позволяваше на чужденците да влязат.

— Те са слепи — рече Грюбер невярващо. После се замисли за секунда и добави: — За какво са им лампи?

— За въздуха — чу се да прошепва Бром. — Пламъците изгарят кислород и теглят въздух от повърхността. Без лампите въздухът скоро нямаше да става за дишане. — Чак сега видя, че в единия край на залата са струпани запаси от храна, вода и подгизнали чували с масло от як, натрупани чак до тавана, което значеше, че призрачните обитатели на пещерата получават провизии от външния свят поне веднъж на всеки няколко месеца. Но очите му, както и тези на останалите, бяха привлечени към центъра, където върху нещо, което можеше да бъде единствено и само церемониален олтар, стоеше инкрустиран златен сандък.

— Защо се правят, че не ни виждат? — изсъска Юнгер. Подобно на сомнамбул, Бром се запъти към олтара. С всяка изминала секунда убеждението, което се надигаше у геолога, пораждаше у него желание да закрещи с глас. Пот се стичаше по гърба му и когато се пресегна към сандъка, ръцете му лепнеха.

— За тях вие не съществувате — отговори Джигме на въпроса на Юрген; гласът му трепереше като на старец. — За тях сте демони. Произнасят заклинание, за да ви накарат да изчезнете.

— Какво е това? — Бром стисна Грюбер за рамото, очите му блестяха трескаво. Атлантида беше забравена. Сега само сандъкът имаше значение.

Явно много древен, сандъкът беше шейсет сантиметра дълъг, четирийсет — широк и също толкова дълбок. Първоначално Бром реши, че е направен целият от злато, но щом го пипна, разбра, че всъщност беше дърво, обковано със злато. Изображения на Буда и различни индийски божества бяха гравирани по цялата му дължина. Озадачи го, а след това и развълнува, фактът, че когато го вдигна, сандъкът тежеше като злато. Не посмя да отговори честно на въпроса на Грюбер. Първо, защото още не беше сигурен, второ, защото Грюбер беше прекалено глупав, за да разбере.

— Не можем да си позволим да го отворим, за да видим, но вярвам, че съдържанието на този сандък може да се окаже жизненоважно за Райха. Трябва да го отнесем незабавно у дома. И то при пълна секретност.

Грюбер го изгледа, после кимна.

— Ами монасите?

Бром вече беше решил.

— Убийте ги.

Юнгер извади пистолета си.

Двамата заедно се извърнаха към Джигме.

— А той?

Сълзите, които се стичаха по бузите на тибетеца, превръщаха обичайната ухилена физиономия в трагична маска. Усмивката още беше на лицето му, когато Валтер Бром го застреля между очите.

---

[1] Школа в тибетския будизъм, преобладаваща религия в Бутан
— Б.пр. ↑

2

2008 г.

Уелуин Гардън Сити, Англия

Джейми Синклер веднага разбра, че нещо не е наред, заради миризмата, или по-скоро заради липсата ѝ. Когато идваше в къщата в събота следобед, очакваше да го посрещне галещ, солено-сладък аромат на печено говеждо. Днес единственото, което успя да подуши, щом отвори задната врата, беше вкиснатото мляко от отворената картонена кутия до мивката от неръждаема стомана.

— Дядо?

Той премина през предната стая, която майка му важно беше наричала „салон“ с нейните засукани орнаменти, практични бозави тапети и стари мебели. Беше нормално да е студено; старецът никога не включваше парното преди октомври. Това, което повече притесняваше Джейми, беше тишината. Къщата вечно беше смълчана, откакто майка му умря. Но никога — чак толкова тиха.

— Дядо?

Отвори вратата, която водеше към стълбите.

— Боже!

Нещо изсмука съдържанието на стомаха в гърдите му и той се задъха. Почувства се така, сякаш краката му са се подкосили и в същия миг таванът над него се е срутил. Инстинктивно отмести поглед, сякаш умът му беше убеден, че видяното от него ще изчезне, когато погледне отново.

Но той беше там — беше се строполил в подножието на стълбите от вътрешната страна на входната врата. Дългите ръце и крака, които вечно му напомняха за полудяло насекомо пръчица, се бяха разкривили под невероятни ъгли, а вратът в колосаната свещеническа яка така се бе усукал, че воднистите сини очи на стареца сякаш се бяха впили в лявата му подмишница.

— Дядо? — Джейми инстинктивно се пресегна към врата му, за да провери пулса, но се сепна и застина, когато разбра колко

безсмислен е жестът. Ако счупеният врат не беше достатъчно доказателство за смъртта, жълтеникаво-сивкавият оттенък на плътта му и начина, по който сякаш висеше от костите, потвърждаваха, че Матю Синклер лежеше тук от дни. Изглежда, се бе препънал по стълбите. Напоследък трудно се движеше, дори и с бастуна, който Джейми подсъзнателно отбеляза, че трябва да се търкаля някъде, но него го нямаше.

Джейми се свлече на последното стъпало и затвори очи. Без сълзи. Не още. Защото чувството, което го завладя, не беше мъка, а самота. Дядо му беше последният жив роднина. Нямаше лели, нито чичовци. Нито братовчеди, поне не знаеше да има такива. Помъчи се да си представи стареца и пред очите му изникна тясно кокалесто лице, увенчано с подобен на улична лампа нос, чиято розова светлина се подхранваше от евтиния скоч, без който той твърдеше, че не можел да мигне. Сива, оредяла коса и благо сърдечно веселие в очите, помътнели от тропическите болести, наследство от годините в Африка. В главата му се заформи молитва, но знаеше, че старецът вече е при Господ, който го беше крепил толкова дълго. Матю беше „добър“ човек в най-истинския смисъл на думата. Цялото си време и всяко заделено пени посвещаваше, за да помага на другите. Всеки нов ден беше възможност да бъде по-добър човек.

Джейми сложи ръка на устата си, за да заглуши риданието си. Заспалата вина се надигаше — защо не беше настоял да остане при него? Но шокът отминаваше. Нещо прещрака в главата му и го накара да се размърда: да направи нещо.

Коленичи до неподвижната фигура, наведе се и целуна студеното чело.

— Сбогом, дядо!

Минаха десет дни, преди да набере достатъчно сили, за да се върне отново в къщата, умът му още беше притъпен от онова странно откъсване, което следва период на силна мъка. Чак сега беше успял да преодолее ужаса, който му пречеше да изпълни неприятното, но необходимо задължение да подреди документите на дядо си и да отдели всичко с парична или сантиментална стойност, преди да извика да разчистят.

Осемнайсет години беше живял в този дом заедно с майка си и дядо си, преди да замине да учи в университета. Също като майка му, и къщата беше продукт на петдесетте години; практичен петстаен куб, облицован с мозайка от кафяви камъчета и покрив от керемиди, спретнати прозорци и малка, добре поддържана градина. Къща „близнак“, разбира се; нямаше как да си позволи така наречената от нея „святна къща“ в Уелуин, а скромната пенсия на Матю не стигаше за кой знае какво. Спомни си деня, в който тя умря, и неочакваното облекчение, което беше изпитал. Най-сетне се беше освободил от задушавашото влияние, което го беше обгръщало здраво от деня, когато беше пораснал достатъчно, за да го разбере.

Матю не беше променил нищо една година след смъртта ѝ. Къщата се беше превърнала в неин храм. На всеки ъгъл имаше спомени за Джейми. Ягоден чай на кухненската маса, където беше бърсала конфитюр от лицето му с влажна кърпа. Мирисът на парфюма ѝ, когато се навеждаше към него, облечена с еднакви на цвят блуза и жилетка и с перли на врата, за да допълни някое парченце от мозайката в голямата стая отпред. Дядо му помогна с многозначителен глагол на латински, когато беше на дванайсет, в един от може би най-тежките периоди. Поклати глава. Откъде да започне? Май от документите, които се пазеха в полираното бюро в ъгъла.

Разглежда близо половин час, ровеше из застраховки и сметки за газ, докато скуката неумолимо го тласна към майчината му колекция от фотоалбуми с кожена подвързия. Той разлистваше набързо страниците с подредени снимки, всяка — поставена на точното ѝ място. Ранните бяха предимно негови фотографии като бебе — сам или с баба му и дядо му. Ето го и петгодишният Джейми, страшно сериозен, готов за първия учебен ден с шапка, лилав блейзър и вратовръзка и гордата му майка, застанала отзад. На снимката косата ѝ беше тъмна и лъскава. Как бе могъл да го забрави? Маргарет Синклер беше снобка, необузdana и непримирима снобка, която някак си беше успяла да крие общественото си положение на неомъжена майка от високомерните си познати, докато с нокти и зъби си беше пробила път и беше станала председателка — не председателстващ, за бога, в никакъв случай — на местния бридж клуб. Въпреки недостатъците си тя го беше обичала, и то така, както единствено самотна майка с едно дете може да показва любовта си: всеотдайно, до степен на вманиачаване. Беше му отнело

много време, за да разбере през какво бяха преминали майка му и дядо му, за да се погрижат да е добре подготвен да се изправи срещу света. В известен смисъл тя му беше подарила трийсет години от живота си. Дори се беше отказала от името си — обикновеното старо Синклер — като част от плана да му осигури възможно най-добър шанс, когато отиде в Кеймбридж, принуден почти насила от нея да спечели стипендия от местната прогимназия.

Докато разглеждаше снимките, си даде сметка, че винаги беше смятал майка си за стара, но тя изобщо не е била стара. Не беше навършила и шейсет и три когато умря.

Още една снимка. Най-гордият ѝ миг, дипломирането му с медал по изящни изкуства и съвременни езици. Джейми с мъка се разпозна в сериозния младеж в една от онези универсални тоги под наем, макар че снимката беше правена преди по-малко от десет години. Докато останалите студенти бяха прекарвали по-голяма част от времето си в пиянстване и гуляи, той така и не успя да се изплъзне от телепатичния контрол на майка си. Ако си спомняше правилно, обикновено наричаха образа, който си беше създал, „млад сухар“, и той с радост го беше приел, чак до туиденото сако и лулата, за бога. О, беше имал и хубави моменти и момичетата, които го съблазняваха, обикновено заради бас, винаги оставаха приятно изненадани и прилично задоволени, но никога не си беше позволявал да са впуска в безмилостния лов на женска плът, който останалите студенти смятаха за свой дълг.

Тръсна глава, за да пропъди спомена, и все още с албума в ръце, се изкачи по тесните стълби покрай ятото гипсови патици, които пазеха коридора като ескадрила военни изстребители. Знаеше, че трябва да се залови за работа, но не можеше да се отскубне от летаргичната хватка на миналото.

Вратата на спалнята на Матю беше открехната и той я отвори. Чувстваше се като дете, което влиза в забранена градина. От години не беше влизал в тази стая. Сигурно беше четири и половина на шест метра; единствените мебели бяха бяла меламинава тоалетка, тесен шкаф, в който старецът си държеше обувките, и огромен груб дъбов гардероб, който сигурно беше дошъл от някой магазин за втора употреба. В стаята още се долавяше слаба сладникава миризма на болест и когато легна върху юргана, присъствието на Матю го обгърна изцяло. Усети остро пробуждане зад очите. *Стегни се, Синклер.*

Той седна и отвори отново албума. Изрезка от вестник със снимка на порасналия Джейми, който държи малка картина в позлатена рамка. Беше ли ги накарал наистина да се гордеят? Предполати, че изрезката е доказателство, но това беше гордост, изградена върху фалшива претенция. Когато майка му чу, че е започнал собствен бизнес след осем години работа в „Сотбис“ и се е преместил в офис на Олд Бонд Стрийт, настоя да отворят бутилка от нейното толкова ревностно пазено „Асти Спуманти“^[1]. Така и не ги покани в офиса и сърце не му даде да им каже, че той е малко по-голям от килер. На нощното шкафче стоеше гарафа с уиски. Усмихна се, чувайки спокойния глас на Матю — „чисто медицински, скъпо мое момче“ — и си наля малко в една чаша. Разгледа снимката повнимателно. Картината му беше донесла краткотрайна слава и дори още по-краткотрайно богатство.

Беше една от ранните творби на Рембранд, портрет на някакъв розовобузест холандски търговец, не кой знае колко впечатляващ, но Рембранд все пак. До 1940 г. беше висял в самотно великолепие в парижкия дворец на семейство Манделбаум, износители на платове от пет поколения, които се гордееха с този факт. През вековете семейство Манделбаум, френски евреи от германски произход, бяха устояли на много бури, но ураганът на Третия Райх през онова лято ги потопил изцяло. Мосю Манделбаум, който отхвърлил предложенията за убежище на клиенти от Англия, хвърлил един последен поглед на своя Рембранд в петък, 14 юни, докато германците марширували в Париж, след което си пръснал мозъка, като оставил мадам и пет малки манделбаумчета да бъдат изгонени от дома им, регистрирани, заведени като евреи и накрая депортирани през транзитния център в Транси към лагера на смъртта в Аушвиц. След като войната приключила, останал само един малък Манделбаум — Емил, появил се като по чудо сред труповете и живите мъртъвци подобно на десетгодишно копие на някой от тънките като клечки мъже на Лоури^[2].

След войната Емил бил потърсен от роднини в Съединените щати и прекарал следващите шейсет години в опити да забрави писъците и гледката на обесени мъже и жени и непрестанната воня от комините на крематориума. Но миналата година бил издирен от сина на един стар делови познат на баща си, който му предложил да си потърси правата за парижкия имот и попитал какво е станало с

прочутия Рембранд. Емил имал само смътен спомен за картината, но понеже вече бил пенсиониран брокер, със сигурност знаел евентуалната ѝ цена.

За един добър търговец на произведения на изкуството проследяването на откраднатото имущество, особено на такова, откънато преди половин век, в професионално отношение се равнява на ходене с вързани очи през минно поле. Затова няма нищо чудно, че на Емил му било трудно да открие надежден човек, който да му помогне в намирането на картината на Рембранд. По това време на Джейми очевидно му липсвали явни признаци на успех и общественото мнение не било особено ласкаво по отношение на репутацията му след поредица от клопки по търговете, които оставяли както него, така и клиентите му с празни джобове. Двамата мъже се запознали благодарение на Саймън Маркс, банкиер и бивш състудент на Джейми от Кеймбридж, който е наблюдавал с отчаяние жалките опити на приятеля си да създаде собствен бизнес.

— Или го прави за пари, или изобщо не го прави, синко — беше го посъветвал Саймън. — Емил е червив с пари, ще ти плати дневни и ще ти поеме разходите, докато търсиш тази проклетия, ще ти даде и ужасно голям хонорар, ако се случи невероятното и успееш да го докопаш.

Късметът, езиците и, както той обичаше да си мисли, известна доза правилна преценка бяха изиграли ролята си в това, което последва. Както каза на Саймън:

— Нацистите са били толкова педантични в описването на заграбеното, колкото и във всичко останало. Картината на Емил беше едно от хилядите произведения на изкуството, засмукани от Института на Райхслайтер Розенберг за окупираните територии под ръководството на Херман Гьоринг. Щом като открих това, имаше три възможности. Първо, може да е била унищожена по време на войната, но повечето откраднати произведения на изкуството бяха оцелели. Второ, някой изобретателен, високопоставен нацист може да я е изнесъл контрабандно като оборотен капитал, използвайки някой от одеските канали за бягство; също е възможно — ако е станало така, най-вероятният маршрут бил през Испания или Швейцария до Южна Америка. Третият вариант — най-малко вероятен — беше да се е озовала складирана в някоя голяма пещера в Баварските Алпи и някой

предприемчив военнослужещ да я е занесъл в дома на майка си в Питсбърг.

Късметът му излезе, докато разследваше възможност номер две. Беше тръгнал по следа от мадридска галерия, която го отведе по криволичеща пътека до възможност номер три и джакпота. Един аукционер в Сантяго познавал търговец в Буенос Айрес, който мислел, че е видял въпросната картина на стената на аржентинското посолство в Панама. Едно пътуване до Канала и един приятелски настроено културен аташе, ужасно горд с ценното произведение на изкуството, собственост на посолството, потвърдиха предположението. Изражението върху лицето на младия му домакин, когато предположи, че картината на Рембранд може да е крадена, почти разби сърцето на Джейми. Това беше първият от многото моменти на неудобство, породени от новия му професионален път. Проследяването на маршрута на картината назад го отведе до американски ветеран, който наистина беше занесъл Рембранд у дома, за да го покаже на мама, само че не в Питсбърг, а в Омаха; после го беше продал. Веригата включваше уважаван нюйоркски търговец на произведения на изкуството, който бе подходил творчески към произхода на картината и чиято репутация сега бе непоправимо накърнена. Джейми се беше насладил на триумфа си — но съвсем за кратко. Много бързо осъзна, че той го е направил толкова популярен сред здраво свързаното артистично общество, колкото бубонна чума. Изведнъж малките галерии, които преди го посрещаха със състрадателна усмивка и винаги бяха готови да му подхвърлят някоя и друга троха, вече не искаха да го познават. Големите търговци дори не му връщаха обажданията. Но все пак парите му помогнаха да не потъне. Поне докато се намесиха адвокатите на нюйоркския търговец. Искът така и не стигна до съда, но уреждането му коства почти всичко, което му бяха платили за намирането на картината. Единствената му утеха беше, че шумът, който вдигна находката, и добрата дума от Емил Манделбаум повлякоха бавен поток от поръчки от еврейски семейства, които също искаха да си върнат ценностите. Работата го държеше на повърхността и му осигуряваше занимание, но така и не можа да повтори първоначалния успех и започваше да се чуди дали късметът на начинаещия не го беше довел до Рембранд.

Той се надигна от леглото и внимателно отвори най-горното чекмедже на тоалетката. Нямаше скрити изненади. Чинно сгънати носни кърпи, чорапи, напъхани просто така, обикновени бели потници и гащи сигурно отпреди няколко десетилетия. Почуди се дали старецът пази кореспонденцията на майка му — може би някое парфюмирано любовно писмо от бащата на Джейми, чието име тя така и не разкри; но нямаше нищо.

Той насочи вниманието си към гардероба и когато го отвори, вдиша глътка нафталин и износен туид. Същевременно зърна отражението си в голямото огледало от вътрешната страна на вратата. Мъжът, който го гледаше втренчено, беше висок, кокалест и все още носеше едва доловимото контешко излъчване, придобито от Кеймбридж. Смъртта на дядо му го беше белязала по някакъв начин, но не можеше да определи как. Вероятно леките сенки под очите, заради които изглеждаше по-възрастен от трийсет, или бръчката около тънките устни, която я нямаше преди. Здрав, почти красив, с уверен поглед в зелените очи, по-скоро проникателен, отколкото интелигентен; тъмна, непокорна коса, която се спускаше над очите му, и непреклонност, която, странно защо, сякаш само жените забелязваха. *Кой си ти*, попита той мъжа в огледалото. *Откъде се взе?*

Прерови тъмните костюми, овехтелите бели ризи и старите свещенически одежди, провери джобовете, после се захвана с дъното на гардероба, където Матю държеше купа списания за градинарство. Нищо притеснително. Обърна се; умът му вече беше в другата стая. Докато го правеше, зърна лек метален отблясък в тясна цепнатина по допирателната между пода и стените. С нарастващо удивление клекна, за да я разгледа, но чак когато махна списанията и я натисна, разбра, че дъното се състои от подвижна талашитена плоскост. Сърцето му заби по-бързо. Когато я вдигна, зърна в най-тъмното ъгълче на тайника метална кутия с остри ръбове.

Беше с големината на стара кутия за бисквити, олющената тъмнозелена боя ѝ придаваше характерен армейски вид. Парче оголен метал беше издало скривалището ѝ под гардероба. Когато я вдигна, съдържанието издрънча интригуващо. Постави я върху леглото със същото нетърпеливо очакване, с което за пръв път зърна Рембранд, все едно беше пренавит часовник, чиито пружини всеки миг ще изскочат.

Ръждясала метална закопчалка държеше кутията затворена; той си пое дълбоко въздух и внимателно я отвори, освободи капака и го вдигна.

Първото му впечатление беше за сбирка от военни спомени; няколко почернели медала с прашни лентички, износени емблеми и изрезки от пожълтяла от времето хартия. Но когато разгледа всяко нещо поотделно, осъзна, че е много повече от това. Червеникавокафявото тefтерче, наполовина скрито сред панделките на медалите, можеше да е само войнишка трудова книжка с изплатени заплати. В ръцете си държеше нечия самоличност. Усети прилив на оживление, потисна победния си вик. Това беше самоличността на баща му. С разтреперани ръце вдигна книжката и я отвори, очите му ненаситно търсеха името.

— По дяволите! — Думата отекна от стените и той усети посмъртното неодобрение на майка си.

Матю Синклер.

Не бащата, когото не познаваше, а собственият му дядо. Шантавият стар дядо Матю, който слагаше Джейми на коляното си и цитираше до безкрай писанията, очаквайки от него да се наслаждава на странни истории, разказани на безупречен немски. Който го беше завел за пръв път в художествена галерия и му беше разказвал за важността на композицията, формата и линията, докато стояха пред огромен портрет на някакъв рицар с къдрава перука от времето на английската революция. Неговият мил и любезен дядо, който буквално не би убил и муха, беше войник. Изглеждаше невъзможно, но доказателството беше върху леглото.

Той остави войнишката книжка, извади медалите един по един и ги подреди върху юргана; два сребърни кръга, двойно по-големи от монета от десет пенса, три бронзови звезди, различаващи се само по цвета на панделките си, и... Поколеба се; не беше съвсем сигурен какво държи върху дланта си — красив сребърен кръст, украсен с по една корона във всеки край. Той го обърна и прочете надписа на гърба му: „Капитан М. Синклер (Кралски Бъркшърски полк), 8 май 1945 г.“ Кръстът, макар че Джейми можеше само да гадае за какво е даден, означаваше, че Матю Синклер не само е служил в армията, а се е бил, и то добре. И още нещо. Сега, когато почти беше изпразнил кутията, откри на дъното две малки парчета плат. Върху едното имаше парашут,

а върху другото веднага разпозна крилатия кинжал на специалните военновъздушни сили.

Джейми се взираше невярващо в емблемата. Чувстваше се развълнуван и същевременно ограбен. „Защо не си ми казал?“, попита той празната стая. Майка му го беше излъгала не само за баща му, а и за дядо му. Милият ексцентричен старец, с когото беше живял през всичките тези години, беше герой от войната. А нито единият, нито другият го бяха споменали изобщо.

Толкова се ядоса, че за малко да не забележи изтъркания дневник, скрит под кутията.

---

[1] Италианско бяло газирано десертно вино — Б.пр. ↑

[2] Лорънс Стивън Лоури (1887–1976) — английски художник, известен с индустриалните си пейзажи, на които хората са изобразени като тънки клечки — Б.пр. ↑

3.

2008 г.

Дворецът на Меншиков, Санкт Петербург, Русия

Шестимата мъже с черни гащеризони седяха, облени в приглушена червена светлина, в задната част на голям ван, паркиран на Василювския остров, на другия бряг на Нева срещу Ермитажа. Командирът им беше много доволен, че огромната, внушителна сграда отсреща не беше тазвечерната мишена. Когато стана ясно, че това, което търсеше клиентът, се намира в Санкт Петербург, той разучи шестте сгради на главния комплекс и откри точно това, което знаеше, че ще открие: Ермитажът беше толкова костелив орех, колкото Британската централна банка или Форт Нокс. За щастие, нямаше нужда да го „чупи“. Като всеки голям музей по света, и Ермитажът приютяваше много повече съкровища, отколкото можеше да покаже наведнъж; те бяха разпръснати в дъщерни музеи. Притежаваше и няколко хиляди експонати, чийто произход и собственост бяха предмет на спор от края на Втората световна война. Толкова жаден за отмъщение, колкото и за власт, Сталин беше настоял германските исторически и художествени произведения да бъдат част от кървавата цена, която трябваше да се плати за страданията на Матушка Русия. Когато генералите му наближили Берлин, специални плячкосващи отряди от НКВД били разпратени по цялата страна да грабят внимателно подбрани картини, книги и скулптури и така отнесли със себе си у дома между три и дванайсет милиона произведения на изкуството, в зависимост от това на кого вярвате, включително картини на Ботичели и Ван Дайк. Някои от тези произведения със сигурност не бяха далеч от мястото, на което се намираше с ударната си група, но тази вечер го интересуваше само едно от тях. Погледна си часовника: 01:55.

— Подгответе се. — Дръпна върху лицето си черната ски маска. Останалите го последваха, автоматично проверявайки оръжието и екипировката си.

Дмитрий Йермолов сподави прозявката си и се помъчи да задържи очите си отворени. Време беше за нова обиколка. Ако някой от началството дойдеше — честно казано, беше малко вероятно — и го завареше дори задрямал, утре щяха да го изхвърлят от работа и тогава кой щеше да плаща, за да може онзи пройдоха, синът му, да завърши университета? Стар беше вече за тези нощни смени, но какво друго можеше да прави? Новата Русия беше толкова сурова към Дмитрий, колкото и старият Съветски съюз. Това беше проблемът да си честен човек в държава, където корупцията е съществен елемент от всяка успешна кариера. Нямаше значение дали ще си затвориш очите пред някой мафиотски наркодилър от Казахстан, или ще си държиш устата затворена за партиен функционер, който продава нелегално алкохол; същата някогашна смрад. Проблемът беше, че на обикновен пазач, дори и в един от най-престижните музеи в Русия, не се плащаше добре нито преди, нито сега. А и, честно казано, експозицията тук изобщо не можеше да се сравнява с Ермитажа на другия бряг. Е, все пак, дворецът на Меншиков беше достатъчно впечатляващ, великолепен бароков палат с изглед към реката, на едно от най-хубавите места в света. Може би най-старата оцеляла сграда в най-хубавия град в Русия. Забравете Москва — Питер винаги е бил столицата и винаги ще бъде, и той го обичаше, нищо, че онова копеле Владимир Владимирович Путин също беше роден тук. Но в сравнение с Държавния музей или Зимния дворец, Меншиковият беше просто сбирка от красиви зали с по някой странен стар майстор тук и там, за да му придаде отличително лустро, тънко като нафора. Никой нямаше да ограби това място.

Командирът отново си погледна часовника.

— Две минути.

Беше събрал отряд от петима рускоговорящи професионалисти, внимателно подбрани заради уменията и безпощадността си и с наследствена ДНК, свързваща ги с планинските проходи, където кремълската редовна армия водеше своята несекваща жестока война срещу бойците муджахидини и черните чеченски вдовици. Добавяш няколко извикани думи на заучен чеченски и създаваш терористична

димна завеса, по която следователите ще работят с месеци, ако нещата се объркат. Всички бяха наемници, до един ветерани от специалните сили. Шестима от тях бяха служили в Гренада, Панама, Ирак, Афганистан и още няколко други места, за които светът не трябваше да знае.

Охранителните системи, които пазеха Двореца на Меншиков, се различаваха от тези на Ермитажа само по мащаб. На всеки етаж имаше камери, аларми и сензори за движение, инфрачервени и лазерни. Веднага щом се задействаше аларма, цялата сграда се заключваше и след по-малко от десет минути дворецът щеше да гъмжи от ченгета. Единственият недостатък беше, че през тези фатални минути охраната трябваше да се справи с възникналата кризисна ситуация. В Ермитажа няколко десетки пазачи бяха на смяна през нощта. В Двореца „Меншиков“ нощната смяна наброяваше само шест души и червените точки върху лаптопа пред него показваха точно къде се намират.

Дмитрий уведоми по радиостанцията Юри в контролната кабина, че ще направи обиколка на долния етаж и мазето през следващите петнайсет минути. Чу разбирация смях на колегата си.

— Дадено, Дими — виж дали ще можеш да гръмнеш някой плъх, докато обикаляш.

Дмитрий се усмихна. Понеже бяха съвсем близо до реката, черните плъхове, от които каналите гъмжаха през лятото, вечно задействаха алармите или прегризваха електрическите кабели. Не че щеше да застреля нещо. Никога не беше използвал тежкия револвер „Кобалт“ с шест патрона, който висеше неудобно в кобура на кръста му. Бяха поръсили отрова долу, но на хитрите копелета им нямаше нищо. Той весело закрачи покрай колоните на голямата зала, под огромното стълбище, като шареше с лъча на фенера по покритите с портрети стени под суровите погледи на класическите статуи и бюстове на различни царе. Гумените подметки на обувките му не издаваха никакъв шум по каменния под. Понякога да си сам в двореца можеше да е малко страшничко, но тази вечер чувстваше, че е сред приятели.

— Една минута. Нощно виждане. Изгасете светлините. — Командирът усети как напрежението вътре във вана нараства, все едно се надигаше гръмотевична буря. Мъжете си сложиха очилата за нощно виждане и погледнаха напред, напрегнати, но изгубени в мислите си, преповтаряха наум движенията му през следващите десет минути. Три месеца бяха тренирали за това. Три месеца пот и безкрайни повторения — само за десет минути, които щяха да променят изцяло живота им. Макар че успехът или провалът зависеха от човек, когото не познаваха и който седеше в кабинет на десет хиляди метра разстояние.

Охранителната система на двореца на Меншиков беше толкова добра, колкото навсякъде по света, но като всяка подобна система, алармите, камерите, детекторите и автоматичните ключалки на вратите се контролираха от централен компютър, който зависеше най-вече от технология и софтуер, разработени първоначално в Съединените щати. След атаките от 11 септември висши членове на американското правителство проведоха тайни разговори с шефовете на десетте най-добри производители на компютри в държавата. Белият дом беше, и продължава да бъде, разтревожен от използването на компютърни технологии за набиране на хора и тайни кодирани съобщения от Ал Кайда и свързаните с нея терористични мрежи. След 11 септември големите корпорации също признаха, че светът се е променил, особено когато стана ясно, че доходоносните държавни договори, които спомагат за многократното увеличаване на печалбите на акционерите, зависят от ново ниво на сътрудничество. В замяна на увеличаване на финансирането за изследвания и развитие, те се съгласиха да предоставят изключителен достъп до всички нови и предстоящи технологични постижения, както и информация за тях. Най-важният резултат от пакта беше създаването на малък клон на Агенцията за национална сигурност с възможности и техника да проникне, и при нужда да контролира всеки компютър на планетата. Разбира се, клиентът не можеше да купи американското правителство, но той имаше средства да открие и да плати за услугите на разработчик на софтуер и компютърен инженер от вътрешността на новата система: човек, чиято пенсионна осигуровка беше набъбнала с вноски от по няколко милиона долара в частна банка на Каймановите острови. Досега инженерът вече трябваше да е проникнал в компютърната

система на двореца и да е направил необходимата незабележима промяна в процедурите за реакция при тревога.

— Трийсет секунди.

В случай на произшествие компютърът, контролиращ охранителната система на двореца на Меншиков, щеше автоматично да ограничи достъпа до всички зали в музея, като затвори вратите и прозорците. Същата реакция трябваше да последва при прекъсване на електрозахранването. В този случай командирът знаеше, че на музейния аварийен генератор ще са му нужни десет минути, за да осигури достатъчно мощност за рестартирането на системата. Спирането на електричеството не беше достатъчно, за да вдигне полицията на крак, освен ако не беше придружено от сигнал за тревога от командната кабина. Затова осветлението щеше да спре точно в тази част на Санкт Петербург.

— Десет.

Червена точка пълзеше бавно по екрана на лаптопа. Един от пазачите се движеше, но останалите бяха точно там, където ги искаше.

— Девет.

Той се огледа из вана и срещна напрегнатите погледи, втренчени в него зад очилата за нощно виждане.

— Осем.

Ръцете му опипаха снаряжението, окачено по коланите и сбруите, с които беше пристегнато тялото му. Зашеметяващи гранати, електрошоков пистолет, руски пистолет ГШ-18 и амуниции.

— Седем. Помнете: отсега нататък говорим само на руски.

Той затвори очи за последен път, представи си вътрешността на музея и пътя, по който трябваше да мине от вана до страничния вход.

— Шест.

— Улицата е чиста — заяви наемникът, който седеше зад преградата до шофьора на вана.

— Пет.

Пресегна се към дръжката на вратата.

— Четири... три... две... едно... давай!

Скочиха от вана в мрака и докато той тичаше към двореца, видя — на осемстотин метра разстояние — как осветената фасада на Ермитажа се отразява в спокойните води на Нева. Нямаше нужда да чува тихото тропане на обувки по асфалта, за да разбере, че петимата

го следват по петите. Седемдесет и пет стъпки до страничния вход. Не обръщаше внимание на наблюдателните камери, които щяха да продължат да се хранят от батериите си, но щяха да изпращат картината до празни компютърни екрани. Двойната дъбова порта. Това беше мигът на истината; затова клиентът беше платил толкова милиони. Щом електрозахранването бъдеше прекъснато, компютърът по принцип трябваше да затвори целия музей, но свръхмодерният софтуер, качен от инженера, беше обърнал процедурата. Дворецът на Меншиков беше широко отворен и чакаше да го превземат. Въпреки това не можеше да се въздържи и се помоли по войнишки, когато натисна дръжката. Сега!

Шестимата мъже нахлуха вътре, където познатият интериор беше окъпан от феерично подводно зелено в призмата на очилата за нощно виждане. Нямахше нужда от заповеди. Трима мъже трябваше да се погрижат за пазачите; двама, в това число и оръжейникът, го последваха към целта. Охраната още трябваше да е с впечатлението, че сградата е заключена, и щеше да остане на поста си, докато резервният генератор възстановеше захранването. Благодарение на клиента това беше третото спиране на тока за тази седмица и те нямаха повод за безпокойство.

В слушалките му се чу рязък глас.

— Мишена шест още е в задната част на сградата. — Двамата мъже, които бяха останали във вана, продължаваха да следят движението на пазачите. Шестият пазач беше досадна пречка, нищо повече. Дори и това не беше, ако не се пречкаше.

С целеустремена крачка, без да тича, той стигна до края на коридора и зави надясно. Двамата го последваха, останалите се изпариха. Не можеше да задържи усмивката си зад маската. Разпозна един Рубенс, един Караваджо и един Рафаел. Стотици милиони долари, а не можеше и с пръст да ги пипне.

— Мишена едно поразена. — Това беше наемникът, натоварен със задачата да се справи с пазача при парадния вход. Ако всичко беше минало по план, трябваше първо да го зашемети с електрошоковия пистолет, а после да го обезвреди със спрея, от който щеше да изгуби съзнание поне за два часа.

— Мишена три поразена.

Стигна до стълбището, което водеше към мазето.

Дори и в най-добре охраняваните сгради човек, който знае пътя си ще намери начин да влезе и да излезе, като заобиколи всички проклетни мерки за сигурност. Особено човек, на когото му се пуши.

Дмитрий Йермолов изруга, когато осветлението изгасна. Пак гадната електрическа компания. Нещата бяха по-добре при комунистите. Беше уредил Юри да отвори металната врата, която водеше от мазето към градините, и се беше насладил на една бърза цигара „Собрание“. Застанал в тъмното под старата липа до вратата, запали още една и се почувства като пълен идиот. Прекъсването на електрозахранването щеше да отмени командата и да го заключи навън до идването на подкреплението. Помисли дали да не се обади на Юри, но така щеше да излезе глупак. Макар и да знаеше, че няма смисъл, ръката му неволно се протегна към дръжката. Тя се завъртя с лекота. Странно...

— Мишена пет поразена. — Това значеше, че остава само глупакът навън от задната страна на сградата. Може да е проверявал по-раншна тревога. Да си стои отвън.

Стигнаха до мазето и зави надясно. Под бароковия разкош на двореца се простираше същински лабиринт от някогашни кухни и избии от дните, когато легендарно богатият княз Александър Меншиков развличал своя приятел, царя. Сега бяха неизползваеми котелни помещения и складове, в които се помещаваше дял от деветдесет и петте процента съкровища, които Ермитажът нямаше място или желание да покаже. Имаше буквално десетки зали, но той беше проучил плановете на отделните етажи на музея и знаеше точно къде отива. Стигнаха до вратата, която търсеше. Оставаха още седем минути до възстановяването на захранването.

Докато вървеше по коридорите между мазетата, Дмитрий беше повече учуден, отколкото разтревожен от това колко лесно беше успял да влезе пак в сградата.

— Дмитрий до контрола. Дмитрий до контрола. — Опита да се обади на Юри, за да му каже, че се е прибрал, но на всички беше известно, че в мазето няма покритие. Нищо чудно, че нямаше отговор.

Командирът разгледа дългия коридор с кашони и зле увити пакети.

— Четвърти ред, раздел Б — повтори си сам. Беше запаметил формата, размера и номера на пакета, който търсеше; отне му не повече от минута да го открие. Въпреки че времето го притискаше, той си позволи няколко секунди, за да се наслади на момента. В крайна сметка това беше наградата за години издирване, планиране и тренировки, плюс огромната инвестиция на клиента. Знаеше, че може да го носи и сам, но махна на човека до него да му помогне. Последва миг на непривично съмнение.

— Чакай! — нареди той. Другият наемник отстъпи назад, изненадата му остана скрита зад очилата за нощно виждане. — Да се уверим, че сме взели това, за което дойдохме, а не любимото гърне на някой дядка. — Той извади нож от колана си и откърти капака на сандъка, разцепвайки закованото дърво. Предметът вътре беше увит в слама и той я дръпна, за да види златния отблясък. Точно това очакваше да види. Ухили се на другия мъж, после пак върна капака и заби пироните с дръжката на ножа.

Зад тях оръжейникът усърдно разполагаше нещо като обърнати наопаки големи сапунерки сред кашони и сандъци, свързани с жица до централно устройство, поставено на пода на мазето, което се състоеше от две туби с течност, голям акумулатор и старомоден мобилен телефон.

— Готов съм — заяви той.

— Браво — отвърна командирът. — Покрий отзад. — Провери бомбата. Експлозията щеше да скрие какво са откраднали. Ако пазачите имаха късмет, щяха да оцелеят заедно с по-голяма част от централното крило на двореца, но шестте руски противотанкови мини със сигурност щяха да вдигнат във въздуха източното крило и избите.

— Давай! — Вдигна единия край на сандъка, а подчиненият му вдигна другия. Сандъкът се оказа по-тежък, отколкото си беше представял, но беше нищо за двама мускулести мъже. Промъкнаха се

през вратата на мазето и тръгнаха към стълбището, последвани от оръжейника. Преди да стигнат до него обаче, прокълтя груба заповед на руски и бяха заслепени от силна светлина.

Наближавайки мазето, Дмитрий беше чул гласове. Първата му мисъл беше да потърси помощ, но логиката му подсказа, че тези хора нямаше да са тук, ако Юри и останалите от смяната му бяха още на свобода. Пак можеше да се обърне и да си тръгне, но нали затова му плащаха. Той извади револвера от кобура, провери патроните и вдигна предпазителя.

— Стой на място, или ще стрелям!

Викът и лъчът от мощния фенер накараха мъжете да замръзнат на място.

— По дяволите! — изруга шепнешком командирът. Примижа към лъча през облечените си в черно подчинени и видя един дебелак в неугледна синя униформа на пазач, застанал до входа на мазето с насочен към него пистолет. Черни петна от пот бяха избили под мишниците му; той дишаше тежко, но държеше пистолета стабилно — оттук дулото му изглеждаше като на оръдие.

— Кротко, приятел. Да не пострадаш — провикна се командирът. Пистолетът се завъртя към него. Шепнешком нареди: — Пригответе се!

Дмитрий беше ядосан. Очилата за нощно виждане го озадачиха, но тъмните гащеризони и ски маските му говореха само едно. Беше плакал, когато обсадата на Московския театър завърши с взривове, облаци отровен газ и стрелба. Не се съмняваше в некадърността на спасителите, но причината за смъртта на 129 невинни беше, че мъже като тези бяха всели терор в страната му.

— Мръднете ли, ще стрелям! — предупреди той съвсем сериозно. Фенерчето обходи тримата мъже, светлината увеличаваше и изгаряше ретината зад стъклата на очилата, но командирът видя предоставилата му се възможност. Оръжейникът отчасти прикриваше наемника, който носеше другия край на сандъка. — Застреляй го, щом имаш видимост — добави спокойно той на английски.

— Какво каза? — попита Дмитрий. — Ти... — Така и не успя да довърши изречението. Мъжът по средата на триото се раздвижи побързо, отколкото някога беше виждал човек да се движи, и той се сепна от просветването на цевта, преди куршумът от ГШ-18 да се забие в

слабините му. Въпреки че беше полузаслепен от фенерчето, войникът имаше ясна видимост и беше убеден, че изстрелът му е смъртоносен. Но Дмитрий не беше просто дебелак в неугледна униформа. Някога беше слаб, облечен в униформа на въздушнодесантните войски сред напечените от слънцето скали на долината Паншир и докато тялото му поемаше кинетичната енергия на куршума, той гръмна другия човек право в дясното око и главата му избухна в пръски кръв и мозък. Дмитрий беше наясно с пораженията, които куршумът е нанесъл на вътрешностите му, и въпреки че силите го напуснаха, той се опита да вдигне пистолета за втори изстрел точно когато оръжейникът стреля за пръв път. Деветмилиметровият куршум от парабелума напусна цевта със скорост от 330 метра в секунда и удари барабана на револвера му „Кобалт“. Улучи го под ъгъл, заради който гротескно обезформеният куршум рикошира нагоре с такава сила, че отнесе почти цялата долна челюст на Дмитрий и част от лявата му скула, а после запокити тялото му към касата на вратата в подземие.

— Мамка му! — изруга командирът, докато се мъчеше да носи сандъка сам. Наложил си да се успокои. Всичко се беше сговнило, но това не беше нищо ново в неговия свят. Важното беше да ограничи щетите и да се измъкне, преди нещата съвсем да загрубеят. Извика на оръжейника: — Погрижи се за копелето и се върни да ми помогнеш с това. — Но преди мъжът да измине и половината път до вратата, той хвърли още един поглед на часовника си. Оставеше им малко повече от една минута, преди светлините да се включат отново. Часовникът тиктакаше, времето им изтичаше. — Зарежи го! Мъртъв е, или скоро ще умре. Трябва да се махнем веднага.

Като изоставиха тялото на другаря си, те с мъка изкачиха стълбите и прекосиха музея. Останалите чакаха във вана, докато командирът и оръжейникът натоварят сандъка отзад. Не попитаха къде е третият човек — нямаше нужда.

— Карай! — извика командирът в микрофона на шията си.

В подземие Дмитрий смътно си даваше сметка за ужасните поражения. Светът идваше и си отиваше на приливи и отливи заради шока и ужасната болка от травмите. Но още имаше очи и разумът му различи една гледка, често срещана в тила на окупираните от Русия

части от Афганистан. Предметът пред него със сигурност беше противопехотна мина ТМ-57. Обикновено за детонацията ѝ беше нужна тежестта на голямо превозно средство, но забеляза, че жицата води от нея до приспособление в средата на помещението. Знаеше какви щети щеше да причини. Дмитрий запълзя към активирания механизъм.

Когато ударната група стигна до покрайнините на града, командирът нареди на шофьора да спре вана. Кимна на оръжейника и създателят на бомбата извади мобилен телефон от джоба на гащеризона си. Мъжете вече бяха махнали маските си и се приведоха нетърпеливо напред, докато оръжейникът набираше номера. Когато сигналът стигнеше до телефона, щеше да затвори верига, която да смеси двете взривоопасни течности и да изпрати електричен заряд до противотанковите мини.

Дмитрий разгледа устройството със замаяната съсредоточеност на пияница, който се вижда в ключалка. Лежеше в локва от собствената си кръв и зрението му започваше да отслабва. Знаеше, че не му остава още много. Погледна към мобилния телефон. Синът му беше по-наясно с новите модели, но инстинктът му подсказа да махне батерията. Пресегна се към него. Може би сега щяха да му повишат заплатата.

Командирът отвори вратата на вана и се послуша за познатия приглушен гръм от експлозията. След две-три напрегнати минути той се извърна укорително към оръжейника.

— Мога да се върна... — предложи мъжът.

Командирът поклати глава. Хеликоптерът щеше да ги чака и можеха да са в безопасност във Финландия в рамките на час. Чукна по преградата между багажното и шофьорската кабина, и ванът потегли.

— Взехме това, за което дойдохме.

4.

В офиса си на Олд Бонд Стрийт, четири етажа над паралиите, които можеха да си позволят да пазаруват от скъпите магазини, покрай които минаваше всеки ден, Джейми разчисти място за червеникавокафявата книжка и дневника сред каталозите за търгове и книгите по история на изкуството, струпани безредно върху бюрото му.

Поколеба се, разкъсван между обаянието на разчертаните с редове страници на дневника и книжката със заплатите — знаеше, че тя ще му разкрие веднага дядото, когото никога не беше познавал истински. Бележникът бе едновременно, от луксозните, в които си записвали срещите в частните джентълменски клубове. Беше дебел два сантиметра, формат А5, с някога фина синя кожена подвързия, вече изтрита и избледняла от времето. Някогашната закопчалка отдавна беше изчезнала, и сега бележникът бе завързан със здраво пристегнат сребрист шнур. Страниците изглеждаха многократно прелиствани, но нещо му подсказваше, че не е отварян от много години.

Неохотно го остави встрани и отвори малката червеникавокафява книжка със заплати.

Остана изненадан от първата страница. Джейми знаеше, че повечето войници, служили по време на Втората световна война, са били доброволци или мобилизирани цивилни в униформи, които неохотно са тръгнали да служат на родината си и да се бият срещу нацистите. Очакваше и дядо му да е един от тях, но Матю Джордж Синклер се беше записал в Кралския Бъркшърски полк на 17 август 1937 година, на деветнайсетгодишна възраст. В книжката беше отбелязана височина метър и осемдесет, гръдна обиколка сто сантиметра и тегло 81 килограма. Външният му вид беше описан така: очи — зелени; коса — тъмна; без отличителни белези. Джейми леко изтръпна, когато позна себе си през втората година от университета като член на Корпуса за подготовка на офицери. При дипломирането си получи предложение от Кралската военна академия в Сандхърст и

почти премина етапа на предварителен подбор, преди умът му да се разбунтува срещу доживотната дисциплина, с която щеше да се нагърби.

Останалите разръфани страници съдържаха сведения за заплатите и дажбите, удръжките, преминатото обучение и изкараните курсове (стрелба с пушка/категория снайперист) и произвеждането му в лейтенант през септември 1939 година. Но най-интересното беше „Списък със специални назначения по време на служба“. Тук се разкриваше тайната на ордените, които беше намерил в металната кутия. Африканската звезда, Звездата на Франция и Германия, Звездата 1939–1945, медалът за отбрана и военният медал, всичките отбелязани и връчени от командващите офицери. И накрая, военният кръст за „проява на храброст в област Аугсбург, южна Германия“.

Но кой беше човекът зад отличията?

Чак сега се почувства готов да вдигне дневника и да се заеме с възела, който го стягаше. Отвори на първа страница. Всяко събитие беше отбелязано с дата и изложено със спретнатия калиграфски почерк, който помнеше от няколкото писма и картички, които беше получил от дядо си в университета. Някои от думите и изразите му се струваха странни, все едно бяха писани във викторианската епоха. Първите няколко писания бяха непосредствено след повишаването му в чин, по време на обявяването на войната в края на лятото на 1939 година, и отразяваха възторжения ентузиазъм на младеж на прага на най-голямото предизвикателство; заедно с искрено изразеното си притеснение да не разочарова „мъжете“. Как ли ще му се отрази страхът? Матю съдържаха ужаса си от това да не бъде осакатен, но смъртта сякаш изобщо не го плашеше. Имаше също така негласно признание, че на воденето на подобен дневник не се гледа с добро око, и авторът трябваше да спре да пише, когато замине в чужбина, което, изглежда, предстоеше. Но бързо ставаше ясно, че Матю Синклер толкова се е пристрастил към записването на размислите си, че е пренебрегнал забраната, рискувайки мъмрене или дори военен съд — бунтарски акт, който разкриваше още нещо, което Джейми не знаеше за дядо си.

Телефонът в другия край на бюрото иззвъня и Гейл, секретарката му, вдигна.

— „Синклер Файн Артс“, с какво мога да ви помогна? — Слуша няколко секунди, а после закри слушалката с ръка. — Обаждат се от болница в Мидланд. Ще говориш ли с тях?

Неохотно остави дневника и пое телефона.

— Джейми Синклер.

— Внукът на покойния пастор Матю Синклер ли е? — попита сериозен женски глас.

— Същият.

— Само имената ме объркаха.

— Често се случва. — Джейми се усмихна сухо. — С какво мога да ви помогна?

— Казвам се Керъл О’Конър. Медицинска сестра съм в болница „Сейнт Крос“ в Ръгби. Съжалявам, че ви безпокоя, но един от нашите постоянни пациенти твърди, че познавал дядо ви и много иска да говори с вас.

Джейми повдигна вежди и Гейл се усмихна.

— В момента съм доста зает. Но ме свържете с него. Винаги се радвам да говоря с някой от бившите енориаши на дядо ми.

Тонът на Керъл О’Конър стана извинителен.

— Боя се, че подобно на повечето ни възрастни пациенти Стан е много неотстъпчив. Ще говори само лично с вас.

Джейми въздъхна.

— Мисля, че няма...

— И не е от енориашите на дядо ви. Казва, че е служил с Матю Синклер по време на войната.

Сърцето на Джейми подскочи.

— Как казахте, че се казва?

— Стан. Станислаус Козловски.

— Прочетох за смъртта на Матю Синклер в „Таймс“ и си помислих, че може да е същият Мат Синклер от войната. Керъл е добро момиче; прави всичко за нас, болните. Обади се на собственика на погребалното бюро и ето те тук.

Шейсет и осемте години в Британия не бяха успели да изгладят полския акцент на Стан Козловски; даже бяха добавили носова нотка от Уест Мидланд, от което думите му едва се разбираха първоначално.

Джейми подозираше, че е старческа прищявка, толкова неподправена, колкото и косата на Стан, зализана назад над широкото чело — непривичен гарвановочерен шлем, който лъщеше като бомбетата на обувките на караула. Сбръчкан и напълно изтощен, старецът лежеше отпуснато в прегръдката на пипалата на апарата за диализа, обграден от навити маркучи, които пулсираха в такт с пиукащ монитор. Полякът видя погледа на Джейми.

— Четири часа на ден. Голяма гадост, нали? Но си струва. Ела по-късно. Може Стан да те води на танци, а? — Вдигна треперещата си ръка към горния джоб на пижамата си и извади една избледняла черно-бяла фотография. — Виж ни с Мат. Края на четирийсет и четвърта. А може би четирийсет и пета?

Джейми взе снимката. Двама войници в камуфлажни десантни гащеризони, застанали до един джип. Веднага позна гологлавия младеж отдясно — Стан: нисък, мургав, със свирепа усмивка върху изпитото небръснато лице. А високият строен лейтенант с парашутистка каска можеше да е брат близък на Джейми.

— С Мат изгубихме връзка, след като се върнахме от войната, но Мат каза, че се е бил достатъчно. Стана свещеник. — Старецът се разсмя. — Не можах да се върна в Полша, понеже червените щяха да ме застрелят, затова почнах в автомобилния завод в Солихъл. За миг от офицер и джентълмен, истински полски герой и съюзник, се превърнах в полско копеле, което краде работата.

— Съжалявам — въздъхна Джейми. — Чувал съм, че не се отнасяли много добре с полските войници след войната.

Стан отново се разсмя — разтърсваща кашлица, която звучеше мъчително.

— Този подлец Чърчил ни продаде. Но недей да съжаляваш Стан. Добре си поживя. Много уиски. Много момичета. — Гласът на стареца отслабна и той се отпусна назад, като дишаше тежко през ноздрите си. След няколко секунди отново отвори очи. — Как умря Мат?

Джейми му разказа за злополуката.

— Вижте, г-н Козловски, Стан, уморявам ви. Да дойда по-късно или утре?

Стан поклати глава.

— Всичко е наред. Не е лош начин да си идеш. Едно счупване, и си в рая. По-добре от това. Знам. Много вратове сме счупили през войната двамата с Мат.

Джейми отвори уста да възрази, но полякът изплюваше думите като автоматичен откос на всеки три минути.

— Бързо и чисто. — Вдигна ръце, все едно държеше глава в тях, завъртя ги с едно рязко движение, като едновременно с това цъкна със зъби. — Старият Стан още си го бива, а? Спомням си първия път... — Без предупреждение очите му се затвориха и той заговори тихо на някаква объркана смесица от полски и английски. Джейми успя да чуе достатъчно, колкото да разбере, че слуша историята за падането на Полша. След няколко минути гласът отново стихна и той разбра, че Стан е заспал. Час и половина по-късно старецът още спеше и Джейми наблюдаваше как тялото му се свива и гърчи, докато се сражава отново във войната.

Една сестра провери мониторите, преди да оправи одеялата на стария войник, зави врата и раменете му.

— Боя се, че Стан е малко неспокоен днес. Аз съм Керъл, г-н Синклер, говорихме по телефона. — Подаде му ръка и той я стисна. Беше дребничка, но с огромен бюст, със светлоруси къдрици и онова уверено и невъзмутимо излъчване, което придобиват най-добрите сестри. — Трябваше да ви предупредя за това, но той много искаше да ви види. Сутрин се чувства много по-добре.

— Радвам се, че дойдох. — Джейми скри разочарованието си зад усмивка. — Но мисля, че достатъчно го уморих за един ден. Може ли да дойда пак някой друг ден?

— Разбира се, винаги поощряваме посетителите, а Стан няма никакви близки наоколо. Май и двете му деца са емигрирали в Австралия. Той е забележителен човек. Виждате го, когато е най-зле. Апаратът му изсмуква силите, но той продължава да настоява да се разхожда покрай потока всяка сутрин и възнамерява да марширува по време на парада на 11 ноември.

Джейми й благодари и си взе палтото. Възпря го отнесен глас:

— Ела пак утре, да говорим за Мат. Ще ти кажа, каквото казах и на другия човек. За последната мисия с швабите. Дяволска катастрофа. Началството го кръсти операция „Справедливост“, но Мат й беше измислил друго име: операция „Край на света“.

5.

На връщане към гарата Джейми се чудеше дали да си прави труда да идва пак на другия ден. Имаше много други неща, които трябваше да свърши, а бръщолевенията на полския ветеран, макар и интересни, на моменти бяха абсурдни. Какви бяха тези приказки, че Матю чупел вратове, за бога? Но все пак нямаше да реши веднага. Щом се настани на мястото си, отвори дневника на страницата, до която беше стигнал.

Докато развилнелият се Вермахт довършвал разпръснатите останки от разбитата полска армия и Съветският съюз се присъединил към пира с трупа на победения народ, кралският бъркшърски полк дебаркирал и се отправил към Франция заедно със 150 000 войници от британските експедиционни сили. Първите чуждестранни записки, докато батальонът се разгръщал на сушата, скачаха безразборно между ококорената почуда на млад турист и възбудата на професионален войник, който няма търпение да се нахвърли върху врага си. Лейтенант Матю Синклер също така трогателно се грижеше за добруването на войниците си. Явно беше в особено близки отношения със своя сержант — Андерсън, който можеше да му бъде баща. Задушевният, изповеден тон на дневника секваше на 10 май 1940 година, когато Вермахтът напада Франция и Белгия. На Матю Синклер му предстояло бойното кръщение. Неговите бъркшърци били част от Втора пехотна дивизия в самия десен край на британската фронтова линия, югоизточно от Лил, защитавали равнините около река Дийл, изправени директно срещу развилнялата се четиринайсета танкова бригада на генерал Ерих Хьопнер.

Първите записки за разгара на войната бяха едва ли не комични, изпълнени с възмущение.

Първоначалният ми боен опит беше пълен фарс, тъй като не ни беше разрешено да заемем позициите си в

Белгия, докато германците не атакуват първи. В резултат бяхме доста зле подготвени за тях. Независимо от всичко се чувствах много развълнуван, защото нали затова е всичко. Първите бомби паднаха през обедната почивка.

Но ужасите, които следваха, смразиха кръвта на Джейми. През следващите дни бомбите падали толкова често, че Матю спрял да ги записва. Междувременно тонът на дневника ставаше още по-объркан и налудничав. Джейми си представяше как кратките изречения са били надрасквани в мрака, докато авторът е лежал скрит в някой пълн с вода окоп с наострени уши, за да долови и най-малкия звук от приближаващ се враг. Откъслечни записки отбелязваха вероятно случващото се в момента, но оставаха напълно неразбираеми. Страниците бяха разкъсани и изпръскани с кал; някои изобщо липсваха. Върху една Джейми забеляза пръски, които можеха да бъдат само от кръв. За шест дена британските експедиционни сили бяха обградени и се биеха за собственото си оцеляване. На бъркшърци им било наредено да се оттеглят към пристанищата на Ламанша и лейтенант Синклер сбито отбелязваше разбиването на батальона му, разкъсан на парчета от танковете, цели взводове и роти били пометени в ожесточени малки схватки, които никога нямаше да влязат в историческите книги.

18 май 1940 г. (близо до Монс). Откъснати от батальона. Сержант Андерсън беше убит днес. Прострелян в главата, докато контраатакуваше германски танкове, въоръжен сръчни гранати. Не знам дали ще мога да издържа без него. Плаках. Дано никой не ме е видял. Останахме само дванайсет души.

Джейми продължи нататък. Глад, жажда, умора и изтощение вземаха своята дан от отстъпващите британски войници и духът на дядо му се беше сринал, докато играел смъртоносна игра на котка и мишка наред хаоса от поражението. В един момент ставаше ясно, че е

трябвало да го убеждават да не се предава. Написаното беше последвано от няколкодневна пауза. След това:

2 юни 1940 г. Стигнахме околностите на Дюнкерк с един сержант и трима мъже; нямаше никого от Първи кралски бъркшърски полк. Чакахме седем часа на пристанището да ни евакуират. Накрая в един часа един човек ни закара с моторница до кралския миноносец „Уайтшед“. Непрекъснато ни бомбардираха. Трябва да спя. Боже, колко добре звучи тази дума. Сън.

Думите ставаха размазани и Джейми се сепна, когато разбра, че влакът влиза в гара Хюстън. Чувстваше се напълно изцеден, сякаш се беше сражавал редом с мъжете, чийто драматичен живот и край отразяваше дневникът през последните дни на операция „Динамо“, евакуацията на околността около Дюнкерк, когато Матю беше сред последните триста хиляди френски и британски войници, напуснали крайбрежието.

Едно беше сигурно. Трябваше да научи повече за войната на Матю Синклер.

Обади се на другата сутрин, че ще отиде, и Керъл го чакаше на входа на болницата преди началото на смяната си.

— Малко сте подранили. Той излезе да се поразходи. Обича да върви по пътеката през полето до Дънчърч Роуд и обратно. Сигурно вече се връща.

Джейми си спомни бледата фигура, свързана към апарата за диализа.

— Сам ли се разхожда?

— Моля ви, не подценявайте Стан — усмихна се тя. — Хемодиализата му се отразява тежко, но той е корав като чифт стари военни ботуши.

— Може ли да го пресрещна? — предложи той.

— Мисля, че ще му бъде приятно. Зад ъгъла, от другата страна на главния път. Не може да не я видите. Пътеката, която се спуска

покрай потока.

Той последва указанията ѝ и откри пътя между двете ниви. Напред се виждаха строените дървета от двете страни на потока — по-скоро канал — а зад тях имението с внушителни постройки. Очакваше да срещне стареца по-скоро, но сутринта беше топла, а Стан гонеше деветдесетте; може да е спрял да си почине. Колкото повече се отдалечаваше от болницата, толкова повече нарастваше тревогата му, но се притесни наистина чак когато стигна до шосето в другия край на полето. Полякът като нищо можеше да се е върнал по друг път или пък да са го закарали, но... Докато се връщаше, Джейми се оглеждаше из високата трева по края на пътеката и из проблясващите сенки под дърветата.

Стан бе облечен с черно палто въпреки горещината и затова Джейми го беше пропуснал на идване. Трябваше да погледне два пъти, преди да се спусне до речния бряг; краката му сякаш принадлежаха на някой друг. Постепенно очите му свикнаха с тъмнината и разбра какво вижда. За бога! Не беше възможно. Пак ли?

Старецът лежеше по лице в плитчините под една стара върба, тялото му беше натежало от подгизналото палто. Черната върхна дреха приличаше на поредната сянка върху водата с цвят на запарен чай, пешовете му се поклащаха леко из почти несъществуващото течение. Джейми се запрепъва във водата, докато успее да хване здраво плата и да обърне трупа. Изведнъж направеното по поръчка тупе на Станислаус Козловски се откачи и се понесе плавно надолу по реката. Очите го погледнаха укорително от лице, застинали в същата ожесточена гримаса като тази на снимката от войната.

— Ще се удивите колко често се случва, сър. — Гласът на полицаия на средна възраст беше едва ли не сърдит, все едно покойникът нарочно му беше развалил деня. — Възрастен човек отива на разходка и не се връща. Изведнъж решава, че му е дошло времето. Намираме ги дни, понякога седмици по-късно, и все при вода. Младите скачат пред влака, а старците тръгват към морето или реката. Първичен инстинкт, според мен.

— Значи сте сигурен, че Стан — г-н Козловски — се е самоубил.

Погледът на полицаия стана по-твърд и Джейми разбра, че е престъпил някаква невидима граница.

— Въз основа на първоначалния оглед и освен ако нямате причина да смятате обратното, сър.

— Разбира се, че не.

— Няма видими следи от насилие по жертвата. Щяхте да забележите, ако тревата е била безпричинно изпомачкана — нали, сър, докато сте тъпкали евентуалното ни местопрестъпление с обувките си четирийсет и пети номер?

Джейми се овладя и не отвърна на критичното подмятане.

— Мислех, че най-важното е да помогна на господин Козловски.

— Разбира се, но той вече е бил мъртъв. — Той вдигна ръка, за да прекрати спора. — Съдебният лекар ще реши какво е причинило смъртта. Имаме адреса ви, сър, в случай че се наложи отново да се свържем с вас. Вероятно ще бъдете призован като свидетел.

Когато се върна в болницата. Джейми намери Керъл в отделението, където за пръв път се беше срещнал с поляка. Личеше си, че е плакала.

— Не е много професионално, нали? — усмихна се тя с плувнали в сълзи очи. — Но много се бях привързала към стария Стан. Може и да беше рязък, но освен това беше смел, благороден и внимателен. — Поклати глава и той се зачуди дали не е била донякъде влюбена в стареца.

Съобщи ѝ какво му бяха казали от полицията и тя кимна разсеяно.

— Вярно е. Не можеш да ги разбереш старците. Понякога все едно нещо им прищраква. Но Стан толкова искаше да продължите разговора си. Просто не мога...

Тя заподсмърча и Джейми сложи утешително ръка върху нейната.

— Имах чувството, че има много да ми разказва. Мина ми през ума, че може да си е водил записки.

— Ще погледна — отвърна тя предпазливо. — Но дори и да ги намеря, не знам дали ще ми разрешат да ви ги дам. Ще принадлежат на наследниците му.

— Не се тревожете, просто ми хрумна. Сигурен съм, че и без това си имате достатъчно грижи.

Тя стисна устни.

— Ще има разследване. Трябвало ли е да го пускаме да излиза сам? Вече не съм сигурна, но той толкова настояваше.

— Може би не е сега моментът, но искам да ви попитам още нещо — рече Джейми. — Стан спомена, че щял да ми разкаже, каквото бил казал и на другия човек. Това говори ли ви нещо?

Лицето на Керъл се намръщи.

— Всъщност, да. Преди десетина дена го посети един господин поляк, който правел някакво проучване за живота на емигрантите, които още живеят в страната. Не съм била на смяна, така че не го видях, но след това Стан доста се оживи. Явно беше разровил отдавна погребани спомени. Мисля, че това беше една от причините да реши да се свърже с вас, когато разбра за смъртта на дядо ви. Каза, че двамата с Матю били част от нещо важно и било време да разкаже историята. Имам приятел в местния вестник и той се съгласи да дойде да вземе интервю от Стан.

Джейми ѝ благодари отново и пое по дългия коридор. Гледката на тялото на стареца не излизаше от главата му; освен това тя беше натежала от въпроси, които щяха завинаги да останат без отговор.

— Господин Синклер? — Обърна се и видя Керъл да бърза към него. — Мисля, че бихте искали да задържите това. — Постави избледнялата снимка в ръката му, покри я с дланта си и се отдалечи, преди той да успее да каже нещо.

Погледна квадратчето изпомачкана хартия и се почуди какви ли тайни крият младите лица с празни погледи.

6.

Цяла нощ търсене в Интернет разочаровашо не доведе до нищо, наречено операция „Справедливост“, което да не е свързано с харченето на милиарди за спасяване на банки. Когато се събуди на другия ден, ръцете го сърбяха отново да хване дневника, но все пак трябваше да върти и бизнеса. Сутринта състави маршрута за предстоящо пътуване до Швейцария, където трябваше да провери продажбата на картина на Вато^[1], някога била собственост на елзаски индустриалец и семейството му. Икономически трябваше да намери други причини за оправдаване на разхода. Това означаваше да потърси из аукциони и галерии в Женева придобивки, които да му донесат малка печалба. Самата картина на Вато беше толкова грозна, че се чудеше как някой може да си я иска обратно.

На обяд смени костюма със спортно яке и джинси и взе влака от гара „Виктория“ до Уелуин. Имаше още много работа за вършене, преди да дойдат да разчистят, а намирането на дневника на дядо му го беше забавило поне с двайсет и четири часа. Дневникът не му излизаше от главата, докато сменяше влаковете на Финсбъри Парк. Нищо не го беше подготвило за неподправения ужас на войната на дядо му. Помъчи се да си спомни очите на Матю. Имаше ли в тях някакво доказателство, че човекът беше убивал, отново и отново? В дневника никъде не се споменаваха направо, но имаше много подмятания, които явно означаваха точно това. Намеци, които го караха да се замисли за хвалбите на Стан как чупели вратове. Лейтенант Матю Синклер е бил принуден да убива, за да оцелее, и това го беше променило.

Разстоянието от гарата до къщата беше по-малко от десет минути пеш; по пътя се наслади на слънцето, което огряваше лицето му, и на чуруликането на птиците. Това беше домът му, познат и уютен. Уелуин Гардън Сити с право беше кръстен така. Беше проектиран с широки трилентови булеварди, които се разклоняваха от централен площад. Разбира се, беше се развил и разраснал, след като Ебенизър Науърд го

беше проектирал през 30-те години, но първоначалните принципи все още се спазваха и ако човек беше живял тук, не искаше да живее никъде другаде.

Преди да се залови за работа, пусна отоплението и напълни чайника. Докато заври, прелисти вестника, който си беше купил — вече месеци наред беше пълен с банковата криза. Джейми обикновено подминаваше лошите новини, но изпита известно мрачно задоволство, че цените на къщите падаха точно когато имаше къща за продаване. Хубавото беше, ако изобщо можеше да има нещо хубаво в смъртта на близък човек, че къщата щеше да му осигури достатъчно пари, за да издържи няколко години, дори и в настоящото си състояние на полупостоянен застой в бизнеса.

Репортаж в раздела с новини от чужбина задържа погледа му. Пазач в двореца на Меншиков в Санкт Петербург загинал като герой, отбивайки атака, вероятно дело на чеченски терористи. Вътрешно кипна от яд. Какво си мислеха, че ще постигнат тези хора с унищожаването на някои от най-големите красоти на света?

Озадачаващото в нападението беше, че терористите, един от които бил застрелян, взели само една вещ, преди да поставят зарядите с взрива и да избягат; тибетски артефакт, който изглежда, нямал особена стойност, нито пък представлявал особен интерес. Защо него, при наличието на толкова много по-ценни неща, които можеха да продадат на международния черен пазар, за да финансират каузата си? Експонатът бил с национално или културно значение, така че властите работели по версията, че притежава някаква религиозна стойност. Междувременно се вихреше малък международен скандал относно собствеността на сандъка. Китай, който понастоящем владееше Тибет, настояваше да му бъде върнат, тъй като бил откраднат от територията му преди войната; в същото време Германия твърдеше, че тогава Далай Лама бил дал на експедицията ѝ през 1937 г. разрешение да го изнесе от страната. Германски говорител казваше, че ако го намерят, трябвало да им го върнат заедно с всички останали произведения на изкуството, които Червената армия била заграбила по пътя си към Берлин. Руският президент осъждаше престъплението и заплашваше с обичайните кървави последствия, като заявяваше, че за връщане на тибетския сандък изобщо не може да става въпрос. Щеше да е комично, ако горкият пазач не беше загинал.

Джейми беше на горния етаж, когато чу вратата да се отваря и затваря. Единственият човек, който имаше ключ от къщата, освен него, беше съседката госпожа Дженкинс, която се грижеше за домакинството на Матю. Намръщи се при мисълта да загуби цял час в празни приказки със старата клюкарка, вместо да си върши работата. Както вървяха нещата, щеше да е истински късмет, ако успееше да свърши преди полета до Женева.

Неохотно се запъти надолу. Поколеба се, понеже му хрумна една мисъл на мястото, където беше открил Матю, преди да завие зад ъгъла с любезна усмивка, която начаса замръзна на лицето му.

По средата на всекидневната с наръч вестници в ръка стоеше навъсен възрастен мъж с черно кожено яке и тъмни панталони. При други обстоятелства подобното на униформа облекло и късо подстриганата коса можеха да го отличат като цивилно ченге. Но дори да беше такъв, как е влязъл в къщата? Мъжът го изгледа. Всичко в него: изражението на лицето; позата — беше застанал на пръсти; положението на ръцете, говореха едно: беше готов.

— С какво мога да ви помогна? — попита Джейми сухо.

— Можеш да се разкараш — отвърна натрапникът с равен акцент, който идваше някъде от източните докове на Лондон.

Пренебрежението трябваше да го уплаши, но Джейми усети само странна възбуда. Беше изпуснал боксовата титла в леката категория в Кеймбридж в двубой с един агресивен южноафриканец с брадичка от титаний и юмрук като парен чук. Това, както и тренировките по ръкопашен бой в Корпуса за подготовка на офицери бяха възпитали у него непривичен, но изненадващо силен вкус към умерено насилие. Единствената пречка пред боя беше големината на стаята и мебелите, които възпрепятстваха всякакво „танцуване“ в стил Мохамед Али, а то му беше любимото. Независимо от това беше сигурен, че може да победи мъжа, нищо че беше с няколко кила по-тежък и изглежда, можеше да се грижи за себе си.

— Мисля, че е по-добре да си вървите, докато не съм извикал полицията — отвърна той любезно.

— Що не ме накараш?...

Той се втурна през стаята и замахна светкавично с десния си юмрук, решен да счупи челюстта на младия мъж. Джейми го предугади и премери реакцията си до съвършенство. Изви тялото си,

избегна удара и отстъпи встрани, като остави нападателя си да политне напред от засилката. Когато го направи, Джейми му заби два светкавични удара, ляв-десен, в бъбреците, което предизвика болезнен вик.

Нападателят се обърна и се изправи, като се разтриваше под кръста. Беше контузен, но и друг път го бяха контузвали. Този път беше по-предпазлив; изпробва Джейми с две забивания, едното улучи младия мъж в рамото. Значи се мисли за боксьор? Това чудесно устройваше Джейми. Той присви рамене и вдигна юмруци пред лицето си. През следващата минута и половина стовари два добри удара в главата на мъжа и му разкървави носа и устата, последва прав десен в слънчевия сплит, който го присви на две. Джейми пристъпи напред, за да го довърши, но нападателят имаше друга идея. Проблясването на острие издаде ножа в дясната му ръка и Джейми усети прилив на адреналин, когато разбра, че боят вече е ужасно сериозен. Беше близо до кухненската врата, но за бягство и дума не можеше да става. Приклекна в класическа отбранителна поза, гласът на инструктора му по ръкопашен бой шепнеше в ухото му: *Всичко е в точния момент, момче. Остави го да нападне, а после използвай засилката му, за да го нараниш.* Но противникът му си служеше с ножа по-добре, отколкото той с юмруците си. Докато уж замахваше рязко към тялото му, острието профуча покрай очите му. Принуден да се отдръпне, Джейми се спъна в един стол и падна на килима. Докато се мъчеше да се изплъзне, мъжът се озова над него, възползвайки се от предоставилата му се възможност.

— Сега да те чуем как крещиш, копеле.

Безпомощен, Джейми чакаше ножът да се заби. Но мъжът погледна встрани, разсея се фатално за секунда. Джейми видя своя шанс и заби яко пета в незащитените слабини на противника си. Нападателят изпъшка и се сви на две, като изпусна ножа. Джейми скочи на крака. Съвсем умишлено изрита с коляно мъжа в лицето и той се стовари върху един стол.

— Ще те науча, копеле! — рече той. — Какво...

Целият свят потъна в мрак.

Носеше се в някакво полубудно състояние. Не беше напълно сигурен къде се намира, но съчетание от миризми и звуци и усещането за износени ленени чаршафи му подсказваха, че вероятно е в болница. Болката беше там и го чакаше. Реши да я остави да почака още малко.

Следващия път, когато се свести, осъзна колко разумно е било предишното му решение. От деликатната точка малко под кръста до тила на пулсиращата глава тялото му представляваше голямо кълбо от болка, всеобхватен зъбобол, който само времето щеше да излекува. Смътно си спомняше, че се е бил, но се чувстваше, все едно го е газил рейс. Рисува да си отвори очите, или по-скоро едното око — явно само то действаше. Женска фигура се надигна от края на леглото и той позна секретарката си.

— Здравей, Гейл! — поздрави я прегракнало. — Още ли имаме работа?

Тя го гледаше разтревожено, и той видя нещо в очите ѝ. Почуди се как досега не е забелязал колко много държи на него. Докато се мъчеше да измисли нещо остроумно, тя махна на някого извън полезрението му и се появи един едър, явно притеснен мъж, придружен от младичка сестра.

Сестрата постави прохладната си ръка върху челото на Джейми, светна с фенерче в здравето му око и попита с професионална усмивка дали се чувства достатъчно добре, за да отговори на няколко въпроса от сержант — покашляне отзад — съжалявам, детектив-сержант Мълиган.

— Кажете му, че ако е дошъл да ме арестува, се предавам.

Тя се разсмя по начин, който му вдъхна кураж.

— Колкото и да е невероятно, господин Синклер, раните ви са главно повърхностни. Нямате счупени ребра, нито засегнати вътрешни органи, слава богу! Тревожеше ни ударът в главата, но и да имате сътресение, то е слабо.

— Леко сте се отървали — потвърди детектив-сержант Мълиган. — Извадили сте късмет.

Джейми си представи лицето на нападателя си, когато се беше надвесил с ножа над него, и мълчаливо се съгласи. Имаше късмет, че е жив. Този, който го беше ударил отзад, явно беше озаптил мъжа с ножа, преди да го нарани наистина, но после го беше оставил да се позабавлява, за да изравни резултата.

— Защо...?

— Това се опитваме да разберем, сър. Боя се, че къщата е обърната наопаки, макар че едва ли ви е до това точно сега. Често се случват такива неща след смъртта на човек, който е живял сам. Бандитите виждат некролога във вестника и решават, че къщата ще е празна. Ще ви помолим да проверите дали не липсва нещо, но засега знаем само, че не са взели нищо от ценностите, към които се насочват подобни хора. Много професионално. Всичко са обърнали, ако ме разбирате, явно са търсили нещо специално. Едва ли знаете какво е... Нямало е картини на Пикасо, складирани при дядо ви, нали? Като се има предвид професията ви. Нито скрити от данъчните диаманти? Не че ми е работа.

Джейми се опита да се усмихне, но беше прекалено болезнено, а имаше чувството, че ако поклати глава, ще стане още по-зле.

Мълиган го разбра и кимна съчувствено.

— Ако се сетите нещо... — Накара го да му опише нападателя, Джейми го направи и той си отиде.

Джейми помоли сестрата да го изправи до седнало положение и двамата с Гейл обсъдиха пътуването му до Швейцария — отложено — и останалите ангажименти, които тя трябваше да премести.

— Реших, че може да ти трябва — Гейл му подаде старовремското му кожено куфарче. Щом си тръгна, той го отвори и извади дневника.

Чак когато го взе в ръце, разбра колко беше специален.

---

[1] Жан-Антоан Вато, френски художник от края на 17 и началото на 18 век, представител на стила рококо — Б.пр. ↑

7.

Британските експедиционни сили, които дебаркирали във Франция, изгубили 30 000 души при отбраната на Дюнкерк. Лейтенант Матю Синклер за малко не изгубил разсъдъка си. Матю отбелязваше пристигането на британска земя с едно безучастно, лаконично изречение, последвано от вече познатите прекъсвания. Следващото писание разкриваше, че докато Уинстън Чърчил призовавал съотечествениците си да се бият по бреговете и местата за дебаркиране, авторът на дневника лежал в болнично легло, не много по-различно от това, което в момента заемаше внукът му.

След кратък отпуск, прекаран с родителите му в Кидърминстър, през лятото на 1940 година Матю бил изпратен обратно в батальона си в суров тренировъчен лагер някъде в Мидланд. Първи кралски Бъркшърски батальон бил престанал да съществува като бойна единица, и цялата енергия на лейтенант Синклер била посветена на повторното му изграждане. Изтощителна работа с малко възможности за отдих, но по това време се случило нещо чудесно. Матю Синклер се влюбил.

Сега дневникът се превръщаше от хроника на военния живот в любовна история. Името на момичето така и не се споменаваше, но сърцето на Матю се късаше и прозата му страдеше заедно с него, докато се опитваше да изрази силата на първото привличане, после на любовта, а накрая — докато четеше някои от редовете, Джейми усети, че се изчервява — споделената им страст.

Силата на Матювата любов ставаше толкова голяма, че на Джейми му беше трудно да я съпреживява и трябваше да пропусне следващите няколко писания. После, в един момент в края на пролетта през 1941 година, изчезваше. И то в изблик на ярост, която още си личеше по оръфаните краища на страниците, откъснати от дневника. Джейми долавяше болката, която Матю сигурно беше изпитвал, докато пръстите му жестоко са премахвали доказателствата за последните месеци от връзката. Написаното след това даваше известно обяснение,

но беше дело на човек, или пиян до ръба на вцепенението, или съсипан от отчаяние. Думите не бяха изписани, а издрани по страницата, само за да бъдат изтрети с такъв замах, че да остават следи върху следващите три страници, или пък заличени с някаква течност, състава на която Джейми можеше само да гадае. Но дори и думите да бяха нечетливи, изразеното от дивашката лудост на Матю Синклер чувство беше ясно. Омраза. Убийствено неутолима, всепоглъщаща жажда за отмъщение.

Два дни по-късно поискал да го прехвърлят при командосите.

Специалните сили били плод на нетърпението на Чърчил, който не можеше да отвърне на нацистите, разположени по крайбрежието на Ламанша. Хиляди мъже от разбитите войски, спасени при Дюнкерк, постъпвали доброволно заради шанса да си отмъстят и до 1941 година негодните и неподходящите били отсявани в тайни лагери в Шотландия посредством най-суровия тренировъчен режим в британската армия. Сега вече били елитни войски, готови да изпълнят призива на министър-председателя да „подпалят Европа“ и същински рай за човек, решен да убива или да бъде убит. Но времето на Матю при командосите било кратко и се характеризирало с отчаяние, самосъжаление и тежко пиянство, което си личеше от броя на страниците със следи от чаши по тях. Докато Матю се заканвал на врага, Чърчил ограничил набезите на командосите до светкавични операции, за които нито веднъж не бил избран. До август търпението му се изчерпало и той се записал доброволец в ново, неизпитано поделение, наречено Специални военновъздушни сили, което тогава действало в Северна Африка. Джейми остана с впечатлението, че командирите му са се зарадвали, че се маха. Трябва да си още по-луд, за да се запишеш в САС^[1], отколкото при командосите.

За съжаление, бързо станало ясно, че секретните му нови работодатели били още по-строги към воденето на дневник от редовните. Между август 1941 и октомври 1944 в дневника беше записано едно-единствено нещо — закодирано напомняне за среща в края на 1943 г.:

М предлага да се срещнем на Бейкър Стрийт относно
Джедбърг, след като изтупам пясъка от ботушите си, 10,00

часа. Звучи интересно.

Войната вървяла към неизбежния си край; нацистите били притиснати между клещите на съюзническите войски и Червената армия. Продължавал редовно да пише в дневника. Лейтенант Синклер бил повишен в капитан и изпратен на лека служба като офицер за свръзка в северна Холандия, а после в Германия, където перфектният му немски бил безценен. Стан не се споменаваше изобщо, но образът му се извисяваше като фон в съзнанието на Джейми и непрекъснато му напомняше, че войната не е шега работа. Прелисти следващите страници, докато стигна до написаното на 1 май 1945 година.

Новината за смъртта на Хитлер дойде сутринта, докато приближавахме Лайпциг, където си сътрудничехме с Трета армия на Патън. Имам чувството, че всичко свърши и скоро ще си идем у дома. Страдам като всички, но трябва да се погрижа хората да не свалят гарда. Глупаво е да те убият сега, след всичко, което преживяхме.

Джейми се отпусна назад и затвори очи. Никоя книга не му беше въздействала толкова, колкото четенето на дневника. В началото започна с надеждата, че ще го сближи с дядото, когото никога не беше познавал истински. Но откри, че все още има повече въпроси, отколкото отговори. Изпитваше и гняв, истински гняв заради истинския размер на заблудата. Знаеше, че е егоистично, но чувстваше, че Матю и майка му го бяха ограбили — бяха му отнели не само героя, но и фигурата на баща, който можеше да оформи самоличността му по друг начин, дори да промени хода на живота му. Всеки човек е неповторим, но е дотолкова продукт на възпитанието и влиянията в детството си, колкото и на собствената си ДНК. Какъв ли мъж щеше да стане, ако знаеше, че дядо му е спечелил военен орден? Това щеше да му даде пример, може би да го накара да се бори повече. Щеше да подходи към предизвикателствата по друг начин. Сега знаеше, че щеше да победи южноафриканеца, който го беше смлял на ринга, ако знаеше на каква агресия е способен. Отказа се от Сандхърст отчасти, а

може би най-вече защото не смяташе, че е за него. Но е било за него. Войниклъкът му беше в кръвта. Само да му бяха показали дневника, когато беше на осемнайсет, нямаше да се превърне в отчаяния неудачник, който дълбоко в себе си се боеше, че наистина е.

Не по-малко влудяващи бяха въпросите, които оставаха без отговор. Празните в познанията му бяха толкова големи, колкото и прескачанията между отделните писания в дневника. Само на изтощението ли се дължеше срывът в Дюнкерк? Какво се е случило по време на трите години мълчание в САС? Какво е сложило края на толкова обещаващата любов? И какво означаваше написаното за Бейкър Стрийт? Знаеше, че тези въпроси ще продължат да го преследват. Донякъде му се искаше изобщо да не беше намирал дневника. Животът беше по-прост, преди да отвори сините кожени корици. Зараян в мислите си, той прелисти на следващата страница.

2 май 1945

Докато германската армия капитулираше пред нас, ме извикаха при майор Фицпатрик и ми дадоха указания за една последна мисия...

---

[1] Специалните авиодесантни сили на Великобритания — Б.пр.

↑

8.

— И се наричате професионалисти? Дете от улицата да бях взел, по-добра работа щеше да свърши! — Силуетът зад бюрото се беше втренчил в двамата мъже така, сякаш преценяваше органите им за трансплантация. Бяха се кръстили Кембъл и Маккензи, но най-близката им връзка с Шотландия се осъществяваше през гърлото на бутилка уиски. Маккензи вдигна предпазливо ръка, за да докосне разбития си нос, но бързо я свали, щом видя как бледите устни се свиха върху гладкото безизразно лице. Лицето спокойно можеше да принадлежи на албинос, ако не бяха очите — безжизнени оловносини топчета. Ако човек се вгледаше, виждаше, че странният цвят на кожата не се дължеше толкова на пигментация, колкото на живот в постоянна сянка. Въпреки провала в набелязаната къща, двамата мъже смятаха, че са способни да се справят с всяка ситуация, която може да се разреши със сила, но още от самото начало бяха усетили в този човек нещо, което ги караше да бъдат нащрек. Заплашително спокойствие, което ги върна назад към дните в южен Арма. В дните, когато тайнствени хора, чиито способности се бяха научили да уважават, изникваха от нищото за операции, които завършваха само с чисти убийства. Оловните очи ги пронизваха безжалостно, докато бледият мъж продължаваше да говори нарочно на английски с лек акцент:

— Трябваше да е дискретна, незабележима операция, без да се разхвърля в къщата и без — повтарям, без — никакво насилие. А какво чета на полицейския компютър? Мъж, който може да се наложи да обработваме, е нападнат и настанен в болница със сътресение на мозъка. Къщата е обърната наопаки и гъмжи от следователи, които се чудят защо някой ще си направи целия този труд, без да открадне нищо. Всеки глупак щеше да се досети да вземе няколко бижута или телевизор.

— Той удари Мак и... — Кембъл — мъжът, който беше цапардосал Джейми с керамичната кутия за чай на дядо му, беше накаран да млъкне с вдигане на ръка.

— Вече няма значение. Сега е важно да се навъртате около внука, но не прекалено близо, за да не се разтревожи. Ако дневникът съществува, Джейми Синклер вероятно вече го е взел. Засега ще го държим под електронно наблюдение. При първа възможност ще влезете в апартамента и офиса му и ще ги претърсите. Мислите ли, че можете да го направите, господа... дискретно и без насилие?

Въпросът беше изречен спокойно, но недоизказаната заплаха си личеше ясно. Двамата мъже кимнаха.

— Тогава няма какво повече да говорим засега.

Щом си тръгнаха, той дълго гледа към вратата. Не беше съвсем сигурен. Може би беше по-добре да играе на сигурно, отколкото да рискува. Вдигна обезопасения сателитен телефон от бюрото си и натисна един бутон за бързо избиране. Вдигнаха му на второто позвъняване.

— Е?

— Мисля, че може и да е грешка, че не си доведохме собствен екип.

Мъжът от другата страна изръмжа раздражено.

— Говорихме за това. Рисковете надделяват над ползите.

— Може би натискаме прекалено бързо и прекалено силно — настоя бледоликият. — Дълго чакахме за тази възможност. Какво са още няколко месеца, дори години, в сравнение с възможната отплата?

Бяха говорили и за това и той знаеше, че повдигането на въпроса ще ядоса събеседника му. Старците винаги бързаха, опитваха се да наваксат пропиляното в младостта време и се страхуваха, че следващият дъх може да им е последен. Винаги готови да се възползват от възможностите. Той беше различен. Бяха го научили на търпение от деня на раждането му, беше подготвен да се възползва от всеки шанс, който му се предоставяше.

Събеседникът му предпочете да подмине въпроса.

— Какво конкретно те притеснява в тези хора, Фредерик?

Той се усмихна, развеселен, че използва служебното му име. Провеждаха сделките си само по сателитни телефони със софтуер, който променяше гласовете им, но използването на името още беше заплаха, и двамата го знаеха.

— Бяха ми препоръчани от охранителна компания въз основа на досието им и това, че познавали местността. Боя се, че уменията им

може да се били преувеличени.

— Със стария поляк се справиха достатъчно дискретно.

— Вярно е, но ги разпитах отново за дядото на Синклер. Кембъл твърди, че било нещастен случай, но според мен не е само това. Знаеха колко е важен за операцията. Знаеха, че е стар човек. Трябваше да се отнесат с него по-внимателно. Или са били немарливи, или са преминали границата. Кембъл казва, че им се отскубнал, докато го качвали по стълбите. Може да е вярно, може и да не е, но фактът е, че изобщо не трябваше да се случва.

— Мислиш ли, че може да има трайни щети?

— Не — призна Фредерик. — Полицията го смята за домашен инцидент и не го свързват с взлома. Няма причина Синклер да е разтревожен.

— Но?

— Но може би на господин Кембъл и на господин Маккензи трябва да им бъдат показани последствията от бъдещи грешки.

Кратка пауза.

— Погрижи се. — Въпреки устройството за промяна на гласа, успя да долови жестоката усмивка в гласа му. — Какво е предчувствието ти за дневника?

Фредерик се намръщи, ядосан от въпроса. Той не се осланяше на предчувствия. Интересуваха го фактите. Именно по това се различаваше от събеседника си. В момента беше по-нисшестоящият, но не се знаеше кога това може да се промени.

— Ако — натърти на думата, — дневникът съществува, Синклер е начинът да се доберем до него.

— Много добре. — Думите бяха последвани от момент на колебание... или пък размисъл? — Докато Синклер ни е от полза, искам да е охраняван. Щом се сдобием с това, което искаме, се отърви от него.

9.

Сърцето на Джейми заби по-бързо. Наближаваше операция „Справедливост“.

Изпитвах голямо уважение към Фицпатрик. Беше ръководил три джедбъргски отряда^[1] във Франция и Холандия и аз много добре знаех каква издръжливост, физическа и духовна, е нужна, за да се преодолее подобно изпитание. Въпреки това ми е трудно да опиша омразата, която изпитвах към него в онзи момент.

Седмици наред се размотавахме из Германия по дирите на съюзническия авангард, притискахме германски майори и разпитвахме стотици заподозрени мъже и жени. Странно как никой от тях не беше нацист в една страна, където повечето от хората, които не бяха нацисти, свършваха в ужасните концентрационни лагери, които освобождавахме. След Белзен^[2] немският имаше вкус на повръщано в устата ми. Загубихме няколко души при засади и нещастни случаи, но го смятахме за отпуск от войната, за компенсация за по-раншните ни устия, които бяха значителни. В сравнение с Малестроа и Арнем беше същински излет.

Като се намръщи, Джейми набра думата „Джедбърг“ на лаптопа, който Гейл му беше донесла в болницата. Имаше множество страници за старинния исторически пазарен град в Скотиш Бордърс. Озадачен, добави и думата „операции“... и попадна в един страшен нов свят.

„Джедбърг“ беше кодовото наименование на малки отряди от опитни секретни войници, ръководени от Управлението за специални операции и американското Бюро за стратегически операции, които били спускани с парашут в окупирана Франция непосредствено преди

Десанта в Нормандия. Това обясняваше и написаното за срещата на Бейкър Стрийт — там се намирала щабквартирата на Управлението за специални операции. За разлика от агентите под прикритие на Управлението за специални операции, най-важното за джедбъргските отряди, обикновено съставени от трима опитни войници от специалните служби на Съединените щати, Великобритания и държавата домакин, било не да събират информация и да извършват саботажи. Тяхната първостепенна цел била да се свържат с местните съпротивителни движения, да им осигурят ръководство и обучение, и да ги въоръжат. Понякога ставало дума за няколко десетки бойци, но при един официално регистриран случай в Бретан над хиляда бойци от съпротивата, с подкрепата на джедбъргски отряди и бригада от френските десантни служби, възпрели цял един германски полк.

Сега Джейми знаеше къде е служил Матю след завръщането си от Северна Африка. Можеше да си представи какво е да се криеш седмици наред зад вражеската линия под постоянната заплаха от предателство или разкриване. Джедбъргите скачали с униформа, но това нямало голямо значение след „командоската заповед“ на Хитлер през октомври 1942 година, която осъждала заловените десантници на съюзниците на смърт без съд. Войната вече приближавала края си, но сега имали да изпълняват нова и нежелана мисия.

Фиц поне има благоприличието да изглежда засрамен, когато ни раздаде заповедите. Два отряда от по трима човека с кодови наименования Дитрих и Едгар, командвани от капитан Матю Синклер, ще продължат на югозапад до определена точка на картата, където ще получат нови нареждания. Въпросната мисия, операция „Справедливост“, трябва да бъде проведена при пълна секретност, което приех като най-голямата обίδα от всички, тъй като бях действал при пълна секретност през последните четири години. Трябваше да му кажа, че не съм подходящ за тази работа. Че съм изтощен и претръпнал и се радвам на претръпналостта си, защото тя ме пази от човека, в който съм се превърнал. Войната беше изцедила

всичко човешко от мен. Чувствах се като боксьор в края на мач от петнайсет рунда. Нямах какво повече да дам.

Какво е война? Войната е хаос и глупост като норма; глад като постоянен спътник; смърт — неосъдителна, произволна, грозна смърт — дебнеща вечно зад всеки ъгъл; безсърдечно незачитане на живота и живеенето, толкова дълбоко насадено, че един по-религиозен човек би го нарекъл зло. И разбира се, омраза. Омраза към хората, които са те направили такъв, омраза към врага, който иска да те убие, омраза към мудните цивилни, прекалено глупави, за да избягат, омраза към мините и бомбите, и куршумите, и снарядите, и огнехвъргачките, които ще кастрират, осакатят, изкормят ти изпепелят — само кажи какво предпочиташ. О, да, можеш да мразиш неодушевен предмет, както и мъртвите, че са те накарали да ги убиеш. Мразиш танковете, самолетите и оръдията, стига да са танковете, самолетите и оръдията на противниковата страна. Много бързо се научаваш да обичаш своите танкове, самолети и оръдия по същия начин, по който обичаш меката червена саксонска земя, която се рони под полевата лопатка, за да ти осигури убежище, до момента, в който те погребее жив. Мразиш дърветата, защото дават подслон на врага и заради големите, назъбени, разпръснати от взрива трески, които могат да извадят окото на човек или да се забият в гърлото му. Мразиш птиците, защото издават позицията ти. Мразиш времето във всичките му проявления, защото жегата и жаждата могат да те убият така, както влагата и студът. Мразиш приятелите си, защото знаеш, че много скоро ще умрат. Но най-вече мразиш себе си.

Можех да му кажа всичко това, но не го направих, защото знам, че няма полза. Каквато и да е мисията, аз съм най-подходящият за изпълнението ѝ. Знам го толкова добре, колкото го знае и той.

Джейми спря и прочете отново последния пасаж. Мислеше, че няма никакви илюзии относно войната, но се мъчеше да разбере войната, в която Матю се е сражавал. Това беше победа, съюзниците бяха проникнали дълбоко в Третия райх и изходът вече беше предрешен. А дядо му я описваше с цялото страдание и отчаяние на поражението. С два въоръжени маскировъчни джипа — двама британци от специалните сили, един американец, един французин и един немскоговорещ поляк — това трябваше да е Станислаус Козловски — потеглили на зазоряване.

Напредвахме бавно, защото колоните с янки, които задминавахме, бяха изнервени. И те като нас смятаха, че е глупаво да бъдеш убит, когато войната почти е свършила. Останките от Четвърта бронетанкова армия се движеха в нашата посока, руснаците бяха по петите им и на места срещяхме съпротива. Някои от германците още не се признаваха за победени. Американските ни съюзници се разправяха със снайперистите по интересен начин. Задържаха ни за около час близо до Йена, докато се оправят с някакъв тип, който беше взел конвоя на мушка от една закътана селска къща. Британците щяха да пратят патрул, който да го очисти. Янките организираха въздушен удар с три изстрелващи ракети „Тайфун“ и после изпратиха танкове „Файърфлай“ да довършат работата с огнехвъргачките си. След края на стрелбата селската къща представляваше само черна купчина тухли. Един редови майор се показва ухилен от дима; снайперистът беше вързан отпред на джипа му като ловен трофей. Германецът сигурно беше на тринайсет години.

Целта им била близо до красив баварски град, останал като по чудо незасегнат от войната.

Карахме на запад от Кобург през гъста гориста местност, където американците бяха направили

приемателен център. Не беше военнопленнически лагер, поне не приличаше на такъв. Нямаше кули с картечници и прожектори, само няколко дървени хижи, скрити зад ограда от бодлива тел между дърветата. Връчих заповедта си на входа и ми беше наредено да се явя сам в една сграда в дъното на лагера. Офицерът зад бюрото имаше най-студеното лице, което съм виждал някога; дълъг нос и тънки устни, очи като кубчета лед. Лице, което би изпратило някого на смърт, без да му мигне окото. Носеше униформа на американски полковник, но се съмнявам, че някога е бил на парад. Намразих го, още щом го видях. Зад него стояха още двама с цивилни костюми, но подстригани по военному. Веднага разбрах какви са. Бях отново в царството на плаща и камата, но тези типове с плащ и кама не бяха от обичайните ентузиазирани аматьори на Управлението за специални операции, а истински закоравели убийци, спонсорирани от правителството. Офицерът не се представи. „Познавате областта около езерото Констанца, капитане.“ Признах, че съм се разхождал там преди войната, и той кимна. Подаде ми запечатан плик и без нито дума повече един от цивилните ме придружи до една врата в дъното. Зад вратата седяха трима души с гащеризони в цвят каки, чакаха на пейка до отсрещната стена. Единият ме погледна с широка усмивка; на коленете му важно се мъдреше кожено куфарче. Двама от тях бяха най-злите хора, които някога съм виждал. Третият беше Валтер Бром.

---

[1] Американско-британски отряди, които тайно пристигат във Франция, за да окажат помощ на френската Съпротива през Втората световна война. Името вероятно е случайно избрана кодова дума. Може би някой британски шегобиец се е насочил към град Джедбърг в югоизточна Шотландия, тъй като според „джедбъргската справедливост“ нарушителите първо се наказват, а след това се предават на правосъдието. — Б.пр. ↑

[2] Берген-Белзен — концентрационен лагер, разположен край град Берген, Долна Саксония. През 1943–1945 в него умират около 50 000 души. Лагерът е освободен на 15 април 1945 от британската 11-а бронирана дивизия. — Б.пр. ↑

10.

Джейми спря. Валтер Бром? Контекстът и начинът, по който се споменаваше името, предполагаха, че е важна клечка — някой висшестоящ в нацистката йерархия — но на него не му говореше нищо. Разследванията около плячкосаните произведения на изкуството му бяха дали работни познания за котерията високопоставени нацисти около Хитлер — можеше да изброи поименно всеки висш офицер в полуофициалната грабителска организация на Херман Гьоринг, но познанията му стигаха дотук.

Имаше нужда от повече информация.

Изписаха го от болницата след кратък медицински преглед, но не се чувстваше готов да се върне на работа. Вместо това се прибра в апартамента си на Кенсингтън Хай Стрийт. Когато отвори вратата, усети, че нещата не са такива, каквито трябва да бъдат — някакво чуждо присъствие витаеше над купищата книги и картини, струпани безредно във всяка стая, освен в кухнята. Бърза проверка не показва нещо да липсва или да е видимо разместено и той пропъди безпокойството си като симптом на параноя в резултат от нападението.

Понечи да вземе лаптопа си, но после му хрумна по-добра идея. Вдигна телефона и се обади на своя приятел от университета, който го беше свързал с Емил Манделбаум.

— Саймън?

— Джейми! Чух, че си в болница. Ужасно неприятна случка, и то в дома на дядо ти. Щях да дойда на свиждане, но ти си излязъл, значи се чувстваш добре. Надявам се поне?

Джейми се погледна в огледалото на всекидневната. Лицето му беше комично изкривено на една страна заради подутината на дясното око, а болката в ребрата го караше да се движи леко приведен.

— Приличам на още по-грозната леля на Квазимодо, но иначе съм добре. Нищо, което не може да се излекува с няколко патрончета

„Макалан“.

Приятелят му се разсмя.

— Ако ти се пие, можем да идем на някое тихо местенце довечера.

Джейми се намръщи.

— Май още не съм готов за подобно нещо. Виж, съжалявам, че те притеснявам в работата, но се нуждая от услуга.

— Нищо ново, синко. Аз съм твоят човек.

— Опитвам се да открия човек в Лондон, който да е запознат с висшестоящите германци от втората световна война, може дори да е ловец на нацисти.

— И мислиш, че понеже съм от избраните потомци на Аврам, сигурно познавам някого? — Джейми усети в гласа на Саймън непозната предпазливост.

— Просто предположих — призна той. — Ако съм сгрешил, извинявай. Няма значение. Мога да потърся в интернет. Друг път ще ти се обадя да пийнем...

— Не, чакай. Има един човек, но той често е извън страната. Старите нацисти и тяхното местонахождение са му нещо като хоби. Да те свържа ли, ако е тук?

— Да, разбира се.

— Ще го питам дали иска да говори с теб.

— Готов съм да се видим, когато каже.

— Чудесно! Ще говоря с него и ще ти се обадя.

Джейми му благодари и след като затвори, се върна отново към дневника. С края на войната, намаляването на опасността и повечето свободно време Матю явно имаше отчаяна нужда да описва последните дни с всички подробности, които са му били забранени в течение на пет години. Четеше вече половин час, когато телефонът звънна.

Вдигна; беше Саймън.

— Бързо действаш.

— Много иска да те види, след като му обясних за чичо Емил и Рембранд; с радост ще ти помогне с всичко възможно, макар че, естествено, не може да ти обещае нищо.

— Прекрасно, Саймън! Задължен съм ти.

— Знаеш ли къде е „Билдърс Армс“, на ъгъла на Текъри Стрийт и Кенсингтън Корт Плейс?

— Да.

— Можеш ли да се срещнеш с него там след половин час? Заминава по работа утре рано сутринта, но може да ти отдели един час довечера.

Джейми се поколеба. Представяше си, че ще отнеме дни, дори седмици.

— Малко по-рано е, отколкото очаквах. Ще си взема набързо един душ. Как да го позная?

Саймън се замисли за миг, а после Джейми чу смеха му.

— Всички момичета ще гледат него. Отговаря на името Дейвид.

Въпреки името си „Билдърс Армс“^[1] отдавна се беше отърсил от работническия си произход. Сега беше удобен и модерен, стегнати кожени дивани се гушеха около маси от стъкло или алуминий, наблягаше се на храната и марковата бира, която Джейми мразеше, но се оказваше, че непрекъснато пие. Заведението беше почти празно; когато пристигна, малобройният персонал признателно се възползваше от затишието между обедното и следработното стълпотворение.

Спортно облечен мъж с бронзов загар седеше на една маса до стената в дъното с идеален изглед към вратата. Щом Джейми влезе, той го погледна и му се усмихна свойски, въпреки че никога не се бяха виждали. Веднага разбра какво е имал предвид Саймън. Дейвид беше среден на ръст, но имаше силни черти, от онзи тип, който се харесваше на дамите, гъста тъмна коса и брада, която се нуждаеше от бръснене по два пъти на ден. Той стана от мястото си и му стисна ръката с желязната хватка на щангист.

— Благодаря ви, че се съгласихте да се видим толкова бързо — поздрави го Джейми. — С какво да ви почерпя?

Спряха се на „Стела Артоа“ и се запътиха обратно към масата, където Дейвид пак седна на мястото с изглед към вратата. Докато си пиеха бирите, младежът старателно избягваше да спомене насиненото лице на Джейми и говореше на английски без всякакъв акцент, с вещината на дипломат, за времето, Лондон и света по принцип. Стана

ясно, че е евреин, но това не беше изненадващо, като се има предвид приятелството му със Саймън.

Джейми с радост остави общите приказки на Дейвид и изчака няколко минути, докато той внимателно се насочи към деловия разговор.

— Саймън каза, че се интересувате от нацисти. Мога ли да попитам защо?

Джейми се изненада от отговора си:

— Специализирал съм издирването на произведения на изкуството, откраднати по време на войната. Вероятно Саймън ви е споменал за Рембранд на Манделбаум? — Дейвид кимна. — Става дума за друга открадната картина, но се боя, че уговорката с клиента не ми позволява да кажа от кого.

Дейвид се усмихна — беше човек, който цени поверителността.

— Нацистите по принцип, или конкретен нацист?

— Не нацистите по принцип — това мога да го прочета и в някоя книга. Конкретен нацист, но не е сред известните имена.

— А името е?

— Валтер Бром.

Двете думи увиснаха във въздуха помежду им като висяща примка.

— Валтер Бром?

Джейми кимна.

— Името познато ли ви е?

Другият мъж го изгледа изпитателно, преди да реши дали да продължи.

— Не е от известните нацисти, но въпреки това е интересен. Да, познавам бригадефюрер Валтер Бром.

— Бригадефюрер?

— В СС това е отговаряло на поста бригаден генерал в британската армия. Син на пастор, роден в Дрезден през 1913 г. Университетско образование. Присъединява се към нацистката партия през 1931 г. на осемнайсетгодишна възраст и е приет в СС през септември 1934 г. Между другото, СС номерът му е 39520. Впечатлен ли сте дотук?

— Много. — Джейми беше поразен от мисълта, че независимо от останалите си умения, Дейвид беше един от онези невероятни хора,

благословени с фотографска памет.

— Можеш да намериш подобна информация, ако знаеш къде да търсиш — отвърна скромно той. — Нещо като хоби ми е.

Джейми прие това малко вероятно твърдение без коментар.

— Моля ви, продължете.

— Бром учи приложна физика под ръководството на Ерик Шуман в Берлинския университет — Шуман е един от най-добрите нацистки физици; дипломира се през 1934 г. и защитава докторат две години по-късно. Също през 1934 г. заедно с други нацистки учени започва да работи върху проекта „Уранверейн“ в института „Кайзер Вилхелм“. Саймън каза, че знаете немски; разбирате ли какво значи „Уранверейн“?

— Ураниев клуб?

— Точно така; и си правите съответните изводи от това, нали?

— Нацистският ядрен проект.

Дейвид отпи глътка бира.

— Десет от десет, г-н Синклер. Бром продължава да работи върху проекта до 1941 г., когато проектът се проваля, след като става ясно, че „Уранверейн“ няма да даде резултати навреме, за да помогне на нацистите да спечелят войната. — Забеляза, че Джейми се намръщи. — Изненадан ли сте?

— Да — мислех, че ядрената надпревара е продължила до последните дни на войната.

— Разпространена, но невярна представа. Нацистите фатално накърняват ядрените си усилия през 1941 година. Тогава изпращат много от най-добрите си учени в Аушвиц. — Усмивката му изгуби сърдечността си. — Виждате как желанието им да убиват евреи вероятно е довело до загубата им във войната.

— Знаете ли какво е станало с Бром след 1941 г.?

Дейвид се поколеба и тъмните му очи се присвиха.

— Още не мога да разбера големия ви интерес към този човек. Няма данни да е бил замесен в кражби на произведения на изкуството или плячкосване, за разлика от много висшестоящи германски офицери. Не е свързан с нито една конкретна картина.

Джейми се усмихна обезоръжаващо.

— Стига, Дейвид — и двамата знаем, че това, че няма никакви данни, не означава, че не може да се е случило. Има хиляди

произведения на изкуството, които още не са открити. Може и нищо да не излезе от това, но щом клиентът ми казва, че е вероятно, съм длъжен да го проследя.

Видя, че Дейвид не е убеден; той се поколеба за малко, а после кимна.

— Много добре. Разполагаме с много малко информация за работата му. Има откъслечни данни, сред които и предположение, че може да е бил в Полша през 1944-та, но те са прекалено ограничени за целите ни.

— Тогава защо знаете толкова много за него?

— Добър въпрос. Питате защо, а не как? Поздравявам ви. Защо? Защото част от тези откъслечни данни, макар и не достатъчно, са много важни. В края на 1942 г., малко преди лагерът да бъде прочистен от евреи, бригадефюрер Валтер Бром доставил радиоактивен материал и започнал да провежда експерименти върху затворнички в концентрационния лагер „Равенсбрук“. Жените, които участвали в опитите, носели жълт триъгълник — свидетелство за еврейския им произход. Опитите завършили със стерилизацията на всички участнички и смъртта на много от тях. Знаем толкова много за Валтер Бром, защото е военнопръстъпник, г-н Синклер, и продължава да бъде издирван от Израел, Русия и Съединените щати. — Бръкна в джоба си и извади визитна картичка с името и телефонния си номер. — Ако откриете още нещо за Валтер Бром, или имате нужда от допълнителна помощ, моля, обадете ми се.

— Казахте, че още се издирва. Значи ли това, че според вас е още жив?

Дейвид се намръщи.

— Никой не знае дали Валтер Бром е жив или мъртъв. Избягал е от затворнически лагер през април 1945 г. и оттогава никой нищо не е чувал за него.

---

[1] Ръце на строител (англ.) — Б.пр. ↑

11.

Напуснахме лагера призори. Бяхме деветима в два джипа; тримата германци сега бяха облечени в британски униформи, но без обозначителни знаци за ранг или армия. Нарезданията бяха на юг, към Нюрнберг, но само аз знаех крайната ни цел. Беше ми заповядано да избягвам контакт с военни от всякаква народност или армия. Бяхме сами. Изоставени на произвола на съдбата в една Германия, разтърсвана от предсмъртна агония.

Джейми си пое дълбоко дъх и остави дневника. Беше се върнал от срещата с Дейвид по-скоро смутен, отколкото просветен и с чувството, че е хвърлил камък в тъмно и опасно езеро. Миналото на Валтер Бром едновременно го удивяваше и ужасяваше. Беше чувал за експериментите, провеждани със затворници в концентрационните лагери, но мисълта, че Матю е бил в един джип с човек като Валтер Бром, приближаваше войната — и жестокостите ѝ — повече, отколкото му се искаше. Все едно врата се беше отворила със замах и оттам бе влязъл пушекът от комина на крематориума. Оставаше и загадката с количеството информация, която Дейвид му беше дал. Подробностите бяха стряскащи, но — подобно на липсващите години от дневника на Матю — в хронологията имаше огромна празнина, която трябваше да бъде запълнена. Какво е правил Бром през трите години, след като е напуснал института „Кайзер Вилхелм“? И щом като съдбата му е такава загадка, каква е била целта на мисията на Матю Синклер? Погледна дневника. Дали отговорите бяха в последните двайсетина нахвърляни бележки?

Взе го отново и прегледа страниците — не четеше, а търсеше, но мозъкът му явно продължаваше да попива думите, защото постепенно го обземаше предчувствие за надвиснала катастрофа, която пълзеше по гърба му като питон към жертвата си. Чувството се засилваше с всяка

прелистена страница. Не беше възможно. Не и Матю — човекът, чийто новооткрит героизъм беше вдъхнал на Джейми изцяло нова вяра в собственото му достойнство. Но не можеше да има никакво съмнение. Всичко беше тук, в тези красиви стегнати изречения, досущ като собственооръчно написани самопризнания.

Капитан Матю Синклер и хората му помагаха на трима известни нацистки военнопръстъпници да избягат от правосъдието.

Той прегледа отново страниците; отчаяно се надяваше да намери нещо, каквото и да е, което да го обори, но нямаше нищо; никакви смекчаващи вината обстоятелства, освен четирите думи, изречени с половин уста за защита по време на Нюрнбергския процес: „Аз само изпълнявах заповеди.“

Докато четеше нататък, в главата му изскочи една-единствена дума и той се удиви как е могъл да я пропусне още от самото начало. Името му не се споменаваше нито веднъж, но знаците бяха навсякъде. Чувстваше се така, сякаш е влязъл в пирамида и е задействал механизма, който отваря непокътната фараонска гробница. Болката от предателството на Матю беше изместена от спираща дъха почуда и паметта му го върна отново в едно италианско планинско градче; прохладни, тесни улици под напечени от слънцето червеникави покриви и къща с месингова плоча, върху която беше гравирана същата дума, която сега го караше да реагира като сразен от любов юноша.

Рафаело!

Рафаело Санцио да Урбино. Художник и архитект. Единственият, който можеше да се нареди до Леонардо и Микеланджело, без да се превърне в джудже сред титани. Името на Рафаело може и да не беше толкова известно, но прозорливите хора разпознаваха гениалността му и картините му се отличаваха с ведрина, която нямаше равна на себе си, дори и в Леонардовата Мона Лиза. Картините сега се оценяваха на десетки милиони лири и от прочетеното излизаше, че една от тях може да е откупила живота на трима германци.

И най-важното, това не беше просто Рафаело.

Джейми отнесе дневника в стаята за гости, която служеше и за кабинет, и затършува покрай бюрото, докато не намери това, което търсеше. Албум с изрезки — беше започнал да ги събира, откакто Емил Манделбаум му възложи да открие картината на Рембранд. Бързо

отвори на трите изрезки от цветната неделна притурка за десетте най-ценни изчезнали произведения на изкуството в света. Там, между картините на Сезан, Дега и Пикасо, имаше и една на Рафаело.

„Портрет на млад мъж“. Рисувана с масло върху дърво и смятана за една от най-хубавите творби на италианския художник от шестнайсети век. Била най-ценният експонат в музея „Чарториски“ в Краков, окачена редом с „Дамата с хермелина“ на Леонардо и „Пейзаж с добрия самарянин“ на Рембранд до първата седмица на септември 1939 г., когато заедно с цяла Полша музеят се озовал с ново управление.

Още преди нападението над Полша Хитлер разпоредил всички велики произведения на изкуството в Европа да бъдат конфискувани и изложени в грандиозния Музей на фюрера в Линц, Австрия, неговото родно място. Тълпи колекционери следвали въоръженото острие на Вермахта и като ловни хрътки надушвали картини и статуи. Един от тях — Кайетан Мюлхман, офицер от СС и специален нацистки пратеник за издирване на произведения на изкуството в окупираните територии, проследил трите картини до скривалището им в сградата на музея „Чарториски“. По-късно те станали повод да се сдърпат помежду си Ханс Посе — кураторът на Хитлер, Херман Гьоринг, който, естествено, ги искал за себе си, и Ханс Франк — губернаторът на Полша. За най-голяма изненада Франк спечелил надпреварата и закачил картините в замъка Вавел, където можел да им се радва, докато бил на власт, организирал избиването на полската интелигенция и налагал сегрегацията на милиони евреи.

Когато Ханс Франк напуснал Полша през 1945 г., няколко крачки преди настъпващата Червена армия, взел картините със себе си. Но след като бил заловен от американците в Бавария, сред заграбените ценности били открити само Леонардо и Рембранд. Франк твърдял, че е дал Рафаело на Райнхард Хайдрих в началото на 1942 г., но въпреки че си признал за военните престъпления и приел католицизма, преди да бъде обесен през 1946 г., следователите така и не му повярвали. Никъде не фигурирало, че Хайдрих някога е притежавал картината.

„Портрет на млад мъж“ беше най-значимият шедьовър, изчезнал през Втората световна война. Според статията евентуалната му стойност стигаше до сто милиона долара, но това беше преди три години. Джейми беше сигурен, като виждаше как днес хората изтеглят

парите си от свиващи се акции и инвестират в изкуство, че със сигурност струва много повече.

Някъде в дневника на Матю Синклер се намираха единствените свидетелства за местонахождението ѝ. Всичко беше там. Портрет от един от голямата тройка — единственият, от когото Леонардо се боял. Масло върху дърво. Една от последните му творби.

Джейми имаше чувството, че ще му се пръсне сърцето; възбудата от очакването беше почти сексуална. С разтреперани ръце взе дневника и прелисти останалите страници... и откри това, което най-малко беше очаквал.

Двайсет листа от края на дневника бяха внимателно откъснати.

12.

Имаше чувство, че главата му ще избухне. За няколко отчайващи секунди беше на милиметри от едно от най-великите изчезнали произведения на изкуството и удар, който можеше да го направи богат и да възстанови съсипаната му репутация. И също толкова бързо му го бяха отнели.

След шока идваха въпросите; бяха толкова много, като лавина. Кой — толкова внимателно, със скалпел или бръснарско ножче — беше махнал най-важните страници? Не е бил Матю, който някак си беше опазил дневника през шестте години война и го беше водил тайно през цялото време. Майка му? Дали го беше намерила и прочела? Дали е открила някаква ужасна семейна тайна? Ако е искала да скрие нещо, защо не е унищожила целия дневник? Ако е бил някой друг, защо е оставил всичките тези следи? Колкото повече го мислеше, толкова по-голяма ставаше увереността му, че последните страници съдържат някакво важно разкритие.

Изведнъж го обзе невероятна яснота; почувства присъствието на стареца до себе си и разбра. Дневникът открай време беше предназначен за него.

Сега откри, че може да погледне на томчето със синя кожена подвързия по друг начин. Щом Матю е искал да го намери, не е ли искал да разбере за съкровището, което се крие в него: Рафаело? Вероятно имаше други следи, които бе пропуснал. Щеше да го прочете пак с нов поглед, да го прегледа внимателно, ред по ред. Животът на Матю Синклер се беше променил безвъзвратно след срещата му с Валтер Бром и именно там се криеше ключът на загадката. Бедният Станислаус Козловски можеше да му даде отговорите, които търсеше. Сега имаше само един път. За да разбере Матю, трябваше да разбере Валтер Бром.

Едва ли не почтително взе дневника и отвори там, където страниците бяха отстранени с хирургическа прецизност. Така побесня от това откритие, че пропусна да разгледа щетите отблизо. Сякаш

подсъзнанието му изпращаше послание в неразгадаем код. Имаше същото усещане, когато гледаше картини, които впоследствие се оказваха фалшификати; но не му достигаше ум или прозорливост да го разгадае. Този път беше малко по-различно. Алармата се беше включила...

Взе лупата от бюрото си и се съсредоточи върху краищата на липсващите страници. Потвърди първоначалното си подозрение, че отстраняването е извършено много прецизно, така че да не навреди на дневника. Онзи, който беше отговорен за деянието, беше преценил какво да махне и откъде. Тази мисъл го върна обратно към Матю. Но защо? Щом като е искал Джейми да намери дневника, защо не му го е дал целия?

Докато претегляше отворения дневник върху ръката си, разбра нещо, което първоначално му беше убягнало и усети лека възбуда. Бележникът прилягаше почти идеално в дланите му, а не биваше. Липсващите страници трябваше да го правят малко по-лек отзад, отколкото отпред: съвсем малко, но достатъчно, за да се забелязва. Затвори го и погледна отстрани. Липсващите страници не бяха единствената разлика между предната и задната корица; задната беше едва забележимо по-дебела от предната. Нормално ли беше? Нямахте как да разбере. Избра наслуки едно заглавие от най-близката полица и се удиви на случайното стечение на обстоятелствата, което постави в ръката му подвързания с кожа екземпляр на „Рафаело“ от Поуп-Хенеси. Погледна го под същия ъгъл, под който беше погледнал и дневника. Не, предната и задната корици бяха еднакво дебели. Стана и отиде до прозореца. Сега беше моментът да запази пълно спокойствие, но заради прилива на адреналин цялата стая наоколо се завъртя. Пое си дълбоко дъх и се върна към дневника. Стисна синята кожа на задната корица. Определено беше по-плътна от предната, макар и едва забележимо. Но докато оглеждаше с лупа картоната отвътре, не видя следи да е пипан.

Занесе дневника пак в предната стая с натъпканите с книги полици и безразборно закачени малко известни художествени творби, сложи го на масичката за кафе до прозореца и си наля голямата чаша „Макалън“, която си беше обещал по-рано. Облегна се и дълго изучава дневника от разстояние, докато отпиваше от мекото малцово уиски и усещаше как топлината се надига и обгръща сърцето му. Щом взе

решение, се оказа изненадващо лесно. Разрови близкото чекмедже, извади оттам скалпел и прокара внимателно острието му покрай тясната ивица опъната кожа, която придържаше твърдия картон от вътрешната страна на задната корица. Усети, че се изпотява. Част от него се тревожеше, че извършва светотатство, но друга настояваше, че има разрешение, дори насърчение от дядо си. Щом обели разкъсаната кожа, много внимателно пъхна острието под картоната, за да го отдели.

Джейми затаи дъх, докато махаше подвързията. Първата му реакция беше на разочарование. Липсващите страници ги нямаше. Естествено, че никога нямаше да влязат в пространството, което беше открил. После го завладя очакване, от което устата му пресъхна. Каквото и да беше това, явно е било важно за Матю Синклер. Добре сгънато парче хубава материя. Внимателно го издърпа и го разгъна върху масичката за кафе.

Идеален квадрат от коприна, боядисана в убити нюанси на зелено и кафяво. Евтин шал, или часовникарски парцал? След миг на внимателно съсредоточаване откри, че вижда избледняла карта на територията на Германия. Наведе се и я огледа за маркировка или символи. Не можеше да е толкова просто — с Х се отбелязваше мястото само в пиратските истории — и не беше. Освен няколко скъсани бода, коприната беше непокътната. Какво беше предназначението ѝ? Подозрението много бързо се превърна в увереност. Това беше карта за бягство. Беше гледал достатъчно военни филми и знаеше, че всеки десантчик, който рискувал да бъде застрелян над окупирана Европа, получавал подобна карта, компас и достатъчно местна валута, за да има шанс да стигне до най-близкото убежище. Би било съвсем естествено отрядите „Джедбърг“, които са скачали с парашут в сърцето на вражеската територия, да са били екипирани по същия начин. Прокара ръка по коприната. Тя беше на Матю. Дори вероятно я е носил на врата си. Никога не беше чувствал дядо си толкова близък. Но защо беше скрита в корицата, след като явно не съдържаше никаква информация? Получи отговора, когато обърна парчето плат.

На гърба му имаше грубо изрисуван символ, какъвто не беше виждал досега.

13.

7 февруари 1945 г.

Централна Германия

Беше свършила. Бригадефюрерът от СС Валтер Бром не можеше да определи точния момент, когато интуицията се беше превърнала в истина, но знаеше, че войната е изгубена. Предвкусваше поражението във въздуха, който вдишваше, подушваше го и в хората около себе си. Като физик схващаше представата за критична маса по-добре от болшинството. Чудеше се защо по-рано не е разпознал момента, в който всичко се беше превърнало в пепел. Вероятно заради факта, че беше заклещен в този огромен бетонен затвор през по-голямата част от последните две години; но знаеше, че това не е вярно. Доказателствата бяха пред очите на всички, въпреки гръмките обещания на фюрера. Гьобелс можеше да тръби за успеха на Вермахта колкото си иска, но всеки, който можеше да разчете карта, знаеше, че всяка „победа“ приближаваше врага още по-близо до сърцето на Райха. Бром беше наблюдавал как бомбардировачите на съюзниците тържествено и необезпокоявано си пробиват път през свещените германски небеса като пасаж от малки сребърни рибки в бледосиньо море. Само преди няколко седмици беше видял резултатите, когато прелетя на път за Берлин над цели квартали, сравнени до голи полета, пълни с кратери и руини. Всеки познаваше семейство, което беше изгубило любим човек на фронта. Истината беше, че като всички останали в Хитлерова Германия и той се беше самозалъгвал, че това никога не може да стане. Обещаното оръжие чудо съществуваше; неудържимите ракети и самолетите, които можеха да летят по-бързо от всички съюзнически, плазменото оръдие, новите танкове и подобрените подводници. Но те вечно не достигаха, а сега никога нямаше да са достатъчно. Индустриалната база на Райха беше тотално унищожена. Дори „Шпеер“ не можеха да произвеждат артилерийски снаряди с мъртви инженери във фабрика, превърната в купчина тухли.

Огледа кабинета, който се беше превърнал в негов дом през последните дванайсет месеца. Облицованите с дървена ламперия стени, произведенията на изкуството и персийските килими не можеха да скрият студената реалност на подземното съществуване и пропилата се навсякъде влажна миризма на бързо съхнещ цимент. Запаля една от малките си черни цигари, за да пропъди мириса; димът се виеше през ослепителния блясък на изкуствената светлина, преди да бъде погълнат от абсорбиращия вентилатор на тавана. Зад стъклото есесовци от охранителния батальон сновяха напред-назад и помагаша на неговия научноизследователски екип да пренася кашони с папки и записки, които трябваше да бъдат изгорени в пещите два етажа по-надолу. Металният трясък от време на време му подсказваше, че работата по разглобяването или унищожаването на предприятието и премахването на експерименталната апаратура върви според заповедите му.

Такова разхищение, след толкова години борба и усилия.

За съществуването на бункера знаеха само най-висшите членове в Йерархията на СС. Той беше построен да просъществува хиляда години, но Бром никога не беше вярвал истински, че райхът ще оцелее толкова дълго, а и не го интересуваше особено. Интересуваше го само работата му.

Първоначално никой не искаше да приеме теорията му за материала в сандъка от Тибет. Той надхвърляше интелектуалните възможности дори и на най-извисените умове. Шуман и фон Браун го бяха изгледали, все едно е луд. През двете години, предшестващи 1939 г., към теории и експерименти се проявяваше интерес само ако можеха да се приложат в технологии, които да помогнат на Германия да спечели войната, която всеки знаеше, че приближава. Дори през 1940 г. висшето командване беше издало заповед за забрана на изследвания и проучвания, които не са в състояние да дадат военни резултати за четири месеца.

Отрезвен от професионалните пречки, Бром бил вербуван да работи с Ото Хан, Фриц Щрасман и Лизе Мейтнер върху проект, свързан с бомбардирането на уран с неутрони, продължавайки делото, започнато от новозеландеца Ърнест Ръдърфорд, който разделил първия атом. Мейтнер — не жена, а динамо с димяща цигара в уста, беше несъмнено най-умната в екипа и признат ръководител, но понеже беше

австрийска еврейка, гените ѝ не можеха да компенсират огромният недостатък на опетнената ѝ кръв. През 1938 г. тя избяга от Германия в Швеция. Година по-късно Бром наблюдава как Хан откри барий в уранова проба. Бяха постигнали това, което щеше да стане известно като разбиване на атома.

Но това не беше достатъчно за Валтер Бром. През годините с Хан и Мейтнер беше продължил със собствените си експерименти, за да открие същността на това, което беше открил в сандъка. Работеше нощем, докарваше се до пълно изтощение и душевен срыв, воден от пълното убеждение, че веществото е поставено на земята само и единствено заради него. Разбираше, че търсенето му се е превърнало в нещо повече от фикс идея, че го е довело до ръба на лудостта. Но черпеше наслада от болката и разочарованието, докато се приближаваше все повече до целта, яхнал вълната на нетърпението. Най-сетне беше достатъчно близо, за да е сигурен какво притежава. Сега вече беше въпрос на изследване, анализ и теория, докато се мъчеше да разбере какво място заема материалът в периодичната таблица на земните елементи, ако изобщо имаше място там. Ред след ред изчисления върху черната дъска водеха до заключения и изводи, крило после бяха отхвърляни. Първоначално все едно се скиташе из скалист, изпълнен с пукнатини пейзаж в гъста мъгла; всяка крачка беше несигурна и опасна, но постепенно умът му се проясни. Накрая осъзна, че е пропилял стотици часове в опити да проумее неизвестното, вместо да погледне назад към небесния произход на съдържанието на сандъка.

Тихо потропване на вратата прекъсна мислите му и той вдигна поглед. Красива тъмнокоса девойка на около деветнайсет години влезе в кабинета му с поднос в ръце.

— Кафето ви, хер директор.

— Благодаря ти, Хана, много мило от твоя страна. — Той се усмихна. Наистина беше красива. Дори и в развлечената рокля на сиви райета Хана Шулман излъчваше някакъв вътрешен мир и затова му действаше успокоително. Беше колкото красива, толкова и надарена; никога не беше чувал пиано да звучи толкова затрогващо, както когато тя движеше гъвкавите си пръсти по клавишите. Присъствието ѝ в леглото му беше направило последните няколко месеца почти поносими.

Момичето трепна, когато един войник изпусна кашон с папки. Той стана и сложи окуражително ръка на рамото ѝ.

— Не се бой, скъпа моя. А сега върви при останалите.

Докато я гледаше как излиза, изпита болезнен пристъп на нещо, което у друг човек можеше да бъде угризение.

Чак в края на лятото на 1941 г. се беше почувствал достатъчно уверен, за да докладва на Химлер за откритията си. Трудно му беше да приеме Хайнрих за страшилището, което беше тероризирало цяла Европа. Втрещеният късоглед поглед и неестествената скованост можеха да са изнервящи в началото, но Хайнрих Химлер, когото той познаваше, беше вежлив сътрапезник, който му говореше на „ти“ и винаги проявяваше искрен интерес към работата му. Химлер, който се въодушевяваше от всичко тайнствено или загадъчно, беше впечатлен от сандъка от Чанг Танг и когато Бром му представи доклада за възможния потенциал на откритието си, бухалоподобното лице грейна от вълнение. Докато панцерите проучваха предградията на Ленинград, заплашваха Москва и затваряха обсадата на Киев, Бром получи заповед по телефона да се яви на летище „Темпелхоф“. Два часа покъсно летеше с един транспортен „Юнкерс 252“ за лична среща с Адолф Хитлер в главната му квартира „Волфшанце“. Това беше единствената му среща с фюрера; той излезе от нея едновременно безкрайно впечатлен и безкрайно разочарован. Понеже войната беше почти спечелена, Хитлер се държа най-вежливо. При лична среща не притежаваше огромното присъствие, което се усещаше на големите митинги, на които Бром беше присъствал, но ученият остана хипнотизиран от мощта, която излъчваше този човек. Да се срещнеш с него означаваше да повярваш наистина. Хитлер явно беше запознат с въпроса и веднага беше видял потенциала му, но точно когато Бром реши, че е получил съгласие да продължи нататък, фюрерът беше извикал в стаята трети човек. В мига, в който позна новодошлия, Бром разбра, че е бил изигран. Преди шест години Вернер Хайзенберг беше замесен в научен скандал, който го беше довел до конфликт с Химлер. Бром беше подкрепил шефа си и Хайзенберг имаше късмет, че въобще оцеля. Но вече не беше в немилост и Бром разбра, че е в беда.

Хайзенберг изложи аргументите за и против проекта на Бром, а след това изтъкна евентуалните катастрофални последствия при грешка. Бром беше принуден да признае опасността и се защити, че

няма научен експеримент без риск; но знаеше, че вече е загубил битката. Фюрерът безцеремонно тръсна глава — беше прекалено боязлив, за да оцени възможностите на предложеното на Бром. Напусна срещата бесен. Заради Хитлер беше изгубил мястото си в историята.

Но беше подценил Хайнрих Химлер.

Когато се срещна с Химлер две седмици по-късно, райхсфюрерът на СС беше по-очарователен от всякога. От началото на операция „Барбароса“ фюрерът трябвало да мисли за много неща и не можело да се очаква да съблюдава всяка подробност от националната политика. Проектът на Бром щял да продължи напред, но под покровителството на SS-WVHA, икономическата и административна централа на огромната организация на Химлер. Чак сега Бром беше прозрял колко е огромна тя в действителност. СС се беше превърнала от лична гвардия на Хитлер в държава в държавата, със съответната финансова мощ. След години на битки за финансиране и лабораторно време, сега Бром разполагаше с всичко, което пожелае, че и отгоре. Повече персонал и повече финанси означаваха, че можеше да постигне по-голям прогрес, което на свой ред увеличаваше значението на проекта. Щом бомбите започнаха да падат върху Берлин, учените и инженерите бяха евакуирани в бункера, най-модерния научноизследователски комплекс в света, и Бром можеше да експериментира в мащаби, които преди това бяха немислими. И с всеки експеримент се приближаваше все повече. Все по-близо до обуздаването на мощта на звездите.

И точно когато беше на крачка от успеха, всичко свърши.

Усети прилив на гняв, който възвърна решимостта му. Работата му беше прекалено важна, за да спре сега. Много по-важна от незначителни фактори като някаква си националност.

— Слънчевият камък е готов за преместване, хер бригадефюрер.

Бром погледна асистента си Зиглер, който стоеше на вратата, и му кимна.

— Добре ли си прибрал личните ми документи и записки?

— Да, хер бригадефюрер. Сложени са в огнеупорни сандъци, както наредихте.

— Чудесно.

Можеше да се довери на Зиглер. Слънчевият камък и документацията, разменната монета, която щеше да подсигури

бъдещето му, щяха да пътуват под конвой до бронирания влак, който щеше да ги отведе до последната им тайна спирка. Ивановците и янките приближаваха. Свободна Германия беше като парче шунка между две филии ръжен хляб, и шунката изтъняваше с всеки изминал час. Все пак си беше оставил достатъчно време за преместването. Щеше лично да си договори бягството. Време беше да върви.

Облеченият в сиво командир на охраната се появи на вратата. Лицето му беше почервенияло от напъните сутринта, на рамото му висеше един от новите автомати „Щурмгевер“.

— Да изведем ли евреите навън?

Бром се замисли за миг. Евреите. Такава всеобхватна, незадоволителна и напълно фатална класификация. Всъщност много от тристата учени, инженери и техници в казармите долу бяха мъже и жени, с които беше работил много преди войната, хора, които бе харесвал и уважавал. Хора като Хана.

— Не, направи го, когато са седнали. Така няма да се уплашат толкова.

Есесовецът се намръщи; какво го интересуваше дали ще се уплашат? Те бяха просто евреи. Никой не го беше грижа за страха на Източния фронт. Бром видя изражението му.

— Ще спести време — уточни той. — И това място е подходящо за гробница. — Мръщенето бе заменено от удивление. — Ще са като триста от слугите на фараона, погребани в памет на подвизите му — поясни сухо Бром.

Рискува да хвърли още един поглед на картината на стената. Жалко, искаше му се да вземе Рафаело. Беше му подарък за рождения ден от горкия стар Хайдрих, който някак си, по своя зловец начин, я беше измъкнал от мръсните малки пръстчета на Франк. Но нямаше как да избяга от германския залез на боговете, понесъл огромна дъска. Щеше да пътува с малко багаж; само новата му самоличност и тайната, която щеше да промени света.

14.

Сърцето на Джейми биеше ускорено, докато разучаваше рисунката. Нещо в нея му изглеждаше познато. Беше във формата на колело, с девет ясно изразени спици, които се срещаха в центъра и образуваха геометрична фигура. Отдолу имаше три думи — In Faust's spigen — което, ако преводът на Джейми беше правилен, означаваше „По стъпките на Фауст“, и дата: 1357. Явно имаха някакво значение, но по-широкото значение на символа привлече вниманието на Джейми. Фигурата изглеждаше леко латиноамериканска; някакъв абстрактен символ на слънцето? Но той си имаше работа не с ацтеки или майя, а с нацисти. Прокара бавно пръст по една от нарисуваните спици и настръхна. Бруталният начин, по който смени посоката си, извика друга форма в съзнанието му; страховита емблема, всяла ужас и мрак на два континента.

Написа няколко думи на клавиатурата на лаптопа си и натисна „Ентър“. Много възможности. Кликна с мишката върху „Изображения“ най-горе. Този път екранът му се изпълни с малки черно-бели снимки на войници. Бяха строени в дълги редици, с твърд поглед, но какво показваха намръщените им лица? Решителност? Дисциплина? Жестокост? Решителността на фанатика. Дисциплината на автомата. Безпощадната жестокост на екзекутора. Видя изображението, което търсеше, но любопитството го накара да го остави засега. Натисна два пъти с мишката, за да увеличи фотографията в началото на най-горния ред. Някакъв парад. Бяха подбрани заради квадратните си челюсти и северно съвършенство; горди, самоуверени, с кръв, незамърсена от нито един нежелан елемент. Дори липсващ зъб щеше да лиши мъжа от място на тази снимка, направена вероятно през 1939 г. Защитниците им твърдяли, че това са най-добрите войници, които светът някога е виждал. Хулители им ги заклеявали като касапи, които убивали без грам угризение. Командирите им изисквали „безподобна твърдост“, и те доброволно я осигурили. Умирали с хиляди и десетки

хиляди в снежната пустош на руската степ, сред живите плетове на Нормандия, горите на Арден и горящите руини на Берлин.

Мишката се спря над още две фотографии, но не се наложи да ги увеличава. Знаеше точно какъв е надписът, който висеше под железните порти на някогашното полско тресавище, превърнало се във фабрика на смъртта. И кой изобщо може да забрави момчето с кепе и къси панталони, вдигнало ръце в знак, че се предава, пред смеещите се, обути в ботуши войници, които ликвидират варшавското гето?

Едно последно изображение. Снимка в близък план, глава и рамене на униформен мъж с раздалечени очи и фини изящни черти. Беше средновековно лице, лице на учен или монах, но докато очите на монаха можеха да показват състрадание, в неговите липсваше всякакво подобие на милосърдие.

Всички мъже на снимките имаха едно общо нещо помежду си. Носеха двойните сребърни светкавици на СС — Schutzstaffel: личната армия на Хайнрих Химлер.

Джейми отново погледна символа на гърба на картата. Да, там беше. Същата груба форма, сякаш бяха създадени от същата ръка с помощта на тъп щик.

Силно чукане на вратата прекъсна хода на мислите му и за миг бе обзет от паника, която моментално пропъди. „Идиот. Те няма да чукат. Ако тук не си в безопасност, къде ще си? Засега.“ Той вдигна тежката кристална чаша за уиски и я стисна в юмрука си. Хвърли един последен поглед из стаята и протегна ръка към дръжката... Поколеба се, върна се, взе дневника и картата за бягство и ги пхна в най-близкото чекмедже. Чак тогава отвори вратата.

— Хей, как си? — През тесния процеп надничаше ухилено лице и Джейми отпусна смъртоносната хватка, с която стискаше чашата. Очите на Саймън проследиха движението, и той размаха червеникавокафява бутилка с бял етикет. — Виждам, че си подготвен. Не можах да намеря „Макалан“, но реших, че ще ти хареса и нещо по-силничко. „Айслејс“, отлежало. Достатъчно, че да те закопае.

Джейми махна на приятеля си да влезе и прие бутилката уиски, старо почти колкото него. Саймън винаги беше ларж, но дори и за него това си беше малко скъпичко.

— Едва ли си дошъл за чаша чай.

Саймън огледа полуорганизирания хаос с опитно око.

— Дори и да е така, старче, съмнявам се, че можеш да намериш чайника. Не, ще пийна от същата медицинска тинктура, с която се цериш. Дойдох само да проверя дали си добре.

Джейми затърси втора чиста чаша. Саймън безцелно се разхождаше из стаята, вдигаше по някоя книга, поглеждаше по някоя картина. Очите му се спряха върху аквариум с тропически рибки, които Джейми беше купил преди няколко седмици в момент на необоснован ентузиазъм.

— Тези проклетии още ли не са умрели? Златните ми рибки никога не изтрайват повече от седмица.

Джейми вдигна глава.

— Не са златни рибки, а екзотични сладководни.

— Боже, какво е това? — Вниманието на Саймън се беше насочило към яркоцветен селски пейзаж в сепла рамка. — Искаш да я продаваш ли?

— Не. Харесва ми.

— На твое място щях да я продам. Пазарът за съвременни регионални простотии се движи в погрешната посока.

Дори и в университета интересът на Саймън към изкуството беше чисто икономически. Отнасяше се към него по начина, по който сега третираше акциите и ценните книжа, с които търгуваше всеки ден в банката си — като стока, която трябва да се купи и продаде на печалба.

— Още ли тренираш? — попита невинно Джейми.

— Какво? — Саймън примигна зад дизайнерските си очила като стреснат бухал. — О, това ли? — отвърна виновно той и прокара ръка по паласката над колана си. — Две седмици обиколки, и ще я стопя. Смятам да си наема личен треньор, какво ще кажеш?

Джейми се ухили.

— Няма лошо, особено ако е някоя готина мацка. На кого му трябват обиколки, когато можеш да преследваш някой сочен задник в опъната ликра из парка за час? Наздраве! — Подаде на Саймън чаша, пълна до половината с искряща течност.

Приятелят му въздъхна, докато отпиваше първата глътка от малцовото уиски.

— Боже, имах нужда от това. Как върви издирването ти? — Тонът беше съвсем небрежен, но думите предизвикаха у Джейми

странното усещане, че в стаята има още някой. Изтрая само частица от секундата, преди да пропъди мисълта от ума си, но тя със сигурност се появи. — Нямахме как да не забележа снимката на компютъра ти — продължи Саймън, като махна с чаша към съседната стая. — Униформата ми изглежда позната.

Джейми тъкмо тръгна да му разказва, и скринсейвърът затъмни монитора. Той кликна с мишката и върна на екрана аристократичното лице със студени, самоуверени очи и изражение, изчислено на милиметър от самодоволна усмивка.

— Мамка му! — Саймън се дръпна от компютъра, все едно беше заразен.

— Значи го позна?

Образът на екрана беше изпарил цялата бонвиванщина от гласа на Саймън.

— Самият дявол. Аз съм истински британец — нищо, че съм мелез, Джейми, но преди всичко съм шибан евреин. Никога не забравяш човека, изпратил баба ти, дядо ти и още осемнайсет роднини в газовите камери. Райнхард Хайдрих. Ако Хитлер е бил председател на „Холокост“ ООД, то Хайдрих е бил изпълнителният директор. Знаеш ли, че той пръв е използвал думите „окончателно решение“?

— Не, не знаех.

Саймън пресуши останалото уиски на една глътка.

— Пълен гад, при това забележително усърден. Дори Химлер се боял от него. Щом жестоките му отряди започнали да действат в Полша и Русия, той забранил на евреите от окупираните западни страни да имигрират и на практика превърнал Европа в техен затвор. Щом ги хванал в клопката, създал огромна нацистка машина за унищожение, която първо ги обработвала, а след това ги убивала. На Ванзейската конференция заявил, че трябва да се „справят“ с единайсет милиона евреи. За щастие, предполагам, в лапите му попаднали само половината от тях. Когато бил убит в Прага, нацистите убили и депортирали хиляди невинни хора за отмъщение, но който и евреин да попиташ, ще ти каже, че жертвата си е заслужавала. Виж — той постави празната си чаша до компютъра, — заради него си допих пиенето. Трябва да вървя, но ми се обади, ако имаш нужда от нещо. Изпий си с кеф уискито!

Джейми му отвори вратата.

— Имам едно питане. Знаеш ли нещо за взаимоотношенията между Хайдрих и човек на име Ханс Франк? Франк бил висш есесовец, който управлявал почти цяла Полша в продължение на четири години през войната. Бил обесен за военни престъпления в Нюрнберг.

Саймън се навъси.

— Не. Но Дейвид сигурно ще знае. Поддържай връзка с него. Полезно е човек да го познава. Грижи се за себе си, момче.

Щом си тръгна, Джейми седна на компютъра и се загледа в човека на екрана. Текстът под снимката потвърждаваше по-голямата част от смразяващия разказ на Саймън. Подчинените на Хайдрих треперели пред него и го наричали Палача. Как се е сдобил с прозвището, така и не беше обяснено, но Джейми можеше да предположи. Хайдрих бил по-умен от Химлер, Гьоринг и Гьобелс, взети заедно, по-вероломен от Борман и по-нормален от Хитлер, ако определението ви за нормалност побира антисемит — масов убиец с лед във вените. Ако не е бил убит, със сигурност е щял да стане един от идеолозите на нацисткия режим и да заеме мястото си сред котерията от главорези и убийци, които се лепвали за Хитлер като въшки, дори и вероятен наследник на самия фюрер. Докато Хитлер виждал унищожаването на евреите като средство за постигане на определена цел, Хайдрих бил научен да ги мрази още от люлката и подходил към изстреблението им като към свещена война. Изритан от германския флот през 1931 г. за прелъстяване — да му се не надяваш — той свързва съдбата си с нацистите, като става незаменим за Химлер, докато бъдещият райхсфюрер на СС още е баварски птицепроизводител. Хайдрих създава политическа сила въз основа на Sicherheitsdienst, страховитата служба за сигурност на Химлер и използвал Нощта на дългите ножове и трупа на бившия съюзник на Хитлер Ернст Рьом като стъпала, за да се изкачи нагоре по стълбата преди, с благословията на фюрера, да се заеме с прочистването на света от еврейската раса. Издигането му като райхспротектор на Бохемия и Моравия явно е поредната крачка в правилната посока. Но двама чешки агенти, обучени във Великобритания, приключват рязко кариерата му с няколко ръчни гранати в една топла пражка пролетна утрин. Датата е 27 май 1942 г. Нищо чудно, че не повярвали на Ханс Франк при разпита. Ако е подарил картина на Рафаел на Хайдрих в

началото на 1942 г., тя със сигурност трябва да е била у него, когато е умрял.

Беше много интересно, но по никакъв начин не го доближаваше до картината или до мисията на дядо му. Извади дневника и копринената кърпа от чекмеджето и ги постави на бюрото пред себе си. Докато ги гледаше, се зачуди защо не беше видял веднага приликите между нарисуваното колело и руните със светкавици на СС. Руни? Думата размърда нещо в паметта му; беше чел нещо такова за Хайнрих Химлер.

Отвори „Гугъл“ и изписа в полето думите *Schutzstaffel* и *символизъм*.

Излязоха хиляди резултати, но едно име и място привлякоха вниманието му, все едно бяха написани със светещи букви. Кликна върху линка, и готово: огромна зала с мраморен под, оградена от колони. В средата на пода беше изрисуван същият кръгъл символ като този от гърба на копринената карта на Матю Синклер. Мястото беше замъкът Вевелсбург, самото сърце на Химлеровата есесовска империя. Символът беше известен като Черното слънце.

На няколко мили разстояние резултатите от търсенето бяха изкопирани на друг компютърен екран.

15.

— Имаме всичко, от което се нуждаем. Пратката вече не ни трябва. — Безпльтният глас изпука в слушалките им.

— Време беше. — По-младият от двамата китайци в синия форд, паркиран от другата страна на апартамента на Джейми, бръкна под седалката си и зави заглушителя на скрития под нея пистолет. Шофьорът сложи ръка на рамото му.

— Чакай! — Набра някакъв номер на мобилния, прикрепен към хендсфрито от таблото на колата пред него. — Моля, потвърди.

— Оспорваш заповедта ми ли?

Шофьорът Ли Юан, който използваше служебното име Чарлс Лий, беше старши оперативен работник към Второ управление на Китайското министерство на държавната сигурност. Той преглътна отговора, който заплашваше да му докара още по-големи неприятности. Кой беше този младок, спуснат с парашут от Пекин, който се държеше с него, като че ли беше сервитьор в скъпарския кантонски ресторант, който държеше? Лий беше обучен да убива и да участва в тайни операции, но основното му предназначение беше да събира разузнавателни сведения, а сега този каубой от Четвърто бюро заплашваше да съсипе десетгодишна работа. Мисията беше толкова важна, че бяха подготвени за това, което щяха да направят, но щом се налагаше да ликвидират този Синклер, искаше да е сигурен.

— Искам разяснение. Ако обектът отбелязва напредък, може би...

— ... може да помогне на другите да отбележат напредък? — Гласът беше станал по-рязък. — Привлича прекалено много внимание. Имаме местоположение и разполагаме със значително по-големи възможности да открием това, което търсим, в сравнение с един второразреден търговец на картини със съмнителен произход. Има други посоки на разследване, за които нямаш грижа. Синклер повече не ни трябва. Потвърди, ако обичаш.

Шофьорът повдигна рамене. Идиот.

— Потвърдено.

Мъжът до него се ухили и махна предпазителя на пистолета със заглушител.

По-възрастният поклати глава.

— Не, не по този начин. По-добре да е злополука.

Джейми не забеляза синия форд с тъмни стъкла, когато излезе от сградата, за да отиде в офиса по-късно същия следобед. Нито пък младия китаец с кожено яке, който вървеше по петите му на път към метрото.

По това време на деня от станцията на Кенсингтън Хай Стрийт излизаха повече хора, отколкото влизаха, Джейми бързо премина покрай бариерата за билети и слезе на перона. Докато стоеше сред навалицата на края на перона, умът му беше зает с откритието, което беше направил, и обмисляше каква трябваше да е следващата му крачка. Вече знаеше къде се намира оригиналът на символа, но какво трябваше да направи? Да, беше възможна връзка с Рафаело, но колко време можеше да си позволи да върви по следа отпреди шейсет години, която най-вероятно не водеше наникъде? Имаше историята на дядо си. Може би трябваше да се задоволи с това? Но пък оставаше неизвестното. Неизвестно беше дали Матю Синклер е бил герой от войната, или закоравял наемен убиец. Последното изглеждаше невероятно, но в момента, в който беше отворил дневника, Джейми навлезе в свят, където в миналото не съществуваше нищо сигурно. Всичко беше възможно. Ами ако Рафаело беше на една ръка разстояние? В средата на юношеството идеята да открие самоличността на баща си се беше превърнала във фикс идея за Джейми; сега изпитваше същото влечение. Имаше нужда от време за размисъл. Трябваше да види с какви средства разполага. Имаше ли достатъчно пари, за да посвети един месец от живота си на подобно налудничаво търсене? Щеше да има, ако продаде къщата, но пазарът беше мъртъв и не даваше вид, че ще се съживи скоро.

— Извинете! — Някой го бутна отзад, но не можа да разбере кой, защото беше заобиколен от пътници. Погледна вляво, откъдето щеше да дойде влакът, и на два метра от себе си засече погледа на стройна млада жена — момиче? — с набиващи се на очи червени кичури в

иначе тъмната коса, дълга до раменете. Тя отвърна на погледа му и той можеше да се закълне, че съзря весело пламъче, даже разпознаване. Той се усмихна и извърна поглед. Странно как човек свиква със задушавашата близост на другите хора. Там, горе, на естествената светлина, се бориш за личното си пространство. Тук, долу, в прашните, зле осветени дълбини, си пълниш дробовете с лепкав, прекалено използван въздух, прекарваш цял час с някоя дебела румънска домакиня, разположила се в единия ти джоб, и африкански музикант — в другия, и дори с радост си плащаш за привилегията. На голямото цифрово табло в дъното пишеше, че следващият влак за Съркъл Лейн трябва да пристигне след четирийсет секунди. Приблужи се до ръба на перона.

Никой не говореше, но вечно беше шумно; като в отекващите зали на някой от пещерните подземни градове на Толкин. Приглушен змейски рев и познатата промяна в налягането му подсказаха, че влакът приближава. Пое си дълбоко дъх и затвори очи. Натискът зад гърба му се усили, докато хората се бутаха нетърпеливо напред, и той го пое; краката му пристъпиха няколко сантиметра по-близо до ръба. Нещо, не знаеше точно какво, го накара да се усмихне. Налудничавият оптимизъм на мъж, който стои в претъпкана станция на лондонското метро и си мисли, че е на път да открие един от най-големите изчезнали шедеври на света? Чувството, че старият Матю е някъде там, горе, и го предизвиква да тръгне по следата, която му е оставил? Може би всичко това беше закъсняла реакция на смъртта му. Нещо като подранила криза на средната възраст. Ревът се превърна в демонично, ритмично тракане на стомана върху стомана, докато влакът се задаваше през тунела.

Така и не усети бутането. В единия миг беше на перона, а в следващия летеше във въздуха, падаше и се извиваше, очите му бяха широко отворени, а покритите с плакати стени се завъртяха. За миг всичко замръзна, после от отсрещната страна на релсите го зяпна женско лице, устата беше разкъсана от безгласен вик. До жената спретнат мъж с тъмен костюм и червена вратовръзка гледаше с отегчена, кисела физиономия, сякаш шантав цирков артист беше изскочил изневиделица да му развали обедната почивка. Джейми знаеше, че трябва да протегне ръце, за да смекчи падането; да направи нещо. Но ръцете му сякаш принадлежаха на някой друг. Рамото му се

удари първо с ужасяващо изпукване, което предизвика огнена болка в лявата половина на тялото му, но поне пое по-голямата част от удара. Когато бузата му отскочи от бетона с дрънчене, което разклати зъбите му, разбра, че можеше да е и по-зле. Метална релса проблесна на пет сантиметра от очите му. Чак сега се опомни, осъзна къде се намира и какво щеше да последва. Стъпалата му. Краката му. Къде бяха? Ужасът го погълна като плаващи пясъци, проби си път до очите, устата и ушите му. Изгуби всякакво чувство за себе си, всякаква власт над тялото си. Не той прегърна бетона, а бетонът го погълна. След една хилядна от секундата светлините изскочиха с гръмовна вълна свистящ въздух, който заплашваше да го издуха нагоре, удари го, сякаш беше влязъл във въздушен тунел, раздърпа дрехите му и го измъкна от хватката на мазния бетон. Изкрещя по-силно, отколкото беше крещял някога, докато се бореше със звука от милиони пирони, които стържеха по милиони дъски, усилен милион пъти. После той спря. Напълно.

16.

Мъртъв ли беше? Отговорът на този въпрос изискваше време. Настъпи дълга напрегната пауза; промеждутък, в който не беше съвсем сигурен. Не, защото чувстваше как сърцето му бие като пневматичен чук, адски го болеше рамото, а в устата си усещаше металния вкус на кръв. По някаква причина изглеждаше важно, че не е изгубил нито един от зъбите си — той прокара език по тях, проверявайки кътниците един по един.

Някой крещеше доста наблизко — викаше за помощ. Размърда ръцете и краката си. Изненадващо, те си бяха на мястото и им нямаше нищо. Мазиленият мрак изглеждаше прекален, докато не осъзна, че здраво стиска очите си. Много внимателно ги отвори и пред него се показва нисък мрачен тунел, разделен от три релси, които вървяха успоредно на лицето му. Вдигна глава с два сантиметра, за да вижда по-добре, и си удари черепа в нещо метално и твърдо. Значи така изглеждаше отдолу влакът на метрото? Изведнъж разбра колко близо беше и си представи друг възможен финал, който представляваше разкъсани парчета плът, нацепени кости и очна ябълка, открити надолу по релсите.

Тогава се разтрепери.

— Значи не сте скочили?

Джейми погледна към червендалестото лице на сержанта от британската транспортна полиция и отговори на въпроса за четвърти път:

— Не.

— И не смятате, че някой ви е бутнал?

— Не знам. В един момент стоях на перона, а в следващия правех двойно салто със задно превъртане пред четирийсеттонния влак.

— Картината от охранителните камери е с много лошо качество. Във важните кадри има може би осем души, които са в близък контакт с вас, но повечето от лицата са неразличими. Не показват нищо, освен как падате; никой от пътниците, които успяхме да разпитаме, не е забелязал нещо полезно. Повечето си тръгнаха, щом разбраха, че сте жив и мърдате. Такива са лондончани. Винаги имат нещо по-важно за правене.

Влакът беше дал на заден ход от мястото, където лежеше, и трима от служителите в метрото му помогнаха да се измъкне от трапа под релсите и да мине внимателно през централната релса, по която течеше ток. След като парамедиците го прегледаха, го заведоха в кабинета на шефа на станцията, който послужи за временна зала за разпит на отряда от британската транспортна полиция. Стените бяха прясно боядисани в ослепително жълто. От нагорещената атмосфера и изпаренията от боята му се догади.

Сержантът прегледа доклада пред себе си и поклати глава.

— Това, което казвам, г-н... Синклер — произнесе името със сдържана усмивка, която означаваше, че не вярва много на прочетеното — е, че ако не ни дадете малко повече подробности или причина да смятаме обратното, в момента имаме злополука, която ще изглежда зле в статистиката ни, но не изисква по-нататъшно разследване. Разбирате ли ме?

Джейми кимна — не знаеше какво може да изтърси, ако проговори. Сержантът се беше втренчил в насиненото му око. Трябваше ли да спомене за нападението в дядовата си къща? Ако мъжете, които го бяха пребили, бяха искали да го убият, щяха да го направят още тогава, а не да чакат да се появят стотина евентуални свидетели. Може би наистина беше злополука. Още докато си го мислеше, знаеше, че не е вярно. Прекалено много злополуки имаше напоследък. Изводът беше, че ако им каже за нападението, трябваше да им каже и за дневника на Матю и Рафаело. По лични причини не желаше да го прави.

Отказа предложението за чаша чай и възможността някой приятел да дойде да го вземе. По молба на сержанта подписа формуляр за безопасност, който потвърждаваше, че е в състояние да си тръгне сам. Полицаят го изпрати до вратата.

— Бих казал, че сте използвали няколко от деветте си живота, господин Синклер — рече той весело. — Ако бяхте паднали върху релсите, вместо в трапа, вероятно щяхте да умрете от токов удар и влакът със сигурност щеше да ви премаже. Ако не бяхте стояли мирно, щеше да ви отнесе главата. Приятен ден, сър!

Джейми успя да се усмихне несигурно в знак на благодарност, но докато стигне централния коридор на станцията, вече имаше чувството, че главата му принадлежи на някой друг. Май трябваше да приеме чашата чай, все пак? Във фоайето имаше щанд за сандвичи, но той не беше далеч от апартамента си. Нуждаеше се от стол и чист въздух. Запъти се към изхода.

— Почакай ме! — Преди да осъзнае, че думите са насочени към него, тя се оказа до рамото му.

Спря и се обърна по посока на гласа. Първо забеляза червените кичури в косата ѝ, които му подсказаха, че това е момичето от перона. На двайсет и пет-шест, с дънки и кожено яке и привлекателно лице, което с право можеше да се опише като елфическо, леко наведено, докато гледаше към него. При по-внимателно вглеждане се виждаше, че кожата ѝ е от онези, които излъчват приглушено златисто сияние, като залязващо слънце през тънък летен облак. Очите бяха леко раздалечени, с тънки като нарисувани с молив, извити вежди и чип нос, който никак не се връзваше с останалото, но все пак добавяше очарование. Беше се намръщила и белите ѝ, леко издадени предни зъби бяха прехапали долната ѝ устна. Въпреки състоянието си реши, че е невероятно секси. Осъзна, че я зяпа, но очите ѝ бяха впити в неговите и той нямаше желание да разваля момента.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — Гласът му прозвуча изтерзано в собствените му уши. Опита да го разведри с окуражителна усмивка, с която, като се замисли, вероятно заприлича на мистър Бийн.

— Реших, че си пътник. — Говореше с леко американско провлачване. Ню Йорк? Не. Прекалено изискано. Нещо в главата му подсказваше „Бостън“, без да знае защо. — Не изглеждаше, че имаш шанс. За малко да припадна.

— Аз пък го направих.

Тя се усмихна и той за пръв път забеляза блясъка на малък диамант в края на лявата ѝ ноздра.

— Сара Грант. — Подаде му тънката си ръка. — Поне не си изгубил чувството си за хумор.

Той я пое и остана изненадан от силното ръкостискане.

— Джейми Синклер. — Когато се опита да се съсредоточи върху очите ѝ, светът взе да приижда и да си отива на вълни. Тя каза нещо, но думите отплуваха, преди да ги е разбрал.

Тръсна глава, за да я прочисти.

— Моля?

— Казах, че ми е чудно защо някой ще иска да те убива.

— Извинявай. — Той се олюля покрай нея и повърна обилно, преди да стигне до най-близкото кошче за боклук.

— По-добре ли се чувстваш сега? — Беше намерила пейка в една малка, доста занемарена обществена градинка недалеч от метростанцията; седяха, пиеха кафе от огромни картонени чаши и наблюдаваха как следобедният трафик се точи покрай тях.

— Съжалявам. Не е най-приятният начин за запознанство.

Тя вдигна рамене.

— Човек никога не знае кога ще му призлее от шока. Но не ти съчувстваха много. — Имаше нежния глас, който свързваше със зъболекарските сестри, мек и окуражаващ, с едва доловим вежлив авторитет.

— Наистина — съгласи се той, като си спомни едрата и много ядосана чистачка, която го изгледа така, сякаш се канеше да го цапардоса с парцала по главата. — Защо не каза на полицията?

Тя прехапа устни; беше разбрал, че прави така, когато мисли.

— Обичайните причини. Не исках да се замесвам. Даваш показания и името ти влиза в списък. Никога не знаеш кога ще се появи отново и ще те захапе за задника. Пък и какво толкова можех да им кажа? Останах с впечатлението, че някой от тълпата буташе в твоята посока. Не можех да им кажа кой го направи; даже чак когато те отведоха, си дадох сметка какво съм видяла. Щом изчезна под влака, мозъкът ми сякаш бе стегнат в кофраж. Не можах дори да извикам.

— Аз можах — уверено отвърна той.

— Събра се голяма навалица, но щом разбраха, че си жив, се разотидоха. — Тя го погледна. — Мисля, че някои бяха разочаровани.

Сега беше негов ред да вдигне рамене.

— Такава е човешката природа. Щом има злополука, хората искат да кажат, че са били там. Лошите новини са като магнит за определен тип хора. Виждаш тълпа и се лепваш отзад. Пробиваш си път напред. Не знаеш дали ще видиш как някой вади заек от шапката си, или човек, прострян в локва кръв върху паважа. Оставаш разочарован, ако се окаже фокусникът.

Тя кимна.

— Както и да е, разкарах се, но се чувствах морално задължена да се уверя, че си добре.

— Защо?

— Усмихна ми се.

Той се разсмя.

— Какво те кара да мислиш, че не се усмихвам на всеки?

Изражението ѝ се изопна и тя понечи да се изправи.

— Ако ще ми се подиграваш...

Той сложи ръка на рамото ѝ.

— Моля те, не исках да те обидя. Ти си единствената, която се сети за мен от злополуката, и съм ти благодарен. Освен това си...

— Какво съм? — попита тя.

— Ами...

За бога! Беше на трийсет, а продължаваше да си плете езика като пубертет пред всяка красива жена.

Тя повдигна вежди.

— Ами, оценявам... загрижеността ти.

Тя го изгледа внимателно и той забеляза, че лешниковите ѝ очи имат златисти искрици около зеницата. Кожата около тях се набръчка, когато му се ухили.

— Е, момичетата обичат да ги ценят.

Той си пое дълбоко въздух.

— Виж, ти дори не знаеш кой съм, освен факта, че се усмихвам на красиви момичета и имам склонност да скачам пред влакове; нито едното, нито другото е много за препоръчване.

— Склон-ност. — Провлеченият ѝ изговор разтегли мъчително думата. — Харесва ми. Добре, господин Джейми Синклер — кой сте вие и защо някой ще иска да ви убие?

17.

4 април 1945 г.

Валтер Бром се свиваше нещастен в иззетия насила мундир сред още петстотин мъже в импровизирания военнопленнически лагер северно от Лайпциг. Беше заменил черното и сребърното на СС за униформа на редник на Вермахта с надеждата, че толкова нисък ранг ще му позволи да се провре през мрежата на съюзниците, или в най-лошия случай ще му осигури по-бързо освобождаване, ако бъде заловен. Сраженията го бяха изтласкали на юг, на пътя на Трета американска армия, но това напълно отговаряше на целите му. Беше се срещал с американци преди войната и смяташе, че са любезни, доста простодушни хора, които биха повярвали на всичко, стига да е поднесено с убедителна усмивка. Колко беше сбъркал.

Проблемите му започнаха, когато служебната му кола беше обстрелвана с ракети от един американски изстребител. Успя да си спаси живота, като скочи в близката канавка и видя как мерцедесът му се превърна в огнена топка заедно с шофьора и прилежно натрупаните провизии. Останаха му само пистолетът и куфарчето, а за малко да загуби и него заради някакъв страхлив дезертьор, който реши, че е пълно с храна, и получи куршум в корема за наглостта си.

След страха, който бра, продължи да се придвижва встрани от пътя, но скоро разбра, че издръжливостта, която го беше отвела до Хималаите през трийсетте години, отдавна си е отишла. След три дни беше залитаща развалина — изгладнял до смърт, принуден да пие от локви със застояла вода в гората. Водата го спаси да не умре от жажда, но след няколко часа го хвана дизентерия. Свършено беше с него.

Скри пистолета и куфарчето си и почти примрял от болестта и страха, се предаде на един американски военен патрул. Първоначално оправдаха очакванията му, като му дадоха храна и вода и му казаха да се предаде на някое от тиловите поделения, които ги следваха; но не след дълго се появи един офицер и пожела да разбере защо „не са застреляли нацисткото копеле“. За няколко минути съдбата му беше на

кантар, но видът му беше толкова измъчен, че накрая офицерът се смили и го качи в един джип, за да го закарат в най-близкия военнопленнически лагер.

И ето че сега клечеше в една локва и дъждът капеше от носа му. Другарите му, които усещаха, че вече е толкова офицер, колкото и шимпанзе, го гледаха подозрително. Беше въпрос на време някой да го предаде на пазачите.

И щеше да стане по-зле.

Не мислеше, че проверката ще е толкова щателна. Тази жажда за отмъщение и решителност да се погрижат нацисткото командване да не може да избяга изглеждаше толкова антиамериканска. Всеки затворник беше претърсван на голо и разпитван, независимо от ранга. На янките нямаше да им трябват и пет минути, за да разберат, че не прави разлика между автомат и танково оръдие, дори и да не откриеха татуировката на СС, която показваше кръвната му група. Можеха като нищо да го застрелят на място.

Добре, щом като не можеше да се измъкне с хитрост, щеше да си купи свободата. Най-важното беше да ги убеди да го оставят да си вземе куфара, — а въпреки жалкото състояние, в което се намираше в момента, Валтер Бром беше способен да го направи. Вътре имаше само най-обща информация за изследванията и откритията му, но щяха да го спасят, ако попаднеше в правилните ръце. Разбира се, нямаше да могат да направят нищо без камъка и подробните му бележки. Щеше да им каже къде се намират, когато се озовеше на по-сигурно място. Беше чувал, че в Род Айлънд е приятно по това време на годината.

Изправи се на крака с мъка и се приближи до най-близкия пазач, който го изгледа подозрително и насочи дулото на автомата си право към корема му.

— Искам да говоря с командващия офицер. Имам информация, която представлява интерес за командирите му.

18.

— Значи издирваш картини и вещи, откраднати от нацистите?

Разбра, че се мъчи да звучи ентузиазирано, но долови съмнението ѝ — нямаше как да ѝ се сърди. Не приличаше много на занимание, подходящо за възрастни.

— Не е толкова вълнуващо, колкото звучи — отвърна той. — Чета каталози, проверявам разпродажби на произведения на изкуството и прекарвам повечето време на телефона. По-често търся чифт свещници, отколкото картина.

Обикновено беше срамежлив с жените отначало, но с нея се говореше измамно лесно. Може би защото беше американка; открита, разговорчива, интересна и интересуваша се. Откриха, че харесват едни и същи неща: катеренето и ходенето. И мразят всеки, който се разхожда със слушалки в ушите и слуша рок музика вместо песента на птиците. Музикалните им вкусове бяха различни, но имаше място за уговорки. Сара харесваше новия албум на Робърт Плант и Алисън Краус, макар че за нея Плант беше талантлив, но остарял. Джейми си призна тайни пристрастия към постиженията на някогашния Джони Кеш и любов към Малер, наследена от майка му. Чувстваше се спокоен и сподели неща, които не беше казвал и на най-близките си приятели.

— Мислиш ли, че работата ти може да има нещо общо с това, че някой се опита да те очисти?

Думите ѝ извикаха за миг пред очите му влака, който гърмеше на сантиметри от главата му. Една висяща жица щеше да е достатъчна... Тя забеляза изражението му и сложи ръка върху неговата; топлината инжектира нов живот във вените му и за пръв път, откакто беше напуснал метростанцията, усети, че е готов да се изправи пред света.

— Защо се усмихваш? — Той поклати глава и тя го изгледа изпитателно. — Добре. — Повдигна рамене. — Нямам нищо против един мъж да има тайни. Това го прави по-интересен. Но ти не ми отговори на въпроса.

— За работата ми? — Тя кимна. — Съмнявам се. В момента съм между две работи.

Тя се ухили.

— Аз също.

— Чакай! — възкликна той. — Забелязах, че през цялото време говорим само за мен. Ти си наред.

— Добре, но съм гладна. Какво ще кажеш да обядваме?

— Съжалявам, бях сигурен, че е мъртъв.

Чарлс Лий хвърли угарката от цигарата си през прозореца на колата, докато изучаваше двойката, която разговаряше на пейката. Трябваше сам да свърши работата. Партньорът му беше прекалено нетърпелив — недостатъкът на младостта; с възрастта човек се учи на търпение. Щеше да следи Синклер и да изчака благоприятния момент, за да е сигурен в резултата. Вярно, че опитът трябваше да успее, но това нямаше да го включва в доклада си до агента от Пекин. По-добре грешката да е на младока. Щеше да се вдигне пара, но той щеше да оцелее, а това беше важното.

— Нищо не можеше да се направи — излъга той. — Знаем къде живее. Ще се върнем довечера и ще свършим работата както трябва.

— Деветдесет процента от злополуките стават у дома. Може да се удави във ваната...

Чарлс Лий не се усмихна.

— Стига този път да свършим работа, няма нужда никой да разбира.

Младокът кимна, видимо облекчен.

— Ами момичето? Коя е тя?

— Не беше с него на влизане в станцията. Може би някоя позната, която е станала свидетел на... злополуката?

Лий се пресегна отзад и взе черния огледално-рефлексен фотоапарат от задната седалка. Обективът изглеждаше нормален, от онези, които всеки турист би използвал за снимане на лондонските забележителности, но беше направен така, че да дава същите резултати като голям телеобектив. Той го насочи към двойката и направи поредица снимки.

— Ще разберем до утре сутринта.

Ако момичето имаше паспорт или някакъв документ за самоличност със снимка някъде по света, модерният софтуер за разпознаване на изображения на Бюрото щеше да я открие.

— Ами ако и тя е там довечера?

Лий превключи колата на скорост и внимателно се сля с движението.

— Ще е много жалко.

След десет минути фордът спря на светофара отстрани на няколко изоставени халета. Зад тях се простираше обширно празно пространство, където някога е имало фабрика, а сега тук бяха скупчени изгорели останки от автомобили. Бяха изминали целия път в мълчание; Лий остави колелата си да обмисли своя провал, докато формулираше наум как да направи така, че човекът от Пекин да види собствената му роля във възможно най-добрата светлина.

— Благодаря за разбирането и подкрепата, другарю — обади се партньорът му.

— Вече ти казах да не ме наричаш „другарю“. Сега си в Лондон.

Младежът кимна. Той видя как един мотоциклетист, зад който седеше още някой, спря до тях, забеляза избелелите джинси и коженото яке с ресни.

— Ако командирът разбере, че сме се провалили...

Мотоциклетистът извърна каската си към колата и в главата на младежа се задейства аларма. Той се пресегна да вземе пистолета под седалката и извика:

— Карай!

Лий реагира неவிжданo бързо. Дори мъжът от Пекин щеше да бъде впечатлен. Но пак беше прекалено бавно. Ръката му едва беше докоснала скоростния лост, когато човекът отзад на мотора спокойно вдигна автоматичния пистолет със заглушител и задържа пръста си на спусъка, докато не го изпразни. „Мах 10“ беше стар модел, разработен от Гордън Б. Инграм в далечната 1963 година, но пък беше забележително ефективен и забележително тих. Ако някой беше достатъчно близо, за да чуе, щеше да долови единствено звука от трийсет и двата деветмилиметрови патрони с кух връх, които се удряха в купето на форда, след като бяха преминали през жертвите си, но дори и това беше заглушено от рева на мотоциклета. Конкретно за тези атентатори кухият връх имаше две предимства пред нормалните

муниции. Куршумът беше замислен така, че щом удареше мека тъкан, се сплескваше като гъба и причиняваше значителни поражения с поширока траектория през тялото и много по-голяма изходяща рана. Вързани с коланите си, двамата китайски агенти се разтресоха от конвулсии, докато почти 200 грама олово със скорост от 330 км/ч се удари в тях, купето избухна и се превърна в гробница, пълна с кръв, кости и разкъсана плът. Същата тази „гъба“ забавяше скоростта на куршумите, така че, въпреки че разкъсаха пластмасата, нито един от тях не проби метала, за да остави следи отвън от удара или да застраши случайни минувачи. Щом телата престанаха да се гърчат, този, който седеше зад моториста, се наведе и постави вътре във форда някакъв пакет. После даде на моториста знак, че могат да тръгват. От мига на спирането им до колата бяха изминали по-малко от десет секунди.

— Какво му е лошото да си журналист на свободна практика? Все някой трябва да го прави, нали? — Сара замълча за няколко секунди, докато дъвчеше бургера си. Джейми беше съвсем сигурен, че никога досега не е ял „Биг Мак“, но за всичко си имаше пръв път. Заслужаваше си да преглътне лепкавото хлебче с вкус на шперплат, за да бъде в компанията на това жизнерадостно момиче жена с мироглед, коренно различен от неговия. Той се облегна, докато тя си поеме дъх и продължи тирадата, която беше провокирана от един-единствен леко обезпокоен поглед.

— Ако си мислиш, че е боклук, пак си помисли. Завършила съм английска литература в Харвард. Аз съм писателка и това, което наистина искам да правя, е да пиша романи. Но дори и писателите трябва да ядат и сто хиляди думи са яко бачкане на компютъра, докато някой реши да го издаде, затова пиша материали; дом и градина, мода и тем подобни. — Изреди впечатляващ списък с публикации. — Ясно? — Последната дума беше предизвикателство и той едва ли не усети жегата от пламъка в очите ѝ. Зачуди се какво ли щеше да стане, ако това ниво на страст се канализира в друга посока.

— Какво води една вдъхновена романистка от Бостън в Лондон? Мислех си, че в Щатите има също толкова вдъхновение, ако не и повече. Едва ли ще описваш Гринич Вилидж?

— Боже, Джейми! Сигурно си по-стар, отколкото изглеждаш. Остава да ми кажеш, че си бил в Удсток.

Той прокара ръка през косата си и се отпусна върху пластмасовия стол, опитвайки се напразно да изглежда, както му се викаше, „готин“. Тя се разсмя, дълбок, безсрамен, искрен смях.

— Хей, почти ме върна в 80-те. Нова прическа, пълна смяна на гардероба и може да склоня да изляза с теб.

Ох!

Тя забеляза погледа му.

— Просто се шегувам. — Хвърли в устата си шепа пържени картофи, и то така, че да изглежда елегантно. Преглътна, отпи от едва ли не еднолитровата чаша диетична кока-кола и леко се оригна. — Да се върна на първия ти въпрос. Не съм дошла за вдъхновение, дошла съм за атмосферата. Пиша трилър със смяна на времето. — Видя се, че е озадачен. — Действието се развива сега и назад в историята; едновременно. Барбара Ърскин? — Кимна, името му беше познато. — Същият замисъл, различно изпълнение. Моятта ще бъде по-тежка, по-гадна. Лондон по времето на Елизабет. Човек ще може да подуши потта и котешката пикня.

— Звучи страхотно.

Очите ѝ се присвиха.

— Шегуваш се, нали?

— Никак даже — отвърна той и наистина го мислеше. — Сигурен съм, че каквото и да напишеш, ще си струва да се прочете.

— Както и да е, току-що приключих с първата чернова и сега си търся нов материал за писане, за да разкарам хазяина с гаден дъх от главата си за известно време.

Джейми се поколеба цели пет секунди. Решението, което щеше да вземе, беше като това да скочиш от някоя скала, само за да усетиш какво значи да летиш, и подозираше, че ще съжалява, когато удари дъното, което щеше да се случи рано или късно. Пое си дълбоко въздух.

— Има една прекрасна открадната картина и...

Разказа ѝ за Рафаело. Но не и за дневника на Матю.

Не още. Когато свърши, очите ѝ блестяха и думите извираха от нея като вода от планински поток.

— Това се казва история. Мислиш ли, че ще успееш да я откриеш? Може да ти помогна. Бива ме в търсенето; ще си платя пътя. Пък и имаш нужда някой да ти пази гърба.

Това беше истина. Освен това се беше убедил, че тя го привлича по начин, който надхвърляше чисто физическото. Времето щеше да покаже; имаше чувството, че трябва да подходи към нещата бавно. От друга страна, ако работят заедно, дори и да гонят дивото, поне щеше да му даде шанса да го разбере. Ухили се.

— Добре, назначена си като мой действащ, неплатен изследовател, но ако от цялата работа излезе история, първо ще трябва аз да я одобря.

Сега беше неин ред да се намръщи, но тя все пак кимна.

— Какво знаеш за Хайнрих Химлер?

19.

4 май 1945 г., някъде южно от Нюрнберг. Валтер Бром беше най-егоцентричното същество, което някога съм срещал. Всеки друг щеше да бъде уплашен от положението, в което се намираше — пленник, пътуващ с въоръжена охрана към несигурно бъдеще — но единственото, което Бром виждаше, беше възможност. Пътувахме заедно във втория джип и разговаряхме за работата му, за гения му и за сблъсъка на идеологиите, които бяха довели до войната. За Бром нашата война беше неизбежното продължение на „войната, която да сложи край на всички войни“, която бяха преживели бащите ни; необходимо прекрояване на националните граници, сила и влияние, за да се възстанови отнетото — той каза „откраднатото“ — от Германия преди двайсет и пет години. „Можеш да отнемеш богатствата на една нация, но не можеш да откраднеш гордостта ѝ, лейтенант Мат. И вие щяхте да направите същото.“ Това, че ме наричаше „лейтенант“, макар да знаеше, че съм капитан, отговаряше на представата му за майтап. Това беше начинът на Бром. „Но никога нямаше да създадем Хитлер“, противопоставих му се. „Пфу! Вие създадохте Хитлер с безпощадния си мир, вие заедно с французите и американците. Хитлер беше просто един политик, който се възползва от предразсъдъците и страховете на народа си. Всяка страна си има собствени Хитлеровци. Почакайте, докато средната ви глава остане без работа и е принудена да гледа как децата ѝ гладуват — рече той. — Тогаваше ще видите вашите Хитлеровци.“ Каза ми, че единствената грешка на Хитлер била, че обявил война на Америка. Не на Русия? „Разбира се, че не. Комунизмът беше идеологическият противовес на нацизма, за да победи едното, трябва да се провали

другото. Въпрос на естествен подбор. С Франция, неутрална и слаба, Хитлер трябваше да нападне Сталин, преди Сталин да нападне него.“

Имаше ми доверие, защото ме беше избрал за ролята на свой спасител. „Нацистите — рече той, — бяха просто средство за постигане на дадена цел. — Ein mittel zu einem ende, лейтенант Мат.“ Единственото, което имаше значение за него, беше работата му. Можеше да отиде при руснаците, но въпреки всичката си мощ и богатства те бяха глупав народ, който нямаше да се отнесе към него подobaващо. Щеше да сътрудничи на Запада и в резултат светът щеше да стане по-добър. Разговаряхме за изкуство. „Имам страхотна картина — рече той, — много прочута.“ От любвеобилното му описание заключих, че сигурно е италианска, вероятно на някой от тримата големи. „Къде?“, попитах на шега. „На сигурно място.“ Той ми намигна и ръката му се вдигна към джоба на гърдите.

Щом му станеше скучно, убиваше времето с гатанки. „Пътуването ми започва от центъра на земята на Хайнрих. Потърси върху избледнялата карта знака на Бика.“ Разсмях се, защото с това име беше кръстил другия затворник — Страсер. Никога не бях сигурен дали не ми се подиграва, а той се обиждаше, че не участвам в игричките му. Разбира се, всеки човек си има собствен център. Валтер Бром твърдеше, че центърът на неговия свят винаги щял да бъде духовният дом на майка му. Понякога си мислех, че е полудял от войната.

— Откъде взе това?

В апартамента на Джейми Сара разглеждаше символа върху гърба на копринената карта за бягство. Джейми отбеляза с одобрение, че се държеше съвсем делово. Замисли се колко да ѝ разкаже за произхода на картата.

— Мисля, че съм я наследил. Дядо ми е участвал във войната. — Той обърна шала откъм картата за бягство. — Всеки съюзнически

десантник имал такава. Нарисувал е символа на гърба ѝ. Мисля, че е копие на нещо, което му е показал германски военнопленник.

— И според теб може да те заведе до картината?

В гласа ѝ прозвуча нотка на неверие.

— Според семейната легенда военнопленникът, когото охранявал, споменал въпросния Рафаело. — Усети остра болка, сякаш в гърдите му се заби кука за плетене, когато излъга. — Сега имаме това.

Тя се намръщи.

— Значи това е следа. Все едно мястото е отбелязано с „X“?

— Точно така. Само че в моя случай това X има девет стрелки и мястото прилича на паяжина. Ами думите и датата?

— *По стъпките на Фауст*. Знаеш ли нещо за Фауст?

— Това, което си спомням от училище. Не си ли беше продал душата на дявола?

— Точно така. Много стара история; един човек на име Кристофър Марлоу я направил прочута по време на добрата кралица Бес, но я нарекъл „Фауст“. Датата 1357 не означава много.

— Едуард III бил на трона на Англия, но по-голямата част от това, което сега представлява Германия, се намирало под властта на Свещената римска империя. Каква връзка може да има с Втората световна война?

— Или Рафаело?

— Той е живял между 1480 и 1520 г., близо сто и петдесет години по-късно.

— Не е кой знае каква следа, а?

— Може би. Но оригиналът на символа е там някъде.

Тя вдигна очи.

— Спомена Хайнрих Химлер.

— Точно така. — Показа ѝ снимката с маршируващи есесовци на компютъра, руните със светкавици и снимка на знаме със свастика. — Забелязваш ли някаква прилика?

— Аха.

— Разрових се малко повече за Химлер и СС. Оказва се, че Химлер бил вманиачен в окултната тематика.

Приглади коприната, за да се види целият ефект на символа, и тя тихо изсумтя.

— Като пентаграм, но по-различно? — Пентаграмът представляваше петолъчна звезда, свързана с масонството и езичеството, която понякога сатанистите си присвояваха. — Сър Гауейн и Зеленият рицар^[1]? Може би това е връзката с Фауст?

Джейми кимна; беше впечатлен.

— Възможно е. Не бях се замислял. Но открих, че Химлер е бил толкова завладян от легендата за крал Артур, че е наредил и на него да му направят кръгла маса. И това ме доведе тук.

Тя присви очи към размазаната снимка на екрана, опитвайки се да я разгадае.

— Някаква голяма зала?

— Точно така, но виж пода, леко встрани от центъра.

Ръката ѝ се протегна, стисна неговата и той разбра, че е видяла същото като него. Леко размазан, но все пак си личеше символът от картата на Матю — мраморното слънце с ясно изразени лъчи, чието злокобно присъствие беше завладяло залата. Тогава той взе решение. Символът на слънцето ги водеше към Вевелсбург. Вевелсбург можеше да ги отведе до Рафаело. Щеше да приеме предизвикателството на Матю Синклер.

— Какво ще кажеш да разгледаме малко забележителности в Европа?

---

[1] Рицарски роман от 14 век, описваш приключенията на рицаря от Кръглата маса сър Гауейн — Б.пр. ↑

20.

— Жертвите са двама мъже от китайски произход, за които се смята, че по-рано са направили опит да елиминират мишената ни. Полицията разследва връзка с триадите; явно са открили в колата голямо количество хероин.

Фредерик чакаше неминуемото избухване и беше възнаграден с една-единствена дума.

— Смешници!

Не беше сигурен дали шефът му има предвид мъртъвците, или полицията.

Последва продължително мълчание, докато той обмисляше въпроса, който Фредерик вече си беше задал.

— Смятаме ли, че Синклер е замесен?

— Малко вероятно. И двамата са надупчени с по двайсетина куршума с кух връх. Който е извършил удара, е знаел какво прави. Хората ни казват, че Синклер имал опит с оръжия, но само на кадетско ниво — отвърна той пренебрежително. — Играел си на войници в Кеймбридж. Съмнявам се, че би различил дулото на автоматичен пистолет от дръжката.

— Значи опозицията, но коя част от нея?

— Има ли значение, че са китайци? — Човекът от другата страна на телефонната линия се намръщи. Имаше голямо значение, но Фредерик никога нямаше да го разбере. Фредерик беше командир на военното крило на обществото, беше наследил поста от баща си. Но идеалите, които го водеха, бяха старомодни и според мнението му на ръководител неактуални за двайсет и първи век. Той самият имаше съвсем друг план. Фредерик и хората като него бяха средство за постигане на целта. Нищо повече. Тибетският сандък не беше проблем на Фредерик. Явно мъжете в Пекин, които смятаха, че те са законните собственици на сандъка, бяха на много по-добри позиции, отколкото предполагаше. Някой му беше направил услуга, но същият този някой можеше да окаже обратното въздействие в бъдеще.

— Ще разпоредя разследване от тази страна. Междувременно, следим ли още Синклер?

— Трябва да се качи на полет на „Еър Берлин“ за Падерборн с приятелката си точно след пет минути.

— Приятелка? В досието му пишеше, че няма други близки.

— Явно е новопоявила се на сцената. Проверяваме я.

— Като я провериш, ми докладвай. Не обичам да оставям нищо на случайността.

— Хей, възможно ли е това?

Джейми се наведе, за да погледне през прозореца на Сара, докато се спускаха към летище Падерборн — Липстад. През проблясващия прозрачен диск на въртящата се перка различи симетрично разположените улици на малко германско градче, пръснато около залесен хълм. На хълма се издигаше огромен чудноват замък от сив камък. Беше построен под формата на продълговат триъгълник, с огромна сграда, с две кули близнаци на върха и две крила, които се събираха в нещо, наподобяващо огромен барабан. На пръв поглед напомни на Джейми на космически кораб. Остана наведен малко по-дълго, отколкото трябваше, наслаждавайки се на близостта на стройното тяло и мириса на парфюма ѝ.

— Това е. Замъкът Вевелсбург. Центърът на империята на Химлер.

Той ѝ се усмихна окуражително и се облегна на седалката си, готов за кацане. Кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели от стискане на облегалката между тях. Повечето американци, които познаваше, се отнасяха към летенето както лондончани към метрото, като необходимо неудобство, което ги сближаваше повече от желаното с хора, които никога не бяха срещали и вероятно нямаха и желание да срещнат. Сара Грант беше различна. Щом зърна реактивния самолет с два двигателя, за малко да откаже да се качи на борда.

— Дойдох със 747 и никак не ми хареса. Няма да ме качиш на хвърчило, с което са летели братя Райт. Ще изчакам да се появи нещо по-голямо.

Най-накрая Джейми успя да я убеди, че всичко това е част от голямото приключение. Щом излетяха, тя отвори очи и дори се

поотпусна. Сега, когато приближаваха пистата, ги затвори отново и нареди:

— Събуди ме, щом се приземим.

Вевелсбург се намираше на по-малко от три километра от летището, но Джейми устоя на предложението ѝ да разгледат замъка незабавно. Подкара взетата под наем кола към Падерборн и се настаниха в един евтин хотел в покрайнините.

— Направил съм резервация за три ноци, така че ще имаме достатъчно време. Няма нужда да прибързваме — рече той жизнерадостно, без да обръща внимание на подозрителния поглед, който тя му отпрати. Погледът му каза всичко, което имаше нужда да знае за предстоящите седемдесет и два часа. Пътуването щеше да бъде чисто професионално. Натъпка либидото си обратно в хладилника и се съсредоточи върху петнайсетте километра до града.

Но тя му беше приготвила още една изненада, когато се регистрираха; това го накара да се усъмни във всичко, което си мислеше, че знае за жените. Беше запазил съседни стаи, но тя нарочно попита дали са свързани и от погледа, който му хвърли, стомахът му се преобърна. В един момент в коридора си помисли, че чака да я покани вътре, но той отмина, преди да успее да се възползва от него.

— Ще си разделим сметката, ясно? — настоя тя. — Казах ти, че ще си платя пътя. Искам да се освежа; може да се срещнем долу след час и да идем да хапнем някъде в града.

— Разбира се, но мислех, че искаше да видиш замъка.

— Няма смисъл, понеделник е и замъкът няма да е отворен.

Той я погледна изненадано.

— Откъде знаеш това?

Тя се ухили и размаха туристическата брошура, която беше взела от рецепцията.

— Трябва да си подготвен, Джейми, нали така казват бойскаутите? Или не си ходил при тях?

Щом вратата се затвори зад нея, той се поколеба няколко секунди, мъчейки се да скъса невидимия ластик, който го привличаше към нея. Беше бойскаут четири години, но явно не беше научил нищо, което да си струва.

Храната в ресторанта в малката уличка зад Фридрихщрасе беше изненадващо добра, както и светлата германска бира, с която я поляха. Сара изглеждаше мрачна, а това беше необичайно за нея, но се съживи, когато отбеляза колко много английски гласове се чуват по масите около тях.

— Не знаеше ли? Това е армейски град, като Колчестър в Англия. Вашата Дванайсета бронирана бригада извършва ученията си в равнината малко по на север. Десет хиляди британци живеят в околностите, пет хиляди от тях са нагоре по пътя в Зенелагер. Непрекъснато идват на гости хора от Англия.

— Направила си проучване.

— Нали затова съм тук — усмихна се тя. — По-добре да се връщаме, закуската е в осем.

Казаха си лека нощ в коридора, и тя го целуна по бузата. Все още чувстваше топлината на устните ѝ, докато лежеше буден три часа по-късно.

На другия ден паркираха в селото и се качиха пеш по тесните улички до замъка. Беше още само девет и половина, а музеят отваряше в десет, затова използваха времето да огледат сградата и околностите.

— Това е бил центърът на властта на Химлер. — Отблизо замъкът беше огромен и Джейми се чувстваше нищожен пред него. — Трябвало е да бъде светилище на арийската раса. Под прикритието на СС-Фюрершуле, офицерска школа, ръководството на СС вероятно се събирало тук да изучава мистицизъм и окултизъм и да извършва древни, отдавна забравени церемонии.

— Вече мразя това място — заяви Сара и той се изненада от яростта в гласа ѝ.

— Замъкът бил построен от някакъв германски аристократ през седемнайсети век, но бил полуразрушен, докато Химлер не проявил интерес към него в началото на трийсетте години. Това, което виждаш, е само частица от комплекса, който искал да построи тук — продължи Джейми разпалено. — Щял да се простира с километри, с осемнайсет отделни кули и огромни казарми на СС, всичките свързани от пътища, прокарани в точна геометрична форма. Можеш да прочетеш теории на конспирацията, в които се предполага, че е трябвало да бъде площадка за кацане на НЛО или врата към Нифлхайм, един от деветте свята в скандинавската митология. Нито едно твърдение не е достатъчно

налудничаво, що се отнася до замъка Вевелсбург. СС опитали да вдигнат цялото място във въздуха в края на войната, но дори с всички експлозивни, с които разполагали, успели да направят само една дупка в него. Накрая опитали да го изгорят до основи, но янките — извинявай, американците — пристигнали, преди огънят да засегне главните сгради, и...

— И никой не знае какво точно са открили, когато са пристигнали — прекъсна го тя, решена да не остане по-назад. — Химлер заповядал пръстените с черепи на всички убити есесовци да се съхраняват тук. Вярвал в налудничавата идея, че са попили силата и куража на воините, които са ги носили. Смята се, че 11 500 пръстена били събрани в криптата на замъка и изчезнали безследно след края на войната. Хей, и аз мога да чета! Виж, портите са отворени!

Купиха си билети за мемориала и ги упътиха към някогашната къща на охраната на замъка. Изваяно като скулптура русо момиче с бяла блуза и черна пола, дълга до коляното, ги чакаше на вратата.

— Английски?

— Откъде разбрахте? — попита Джейми. Двете жени се спогледаха, все едно се бяха натъкнали на ранен заек и се чудеха дали да го водят при ветеринаря, или да му спестят мъките.

— Май ще продължим нататък — отвърна Сара, като се усмихна на германката.

— Искате ли да ви разведа? Обикновено взимаме само групи от по десет и повече души, но както виждате, сутринта е спокойна. С удоволствие ще ви покажа замъка.

— Какво ще ни струва?

— Обикновено взимаме по четирийсет и пет евро, но понеже сте само двамата, мога да го направя за двайсет. — Видя как Джейми се намръщи. — Заедно с входната такса?

Той отвори уста, за да откаже, но Сара го изпревари.

— Би било чудесно — каза тя, свали раницата, извади портфейла си и й подаде две банкноти от по десет евро.

Докато екскурзоводката им отиде да се обади на касата, Сара му изсъска:

— Ако знаех, че си толкова стиснат, щях да си платя сама шницела снощи. Мислех, че сме дошли да научим повече за замъка, символа и връзката им с Химлер. Няма да можем да го направим, като

се мотаем сами наоколо и гледаме по стените. Така ще открием повече, отколкото пише във всеки туристически наръчник.

Джейми преглътна укора.

— Мислех, че ако сме сами — обясни той с престорено търпение, — ще можем да прекараме малко време при символа и да го огледаме по-отблизо. Имах си причина да не искам.

Устните ѝ оформиха идеален кръг:

— О!

— Това е някогашният физкултурен салон и залата, която офицерите използвали за тренировки по фехтовка. — Момичето — на картончето с името ѝ пишеше „Магда“ — говореше отсечен, много литературен английски. — През 1982 година е преустроена в постоянен музей, посветен на идеологията и ужасите на СС. Както виждате, експозицията обхваща преживяното както от извършителите, така и от жертвите.

Експонатите и снимките бяха изложени върху чисто бели постаменти и осветени отгоре, което придаваше на музея атмосфера на операционна зала. Магда ги преведе през лабиринт от квадратни помещения и коридори, непрекъснато говореше и само от време на време спираше, за да ги попита имат ли въпроси. Мъртвешката глава и руните със светкавици ги атакуваха отвсякъде; Джейми забеляза, че Сара изглежда стресната от постоянно бомбардиращото ги зло. На една снимка Хайнрих Химлер, който приличаше на чиновник, взел назаем военна униформа, беседваше с архитекта Херман Бартелс за вижданията си относно Вевелсбург. Джейми забеляза сред групата елегантната фигура на Хайдрих, дошъл да обсъжда създаването на Айнзацгрупен — наказателните бригади, избили един милион и половина евреи, партизани и комунисти в Русия и Полша.

— Тук виждате плана, разработен от Бартелс за разширяването на Вевелсбург. — Магда посочи архитектурен план в рамка, който показваше замъка като малък елемент от много по-голям комплекс. Широки улици се простираха от полукръгъл двор, ограждащ северния и западния склон на хълма, и на всяко кръстовище или път за достъп имаше казарми и бункери. От изток се простираше един-единствен път, прав като стрела, и стигаше до основата на огромен триъгълен

комплекс, в който замъкът, който беше гигантски сам по себе си, представляваше само върхът. Мащабите на проекта бяха удивителни, още повече щом човек разбереше, че е щял да бъде финансиран не от нацисткото правителство на Германия, а само от СС. — Обърнете внимание на формата на острието и стрелата, която е трябвало да бъде улица с три платна, дълга два километра. — Екскурзоводката посочи шосето. — Смятало се е, че това е символ на Копието на съдбата — легендарното оръжие, с което бил пронизан Исус Христос и което Химлер положил неимоверни усилия да намери. Копието е трябвало да бъде разположено идеално по посока юг — север. Възнамерявал Вевелсбург да бъде последното хранилище на копието. Строителните работи по разширяването започнали през 1940 година, но така и не били довършени. За щастие на селяните, чиито домове щели да бъдат разрушени, а земята им щяла да бъде залята от изкуствено езеро. Разбира се, подобен проект изисквал огромен брой работници. Затова Вевелсбург си имал собствен концентрационен лагер — Нидерхаген, който осигурявал робски труд.

Безстрастно изреди низ от статистики, от които Джейми отдели един-единствен факт: от близо четирите хиляди концлагеристи една трета умрели от болести, глад или изтощение в името на осъществяването на мечтата на Химлер.

— Нидерхаген бил използван и като място за екзекуции от местното Гестапо — продължи Магда. — Според документите там са били застреляни петдесет и шест души, но подозираме, че истинската цифра може да е много по-голяма. Чували ли сте израза „Nacht und Nebel“?

— Нощ и мъгла. Код за безследно изчезнали хора. — Гласът на Сара звучеше напрегнато. — Какво мислят местните хора за това?

Магда изглеждаше озадачена.

— Знаели, разбира се. Как да не знаят? Но нищо не можело да се направи. Било Хитлерова Германия. Който се възпротиви, отивал при жертвите.

— Не, имах предвид за това — американката махна към снимките на мъже с хлътнали очи, облечени в раирани униформи, които се трудеха под стените на замъка. — Това е било техният срам. Едва ли им е приятно да им го завират в лицето петдесет години след края на войната.

Усмивката на Магда угасна, сякаш някой натисна копче и я изключи.

— Имаше брожения, да. — Английският ѝ беше изгубил увереността си, заваляше думите. — Много хора протестираха срещу плановете за експозицията. Искаха да забравят. Да — как да го кажа? — го заметат под килима.

— А ти, Магда? — Джейми хвана Сара за ръката, за да я накара да замълчи, но тя се дръпна. — Ти как се чувстваш?

Германката изгледа Сара.

— Имам си причини да смятам, че е важно да се помни. Един от пращадовците ми е носел такъв нож — посочи камата на СС на една от витрините — и е носел мъртвешка глава на яката си. Служил е в танкова бригада в Съветския съюз и Франция. През първите петнайсет години от живота ми ме възпитаваха да го мисля за герой. Но после започнах да чета и да разбирам какво се е случило в страната ми и какви неща са били правени в нейно име.

— Съжалявам, не биваше... Разбирам.

— Не, не разбираш. Имам още един пращад, пастор в града, един от малкото протестирали срещу отношението към затворниците в лагера. Не е бил храбрец, но е чувствал, че е негов дълг да помогне на тези хора. Той е един от петдесет и шестимата застреляни от Гестапо. Изгорили тялото му и оставили костите му в прахта. Сега разбираш ли?

Сара кимна безмълвно.

— Единият герой, а другият да бъде забравен. Но аз няма да им позволя да забравят. За хората от моето поколение това не е просто история. А урок, че никога не бива да допускаме подобно нещо да се случи отново. Сега ще отидем в замъка.

Тя ги поведе през подвижния мост към триъгълния двор. Джейми виждаше как германката се бори да овладее чувствата си.

— За какво, по дяволите, беше всичко това? — прошепна той.

— Просто исках да знам.

— Какво да знаеш? Няма нищо ново. Сигурно стотици пъти си чувала подобни истории.

— Да, но това не са истории. На това място се е случило. Избивали са хора, за да създадат подобно чудовищно нещо за един мегаломан. Това място е зло. Не го ли усещаш? Все едно духовете на

СС са още тук в стените около нас. Трябвало е да вдигнат цялото проклето място във въздуха и да го пратят в отвъдното.

Джейми я изгледа.

— Извинявай. Може да има нещо във въздуха. Преодолях го. Прости ми.

— Добре — отвърна той и я хвана за ръката, докато влизаха през портата на северната кула в сърцето на Химлеровия Камелот.

21.

— Това трябвало да бъде центърът на света.

Изречението раздвижи нещо извън пределите на паметта му, но той се помъчи да го открие, докато хипнотичният глас на Магда отекваше зловещо между стените. Вътре, в криптата, единствената светлина идваше от ред малки прозорчета, поставени в куполообразния таван. Навън, на светло, манията на Химлер към окултното можеше да изглежда глупава, дори комична, но тук, в мрака, се превръщаше в стряскаща реалност. Залата беше празна; точно по средата имаше плитък басейн, широк пет стъпки, ограден с ниска бетонна стена.

— Над главите ви е пречупеният кръст, свастиката — символ на нацистката партия. — Тя посочи към орнамента, изрисуван по средата на тавана. — Има реална връзка с прочутото черно слънце, което се намира в центъра на залата над нас.

При споменаването на слънчевия символ Джейми се напрегна и очите му срещнаха погледа на Сара. Лицето на американката изглеждаше неестествено бледо в сумрака. Напомни му на изображение, което някога бе видял: ангел отмъстител с огнен меч — целеустремен, жесток и безпощаден. Нещо се беше променило, откакто напуснаха Лондон. Издирването беше негово, а тя се беше присъединила повече или по-малко заради едното хрумване. Но с всеки изминал час ставаше ясно, че все повече се ангажира емоционално с търсенето. Сякаш единственият начин, по който можеше да пребори злото излъчване около тях, беше, като сама си изгради много твърда броня. Беше усетил силата ѝ още от самото начало, но едва сега започваше да разбира, че сърцевината на новата Сара Грант е от стомана.

— Тук трябвало да бъдат съхранявани пръстените на честта с мъртвешка глава на всички офицери от СС, загинали в боя. Вижте — Магда коленичи до басейна и посочи късо парче медна тръба в центъра, която едва се виждаше. — Щял да гори вечен пламък за

доказателство, че духът на войните от СС е несъкрушим. Пръстените били личен подарък от Химлер, и също като пръстените с черепа били гравирани с рунически символи и името на притежателя. Според слуховете криптата щяла да бъде гробница на Химлер, но както знаете, това не се случило.

Джейми се мъчеше да сдържа нарастващото си нетърпение. Сара стоеше на изхода и той видя, че и тя бърза да иде до слънчевия символ. Сега, когато беше на няколко крачки от него, усети как хладните пръсти на съмнението обгръщат сърцето му. Всеки сантиметър от този тщеславен нацистки паметник можеше да разкаже някаква мрачна история за убийства, лудост, робство или потисничество, но каква беше тайната, скрита зад копринената карта на Матю Синклер? Ами ако там нямаше никакво послание? Ами ако черното слънце беше просто за украшение? Не, дядо му нямаше да му остави картата, освен ако тя не съдържаше някаква следа и тя трябваше да се види в оригинала.

— Сега ще отидем в Обергрупенфюрерзал, Залата на генералите.

Магда ги поведе към партерния етаж и застана на вратата, където ги посрещна метална решетка. Зад нея Джейми видя голяма празна зала, оградена с каменни колони и ниши с прозорци. Затаи дъх, докато се готвеше да погледне истинското черно слънце за пръв път. Следващите думи на екскурзоводката го накараха да се почувства така, сякаш някой го е изритал в корема.

— За съжаление, залата е затворена за специално почистване, но ако се приближите напред, ще можете да видите всичко и аз ще ви го обясня.

Джейми усети как Сара застина до него. Той се извърна към Магда и я озари със стоватовата си усмивка.

— Но ние дойдохме чак от Англия, за да я видим. — Той въздъхна. — Залата на генералите беше най-важното в пътуването ни. Сигурна ли сте, че не можете да ни пуснете да влезем за няколко минути?

— Моля ви! — присъедини се Сара. За миг си помисли, че по сестрински ще постигне това, което чарът му явно не беше способен да направи. Магда извади ключовете от джоба на сакото си и започна нервно да върти един голям сребрист ключ. Беше мило момиче, което с радост помагаше на хората. Наистина искаше да им помогне. Но освен

това беше и добра германка — а добрата германка, въпреки срама от войната и всичко случило се тук, все още изпълняваше заповеди. Щом шефът ѝ казваше, че вратата трябва да стои затворена до четвъртък, значи така трябваше да бъде. Тя поклати глава и пак пусна ключовете в джоба си.

— Извинявайте, но не мога. — Лицето ѝ отразяваше искреното съжаление в гласа ѝ. — Но моля ви, питайте каквото искате.

Те гледаха през решетките към черното слънце на седем метра от тях по средата на мраморния под; беше толкова достъпно за оглед отблизо, колкото и ако беше на Луната. Джейми се изненада, когато Сара се усмихна и попита за какво се е използвала залата.

Магда също ѝ се усмихна, успокоена, че неприятният момент е отминал.

— „Обергрупенфюрерзал“ и криптата отдолу са единствените две помещения в северната кула, за които се знае, че са направени според изискванията на Химлер. Това трябвало да бъде заседателната зала на дванайсетте генерали, обергрупенфюрерите, които командвали Алгемайне — СС. — Тя видя недоумението на Джейми. — Това е така нареченото цивилно СС, за разлика от Вафен-СС, което е военното крило. Ще преброите дванайсет ниши и дванайсет колони; вероятно на колоните е щяло да има статуи на тези мъже. Дванайсет генерали, като дванайсетте рицари около кръглата маса. Ако затворите очи, може да си представите кръгла маса по средата на залата, а под нея — черното слънце, центърът на Химлеровата вселена.

— Да не би да искате да кажете, че Химлер наистина се е мислил за крал Артур? — разсмя се Джейми.

Магда се усмихна.

— Сигурно е много трудно да си го представите, бил е такъв... боклук. Но интересът му към окултното е бил съвсем истински. Стигнал е дори дотам да търси забравена раса от свръхчовеци, които били предшествениците на арийската нация.

Нещо озадачи Сара.

— А защо точно черното слънце е толкова важно? Щом като е било в центъра на Химлеровия свят, значи трябва да има огромно значение?

Магда се намръщи.

— Това е една от загадките на Вевелсбург — призна тя. — Никой не знае със сигурност. Това е трябвало да бъде стаята на великите мистерии. Светилището, както цела^[1] на римски храм. За да разберете значението на черното слънце, трябва да сте един от дванайсетте мъже, посветени в мистериите. Със сигурност е форма на слънчево колело, вероятно с езически произход. Както планетите в слънчевата система се въртят около централната фигура на слънцето, така и Германия и вероятно останалият свят трябвало да се въртят около Химлер и неговия СС. Някога по средата на черното слънце имало златен диск. Слънцето дарява живот, следователно черното слънце може както да го дарява, така и да го отнема. Но това е само моята теория.

— Може би ако го погледнем отблизо, може да измислим нещо друго? — предложи Сара.

Магда ѝ се усмихна сковано.

— Една от причините тук да има решетка е, че за някои хора... някои организации... черното слънце все още е много важно.

— Нацисти?

— Мисля, че сега ги наричат неонацисти. Определени групи, които още вярват в нацистката идеология, вероятно тачат паметта на Адолф Хитлер и вярват в същия мистицизъм, в който е вярвал и Хайнрих Химлер. На няколко пъти в миналото се е случвало подобни групи да провеждат церемонии тук. Но не и сега. — Тя разклати решетките на вратата. — Човек трябва да е много силен и много решителен, за да проникне вътре. А и преди това трябва да влезе в замъка.

Джейми се усмихна, но сърцето му беше слязло в петите. Щом банда неонацисти фанатици не можеха да влязат в северната кула, за да видят черното слънце, как, по дяволите, щеше да успее той? Магда ги изпрати обратно до портата. Благодариха ѝ и отказаха на предложението ѝ да обядват в кафенето на музея. Джейми се дръпна, докато Сара се извиняваше за предишното си поведение. Тя прошепна нещо в ухото на Магда и германката я прегърна силно. Когато се разделиха, бузите ѝ бяха мокри от сълзи.

Запътиха се надолу към колата.

— Какво ѝ каза? — попита той.

— Няма да разбереш.

Той погледна нагоре към северната кула.

— Ще се върна довечера.

— Знам. Идвам с теб.

Той поклати глава.

— Със сигурност е незаконно и може да се окаже много опасно.

Ти си моята изследователка, забрави ли, не съучастничка. И...

— И съм просто едно момиче?

— Какво?

— Това си мислиш. Познах. — Тя поклати глава и продължи, преди той да успее да се възпротиви. — Как ще влезеш вътре? Все пак е крепост, и освен това има огромна метална врата, през която трябва да минеш.

Каза „голяма метална врата“ с преправено детско гласче. Боже, направо можеше да вбеси човек! Не за пръв път решаваше, че никога няма да разбере жените.

— Ще реша, когато стигна дотам. Трябва да има начин. Може през някой от прозорците.

— Леле! Какъв блестящ план. Розовата пантера отново в действие. Рафълс си има съперник.

Обърна се да попита дали има по-добра идея и примигна.

— Може това да е от полза. — Държеше връзка ключове, които подозрително приличаха на онези, които екскурзоводката носеше.

— Как...

— Израснала съм в лош квартал — усмихна се Сара. — Трябваше да си доста находчив, за да се справиш. На Магда едва ли ще ѝ липсват за една нощ.

— Но...

— Имаш ли по-добра идея?

---

[1] Главното помещение на римския храм — Б.пр. ↑

22.

5 май 1945 г. Направихме лагер за през нощта в покрайнините на Инголстад. Намирахме се на сред американския сектор, но стояхме на разстояние от всички части, които срещяхме по пътя. Докато се хранехме, другите двама нацисти стояха встрани като призраци. Презираха Бром и не го криеха. Високият и слабият е Гюнтер Клосе, някакъв медицински гений. Клосе има мрачните обноски на погребален агент и е изпълнен до пръсване с потиснат гняв. Страсер, третият от ценния ми товар, говори още по-рядко от Клосе, но крещи насън на някакъв език — Стан, нашият полски парашутист, казва, че е руски. Бром извади бутилка бренди отнякъде — той е от онзи тип хора, които вечно намират начин да си доставят някои дребни благинки в живота — и настоя да го пробвам. Дразнеше ме за картината. „Може би, когато всичко свърши, ще те заведе да я видиш, лейтенант Мат.“ „Какво да видя?“, попитах го. „Моя шедьовър — отвърна той. — Прекрасен е, но за да стигнеш до него, трябва да преодолееш традиционните страшни препятствия. Където Гьоте среща демона свой, пътеката на магьосниците избегни. Ще го откриеш по-ниско от водата, но под воала погледни.“

Ухили се — пиян германски бард, доволен от ужасната си поезия. Отвърнах, че не разбирам, но той само се усмихна и поклати глава. Бях умен; вероятно щях да отгатна гатанката след време. Явно не беше някоя от ранните творби на художника, но имаше красивата простота, с която се характеризираха най-добрите му портрети. Опита се да ме накара да отгатна художника. Нямаше да играя играчките му, но вече почти бях отгатнал. Не беше Леонардо, а някой от съвременниците му, онзи, от

когото се боеше. Усмивах се, като се сетя как си вярва, че може да ме изкуши с несъществуващия си шедьовър. Изкуството някога беше моя страст, но бях видял как цели галерии изгарят и не бях усетил дори драскотина по кремъка, в който вече се беше превърнала душата ми. Щом си видял как горят хора, какво остава за няколко маслени платна?

По-късно Бром се напи здраво, вероятно и двамата се напихме, но това, което разкри през онази нощ, се оказа по-силно от брeндитo, и никога в живота си не съм се чувствал по-трезвен. Взе да говори за работата си, за сила, толкова могъща, че дори Хитлер се побоял от нея, сила, която можела да промени света или да го унищожи.

В хотелската стая, надвесен над дневника, Джейми се намръщи, докато размишляваше над двете загадки, които поднасяше краткият откъс. Изречение по изречение, подсъзнанието си пробиваше път през думите и започна да му се струва, че кръвта в главата му се пени.

Можеше ли това да е първата истинска следа към местоположението на Рафаело? Но що за следа беше? Какво означаваше? Ако не успееше да го декодира, щеше да е толкова близо до картината, колкото и преди да отвори първата страница на дневника на Матю Синклер. Сякаш чуваше как Валтер Бром го дразни от времето преди шейсет десетилетия.

Неохотно премина към втората загадка. Толкова могъща сила, че дори Хитлер се боял от нея? Това беше нещо ново. Нима? Дейвид беше казал, че Валтер Бром е участвал в „Уранверейн“, Урановия клуб, и целта на проекта било създаването на сила, способна да промени света или да го унищожи. Но Хитлер със сигурност е бил наясно със силата на бомбата. Той я беше приветствал, не се боеше от нея, поне докато не е станало ясно, че с нея няма да спечели войната, и той отклонил средствата към други, по-приложими вундервафен^[1]. Може Бром да е бил по-близък с Хитлер, отколкото се е смятало, и да е разбрал нещо, което никой друг не е видял. В крайна сметка, какво беше казал Роберт Опенхаймер за проекта „Манхатън“? *Сега аз се превърнах в Смъртта, унищожителят на световите.* През 1945 г. никой, поне със сигурност

в Германия, не е осъзнавал истинската мощ на бомбата. Хитлер е бил съвсем прав да се бои от нея.

Тъкмо се канеше да остави дневника, но следващият параграф привлече вниманието му, защото тонът беше съвсем различен от всичко прочетено дотук.

6 май 1945 г. Сънувах Пеги снощи. Имаше най-прекрасната коса, мека и гладка, с цвят на златиста свила. Беше силует срещу слънцето, от което изглеждаше като мадона с ореол. Тръгнах да я прегърна, но сякаш се бях натъкнал на невидима преграда. Повиках я по име, и тя ми се усмихна.

Прочете думите повторно, спомняйки си за нещастната любов на Матю, и се увери, че описанието на Пеги съвпада с неназованата любима в първите страници. Нещо не беше както трябва. Пеги беше умалителното име, с което дядо му наричаше майката на Джейми, но... Той тръсна ядосано глава. Нямаше време за още една загадка. И без това имаше прекалено много неща, за които да мисли.

Изрови изданието с меки корици на „Трагичната история на живота и смъртта на доктор Фауст“ от Марлоу, което беше купил с надеждата, че ще му помогне да разшифрира какво се крие зад „Постъпките на Фауст“. Дотук вървеше трудно и той не беше открил нищо, което да има някаква връзка. Фауст беше продал душата си на дявола в замяна на по-голяма сила и познание. Валтер Бром беше продал душата си на два демона: нацизма и науката. Това ли беше посланието? И ако е така, къде ги водеше? Или пък може би беше своего рода разкаяние от отвъдното от страна на Матю Синклер заради участието му в операция „Справедливост“. Някъде из тези страници бяха следите, които можеха да го доведат до Рафаело и да го приближат до голямата тайна на Валтер Бром. Проблемът беше, че са прекалено много. Бром бе създал цял куп загадки, за да скрие истината, каквато и да беше тя. Джейми отчаяно се нуждаеше от време, за да седне и да ги разнищи. Той взе отново дневника и обърна на следващата страница.

Сега се намираме южно от Аусбург, отправяме се на запад и малкият ни отряд все повече се изнервя. От месеци районът е избран за великата сцена на самоубийствения последен отбор от нацисти фанатици, все още верни на сянката на Хитлер, които действат под кодовото наименование „вереволф“, или върколаци. Последният редут. Вече знаехме, че редутът е по-скоро самозаблуда, но планинските пътища бяха прекалено тесни, а криволичещите долини — прекалено удобни за засада, за да не се притесняваме. Никой не искаше да умре сега, когато беше ясно, че войната ще продължи най-много още няколко дни. Напрежението се отразява на всички и пропастта между Бром и другите двама нацисти става още по-широка. Снощи ме дръпна настрани и кимна към дребния, дебел Страсер. „Виж го този. Няма да повярваш, че държи световен рекорд, като Джеси Оуенс^[2], но малко по-различен“. Видя, че е събудил любопитството ми. „Вярно е, лейтенант Мат. През септември 1941 г. в покрайнините на Киев нашият приятел Страсер лично застрелял 1165 души за един ден. Невероятно, нали? Но съм виждал докладите. Мисля, че му дали медал. Но още по-невероятното е, че придружава човек като мен към нов живот благодарение на нашите американски приятели. Защо, ще попиташ ти. Ще ти кажа, лейтенант Мат, понеже между нас не бива да има тайни. Нашият Страсер открил, че убиването го изнервя, затова го прехвърлили в Ausland-SD, където станал още по-голям специалист в контраразузнаването срещу Съветския съюз. Моят добър приятел Страсер, Бика, знае повече за НКВД от всеки друг жив човек, затова няма да бъде обесен, както заслужава, ами ще се пече на слънце с лице към Лонг Айланд Саунд и ще си пие уискито. Ами Клозе? Виж го — изсъска той. — Чудовище, което провеждало експерименти в лагерите, дори с деца. Като го гледам, ме е срам заради униформата, която някога съм носил. И защо е заслужил милосърдието ви, лейтенант Мат? Защото знае неща, от които кожата ви ще настръхне. Кой цивилизован човек ще води война с

бацили, които могат да унищожат цял един народ? Бубонна чума, антракс и други ужасии, които дори си нямат имена. Газове, които свалят месото от костите на човек за секунди. Сигурно сте чели Франкенщайн, лейтенант Мат. В сравнение с Гюнтер Клосе доктор Франкенщайн е направо възпитател в детска градина.“ Това, което най-много тормозеше Бром, беше фактът, че според него трудът на Клосе не беше от полза за човечеството, за разлика от неговия, разбира се. Попитах го откъде знае тези неща. Той поклати глава със съжаление — всичко беше част от представлението: „Някога бях важен човек, лейтенант Мат, и ми влизаше в работата да знам разни неща.“ Това, което ми разказваше, почти със сигурност беше вярно, но причината да го споделя с мен беше, че искаше да се разграничи от останалите. Вината. Ако Валтер Бром беше виновен, то беше само защото е гениален, което той изрично подчерта. Когато си помисля за всичко, което изстрадахме, и за всички мъже, които загинаха, не мога да избия думите на Бром от главата си. Говореше за неща, които не разбирах напълно: „атомна ера“, която приключила, преди да е започнала, изместена от нещото, което бил на ръба да създаде. Нещо, което не можело да бъде разбрано от повечето обикновени хора — за разлика от Валтер Бром. Той се обрисуваше като велик германски герой. Нов Хумболт. Преди войната бил ходил до земята на гиганти да търси сърцевината на арийската чистота, и ето че я бил открил на най-невероятното място на земята. Съжаляваше само, че не посмял да остане по-дълго, защото бил сигурен, че щял да открие и друго. Когато американците му отпуснали средства, щял да копира точно свойствата му. Щяло да бъде чудото на века...

Още следи и още загадки. И измамна възможност. Прочете последния параграф отново. Нов Хумболт? Единственият Хумболт, за който се сещаше, беше германски пътешественик и естественик. Значи Бром е бил изследовател. И от тук нататък останалото беше просто.

Проучванията на Джейми бяха открили предвоенни експедиции на СС, изпратени да търсят произхода на арийската цивилизация. Тези експедиции бяха ходили до Финландия, Средния Изток и Сибир. Но само до една страна на гиганти.

Бръкна в портфейла си и извади оттам една визитка, после набра номера от мобилния си телефон. Късно беше, но имаше чувството, че мъжът, на когото се обаждаше, няма да има нищо против.

---

[1] Оръжия чудо (нем.) — Б.ред. ↑

[2] По време на лятната олимпиада в Берлин през 1936 г. Джеси Оуенс печели четири златни медала и попречва на Хитлер да докаже теорията за превъзходството на арийската раса, тъй като е от афро-американски произход. — Б.пр. ↑

23.

Джейми точно затвори телефона, и на вратата се почука. Там го чакаше Сара — цялата облечена в черно, с вързана на опашка тъмна коса и с раница на гърба.

— Готов ли си? — попита тя.

— Както винаги. — Той загаси лампите и затвори вратата.

Замъкът Вевелсбург беше страшен през деня, но нощем притежаваше целия чар на трансилванска тъмница по пълнолуние. Паркираха отстрани на пътя в подножието на хълма и изчакаха няколко минути в напрегнато, изопващо нервите мълчание. Сара наведе глава и той се зачуди дали не се моли. Помнеше какво му бе казала — *Тук е станало* — и знаеше, че мисли за мъжете и жените, които бяха загинали на това място. На същото това място бяха направени снимките, които показваха как руските военнопленници, хомосексуалистите и измършавелите черупки на политическите противници на Хитлер се трудят като роби, за да осъществят налудничавата мечта на Хайнрих Химлер за истински „Дисниуърлд“ на СС.

Джейми беше видял път, който се виеше нагоре по хълма. Не беше точно път, а по-скоро пряка пътека, проправена от обикалящите сърни и децата с планински колела. Той изруга наум, когато невидимите къпини го задърпаха и в лицето му взеха да се навират паяжини. С раздражение забеляза, че на няколко крачки зад него Сара се движеше с лекота в мрака, все едно беше в стихията си, мълчалива сянка, която катереше стръмния наклон, сякаш изобщо го нямаше. Когато изкачиха хълма, той понечи да завие наляво. Тя сложи ръка на рамото му.

— Не покрай музея, там ще има охрана. — Повече го през един свод и се скриха в сенките. — Казах ти, че ме бива с проучванията.

— Щом като те бива с проучванията, какво е наказанието в Германия за влизане с взлом в национален паметник?

— Трябваше да помислиш за това по-рано, но съм почти сигурна, че ще те изправят до стената и ще те разстрелят, няма да ти се размине по-леко.

— Права си. Трябваше да помисля за това по-рано. Сега накъде?

— Този път не минава покрай музея. — Замъкът беше разположен на две нива. Тя го поведе към тясна стълба, която водеше нагоре към пътя и главната порта. — Моли се да няма охранителни светлини със сензори за движение.

За пръв път усети интелектуално превъзходство.

— Заешки дупки. — Посочи тъмните сенки в тревата. — Непрекъснато ще светят, представи си каква ще им е сметката за тока. По дяволите!

Сара спря.

— Какво има?

— Забравих си раницата в колата.

Чу тихо мърморене, което можеше да значи и „идиот“.

— Не можем да се връщаме сега. Ще трябва да се оправим с нещата в моята. Хайде!

Изтичаха до портата, Джейми беше пръв. В един момент облаците се раздалечиха и когато лунната светлина се отрази в прозорците на замък, той се почувства така, сякаш го гледат стотици очи. Но скоро прекосиха моста и се озоваха в триъгълен вътрешен двор.

В дъното му се намираше дървената врата, която водеше към северната кула. Преди беше отворена, но сега беше заключена и Сара извади откраднатите ключове от обемистия джоб на якето си. Джейми използва своя анорак като преграда и светна с фенерчето. Тя разгледа ключалката и замислено раздрънка ключовете. Бяха обсъдили предварително кой за коя врата е най-вероятно да е, но сега, изправена през избора, не беше сигурна кой да използва.

— Добре, кой от всичките си? — Тя избра един от четирите сходни черни ключа, предназначени за вкопана брава, и изпробва първия. Влезе леко в ключалката, но не се превъртя. Повтори с втория, същият резултат.

Джейми се размърда нетърпеливо. Много се бавеше.

— Може ли аз да опитам?

Лицето ѝ помръкна, но той предположи, че погледът, който му хвърли, нямаше да остави върху лицето му белег за цял живот. За щастие тя тикна ключовете в ръката му, без да спори.

Пъхна следващия в ключалката, но той изобщо не влезе. Последен опит. Докато въртеше ключовете в ръка, те издрънчаха като затворнически вериги.

— Боже, следващия път, когато тръгна да влизам с взлом, ще си взема носорог за помощник. Ще вдига много по-малко шум. Опитай пак с първия. Имам чувството, че може би просто заяжда.

— Може би трябваше да вземем малко масло?

— Опитай — изръмжа тя.

Този път ключът се завъртя леко и вратата се отвори с леко скърцане.

— Просто трябва да му хванеш цаката. — Остана доволен, че тя не носеше нож.

Решетъчната врата към залата беше много по-проста. Само един ключ от връзката, големият сребрист, който Магда беше извадила по-рано, изглеждаше тъкмо подходящ за инкрустираната ключалка и щом Сара го завъртя, решетката се отвори безпроблемно. Те се плъзнаха вътре и застанаха в мрака. Джейми знаеше точно къде се намира черното слънце, но незнайно по каква причина му беше трудно да се движи. Не беше от страх, каза си той, просто разумна предпазливост. В тази зала само посветените можеха да се чувстват у дома. Беше очаквал да влиза поне малко светлина от прозорците в нишите, но явно някой беше затворил капациите. Въпреки това можеше да си представи „Обергрупенфюрерзал“ от по-раншното им идване. Дванайсет големи колони и дванайсет празни ниши, които така и не бяха запълнени, ограждаха помещението. Знаеше, че числото дванайсет играе важна роля в нацистката митология; както дванайсетте апостоли, служили на Христос, и дванайсетте рицари, последвали Крал Артур, така и вътрешен кръг от дванайсет обергрупенфюрери служели на Химлер. Чуваше се единствено равномерно дишане на Сара. Знаеше, че са сами, но в мрака на залата все едно ги дебнеха демони от миналото.

Насили краката си да се размърдат и бавно се придвижи към средата на залата, с тихо изщракване фенерчето му освети мраморния символ на пода. Първата изненада беше, че той не беше черен, а зелен, изпъстрено с точки сиво-зеленикаво — цветът на униформите на

вермахта, който беше виждал по цветните репортажи от руския фронт. Второ, беше много по-голям, отколкото изглеждаше.

— Черното слънце — прошепна Сара.

— Но не нашето черно слънце. Това е друго. — За миг усети объркване, не знаеше дали трябва да се чувства разочарован, или не. Символът от дневника на дядо му имаше девет лъча, а този имаше дванайсет и нямаше нито послание, нито цифра.

Сара вече беше извадила от чантата си голямо парче прозрачна хартия и бързаше да прекопира шарката. Замисли се малко и зацрихова центъра на слънцето с молива, все едно сваляше надпис от месингова плоча. Тъкмо беше приключила и се готвеше да прибере хартията, когато ги освети лъчът на мощен фенер.

24.

Силиконовата долина, Калифорния

— Артефактът е с много древен строеж. — Шестима мъже с бели защитни костюми стояха над златния сандък в „чистата“ зона на лабораторния комплекс, но само един говореше по микрофона. Говорители предаваха безстрастния му глас до стъклената будка, в която сега стоеше мъжът, организирано нападението над двореца на Меншиков. Представляваше нелепа фигура по тениска и джинси, с очила с дебели стъкла без рамки, които напомняха късоглед анимационен герой, и сива коса, вързана на конска опашка. Знаеше, че е неприятен спомен от друга епоха, но изобщо не го интересуваше какво мислят другите за него. Парите ти позволяват да вземаш собствени решения, а той много отдавна беше изкарал повече от достатъчно, за да каже на света да върви на майната си. Слушаше съсредоточено, докато ученият продължаваше нататък:

— Изследванията на основата на предмета потвърждават, че е била направен от махагон, вероятно внесен от Индия, покрит с тънък лист ковано желязо, чийто химически анализ предполага същия произход. Златото е украсено със сложни символи и мотиви. Личат няколко букви, но са много неясни и се различават от санскритските, вероятно са предсанскритски и са неразгадаеми за мен.

Той замълча и погледна наблюдателите.

— Разбирам, че и други специалисти вече са изучавали този аспект на изследването.

Насочи вниманието си отново към сандъка.

— Ключалката има сложен механизъм с два цилиндъра, но успяхме да изработим ключ, който ще ни позволи да я отворим. Нивата на радиация са нормални за предмет, преседял толкова много години в планините на Тибет; въпреки това рентгеновите лъчи показват, че сандъкът може да е облицован с олово или подобен материал, затова преди да започна, моля да запечатате помещението.

Пред прозореца на будката се издигнаха метални прегради и мъжът вътре се съсредоточи върху гласа.

— Проверка на целостта на костюмите. Да? Започвам отварянето на сандъка.

Думите бяха популярна реплика от отдавна забравена телевизионна игра. Дали ученият проявяваше чувство за хумор? Изглеждаше невероятно. Мъжът с конската опашка го познаваше от петнайсет години и не можеше да си спомни да го е видял дори да се усмихва. Нерви, може би. Това беше по-вероятно. Каквото и да имаше в ковчезето, дори и да съдържаеше само следа от това, което се надявах, то щеше да промени живота им. Ученият щеше да държи ключа към последната голяма тайна на ядрената физика, а човекът в будката щеше да направи решителна крачка към целта си — да стане най-могъщият човек на планетата. Беше затаил дъх и тишината, която предхождаше металното изщракване на ключалката, му се стори като вечната гробна тишина.

— Ще вдигна капака на ковчезето... което съдържа...

Думите на учения заглъхнаха и мъжът скръцна със зъби от раздразнение.

— Какво, по дяволите... Йенсен? Вдигни проклетите прегради! — Обикновено не ругаеше на публични места, но преди много години, докато пакетираше телевизори в един завод в Меса, Аризона, беше закоравял богохулник и този избор на думи отразяваше напрегнатия момент.

Металните прегради се дръпнаха и разкриха ярко осветената сцена отдолу. Видя, че шестимата мъже в бели костюми са се отдръпнали крачка назад от ковчезето и гледаха удивено съдържанието му. Изпъна врат, за да види по-добре, но пак не успя заради кръга от фигури с качулки.

— За бога! — удари с юмрук по армираното стъкло и шест чифта очи се извърнаха към него.

Групата хора се раздели като цвете, което се разтваря от слънцето, и той най-сетне успя да види.

За миг остана без думи. Усети как в гърдите му се стовари чук — това можеше да е началото на сърдечен пристъп. Разрушителният удар на провала. Толкова време, усилия и инвестиции за разкриването на някаква ужасна шега. Не че ковчезето трябваше да съдържа самия

материал, но се беше надявал на някакви остатъци, някакъв намек за природата или възможностите му. Санскритските символи можеха да се окажат някаква следа, но със сигурност заслужаваше повече.

— Ковчежето съдържа... — Йенсен продължи коментара си, но гласът му прекъсваше от нервното напрежение — ... както изглежда, копие на човешки череп... — Той вдигна предмета в покритите си ръкавици ръце и прекалено ярката изкуствена светлина на лабораторията го огря, така че мъжът в будката остана почти заслепен от отразеното сияние. — Вероятно е направен от...

— Сребро — уверено заяви човекът в будката. — След шейсет години старият Хайни продължава да си играе с нас. Кой би си помислил, че гледачът на пилета е имал чувство за хумор? Не го ли позна, Йенсен? За бога, старецът сигурно е имал същия. — Той огледа празните очни ябълки и подигравателната усмивка със седем зъба. — Това е копие на черепа от почетния пръстен на СС с мъртвешка глава. Дай ми папката от експедицията в Тибет през 1937 г.

След пет минути разлистваше тънката папка. Повечето документи бяха оригинални, на немски, но немският беше първият език в дъсчената къща в източен Брънсуик, където беше отрасъл. Истинското му фамилно име не беше Вандербилт, разбира се, но в един момент след декември 1941 година старецът реши, че е по-разумно да си холандец, отколкото германец. Немският му беше от полза, когато го взеха в армията, защото му позволи да прекара опасните виетнамски години в щабквартирата на НАТО близо до Хановер, вместо да пълзи из някое мочурище в демилитаризираната зона и да го гръмне някоя маймуна от каменната ера. Там се беше научил да обича електрониката и беше разбрал потенциала на модерните касетофони. Щом се върна в Щатите, си купи лиценз и сключи десет ипотечи, за да създаде производствена фабрика. За една година спечели първия от многото си милиони. Нова възможност се появи с изобретяването на видеокасетофоните в началото на седемдесетте, но той си спомняше как осемпистовият касетофон за малко не му беше коствал всичко и предвиди, че новата надпревара ще се превърне в битка на формати. Вместо това реши да се съсредоточи върху части, от които се нуждае всяка машина, независимо чие производство. До времето на бума на домашни компютри беше в идеална позиция да се възползва. И това беше само началото по пътя.

Беше печелил и губил състояния, беше се женил и беше губил жени, но в живота му винаги имаше една константа. Членството му в обществото „Врил“ беше дошло от баща му и дядо му, влиянието му в него се беше наложило с натрупването на състоянието му. Влиянието неизбежно беше довело до ръководството; за пръв път лидерската позиция се заемаше от член извън отечеството. Половината му живот беше посветен на издирването на расата от древни свръхчовеци, оцелели след Потопа и намерили убежище дълбоко в недрата на земята, където силите им все още стояха непокътнати. Беше спонсорираше изследвания с години, експедиции до Северния полюс и пустинята Гоби под прикритието на научни теренни изследвания и беше открил потъналата Атлантида в Неаполския залив, в Италия, в края на вулканичния район Кампи Флегрей. Богатството му финансираше частната армия на Фредерик, която се грижеше прогресът, постигнат по времето на Адолф Хитлер, да остане под контрола на достатъчно чистокръвните, които заслужават обещаната отплата. Той беше вярвал. Но документите на Бром бяха променили всичко. Сега разбираше, че няма да открие свръхчовеците, владеещи силата на Врил, в рамките на своя живот. Странното беше, че нямаше значение, защото беше разбрал, че силата на Врил вече се крие в него. За да я отприщи, му трябваше само Слънчевият камък. Щракна с пръсти и един прислужник постави в ръката му мобилен телефон; предварително набраният номер вече звънеше.

— Моля, остави хартията пак на пода.

Равният глас имаше отчетлив берлински акцент и идваше откъм фенера. Джейми видя как сенчести фигури се придвижват към кръга с колоните. Дванайсет на брой. Защо ли не беше изненадан? Някъде вътре в него се възцари опасно спокойствие. Познаваше го от дните в Корпуса за подготовка на офицери и курса по изплъзване и бягство, който се беше объркал. Беше попаднал в ръцете на трима гадни парашутисти, които решиха, че ще е много забавно да потормозят един „денди“ за разнообразие. Уведомиха го какво ще направят с него и му показаха метлата, с която смятаха да го направят. Очакваха да се напикае от страх, но той усети само спокойствие. И от спокойствието изникна звярът. Помнеше как изпука ръка и се разхвърчаха жълти зъби. Накрая го хванаха, разбира се, и сигурно щяха да го убият, ако не се беше появил началникът. Вместо това му дадоха възможност да се присъедини към тях. Онова беше едно. Сега беше друго. Взе да отстъпва към вратата, но две от сенките се преместиха и му препречиха единствения изход. Най-важната му задача беше да защити Сара, а в момента единственият начин да го направи беше, като се предаде. Той върна насила звяра обратно в леговището му и кимна на Сара да направи това, което гласът ѝ беше наредил. Тя го изгледа, но извади от раницата си прекопирания символ и го сложи пак върху слънцето, след което отстъпи назад.

Висок мъж в тъмен костюм се появи откъм фенера, наведе се, взе листа и се върна по същия път. Беше застанал срещу светлината и Джейми не можеше да види лицето му, но доби впечатление за пълен контрол и атлетична сила. Благодарното изръмжаване явно означаваше задоволство.

— Това е свято място. Защо сте тук?

— Не виждам нищо свято в манията на един нацист — гледач на пилета да се прави на крал Артур. — Звярът може и да беше укротен, но още имаше език. — И съдейки по факта, че не светнахте лампите,

бих казал, че имаме толкова право да сме тук, колкото и вие. Кой сте вие все пак?

За миг омразата в залата стана толкова осезаема, че той усети как пръстите ѝ се впиват в гърлото му, но обидата явно не оказа никакво въздействие върху мъжа, който говореше.

— Можеш да ме наричаш Фредерик. Колкото до приятелите ми, те предпочитат да останат анонимни засега.

Нещо подсказа на Джейми, че желанието на Фредерик да откровеничи не беше на хубаво, и следващият въпрос на германеца потвърди подозрението.

— Защо се интересувате от Черното слънце?

— Както виждате — Джейми посочи хартията в ръцете на Фредерик, — интересът ни е чисто художествен.

Фредерик не се разсмя, но и шегата не я биваше особено. Мълчанието, което последва, говореше повече от всякакви думи и Джейми усети как Сара се приближава до гърба му. Замръзна, когато двойното изцракване на предпазителя на автоматичен пистолет наруши гробищната атмосфера, и тялото му понечи да се свие, докато чакаше забиването на първия куршум. Фредерик продължи, все едно нищо не се е случило. Или се наслаждаваше на звученето на собствения си глас, или някой някъде проверяваше дали натрапниците нямат подкрепление, което може да пристигне и да развали веселбата.

— Вие се постаряхте много посещението ви да остане в тайна; за нас не е толкова важно. Да не би да мислехте, че хората, за които този замък е толкова важен, колкото е за вас катедралата „Свети Павел“, могат да бъдат държани далеч от някакви провинциални бюрократи? Той е наш. Ние сме наследниците. Пазителите на истината. Мистериите, извършвани в тази стая, не могат да бъдат разбрани от хора като вас. Ако предците ни бяха успели да направят това, което са опитвали тук, светът щеше да е съвсем различен. По-хубаво място, което нямаше да търпи шейсет години корумпираното гнило влияние на комунизма.

— Свят, управляван от нацисти? — Вътрешното спокойствие се върна и чудовището прие отчетлива човешка форма. Джейми се съсредоточи върху Фредерик. Щом настъпеше моментът, щеше да нападне първо него. — Едва ли бих искал да живея в такъв свят.

— Не се заблуждавайте от етикети, господин Синклер.

Джейми се намръщи, когато чу името си. Явно срещата не беше случайна, както Фредерик му беше внушил първоначално. Но какво още знаеше? И откъде го знаеше? Гласът на германеца стана още по-властен, когато продължи:

— Да кажем, свят, управляван от хора с качества да управляват: авторитет, решителност, организираност и амбиция. Мъже с чисти сърца и бистър поглед. Мъже с куража да пресътворят света. Мъже като тези, които са стояли там, където сега сме застанали ние, преди повече от половин век. Когато е дошло времето, не са се поколебали. Направили са крачка напред, за да заемат мястото си в историята, защото е било техен дълг.

Докато Фредерик говореше, Джейми остави сетивата си да попият динамично променящата се ситуация. Усети как тъмните сенки се приближават: едва доловимо потрепване при колона, очертаваща се в мрака; тихото бръсване на гумена подметка по мраморния под. Опита се да се съсредоточи. Трябваше да има изход от капана. Явно нямаше да стане с преговори, но можеше да опита да спечели още време. Спомни си какво пишеше в дневника си дядо му за лагерите. „Немският имаше вкус на повръщано в устата ми.“ Ако можеше да ги предизвика, или поне да ги изненада, може би щеше да даде на Сара шанс да се измъкне.

— Техен дълг ли е било да убият милиони невинни хора и да унищожат живота на други десетки милиони? — Остави презрението да се просмуче в думите му. — Единственото им място в историята е в главата, запазена за страхливци и убийци. И те са се провалили накрая. Тази зала е една илюзия, архитектурно замислен трик. Не е по-свещена от някой многоетажен паркинг. Силата на мъжете, създали Вевелсбург, била смазана така, както злото винаги ще бъде смазвано. Така наречената „Валхала“ била най-обикновена строителна площадка. СС вече не съществува, освен в съзнанието на малцина сбъркани кретени, а Хайнрих Химлер и другите, предвождани от него, са отдавна мъртви.

Не предизвика очакваната реакция. Фредерик не беше довършил урока си.

— Не схващате правилно ситуацията, както не разбирате и истинското значение на Черното слънце. Говорите за нацистите и СС, все едно са били нещо основно за целите ни, а те са били само средство в онова време. Адолф Хитлер позволил прозорливостта му да

бъде накърнена от страх и омраза и по този начин предал предците си. Страхът го накара да започне войната пет години преди да е готов. Омразата го накара да се съсредоточи върху избиването на евреите и славяните и да изключи всичко останало. Трябвало е да ги пороби или да ги мобилизира във все по-големи и по-големи наказателни батальони, и накрая резултатът е щял да бъде същият. Вместо това прахосал невъзобновими средства за унищожаването им, когато тези средства били необходими тук за постигането на нещо наистина важно. Тази възможност била пропусната, но ние сме търпеливи хора, господин Синклер, и отново ще имаме шанс. А сега, къде е дневникът?

Джейми нямаше време да се изненада, когато Фредерик спомена дневника. Изведнъж всичко се раздвижи около него.

— Бягай! — извика той на Сара и се хвърли към Фредерик. Шансът беше много малък и намаля още повече, когато един крак го препъна и той залитна. Стовари се върху мраморния под с достатъчна сила, за да си разбие зъбите, и зарита яростно към най-близката тъмна фигура. Някой извика от болка, но всяко задоволство беше погребано от мисълта, че сега вече определено се стремяха да го убият. Опита да се претърколи и да избегне удара от тежкия ботуш, от който ушите му зазвъняха. Втори му изкара въздуха, улучвайки го в ребрата. Извика отчаяно на Сара да се маха и чу страха в собствения си глас. Приглушен писък отвърна на призива му и той разбра, че са загубени. Сега ботушите заваляха в настойчив, безспирен, делови ритъм, като търсеха най-уязвимите му части. Той се свиваше, но умът му препускаше и му подсказваше, че е мъртъв, освен ако някой не се намеси. Пета, която трябваше да му разбие черепа, се появи от мрака и се стовари на сантиметър от носа му. Представи си и други безпомощни хора, които бяха умрели на това място, пребити до смърт от предците на мъжете, които го убиваха.

— Стига!

Силни ръце го изправиха грубо на крака. Главата му още се въртеше от ударите и цялото тяло го болеше, но поне беше жив. Намръщи се, когато нещо твърдо и метално се стовари върху натъртените му ребра с достатъчна сила, за да го накара да изпъшка.

— Претърсете ги, и раницата също.

Чу как Сара съска като дива котка, хваната в капан, докато груби ръце проверяваха основно тялото му.

— Има само още хартия, въже и лаптоп.

— Няма значение. Сигурно е в колата или в една от стаите.

— Не е. — Думите на Джейми сякаш увиснаха в мрака. — Пуснете момичето и ще ви кажа къде е дневникът.

Фредерик — предположи, че беше той — приближи лицето си достатъчно, че Джейми да усети дъха му, вонящ на бира и чесън. Германецът беше с половин глава по-висок, с късо подстригана пясъчно руса коса, а пресметливите му очи проучваха Джейми от лице, плоско и безизразно като на мраморна статуя с цвят на мъртвец, преседял един ден.

— Не — рече накрая мъжът. — Мисля, че блъфираш. Във всеки случай, скоро ще разберем. Густав? — Още една фигура се откъсна от сенките по края. — Густав наскоро се върна от Афганистан, където е успял да усъвършенства техниките си за водене на разпит, и то със забележителен успех.

Една длан като лопата дръпна ръката на Джейми назад и докато се усети, китките му бяха закопчани с белезници и беше обърнат с лице към тъмничаря си. Густав беше нисък, но с гръден кош, който изопваше ризата му, лице, което изглеждаше прекалено дребно за главата му, и широко раздалечени очи, които приличаха на парчета кварц. Той игриво плесна Джейми по бузата с лявата си ръка и заби десния си юмрук дълбоко в корема на англичанина. Човекът си обичаше работата. Джейми се мъчеше да си поеме въздух, а мъчителят му го изправи.

— За всеки случай. Не искаме неприятности. — Германецът вдигна раницата на Сара и я метна на рамото си.

— Заведи ги в избата под моста. Ще дойда след няколко минути. — Докато Густав и другият мъж ги извеждаха, Фредерик се обърна към Джейми: — Няма къде да избягате, господин Синклер. Скоро ще ни кажете къде е дневникът, уверявам ви. Густав не само се наслаждава на работата си, но и я върши изключително умело. Разбира психологията на мъчението толкова добре, колкото и физическите способности. Ще ви причини болка посредством жената. — Гласът му се повиши. — Ще я нарани и ще ви накара да гледате как се гаври с нея, сексуално.

Густав се изхили одобрително и опипа тялото на Сара с грубите си касапски ръце; прелюдия към това, което щеше да последва.

— Копеле! — Тя се опита да го ухапе по лицето, но германецът само се изсмя още по-силно. Джейми се помъчи да се освободи от белезниците, но едрият мъж се извърна и го цапардоса здраво по главата.

— Моля ви, не я наранявайте. Ще ви кажа всичко, което искате да знаете.

Фредерик махна на Густав, той извади една ролка с лепенка и залепи едно парче върху устата на Джейми, след което повтори упражнението и със Сара.

— Би било много благоразумно, но се боя обаче, че е невъзможно. Това е светая светих. Ние от обществото Врил пазим тайните на това място и бдим да не бъде омърсено от самото начало. Ти и твоята жена го осквернихте и трябва да бъдете наказани. Щом изтръгнеш от него всичко, което ни трябва, прави с момичето каквото пожелаеш — рече той на Густав. — Щом свършиш, зарови ги на север, в гората. Ще бъдат сред приятели; едва ли още някой и друг кокал ще привлече внимание.

26.

Сара ругаеше под лепенката и риташе Густав. По-високият тъмнокос мъж с пистолет в ръка ги избута навън, във V-образния двор на главния замък. Джейми наведе глава, все едно не може да понесе нов удар, но очите му зашариха наоколо. Густав беше най-голямата физическа заплаха, но ако се стигнеше дотам, трябваше да обезвреди първо мъжа с пистолета. Беше се примирил с факта, че вероятно няма да успее, но за другия вариант дори не можеше и да си помисли. Щом щеше да умира, щеше да го направи, сражавайки се; въпросът беше да избере точния момент. Фредерик беше споменал изба, което означаваше наклон или стълби. Щеше да е неудобно. Дори може би малко тясно. Това можеше да им даде шанс. Единственият им шанс да обезвредят пазачите си и да стигнат до гората. Но имаше прекалено много „ако“. Сега си даде сметка защо толкова лесно бяха проникнали в замъка. Фредерик сигурно се беше договорил с нощните пазачи, които иначе щяха да реагират на шума, който Сара вдигаше, дори и със залепена с лепенка уста. Густав сигурно си беше помислил същото, защото изръмжа нещо и другарят му хвана Джейми за ръката, а набитият нацист сграбчи Сара за косата и почти я вдигна от земята.

— Казах ти да не ми създаваш проблеми, че ще ти се стъжни!

Джейми си помисли, че едва ли можеше да им се стъжни повече, но думите на германеца явно подействаха. Сара се отпусна и се остави да я влачат. Погледнаха се за пръв път, откакто ги хванаха. Сълзите бяха оставили две тъмни ивици от размазан грим, но в очите ѝ нямаше страх. Посланието, което прочете в тях, беше, че каквото и да опита, тя е с него.

Главната порта беше отключена и достатъчно широка, че да минат всички заедно. Густав вървеше отляво, ръката му още държеше Сара за косата. Тъмничарят на Джейми беше от дясната му страна и с едната ръка държеше него, а с другата — дръжката на пистолета. Когато излязоха навън, Джейми усети някакво раздвижване отляво и във въздуха отекна дрънчене от удар на метал в нещо твърдо и

неподвижно. Усети как високият мъж се стегна, извади пистолета и понечи да се обърне. Но Джейми се оказа по-бърз. С рязко завъртане, което за малко не изкриви врата му, той заби глава странично в лицето на високия мъж, той отскочи назад и черепът му изпука. В същото време използва цялата си сила, като ръгбист, който атакува тренировъчен чувал, за да изтласка противника си към парапета на моста. Смътно долови второ издрънчаване зад гърба си; високият мъж се беше препънал в ниската каменна стена. Джейми се запъна с крака, за да запази равновесие, и ако ръцете му бяха свободни, сигурно щеше да се спаси. Но тежестта му го повлече. Усети, че пада, и разсеяно се опита да си спомни колко е високо. Какво имаше на дъното — треви, или още от онези адски твърд на вид калдъръм? Все едно. После изведнъж му причерня, всичкият въздух от тялото му беше изкаран, а главата сякаш се откачи от врата му. Чу остро изпукване, което можеше да означава счупено ребро, но не беше сигурен чие. Странно беше, че отскача, но след секунда отново се намираше във въздуха. Този път се приземи още по-тежко. Определено калдъръм. Няколко секунди лежа по гръб и гледа как се въртят звездите. Не беше кой знае какво да поиска малко почивка след всичките вълнения.

Една ръка дръпна лепенката от устата му.

— Ставай! — изсъска Сара. — Нямаме много време. — Тя го обърна и се зае с белезниците, които се бяха впили в китките му. Боже, Худини беше нищо в сравнение с нея. Отвориха се с едно изщракване. После той си спомни Густав. Разбира се — Густав имаше ключ.

— Густав?

— Обезвреден е, но не за дълго. Не ми харесва това момче.

Джейми седна и тя му помогна да се изправи на крака. Чак сега той забеляза високия мъж. Лежеше съвсем неподвижно и главата му беше извита под странен ъгъл. По лицето му имаше кръв, стичаше се от тила му и образуваше тъмна локва върху калдъръма. Чу ахване отгоре, извърна се и видя екскурзоводката Магда от музея да ги гледа от моста с ужасено изражение. Беше свалила униформата; носеше джинси, бяла тениска и кожено яке. Още държеше лопатата, с която явно бе зашеметила Густав. Умът му подсказваше, че не бива да е там — нито тя, нито лопатата, но Сара не му даде време за размисъл. Извлече го нагоре по склона, прекосиха шосето и побягнаха към пътеката.

— По-бързо!

Магда хвърли лопатата и хвана Джейми за другата ръка.

— Върнах се да си търся ключовете — обясни тя задъхано. — Реших, че съм ги изпуснала някъде. Тогава чух шум от „Обергрупенфюрерзал“. Уплаших се, но реших да проверя. Длъжна бях, нали? — „Да“, помисли си Джейми и благодари на бога за това. — Тези мъже наговориха ужасни неща. Помислих, че ще ви убият. Трябваше да направя нещо. Не съм смела, но не можех да позволя да се случи отново. Разбирате ли?

Сара изруга и се обърна назад.

— Продължавайте нататък — прошепна тя. — Ще ви настигна.

Магда го придържаше; краката му още бяха като гумени. Джейми погледна назад и видя как Сара претърсва някаква тъмна купчина, най-вероятно Густав. Внезапно в двора светна лампа и я окъпа в жълта светлина. Тя се изправи и побягна към тях, понесла раницата си. Почти бяха стигнали дърветата и хълма на път към колата, когато чуха първия вик. Джейми спря да помогне на Сара, но Магда го бутна в храсталака надолу по склона. Подаде ѝ ръка, за да ѝ помогне да слезе; тя се обърна, за да види къде е Сара. Явно доволна, че е стигнала безпроблемно дотук, тя се пресегна да хване ръката му. Очите ѝ срещнаха неговите — можеше да се закълне, че в тях проблясваха искрици; бяха очи на човек, озовал се наскоро голямо приключение, без да е наясно какво точно се случва. Стискаше устни, сякаш се мъчеше да не се усмихне на абсурдната ситуация.

Тогава се чу тихо тупване и онова „пфффф“, което се чува, когато нагнетеният въздух излиза от гумата, докато монтьорът проверява налягането. Джейми усети как нещо опръска лицето му, а Магда тихо извика. Изобщо не чу изстрела. Отляво на тениската на екскурзоводката се появи малко червено петно; той удивено загледа как се уголемява. Без да издаде и звук, Магда се строполи в ръцете му.

— Бягай! Идват! — Сара се спусна тичешком по хълма; спря, като видя безжизненото тяло на Магда.

Джейми поклати глава.

— Аз...

— Трябва да бягаме, Джейми. — От бързане не можеше да си поеме дъх. — И трябва да се стегнеш. Няма да помогнем на Магда, ако

Фредерик ни спипа отново. Занеси я до колата, аз ще пробвам да ги забавя.

— Как?

Тя поклати глава.

— Не спори! Върви!

Неохотно се запрепъва надолу по хълма с раненото момиче на ръце. Препатилият му мозък се мъчеше да схване всичко, което се беше случило. Само допреди няколко минути щяха да ги изтезават до смърт. Може би беше убил човек. Простреляха Магда. Провери пулса ѝ — нямаше, а гърдите му бяха мокри там, където кръвта беше попила в ризата. Отчаяно положи тялото в подножието на хълма, като избягваше замъглените, обвиняващи очи. „Аз съм виновен — помисли си той. — Аз я убих. Не Фредерик. Не Сара. Джейми Синклер я уби с идиотското си търсене. Ами сега...?“

Пукот от малокалибрено оръжие, последван мигновено от болезнен вик, наруши мъката му. Гласът беше мъжки. Той се вмъкна бързо в колата; след миг Сара изхвърча от мрака и скочи до него, като хвърли раницата на пода, в краката си. Той превключи на скорост и потегли, преди вратата да е затворена както трябва, молейки се Фредерик да не е сложил пазачи по пътя. Сара погледна към задната седалка и сподави риданието си.

— Къде е Магда?

Той не откъсваше очи от пътя. Дори и да не шофираше, не можеше да срещне нейните.

— Реших, че така е по-добре. Нямаше да... Беше мъртва. Фредерик си има начини да разчиства. Не може да си позволи неговата светая светих да бъде изтипосана на първа страница на „Билд Цайтунг“. Магда... — Поклати глава. Какво друго можеше да каже?

Приливът на адреналин от случилото се до хълма отслабваше и Сара отпусна глава напред върху таблото. Гласът ѝ беше приглушен, така че той едва различаваше отделните думи.

— Прострелях един човек.

— Какво? — Гласът му прозвуча пискливо в собствените му уши; спомни си вика и разбра, че вече знае. Смени въпроса: — Защо?

— За да ги забавя. Настигаха ни. Щяха да стигнат до колата, преди да успеем да избягаме. Прострелях го в крака.

— Изглежда съвсем справедливо — може би не в реалния свят, но в лудницата, в която бяха попаднали, със сигурност.

Тя вдигна глава и го погледна.

— Взех пистолета от онзи, който ти... който падна. Израснала съм с оръжия. Научих се да стрелям още като дете. Скрих се зад едно дърво и когато мина покрай мен, насочих пистолета към крака му и стрелях.

— Фредерик? — попита той обнадеждено.

Тя поклати глава и се заплака.

— Горката Магда.

— Да, горката Магда.

Кара близо час; знаците по пътя сигурно са били невидими. Гледаше повече огледалото, отколкото пътя отпред, кръстосваше между аутобана, главните и второстепенните пътища, излизаше и обръщаше, както му падне. Сигурен беше, че не ги следят. Поне така се надяваше.

— Къде отиваме?

— Не знам.

— Няма да се връщаме в хотела.

— Не, ще ни чакат там.

— Освен ако не решат, че сме отишли в полицията.

Поклати глава.

— Онзи, когото... Високият. Мисля, че го видях по-рано днес. Близо до хотела. Беше в една от синьо-белите полицейски коли, които имат тук.

— Какво ще правим сега?

— Не знам. — За втори път си признаваше, че не знае какво да прави. Истината беше, че още от самото начало не знаеше какво прави.

— Кога щеше да ми кажеш за този дневник?

27.

Явно се бяха движили на юг, защото с приближаването до покрайнините на малкото германско градче слънцето изникна иззад хълмовете от лявата им страна. Знак ги уведоми, че влизат във Фулда, но това не му говореше нищо. Избягваше табелите към центъра на града; търсеше индустриалната зона, където знаеше, че ще намери някой от онези евтини мотели, които използват шофьорите на камиони, когато не искат да спят в кабините си; където обслужват по всяко време на деня и нощта и човекът на рецепцията е прекалено отегчен или прекалено уморен, за да задава въпроси. Когато откриха такъв, той паркира малката японска кола възможно най-далеч от сградата и я скри от пътя зад два зелени контейнера за рециклиране на боклук. Лицето на Сара беше мъртвешки бледо; по здраво стиснатите ѝ устни разбра, че мисли за Магда.

Загаси двигателя. Двамата седяха в смълчаното чистилище на изтощение и неверие, оставяйки минутите да се нижат.

— Искаш ли да идем в хотела? — попита той най-накрая. — Едва ли подбират кой знае колко, но се съмнявам, че ще ме приемат в този вид.

Тя го погледна и потръпна, като видя петната от кръв по ризата и якето му. Тъмната ѝ коса висеше свободно край лицето; умората и мъквата така бяха изострили чертите ѝ, че приличаше на някое хлапе от роман на Дикенс. Бръкна в джоба си, извади малка бяла кърпичка, плю върху нея и избърса лицето му. Жестът беше почти майчински и той щеше да се усмихне, ако платът не беше порозовял. Спомни си мокрите пръски, когато застреляха Магда. Догади му се. Сара се намръщи още повече, когато забеляза още нещо. Внимателно разроши косата му. Внезапно той усети остра болка. Тя издърпа нещо сребристобяло, което беше забито в скалпа му.

— По дяволите!

— Горен ляв резец, според мен. — Бяха се вторачили в него. Изведнъж и двамата прихнаха да се смеят, отначало почти истерично,

но постепенно напрежението спадна, сякаш някой беше отворил клапан.

— Запази стая за една седмица. Ако заподозрат нещо, ще искат да приберат парите за няколко дни, преди да ни предадат.

— На полицията ли?

— На когото и да било.

Стаята беше модерна и чиста. Имаше едно двойно легло с едно единично отгоре и достатъчно място, колкото да се провреш покрай леглото; останалото обзавеждане се състоеше от малък скрин с чекмеджета и мивка. Надпис ги уведомяваше, че общата баня се намира в дъното на коридора. Джейми би предпочел стая на горните етажи, но това беше единствената свободна. Имаше малък квадратен прозорец, вдигнат достатъчно високо, за да не се вижда вътре, който гледаше към дърветата зад паркинга. Щом Сара нае стаята и го преведе набързо през рецепцията, вече бяха прекалено уморени и почувстваха единствено облекчение. Докато Джейми дърпаше пердето, Сара изрита обувките си, легна на леглото и затвори очи. Той стоя няколко секунди над нея, чудейки се на издръжливостта, която се криеше в дребното, почти детинско тяло. Погледна към леглото на втория етаж. Да върви по дяволите! Свали изцапаната с кръв риза, облече не толкова изцапаното яке и легна до нея. Преди съзнанието му да изключи, едно малко гласче непрестанно го питаше: „Какво, по дяволите, ще правим сега?“

Събуди се от леко духване в ухото, което беше много приятно, за разлика от съня, в който тъкмо го бяха сложили в инструмент за изтезания, изваден направо от „Кладенецът и махалото“^[1]. Едва отворил очи, се озова под внимателния поглед на две искрящи очи с цвят на орех.

— Надявам се, че не си си позволил разни волности, докато спях, Джейми Синклер — Сара лежеше настрани, подпряла глава на ръката си, но той знаеше, че не се е събудила в тази поза, защото беше ясно, че си е измила косата и е направила всичко, което правят жените, за да станат лицата им не просто привлекателни, а красиви. Тя говореше шеговито, но той усещаше във въздуха електрически искри, които нямаха нищо общо с факта, че бягаха. Хрумна му, че сега е моментът

да се подчини на импулса, който беше усетил буквално от мига, когато я зърна за пръв път. После се сети нещо още по-важно.

— Какво има за закуска?

Тя се изтърколи от леглото и извади от една хартиена кесия два огромни сладкиша и две картонени чаши, пълни, ако не го лъжеше носът му, с близо литър шварц кафе.

— Потрудох се. Намираме се в град на име Фулда.

Той кимна, спомняйки си табелата от вчера... или от снощи, или пък от сутринта?

Тя отхапа внимателно от сладкиша си.

— Хубаво място с чудесна архитектура, според момичето от кафенето.

Джейми я изгледа. Беше решил, че храната е от хотела. Стана и дръпна леко пердето, за да надникне към циментовия паркинг. Тя го погледна.

— Не съм глупава, Джейми. Не съм поемала никакви рискове и никой не ме проследи.

Без да ѝ обърне внимание, той продължи с огледа. Не забеляза нищо необичайно. Нямаше хора, които да стоят в коли и да четат вчерашния вестник.

— Все пак е било рисковано.

— Предпочиташ да не ядеш ли?

Той се разсмя и захапа *кухена*. Беше сладък, на пластове. Щом добави и глътка кафе, мигновено усети прилив на сили.

— Не възнамерявам да стоя тук и да разглеждам забележителностите.

— Така и предположих. Затова ти изпрах ризата — но не очаквай подобно обслужване всеки ден. Може би първо трябва да се поизмиеш и да опиташ да си почистиш якето, преди да го облечеш.

Намекът внезапно му припомни, че не си е сменял бельото от вчера. Долови мирис на застояло и още нещо, което веднага позна, нещо средно между развалена риба и мокър метал: страх и кръв. Неговият страх. Кръвта на Магда.

— Трябват ни нови дрехи.

Тя кимна.

— И още много други неща. Щом се нахраним и се освежиш, може да го обсъдим.

Час по-късно седяха в двата края на леглото, а двете раници бяха между тях. Сара извади лаптопа си и се свърза към безжичната мрежа на хотела.

— Проучих малко това чудо — Врил, за което спомена приятелят ни Фредерик. Още един от любимите култове на Химлер; всичко е свързано с манията му за създаването на арийската раса. Култът е основан от няколко души, които прочели една книга от деветнайсети век, наречена „Идната раса“, от някакъв побъркан английски барон на име Едуард Булуър-Литън. Роман за отдавна изчезнала свръхнадарена раса, която се появява, за да управлява света. Ясно ти е накъде вървят нещата, нали? Обществото „Врил“ отговаряло на всички очаквания на Химлер, но най-важното за нас е, че енергията, която давала на врилите мистичните им сили според преданието, идвала от Черното слънце и целта на обществото „Врил“ била да открие ключа към тази сила.

Джейми усети как стаята изстива.

— Какво точно е представлявало Черното слънце? Явно не е било просто символ?

— Никой не знае, но със сигурност е родило много конспиративни теории. Виж — показва му друг интернет сайт. — Помниш ли как Магда спомена, че Вевелсбург бил площадка за кацане на НЛО? Лудост, нали? Ето ти една история, според която нацистите наистина били осъществили контакт с врилите и се съюзили, за да създадат флотилия от летящи чинии в тайна база в Антарктика. Звучи налудничаво, но правителството на Съединените щати било достатъчно убедено през 1947 година и организирано операция „Хайджъмп“ под ръководството на един уважаван адмирал и бивш полярен изследовател на име Ричард Бърд. Адмирал Бърд командвал специални сили, състоящи се от самолетносач и четири хиляди мъже. Претърсили ледените шелфове от единия до другия край, и според твърденията Бърд действително открил базата. След завръщането си в Щатите бил приет в болница и когато умрял през 1957 г., имало предположения, че е убит.

— Искам да знам накъде ще вървим от тук нататък. — Говореше бавно, подбираше думите си много внимателно. Каза, че се намират на кръстопът, и то не само в издирването. Джейми я гледаше, докато тя го изучаваше. — Моето мнение е, че нещата излязоха много извън

контрол. След това, което се случи, вече и дума не може да става за приятно пътуване в търсене на картина, която може и да не съществува, с щипка сексуално напрежение, та да стане по-пикантно. — Тя видя погледа му. — Хайде, Джейми, не ми казвай, че и ти не го усещаш. Както и да е — умряха хора, и ние сме в списъка за убиване на някакви нацисти и бягаме. Това не е игра, нещата са сериозни. Тези хора са хладнокръвни убийци. Разумният вариант е и двамата да се махнем оттук, да намерим начин да се върнем в Лондон и да изчезнем за известно време.

Джейми кимна, признавайки, че има право във всичко.

— Права си. Трябва да тръгваш. Трябва да има влак от Фулда към северното крайбрежие. Можеш да се качиш на ферибота и до петък си у дома. Но аз трябва да остана тук. Имам си лична причина да продължа нататък.

— И тези причини са?

Той си пое дълбоко въздух.

— Първо, Магда. Аз съм виновен за това, което стана с нея; никой друг. Беше мило дете, искаше да направи света по-добър. Не заслужаваше да умре, но тя беше обречена в мига, в който влязохме в музея. Не става дума за нещо мелодраматично като отмъщение, макар че ще се радвам да видя Фредерик зад решетките, или още по-добре в ковчег, но най-малкото искам да разбера защо умря тя. И това е втората причина. Не мога да оставя на Фредерик да му се размине това, което прави. Вече не.

Тя кимна.

— Предположих, че това ще са аргументите ти; те дават и отговор на въпросите, които си задавах. Защо си заслужава да продължим? Прав си, заради Магда. Можем да спорим кой е виновен, когато всичко свърши, но тя със сигурност заслужава отговори. Вторият ми въпрос е, ако ситуацията е извън контрол, как ще си върнем контрола? — Остави въпроса да виси във въздуха и да набира сили. Той усети, че отговорите, които тя търсеше, не се побират в значението на думите, които беше използвала. Той трябваше да вземе решение.

Протегна ръка към раницата.

— Може би отговорът е в дневника.

[\[1\]](#) Разказ от Едгар Алън По — Б.пр. ↑

28.

Тя затвори дневника и легна върху кувертюрата на леглото.

— Значи изобщо не става дума за Рафаело?

— Не, не е само заради Рафаело — призна той. — Предполагам, че винаги е било заради дядо ми.

— Но Фредерик и нацистите му не се интересуват нито от картината, нито от дядо ти. Тях ги интересува другото нещо, което Валтер Бром е открил. — Изглеждаше много спокойна, което му се стори невероятно и даже заплашително. Той взе дневника и запрелиства страниците, за да не му се налага да среща погледа ѝ.

— Не знаем със сигурност. Фредерик само потвърди, че знае за дневника.

— Мислех, че ще работим заедно, а ти си крил от мен.

— Аз...

Лицето ѝ беше почервеняло под лекия загар.

— През цялото време, докато работехме заедно, ти си разполагал с този малък, сладък наръчник, докато тъпата Сара трябваше да търси пипнешком в тъмното. Боже, повярвах на думите ти, че има картина. Можеше да е някакъв сложен номер, за да ме вкараш в кревата. Ама не е, нали? Защото не полагаш кой знае какви усилия. Колко пъти трябва едно момиче да развее флага, та дървенякът англичанин най-сетне да забележи?

— Но ти не...

— Млъкни! — Тя плачеше и от сълзите ѝ спиралата се размазваше на черни петна около очите. — Там, откъдето аз идвам, момичетата обичат да ги канят. Но на теб не ти стиска. Само стоиш тук като някоя проклета разкъсана златна рибка и отваряш и затваряш уста. Е, проиграхте шанса си, господин Синклер. Сара Грант няма да свири втора цигулка след някаква книжка за оцветяване!

Той я изгледа, не знаеше как да реагира. В друго време и на друго място думите ѝ щяха да му разкъсат сърцето, но начинът, по който ги каза, интонацията, скрита дълбоко под гнева, ги правеше по-

скоро утешителни, отколкото сърдити. Казваше му, че я е разочаровал, но тя нямаше да си тръгне. Не още.

— Трябваше да се уверя. Така, както трябваше да се уверя и за дневника. Не те познавах. Не знаех къде ще свърши всичко това. Хайде да сме честни, не съм някакъв супер детектив. Бях напълно безполезен; опасен за теб и всички останали, с които влязохме в контакт. И не знам накъде да тръгна оттук нататък. Сега разполагаме единствено с дневника, но без да можем да огледаме отблизо Черното слънце, може би това няма да е достатъчно.

Тя подсмръкна и поклати глава.

— Тук грешиш, приятелю. Ти не си единственият, който може да извади заек от шапката си. — Чу се шумолене, и тя извади нещо от раницата. — Сбъркала съм — сложила съм два листа, вместо един. Ако съм натискала достатъчно силно, ще успеем да възстановим линиите...

Преди да си е поела отново дъх, вече се беше заловила за работа. Изпънаха пелюра върху дървения плот, дръпнаха скрина, за да освободят повече място. Моливът на Сара беше оставил едва видим отпечатък, докато беше копирала върху горния лист, който Фредерик конфискува. Тя започна да повтаря бледите очертания. Не беше лесно; понякога белег, който изглеждаше важен, се оказваше гънка от смачкването в раницата. Трябваша им дваайсет минути, преди да заприлича на оригинала.

— Жалко, че хартията не беше достатъчно голяма, за да го покрие цялото. — Тя отметна косата от лицето си. — Но мисля, че успях да пречертая центъра с изключение на липсващата част.

Откакто работеха върху хартията, се бяха приближили един към друг, докато главите им не се докоснаха по средата на рисунката.

Тя се дръпна и се усмихна смутено.

— Мисля, че приключихме.

Джейми неохотно се отдръпна. Огледаха диаграмата, която се беше получила, и той усети как вълнението се надига в него, като бутилка шампанско, което всеки момент ще гръмне.

— Ти каза да го пречертая. Виждаш ли я? — Не се виждаше по мраморния под на замъка, но на прекопираното личаха бледи линии върху символите, представляващи дванайсетте спици, разделени от неясни петна. — Екскурзоводката каза, че замъкът трябвало да бъде

центърът на света. Е, това е карта на есесовския свят. Дванайсет лъча на Черното слънце. Дванайсет обергрупенфюрери, които да вършат мръсната работа на Химлер. Дванайсет служби. Обзалагам се, че ако имаш достатъчно информация, можеш да определиш всяка една заедно с щабквартирата ѝ.

— Това означава...

— Ако вевелсбургското слънце е карта, значи и нашето е.

Сара се намръщи и се наведе над хартията.

— Мисля...

— Какво?

— Погледни по-отблизо. Тези петна са някакъв символ.

Той се наведе до нея. Бедрото му се опря в нейното, но тя сякаш не забеляза.

— Права си. Това са руни, като светкавиците на СС, но много по сложни. Виж, май има обърнато Z в квадрат, и като че ли две стрелки в кръг. Тук може да има двамайсет варианта, а и пред нас е само малка част от Черното слънце.

— И сякаш линиите ги свързват.

— Може би, трудно е да се каже. Но ако ги свързват...

— И това наистина е карта...

— Разположението на всяка руна ще отговаря на дадено място и самата руна ще каже на този, който знае кода, какво е било складирано или пазено там. Това е било тайно място. Само дванайсетте генерали са можели да го видят, и само те са знаели значението.

— А сега Фредерик сигурно знае. Каза, че те били наследниците.

Джейми поклати глава.

— Не е задължително.

Очите ѝ грейнаха.

— Защото нещо липсва.

— Златният диск в центъра. Ами ако дискът е бил ключът? Изчезнал е в края на войната, но дали СС са го взели, когато са напускали Вевелсбург? Или американците са го плякосали заедно с всичко останало?

— Може да е претопен, или още да е някъде тук.

Джейми разгледа отново внимателно детайла от Черното слънце. Беше като звездна карта, и щом продължаваше върху целия мраморен

кръг, значи беше огромна и невероятно сложна. Погледната от различни страни, можеше да има много различни значения.

— Затова Фредерик не ни позволи да вземем копието. Не можеше да си позволи да отнесем тайната на Черното слънце. Ами ако има още? Ако златният диск не е бил неподвижен, а се е въртял? Може положението на диска да е разкривало още тайни на тези, които са можели да четат руните. Черното слънце може да не е една карта, а пластове от карти.

Облегна се назад и откри, че му е трудно да диша.

— Това може да разкрие целия таен свят на СС. Кой знае какви загадки се крият там? Ако можехме да открием златния диск в центъра...

— Ако можехме да разгадаем руните — въздъхна Сара. — Но не можем. И това е само една част. Ще ни трябва цялата.

— Права си. Нямаме време за това. Ще трябва да почака. Вече имаме достатъчно загадки за разрешаване, но може би някой ден...

— Да, някой ден.

Още бяха развълнувани, когато Джейми взе копринената карта с първото Черно слънце и я разгъна до копието. В сравнение с последното драматично откритие, зле нарисуваният символ сякаш потуши ентузиазма им.

— Невъзможно е — заяви Сара. — Това е само рисунка. Може би ако бяхме успели да открием оригинала...

— Не разполагаме с оригинала. Трябва да има друг начин. — Обмисля вероятностите в продължение на няколко минути. — Би ли дала пътната карта, която купихме, ако обичаш?

Огледаха двете слънца и картата, като търсеха прилики.

— Хей! Ти си гений, Синклер — наруши мълчанието Сара. — Избери град. Който и да е стар град. Виж как пътищата излизат от центъра, както лъчите греят от слънцето.

— Значи търсим град с девет пътя?

Тя отново погледна коприненото слънце. 1357. 1357?

Джейми наблюдаваше как еуфорията ѝ нараства, докато прегрупираше наум цифрите.

— Няма нужда. Не забравяй, че имаме работа със същите хора, които са начертали картата върху вевелбургското слънце. Нищо не е такова, каквото изглежда.

Тя посочи спиците върху рисунката.

— Едно, три, пет, седем. Не девет пътя, а четири, и то точно в тази характерна конфигурация.

Той видя, но продължаваше да бъде скептичен.

— Значи ще изучаваме всички градове и села в Германия, докато не намерим точния?

Очите на Сара срещнаха неговите и той отгатна предизвикателството в тях.

— Аз си свърших работата. Сега е твой ред. Дай да видя пак дневника!

— Добре. — Но след половинчасово виждане погледът му се замъгли.

— Дядо ти е водил голяма война.

Той кимна.

— Израснах без баща. Беше истински шок, когато разбрах, че единствената бащинска фигура в живота ми не е човекът, за когото го мислех. Трябва да разбере, но още не съм сигурен какво точно, дори и сега. Докато не прочетох за голямото откритие на Валтер Бром, се залъгах, че се опитвам да открия Рафаело. Ако това звучи така, сякаш съм те подвел — както вече казах, съжалявам.

Тя се наведе към него и той си помисли, че ще го целуне. Вместо това тя се втренчи в очите му, сякаш търсеше нещо там. Явно накрая го откри.

— Поне сега разбрахме защо някой ще си прави труда да те бутат под влака. Големият въпрос е дали вярваме в това?

— Че Бром е открил нещо по време на войната, което е останало скрито в продължение на шейсет години? На пръв поглед изглежда невероятно — призна той. — От това, което пише в дневника на Матю, знаем, че Валтер Бром е бил егоистичен лицемер, който е преувеличавал способностите си, мазнел се е на висшестоящите и е бил готов да продаде собствената си баба.

— Продаде?

— Предаде. Но и по-странни неща са се случвали. Ако Бром наистина е успял да стигне до Щатите, вероятно е предал формулата си, но янките — извинявай, американците — по техни си причини или са я скрили, или най-вероятно са разбрали, че не върши работа.

— Защо ще я крият?

— Поради всякакви съображения, най-вече икономически. Похарчили са стотици милиони за развитие на ядрената технология, и изведнъж се появява тази нова сила чудо, която я обезсмисля, шейсет години преди да са си възвърнали инвестициите. Може да седи в някой дървен сандък, в някой огромен склад като по филмите с Индиана Джоунс.

— Това не е Индиана Джоунс, Джейми — това е истинският живот, но разбирам какво искаш да кажеш. Какво мислиш, че е това нещо?

Ето го и него. Въпросът за шейсет и четири милиона долара. Проблемът беше, че не разполагаше с отговора. Не още.

— Не знам и не мисля, че дори бихме могли да стигнем до логично предположение. Ако вярваш на Бром, е било уникално откритие, водещо към велик научен прелом; нещо с огромна мощ, от което дори Хитлер се е уплашил. Понеже Хитлер е бил готов на всичко, за да спечели войната, можем да предположим, че каквото и да е било, сигурно е имало ужасяващ потенциал, за да го накара да се отдръпне. По-голям дори от ядрената мощ, от която преди това се е бил отказал. Затова е толкова важно да разберем накъде ни води тази карта и какво се е случило в края на пътуването на дядо ми. Ако Бром не е стигнал до Америка, значи голямата тайна още е скрита в Германия.

Въпросът беше къде.

Сара четеше дневника със страшно настървение.

— Затова ли дойдохме във Вевелсбург? — Тя посочи един параграф, и той надникна през рамото ѝ.

— Не, беше изстрел напосоки. Проучвах Химлер и окултизма му, открих снимката с Черното слънце и ми се стори, че е най-логично да започна оттам. Защо?

— Защото Валтер Бром те е насочил към него. Мисля, че ти е дал и първата следа към Рафаел.

— Къде? — Той протегна ръка дневника.

Тя го дръпна към себе си.

— Мина ти редът, Синклер. Какъв е този Вевелсбург?

— Центърът на света на СС?

— Точно. — Тя прочете от страницата: — „Пътуването ми започва от центъра на земята на Хайнрих.“

— Боже, как съм могъл да го пропусна?

— Има и още: „Потърси върху избледнялата карта знака на Бика.“

Едновременно погледнаха към копирната хартия, която още лежеше наред пода. Джейми стигна пръв, а Сара бързо коленичи до него.

— Избледнялата карта е Черното слънце.

— Да, така трябва да е. — Тя прехапа долната си устна. — Но какъв е знакът на Бика?

— Взemi си лаптопа.

Тя включи екрана.

— Изглежда, всички руни върху Черното слънце са от някаква руническа азбука, наречена „старата футарк“. Има и други футарки, но тази е така наречената протогерманска. Старата футарк има двайсет и четири руни, разделени на три групи от по осем. — Тя вдигна поглед към него, челото ѝ беше сбърчено от концентрацията. — Боже, много е сложно! Всяка руна има една дузина напълно различни значения, в зависимост от употребата ѝ. Ще ти трябва години да разчетеш написаното върху Черното слънце, дори и да знаеше какво точно търсиш.

— Но нас не ни интересува Черното слънце, нали? — изтъкна той. — Интересува ни само един символ. Коя от тях е бикът?

Тя го стрелна с отровен поглед и се приведе отново към екрана. Само след миг извика победоносно.

— Ето! Прилича на „п“ или на обърнато „U“. Уруз, знакът на дивия тур, което е вид голяма крава или бик.

— Дай да видя!

Тя му показва екрана и двамата се загледаха в намерената рисунка.

— Ти успя! — Джейми я притисна към себе си и усещането от допира на тялото ѝ го разсея за секунда. — Това е. — Руната „Бик“ се намираще съвсем близо до центъра на рисунката, върху един от лъчите на слънчевия символ. — Сега трябва само да го пренесем върху копирната карта.

— Как ще го направим? — намръщи се тя.

— Магда каза, че копието на съдбата било разположено от север на юг. Това означава, че точката на замъка е север. — Изведнъж разбра

какво имаше предвид тя. — Копието трябва да се равнява по някой от краката на колелото, но кой точно?

— Няма начин да се разбере. — Тя поклати глава. — Това е кръг. Няма нито горе, нито долу, няма ляво и дясно. Ако можехме да открием някаква отправна точка...

— По дяволите! — тихо изруга той. — Толкова сме близо, че направо мога да го докосна.

Сара присви рамене.

— Никой не е казал, че ще бъде лесно. — Хвърли последен поглед към прекопираното върху хартията и се върна към дневника. Продължи да чете петнайсетина минути, докато Джейми продължаваше да се взира обезсърчено в рисунката, и изведнъж изтръпна.

— Идиот!

Джейми се извърна към нея.

— Не бъди прекалено строга към себе си. Не си виновна ти.

— Теб имах предвид. Защо не ми показва проклетия дневник по-рано? Валтер Бром може да е бил велик учен, но е слаб поет. Чуй това: „Където Гьоте среща демона свой, пътеката на магьосниците избегни. Ще го откриеш по-ниско от водата, но под воала погледни.“

— Права си — отвърна весело той. — Не струва.

— Ти си идиот. „Където Гьоте среща демона свой.“ Знаеш ли кой е Гьоте?

— Някакъв германски писател, нали?

— Точно така. — Гласът ѝ, докато му подаваше дневника, беше застрашително търпелив. — Написал е свой вариант на легендата за Фауст. Помниш ли Фауст? „По стъпките на Фауст“.

Джейми се намръщи.

— Права си. Идиот съм. Но какво означава останалото? Магьосници и вода, под воала. Пълни глупости.

— Стъпка по стъпка, хубавецо. Първо трябва да открием къде Гьоте се е срещнал с демона си. — Тя започна да търси на лаптопа, а през това време Джейми извади от раницата си „Трагичната история“.

— Според Марлоу Фауст среща пратеника на дявола на място на име Витенберг, което... — той смени дневника с пътния атлас, който бяха използвали за сверяване на картата за бягство — ... е на сто и

петдесет километра североизточно от тук. Можем да сме там след около три часа.

— Но вероятно ще се движим в погрешната посока. Спомни си, не става въпрос за Фауст, а за Гьоте. Пиесата на Марлоу служи за основа на Гьотевия „Фауст“. Демонът му е същият Мефистофел, който посещава Фауст в оригинала и му дава за двайсет и четири години достъп до абсолютно могъщество в замяна на душата му. Но ако си спомням правилно, двете истории са много различни. Отначало Фауст на Марлоу иска да прави добро, но Мефистофел се погрижва да пропилее възможността си. Сюжетът на Гьоте е и много по-дълбок и много по-сложен. Има само едно общо нещо. Нищо добро не може да излезе от сключването на сделки с дявола.

— Ще запомня това. Добре, интересно е, но накъде ни води това?

— Наникъде — призна тя. — Не мога да намеря нищо за среща на Гьоте с Мефистофел. Имаме нужда от наистина добра биография. Едва ли в хотела ще има.

— Не, но в града има библиотека... Мисля, че единият от нас трябва да остане тук и да продължи да търси в интернет, а другият да иде да намери книгата.

— Аз съм тази, която е завършила с пълно отличие. Аз ще отида в библиотеката — надутото заяви тя. — Ти можеш да останеш тук с лаптопа, но без да надничаш в страницата ми във фейсбук.

Отвори уста, за да каже нещо, но тя сложи пръсти на устните му.

— Знам. Ще се погрижа.

Върна се след три часа.

— Напомни ми никога, ама никога да не се правя повече на доброволка. Когато отидох в библиотеката, оня мазен библиотекар ме изгледа високомерно като чужденка, която говори зле немски; но като го попитах за книги за Гьоте, не можа да ми се нарадва. Тъкмо бях започнала с една, и той ми донесе още една. Виждал ли си колко са големи германските биографии? Можех да си построя колиба. Започна да говори и, да ти кажа, биваше си го. Гьоте и политиката, Гьоте и философията, Гьоте и религията. Щом стигна до Гьоте и секса, се изметох.

Джейми чакаше търпеливо; вече я познаваше достатъчно, за да знае, че си играе с него.

— Но?

Тя се ухили.

— Но го намерих. Валтер Бром малко е преиначил фактите. В действителност Гьоте никога не се е срещал с Мефистофел, но решил да напише „Фауст“ след една страшна случка на висок стар връх някъде в планината Харц.

— Брокен?

— Откъде знаеш това?

— Намерих онлайн издание на пиесата за Фауст. Мефистофел завел Фауст да се срещне с дявола в планината Харц. Чуй това: „Вещиците бързат към върха на Брокен, пожълтели стърнища и зелен клас.“

— Избегни пътеката на вещиците, а?

— Май трябва да си събираме нещата.

Тя го изгледа по такъв начин, че той усети как нещо в него се топи.

— Имам друга идея.

29.

Сексът, когато още не се познавате, често пъти е доста непохватен.

Работата се разгорещява и нагнетява прекалено бързо и, освен ако не си същински Казанова, никой не знае кога точно какво да прави. В крайна сметка прекарваш толкова много време в чудене дали на отсрещната страна ѝ е хубаво, че на теб самия преставя да ти е хубаво. В случая изобщо не стана така.

Джейми се удиви от чувствата, които Сара събуждаше у него; груба похот, каквато никога досега не бе изпитвал, примесена с огромна нежност, която се доближаваше до това, което той смяташе за любов. Устните ѝ имаха вкус на канела и мед от пирен, а кожата ѝ беше толкова мека и нежна, колкото въображението му беше подсказвало. Целуваха се няколко минути, после тя си пое дълбоко въздух, отвори широко очи и по цялото ѝ тяло премина силна тръпка.

— Не — каза тя и разхлаби прегръдката си.

Джейми изстена вътрешно. Боже, къде сбърках?!

— Не така. А така. — Пръстите ѝ се спуснаха към копчетата на черната ѝ памучна риза, разкопчаха ги със забележителна бързина и ризата беше захвърлена. Докато я наблюдаваше, а сърцето му пулсираше в гърлото, ръцете ѝ се протегнаха зад гърба и с едно движение сутиенът изчезна. Изправи се пред него за секунда, за да могат очите му да се полюбуват на тялото ѝ. Имаше чувството, че устата му е пълна с пясък. Дрехите ѝ бяха прикривали чудните ѝ гърди — пищни, големи за такава стройна фигура, с малки тъмни зърна, набъбнали като узрели къпини. Очите ѝ бяха страстни, развеселени и подканящи едновременно. Той се приближи към нея.

— Чакай!

Сега ръцете ѝ бяха върху колана ѝ и копчето на черните джинси. Тя се наведе и ги плъзна надолу по бедрата си, измъкна единия крак, после другия и ги изрита встрани. Бельото ѝ беше от черна коприна; почуди се дали се е подготвила за случващото се и изруга наум, за това

че не се беше случило по-рано. Дразнеше го, като плъзгаше гащичките надолу по дългите си крака обърната настрани, успя да я види гола, чак когато се обърна отново. Срамните ѝ устни бяха набъбнали и зачервени, отчасти скрити от тънка тъмна окосмена линия. Тя застана пред него с отпуснати ръце и разтворени бедра, сякаш му се предлагаше. Усети, че не му достига дъх. Отново се раздвижи, издърпа ризата си, но тя поклати глава и плъзна крак върху копринената карта и копирната хартия, която изшумоляваше при всяка стъпка. Усука се около него като красив питон, който се увива около жертвата си, и го повали на земята върху себе си.

— Всяко нещо с времето си — прошепна тя с дрезгав глас.

Така и не разбра кога се съблече, но стана след продължителен период от време, когато еротиката между напълно облеченото му тяло и нейната голота го доведе почти до ръба на насилието. Ръцете му можеха да шарят, където си пожелаят, докато нейните се заиграваха с ризата и джинсите му, откопчаваха по някое копче, придърпваха ципа с половин сантиметър надолу. В един момент се отдръпна от него, и той видя червения отпечатък от токата на колана си върху корема ѝ. Мина цяла вечност, преди да му позволи да я погали отдолу, но когато го направи, все едно докосна разтопен огън.

Отмъсти си, когато най-сетне проникна в нея. Сега той определяше ритъма, довеждаше я до ръба и се отдръпваше; после го правеше отново — първо бавно, после бързо, после още по-бързо, предизвиквайки поток от вулгарности, каквито никога не би повярвал, че могат да излязат от тази сладка уста. Изглеждаше съвсем естествено, че свършиха заедно в момент на пълна самозабрава. Тя впи устни в неговите и започна да се гърчи и извива под него. Той бе обладан от същата необузdana лудост, а виковете им на екстаз се сляха.

Телата им останаха преплетени в продължение на няколко минути, двамата продължиха да се докосват и да се гаят, шепнеха си мили думи, естественият завършек на любене в следобедните часове, преди да видят, че лежат голи върху твърдите дъски при наличието на друга възможност, и да се преместят на леглото.

Вторият път беше дори още по-добре.

Когато Джейми отвори очи, разбра от угасващата светлина навън, че се свечерява. Извърна се и видя, че тя го гледа, облеганата на

лакът. Щръкналата ѝ гърда надничаше под завивката като любопитен зрител. Тя се усмихна сдържано.

— Трябва да си събираме багажа.

7 май 1945 г. Току-що съобщиха по радиото. Войната СВЪРШИ. Германците се съгласили да капитулират безусловно. Ще влезе в сила от утре вечер, но всички знаят, че боят е приключил. Странното е, че хората са в мрачно настроение. След краткото ликуване всеки млъкна, едва ли не съкрушен от нереалността на ситуацията. Това беше нашият живот, този постоянен страх, дни и седмици наред без нужната почивка и напрежението, което те яде отвътре като рак. Да си се сражавал толкова дълго и да си видял толкова приятели да загиват, а ти да си оцелял? Изглеждаше почти невероятно. Въпреки че знаехме, че така ще стане, умовете ни не можеха да приемат, че няма да водим повече сражения и да убиваме хора. Живеехме на хапчета „Бензедрин“ и горещ чай от две седмици, спяхме средно по два часа на нощ. През последните няколко дни усетих процепите, които се образуваха в мозъка ми. Малки пукнатини се разпростираха през тънките мембрани, сякаш някой беше стъпил върху тънък лед. Но не мога да се предам сега. Войната може и да е свършила, но аз още имам мисия, която да изпълнявам. Вечерта гледах как планините в далечината стават сивкавосини в здрача, после избледняват до сребристо, преди да се превърнат в невзрачни струйки дим и накрая да изчезнат напълно като войници, маршируващи сред пушека на оръдията. Обзе ме странно, зашеметяващо, неестествено усещане за лекота; чак по-късно разбрах какво беше.

За пръв път от пет години можех да затворя очи, без да се чудя дали ще съм жив, за да ги отворя отново на сутринта. Слънцето ще изгрее, планините ще се върнат, оръдията ще мълчат.

30.

Рано на другата сутрин се върнаха по същия път 80 километра на север до Касел, областният град, разположен на река Фулда, който дължеше стъписващата си модерност на факта, че е бил сравнен със земята от съюзническите бомбардировачи през 1943 г. Когато пристигнаха в центъра на града, магазините тъкмо отваряха и улиците бяха празни, с изключение на няколко ранобудни чиновници и уличните чистачи, без които нито едно германско утро нямаше да е пълноценно. Сара напазарува някои основни неща, дрехи и тоалетни принадлежности, които бяха принудени да оставят в Падерборн. Джейми я наблюдаваше от разстояние, докато не се увери, че никой не я следи. Въпреки това се чувстваше притеснен. Човек като Фредерик несъмнено щеше да има контакти в бундесполицията. Малката им взета под наем тойота беше толкова анонимна, колкото всяка друга кола на пътя, но беше само въпрос на време някой да я забележи. Сара беше предложила да я зарежат във Фулда, и той се беше замислил. Но колата трябваше да бъде заменена с нещо друго, и ако противниците я търсеха, със сигурност щяха да проверяват и фирмите за коли под наем. В крайна сметка беше по-добре да стоят извън обсега на радара колкото се може по-дълго.

От Касел пътят ги поведе по дълга извита дъга през Гьотинген и Демолдсхаусен, и след около час вече виждаха планината Харц на хоризонта.

— Много е красива — възкликна Сара, когато бяха на около 30 километра от целта си, градчето с минерални бани Браунлаге. Джейми видя, че има право — отдалече и в златистата светлина на следобедното слънце планините изглеждаха приветливи, в тях нямаше нищо страшно, острите им склонове бяха скрити от смърчове, букове и дъбове, които покриваха полите на планината. Но той вече знаеше, че съвсем не е така.

— Ако има скала за стръмнина на планините и Хималаите са десет, тогава Харц вероятно е по-малко от едно. Брокен е най-високият

върх, но е висок само хиляда и сто метра; целият планински масив се равнява на Лейк Дистрикт в Англия^[1]. Но това, което ѝ липсва като мащаб, го допълва като атмосфера. Гьоте не е довел Фауст тук случайно. Това е земя на гори и мочурища, вещици и дяволи, мъгла и мистерия; на такова място всичко може да се случи. Хайнрих Хайне описвал планината като „толкова германски стоическа, толкова разбираща и толерантна“, но едва ли затворниците в концентрационния лагер, държани тук до 1945 г., или източногерманците, които били застрелвани при опитите си да пресекат зоната на смъртта на Желязната завеса, която пресичала тези хълмове, биха се съгласили.

— Леле! Днес сме настроени поетично — каза тя с усмивка. — Има ли конкретна причина?

Той ѝ се ухили. Снощи за голямо задоволство и на двамата бяха доказали, че вчерашният следобед не е бил просто случайност. Спомни си със смесица от тревожна наслада и почуда преживяното от тях. Сливане на душата, както и на тялото, непримирима борба на волята, докато всеки се опитваше да надмине другия по изобретателност и страст... Насили се да се съсредоточи върху пътя.

— Казах само, че дори и да изглежда красива, всъщност е ужасно опасна. Теренът може да се нарече неравен. Скалисти клисури и дълбоки езера със стръмни брегове. Местността е като пчелна пита — пълно е с пещери и пропасти. Освен това вероятно е и най-влажното място в Германия.

— От твоите уста звучи толкова приветливо.

Не ѝ отговори. След срещата с Фредерик и приятелчетата му фашисти във Вевелсбург се надяваше, в най-добрия случай, да няма никакви приветствия. Изминаха последните трийсет километра по криволичещи тесни пътища през залесения пущинак. Ако Валтер Бром беше искал да скрие нещо, това беше идеалното място. Джейми избра Браунлаге, защото беше най-близко разположеното до планината градче, но нямаше представа какво щеше да ги посрещне там.

— Прилича на алпийски ски курорт, само че без Алпите. Харесва ми. Напомня ми на Колорадо през лятото. — Сара разгледа околността на влизане в града — селището се простираше в долината като червеновърх ледник. Имаше изкуствена туристическа хубост, която според Джейми щеше да е много по-примамлива през зимата. В

Интернет пишеше, че е предимно ски курорт, но и популярна лятна дестинация за катерачи.

Видя магазин, откъдето можеха да си купят туристическа екипировка. Заплашителната маса тъмни облаци, струпани на източния хоризонт, означаваше, че най-важното са два качествени анорака и прилични туристически обувки. Щяха да си купят и подробна карта на местността, която да сравнят с нарисуваната върху коприната. Въпреки това имаше усещането, че утре ще бъде дълъг и труден ден. Единственото успокоение беше, че щеше да го прекара в приятна компания.

Настаниха се в един хотел с островърх покрив на централния площад и се снабдиха с всичко необходимо от туристическия магазин на безбожни цени, които напомниха на Джейми колко лош е курсът на паунда спрямо еврото. Европа, и в частност Германия, явно бяха преодолели банковата криза много по-успешно от Великобритания. Мисълта извика пред погледа му образа на неговата стопяваща се банкова сметка и му напомни да провери как върви продажбата на дядовата му къща. Браунлаге изглеждаше приветливо и кротко градче и щеше да е лесно да забравят за съществуването на Фредерик и жестоките му приятели, но докато седеше в ресторанта с изглед към изкуственото езеро в центъра на града, очите му не спираха да търсят потенциални заплахи сред многоцветните якета.

Не беше лесно. Висок мъж от другата страна на площада сякаш ги наблюдаваше, докато лицето му изведнъж се озари и той тръгна да посрещне жена с две деца. Дали опасността не идваше от четиримата алпинисти, които вървяха със самари на гърба и премерена крачка на военни? Или пък от двойката на съседната маса, която проявяваше малко прекален интерес към поръчката на Сара? Накрая се насили да се отпусне и да се съсредоточи върху храната си.

Щом се нахраниха, разтвориха туристическата карта върху масата. Джейми посочи към центъра.

— Това е Брокен. Припомни ми какво пишеше в дневника.

— *Където Гьоте среща демона свой, пътеката на магьосниците избегни. Ще го откриеш по-ниско от водата, но под воала погледни.* — Докато Сара рецитираше гатанката на Валтер Бром, пръстът ѝ проследяваше червената линия, която се виеше хоризонтално през картата с Брокен в центъра. — Мислех, че ще ни е

най-трудно да намерим пътеката на магьосниците, но тя е най-голямото нещо на тази карта. Цяла мрежа от туристически пътеки през Харц. Виж, сигурно е дълга 90 километра. Това е много голяма територия за обикаляне. Прекалено голяма.

— Може да не се наложи да я обикаляме цялата. Извинявай. — Той повика минаващия сервитър, млад мъж с бяла риза и тъмни панталони. — Мислим да походим около Брокен. Ако искаме да заобиколим Пътеката на вещиците, кой е най-добрият маршрут?

— Зависи колко далече искате да стигнете и какво искате да видите, господине.

Джейми се чудеше какво да отговори, но Сара се намеси.

— До някое живописно място с много вода. Езеро или река.

Младежът се разсмя.

— Това е лесно. Тук. — Той сложи пръст върху картата на една точка западно от планината, съвсем близо до северния край на града. Тънка ивица яркосиньо сред зеленото и сивото на планината. — Популярен маршрут за хора, които искат да избегнат основната пътека и да посетят Браунлаге, Одертайх и Одер. Езеро и река.

Сара се извърна към Джейми с иронична усмивка.

— Взе ли си банския?

Докато се връщаха към хотела, няколко чифта очи ги проследиха как прекосяват площада.

В десет часа на другата сутрин се взираха в проблясващата шир на езерото Одертайх. В туристическия справочник пишеше, че язовирът, при който стояха, бил построен преди триста години, за да се създаде резервоар за местната минна промишленост. Сега задвижваше водноелектрическа схема. Резервоарът беше близо километър и половина дълъг и широк около двеста метра. За пръв път Джейми бе прехапал долната си устна. Сара се облегна на стената, по лицето ѝ се четеше униние.

— Добре, ще перифразирам въпроса си от вчера. Взе ли си леководолазния костюм? Защото, изглежда, ще ти трябва. Винаги сме знаели, че гоним вятъра, но поне имаше шанс да открием нещо. А сега... — тя махна отчаяно с ръка към акрите сива вода, заобиколени

от борове — сега това. Ако са потопили картината вътре, няма никаква надежда да я открием. Поне без лодка и отряд водолази.

Но Джейми продължаваше да се взира в набраздената повърхност.

— Не мисля — разсеяно отвърна той.

— Не мислиш, че трябва да се откажем ли?

— Не мисля, че ще се нуждаем от водолазен костюм. Дори и бански гащета не ми трябват.

— Но ти прочете думите на Бром: *Ще го откриеш по-ниско от водата*. Ето ти водата, и щом искаш да откриеш тази проклетия, ще трябва да си я търсиш сам. — Тя се обърна, готова да се отпрати обратно към колата, но Джейми нежно я хвана за ръката.

— Забравяш с кого си имаме работа тук. С Валтер Бром нищо никога не е толкова, каквото изглежда. Това е гатанка в гатанката. Никой, който е с всичкия си, няма да скрие картина на стойност милиони лири под водата. Злато — да. Скъпоценни камъни — да. Но не и нещо толкова крехко като творба от стар майстор. Трябва да започнем с презумпцията, че не е там, и да се запитаме какво всъщност е искал да ни каже Валтер. Мисли. Той е учен, човек, който си служи много прецизно с думите. Би казал: „под повърхността“ или „под водата“, даже „под водната линия“, но не и „по-ниско от водата“. — Той я поведе за ръката от другата страна на пътя, където клисурата на река Одер прорязваше дърветата, сякаш беше издълбана с нож от гигант. — Освен ако не е имал предвид под язовира.

— Там долу?

— Да.

— Какво търсим?

Същия въпрос си задаваше и Джейми, докато изучаваше картата и се опитваше да я напасне към шарката, оформена от четирите крака на символа на Черното слънце върху копринената кърпа. Седяха в тойотата под наем на туристически паркинг пет километра по-надолу по протежение на Одертайх, и чак сега започваха да си дават сметка за истинския мащаб на задачата. Изобщо не беше очаквал, че ще е лесно, но на хартия изглеждаше сравнително просто, макар и изтощително и времеемко. Да открият пътека, която да ги отведе до основното място, посочено от картите, а после да претърсят околността, докато открият... какво?

— Не знам. Знак, друг символ, послание върху скала. Едва ли ще намерим Рафаело, окачен на някое дърво. Валтер Бром казва: „но под воала погледни“. Кое то според мен означава, че каквото и да търсим, то не е такова, каквото изглежда. Но в дневника пише, че съществува, а според картата е някъде тук.

— Това е полезно — отвърна тя с глас, който му напомни за пирон, стържещ по черна училищна дъска.

Някъде. Това беше проблемът. Гората наоколо беше напълно непроходима, като изключим просеките и туристическите пътеки, прокарани през нея. Ниската облачност с цвят и плътност на пироксилин допринасяше за мрака с дебелия покров, опиращ във върховете на дърветата и ръсещ ситни капчици дъжд, от които трудно се виждаше на повече от трийсет крачки. Не че видимостта имаше значение. Дори и при хубаво време гледката щеше да представлява километри и километри сиво-зелени смърчове и тук-там оголен гранит. Някъде зад тях, в мъглата, усещаше огромната, непокорима грамада на Брокен да се извисява като лисица, готова да нападне. Усещането не беше приятно.

— Каквото и да е, няма да го открием тук — заяви решително Сара. Вдигна ципа на черно-зеленото си яке догоре и нахлупи качулката върху косата си с червени кичури. Слязоха от колата в дъжда. Раниците бяха прибрани в багажника; провериха съдържанието им, преди да поемат. Решиха да започнат търсенето от центъра на клисурата, като решиха, че който и да е скрил картината, е избрал в едно от най-недостъпните места.

— Сигурен ли си, че взе компаса? Имам чувството, че влезем ли веднъж в тази гадост, ще ни трябва.

Той ѝ показа покрития с плексиглас циферблат и пакета със сандвичи, увити във фолио.

— Имаме достатъчно храна, няма да умрем от глад до следващия вторник. — Избърса дъжда от лицето си. — Няма нужда да се тревожим и че ще умрем от жажда.

— Не думай!

Вървяха по горска пътека, която се спускаше в посока към реката. Пет минути след като поеа по нея, един бял минибус влезе в

паркинга и отзад изскочиха осем мъже с непромокаеми дрехи, водени от един здравеняк, колкото широк, толкова и висок. Като се увери, че минибусът го скрива от пътя, Густав взе автомата „Хеклер и Кох“ МП5 от пода, пусна предпазителя и дръпна затворната рама, за да изпразни патронника. Оръжията бяха работните му инструменти, но според него компактният, матовочерен хеклер притежаваше рядка опасна красота. Този моден СД1 беше разработен за граничарите по време на Студената война и беше снабден със заглушител. Тежеше по-малко от три кило и беше достатъчно малък, че да се скрие лесно. Късият и дебел заглушител го удължаваше с пет сантиметра, но се беше уверил в ефикасността му, когато гръмна четири чалми поред в покрайнините на Фейзабад. Тъпите копелета стърчаха като чучела, докато ги гърмеше един по един. Фредерик нямаше да се зарадва на здрава стрелба, но него го нямаше. Густав не възнамеряваше да рискува със Синклер и момичето. Моравата цицина над лявото му око пулсираше от болка. Беше им задължен. Метна кожения ремък на автомата на врата си и вдигна ципа на якето отгоре. Останалите бяха въоръжени с пистолети — „Зиг Зауер“ 266, стандартното германско полицейско оръжие. Густав им нареди да се съберат и разстла подробна карта на района около Браунлаге върху близката маса за пикник. Не му хареса как изглеждаше шибаната джунгла, но Фредерик беше прозвучал изненадващо разтревожено, когато чу, че англичанинът е посетил Одертайх, и настоя да ги премахнат при първа възможност.

— Добре, знаете какво е мнението ми по въпроса. — Той прокара пръст по линията, с която беше отбелязана клисурата на река Одер. — Същински кенеф, но имаме заповеди. Идеята е да ги пипнем, преди да слязат в клисурата, но ако не стане, се разделяме на два отряда, както се разбрахме. Като във военна игра; биячите на север с Юрген, въоръжените с пистолети — на юг с Вернер. Аз ще командвам от високото по тактическата радиостанция и ще ги подгоня, ако се наложи. В идеалния случай ги искаме живи, но важното е да вземем това, което е у тях. Ако някой се издъни, аз ще се разправам с него. Ясно ли е?

— Ами ако започнат да стрелят? Убиха Арним и простреляха Ханс. — Беше Юрген, здравенякът от Хамбург, който обичаше да се мисли за корав тип, но скоро щеше да разбере, че не е.

— Няма да стрелят — отвърна Густав пренебрежително. — Те са аматьори. Убиха Арним по случайност.

— Ами ако все пак стрелят?

Густав се замисли. Вярно беше, че трябваше да им отмъсти за Арним, и като стана дума за това, Фредерик рече, че най-важното е да вземат дневника.

— Ако стрелят по вас, убийте ги. Но искам книжлето.

---

[1] Планински район в Северозападна Англия, обявен за национален парк — Б.пр. ↑

31.

8 май 1945 г. Бяхме толкова близо, виждах как заснежените върхове на Швейцария проблясват в далечината. Нападнаха ни малко след зазоряване между Заулгау и някаква паланка, която дори нямаше име. Отряд полуумрели от глад изостанали есесовци и донаборници от Хитлеровата младеж, на които никой не си беше направил труда да каже, че войната е свършила. Аз бях във втория джип с тримата нацисти отзад и Стан на волана. Командирът на първия, лейтенант Ал Стюарт, беше оцелял по време на десантите в Сицилия, Нормандия и Холандия, но също като мен беше изтощен от войната; инстинктите, които го бяха спасили през половин дузина престрелки и му бяха спечелили Сребърна звезда, бяха изгънели като нафора от коктейла от изтощение, непрестанен страх и крайно напрежение. Месец по-рано, дори седмица, щеше да види малкия бук и да усети опасността, но не и днес. Войната беше свършила, слънцето грееше и чувах смеха му, който вятърът носеше от петдесетина метра по-напред. Поне умря щастлив. Димната диря от панцерфауста^[1] се проточи от лявата му страна и аз изкрещях предупредително, макар да знаех, че само си хабя дъха. Снарядът улучи джипа право в двигателя и го преобърна, трима от пътниците излетяха, а тялото на Ал беше смазано под два тона стомана. Дори когато Стан отби рязко встрани от пътя, а аз се хвърлих в канавката, се успокоявах, че приятелят ми почти със сигурност е загинал при експлозията. Но един от пътниците беше оцелял, понеже го чувах как крещи. Вече бях чувал такъв вик — от един човек, премазан от танк на улицата в Арnhem, и знаех, че който и да беше, щях да го погребя преди мръкнало. Ако оживея. В момента въпросът оставаше открит. Умът ми

беше в боен режим — онази инстинктивна, триизмерна изчислителна машина, която те издига над бойните действия и ти позволява да пресмяташ ъгли, стрелкови обсеги и сляпа зона напълно несъзнателно. Нападателят ни продължаваха да сипят огън от засада върху обрнатия джип и телата на мъжете, които бяха пътували в него; поне един МГ-42^[2], най-вероятно шмайзер и няколко пушки. Бойният режим ми каза, че се бяха възползвали от неочакваната възможност да ни нападнат, иначе вече щях да съм мъртъв, смазан под собствения си джип или изгорял, изкормен и надупчен от куршуми в тази касапница, която войната толкова много обичаше. Ако бяха имали време да устроят засадата, както трябва, щяха да направят така, че панцерфаустът да удари първия джип, а МГ-42 да уцели едновременно с него втория. Фактът, че не го бяха направили, означаваше, че бяха стигнали до края на гората точно когато джипът се беше появил и някой беше решил, че такъв шанс не се пропуска. Нещастие за Ал, щастие за мен. Така ставаха нещата. Толкова се бяха съсредоточили върху мишената си, че дори не ни бяха забелязали, но това нямаше да трае дълго.

Огледах се и видях три чифта очи, вперени в мен. Клозе пресмяташе шансовете си да се нахвърли върху мен и да вземе карабината. Очите на Страсер бяха ококорени от чист ужас, но знаех, че ако Клозе понечи, и той щеше да го последва. Ехидната усмивка на Валтер Бром ме питаше какво ще правя сега.

— Стан! — Снизих гласа си и полякът се обърна от мястото, където пазеше пътя. Кимна, когато му дадох знак да влезе в гората и да се отправи към фланга на врага. Той хвърли последен поглед към тримата пленници, ухили ми се и потъна в храсталака. — Дръж! — Хвърлих пистолета си на Бром. — Ако мръднат, убий ги. — После последвах Стан в гората.

Защо се доверих на Бром, който несъмнено заслужаваше най-малко доверие от всички? Защото единственото, на което можех да се доверя, беше

инстинктът му за самосъхранение. Валтер Бром беше предопределен от съдбата. Нямаше да се присъедини към някаква парцалива банда фанатици, които в най-добрия случай щяха да свършат в някой затворнически лагер или най-вероятно да бъдат преследвани и убити от съюзниците. Валтер Бром се беше доверил на Америка. А аз се доверих на Валтер Бром и оставих живота си в ръцете му. Двамата със Стан бяхме действали като екип от време на време в продължение на година и сега се придвижвахме тихо през дърветата, като се редувахме да се прикривахме. Замръзнахме, когато последен картечен откос сложи край на стрелбата. По огъня, който чух, се опитвах да преценя силите им. МГ-42 изискваше двама души, един да стреля и един да зарежда, още трима за лекото оръжие и панцерфауста, плюс още двама за всеки случай. Да кажем, седем. Тръгнахме отново и посочих на Стан надясно, към дърветата покрай пътя. Чух гласове, първо тихи, после пронизителни крясъци, с които празнуваха победата си. В ума си виждах какво се беше случило и какво щеше да се случи. Ускорих крачка, рискувайки да ме чуят, и заредих гранатата, докато се придвижвах, приведен напред. Стан не изоставаше. На трийсет метра забелязах раздвижване през дърветата и се помолих да гледат напред, а не към фланга. Сега щяха да са спокойни, в състояние на еуфория след бой, когато човек е най-уязвим. Щяха да са гладни и да се съсредоточат върху вероятното съкровище в джипа. Забавих ход, легнах на земята и запълзях между килима от листа и сухи клони, долових как Стан прави същото отлясно. После усетих как се напрегна и спря; наполовина усетих, наполовина видях сигнала с ръка. Трима — не, четирима излязоха на пътя, за да разгледат джипа. „Чакай.“ Той кимна, очите му бяха напрегнати, но не и уплашени. Биеше се с германците още от 1939 година, когато светът бе извърнал поглед встрани, докато те опустошаваха страната му. Беше по-добър от мен. „Чакай. Чакай.“ Представих си как един от мъжете при горящия джип оглежда обезобразените трупове, подритва ги, за да е

сигурен, обръща се, вижда втория джип до канавката на стотина метра. Вик. Огън! Премерените откоси на Стан пометоха пътя в мига, в който метнах първата си граната. Втората беше във въздуха, когато първата избухна, и чух викове, докато остри като бръснач шрапнели се разхвърчаха из въздуха между дърветата, разкъсвайки плът и раздробявайки кости. Загърбих хората на пътя. Те бяха на Стан. Затичах се с викове напред, без да си давам сметка, че крещя, и започнах да стрелям по двамата войници до картеницата и двамата, които просто чакаха да си разделят плячката след нападението. Трима бяха улучени от гранатата, но четвъртият отвърна на огъня и аз усетих горещия дъх на профучаващ куршум върху бузата си. Чух ясното „фиууу... фиууу... фиууу“ на куршумите, които летяха над главата ми. Неопитен. Стреляше прекалено високо. Прицелих се внимателно и той отхвъркна назад с два куршума в гърдите и един в гърлото. Втора облечена в сиво фигура се мъчеше да се изправи на крака в периферното ми зрение; стрелях, докато се обръщах към него, изстрелът го сгъна на две като кукла със срязани конци. Всичко свърши, но още летях, умът ми се носеше над сцената около мен и усетих отката на карабината, докато стрелях автоматично в проснатите до разбитата картеница фигури. Бях си научил урока по трудния начин, много отдавна. Раненият може да те убие, мъртвият — не. Докато стоях, зашеметен от резултата, долових единични изстрели от дърветата покрай пътя и насилих протестиращото си тяло да легне върху боровите иглички и да заеме позиция на няколко метра от поляка.

— Колко са?

— Само един, крие се зад джипа.

Смених полупразния пълнител на карабината с пълен, и той направи същото. Нямах смисъл да се протака. Трябваше да се свърши.

— Трисекунден откос, и после нападаме. Аз отдясно, ти отляво. — Животът на човек зависи от подобни произволни решения. Стан само кимна.

— Давай!

Стрелях по обърнатия джип и скочих напред, когато излетя и последният куршум. На половината път видях как просветва дуло, частица от секундата преди да се стоваря с цялата си тежест върху чакъла от удара в дясното рамо. Чух как Стан продължава да стреля и как един писклив глас се провикна: „Камарад! Камарад!“ Така се обръщаха към нас швабите, когато искаха да се предадат. Но Стан нямаше никаква вест от семейството си от Варшавското въстание през 1944 година и знаеше какво означава това. Единствен изстрел, последван от пронизителен вик, после настъпи тишина.

Още не чувствах никаква болка, само изтръпване в дясното рамо, но знаех, че болката ще се появи. Вдигнах глава и видях ухилената физиономия на Стан. Държеше карабината ми. Германският куршум беше разбил дървения приклад и ударът ме беше повалил на земята, но иначе бях невредим. Протегна ръка, за да ми помогне да се изправя, и бавно се запътихме обратно нагоре по пътя... където чакаше Валтер Бром.

---

[1] Буквално преведено, означава „бронирани юмрук“ и представлява евтино, безоткатно германско противотанково оръжие, използвано през Втората световна война — Б.пр. ↑

[2] Универсална германска лека картечница — Б.пр. ↑

32.

Тихото шумолене на дъжда, който се процеждаше през дърветата, беше единственият звук освен дращенето на обувките по камъните, докато Джейми и Сара вървяха по неасфалтирания горски път. Джейми бързо откри, че качулката снижава периферното му зрение до нула, а слуховите му възприятия — до 75 процента. Преследвачът можеше да носи подковани обувки и да си свирка мелодията от „Бомбардировачи на язовири“, и пак нямаше да разбере, преди да е станало прекалено късно. Свали качулката. Сега ситните капчици влизаха в яката на ризата му и се стичаха надолу по гърба му, като превръщаха ластика на боксерките му в студено подгизнало изпитание. Сара последва примера му; дъждът бързо залепи косата по лицето ѝ и я превърна в героиня от нискобюджетен филм за зомбита.

Улови погледа му.

— Нито дума!

Пътеката беше гъсто обрасла със смърчове отстрани, но стройните им редици и липсата на гъсталак отдолу засилваха надеждите на Джейми, че условията може и да не са толкова тежки, когато бъдат принудени да навлязат в гората. Бяха вървели двайсетина минути, когато пътеката рязко изви на юг.

Той спря.

— Трябва да продължим на запад. — Той посочи дърветата.

— Дай да видя пак картата — каза Сара. Той ѝ я подаде, а тя я разгледа намръщено. Изсумтя: — Прав си, но ще видим доста зор.

Той вдигна рамене.

— Нямаме друг избор. Ще продължим още стотина метра по пътя; при късмет ще има пътека в правилната посока. Ако ли пък не, ще караме през гората. Може и да не е толкова лошо, колкото си мислиш.

Оказа се много по-лошо. Откриха, че насадените на еднакво разстояние дървета отстрани на пътя бързо отстъпваха място на дивата горска растителност, където падналите клонове и изгнилата зеленина

създаваха естествени капани, заплашващи със счупване на крак или изкълчване на глезен. Още по-лошото беше, че бяха покрити с гъсталаци от орлова папрат, коприва и високи до кръста калини, които образуваха непроходими гнезда от навити ластари, дебели по два сантиметра, които все едно бяха направени от бодлива тел. Всяка стъпка беше лотария, всяко погрешно движение — петминутно забавяне, докато забитите тръни се махнат от дрехите и кожата и се намери нов път. Минути след като бяха кривнали от пътя, Джейми съвсем беше забравил за дъжда, защото се потеше като в сауна.

С всеки изминати сто метра уважението му към Сара Грант растеше. Тя приемаше негодите, без да се оплаква, с присвити очи и изопнато от решителност лице. Челото ѝ беше одрано от тръните и тънка червена струйка кръв обагреше в розово дъжда, който се стичаше по носа ѝ; и да го беше забелязала, не му обърна никакво внимание. Най-сетне спряха да си отдъхнат и тя отметна от очите си мокър кичур коса.

— Със сигурност знаеш как да забавляваш момичетата, Синклер. Той се разсмя и ѝ предложи шише вода.

— Малко шампанско, мадам? Ще видиш, че животът винаги е приключение, когато си с мен.

Тя взе водата, отпи голяма глътка и му я върна.

— А сега какво?

Той вдигна раницата си.

— Още от същото.

Тя кимна.

— Едно нещо не ми дава мира, откакто прочетох дневника...

Той рязко вдигна глава.

— Чу ли нещо?

Тя се послуша в продължение на няколко секунди.

— Не. Какво мислиш, че е било?

Той се загледа по обратния път.

— Не знам. Шум. Откъм пътя.

Изчакаха няколко минути. Нищо. Щом тръгнаха отново, Сара продължи тезата си.

— От прочетеното дотук Валтер Бром прави само бегли намеци, че притежава Рафаело, а ти изглеждаш съвсем сигурен, че наистина е

така. Или поне достатъчно сигурен, за да сме тук. А дори и дядо ти е смятал, че Бром може да си измисля.

Джейми се замисли, докато се откопчваше от поредния трънак.

— Вярно е, но е имал основания да мисли така. Бром се е опитвал да го изкуши, дори да го подкупи, но ми се иска да мисля, че Матю Синклер е решил — поне тогава — че няма да се остави да го купят. Матю е знаел какво прави. Разбрал е, че картината е от съвременника, от който Леонардо се боял най-много. Е, това е бил Рафаело. Двама папи, Юлий и Лъв, са били сред меценатите на Рафаело. Леонардо бил трийсет години по-стар и силите му се топели; Рафаело бил в апогея си. Страхувал се, че младежът ще засенчи гения му, и ако е живял по-дълго, като нищо е щял и да го направи.

— Млад ли е умрял?

Джейми се усмихна стеснително.

— Бил е на трийсет и седем. Според една от теориите прекалил в спалнята със своя приятелка.

— Умрял е от свръхдоза секс!

— Възможно е.

Смехът ѝ се разнесе между дърветата.

— Добре. — Тя се върна на темата, а земята започна да се изплъзва под краката им. — Да приемем, че си прав и Бром говори за Рафаело. Кой може да каже, че не го е видял да виси някъде на стената? Имаш недоказана връзка между Ханс Франк и Райнхард Хайдрих, но доколкото виждам, абсолютно никаква между Хайдрих и Бром.

— Така е, но ще се позова на косвени доказателства, милейди.

— Продължавай — смили се Сара.

— Знаем, че Ханс Франк е притежавал картината, това е факт. — Тя кимна и той продължи: — През 1939 година Франк става губернатор на частта от Полша, която не е присъединена нито към Германия, нито към Русия. Разполага с власт върху живота и смъртта на милиони хора и не се страхува да я използва. При една-единствена акция заповядва да бъдат арестувани 30 000 полски интелектуалци. Седем хиляди са разстреляни.

— Гад!

— Бил е гад, но явно не достатъчно. Някои хора, повечето от СС, смятали, че е прекалено мек с поляците. Месеци след назначението му

подривали властта му и оспорвали всяко негово решение. До декември 1941 година за малко да го изритат. За да оцелее, се нуждаел от могъщ съюзник.

— Хайдрих?

— Възможно е. По това време Хайдрих е началник на Главно управление за имперска сигурност и е един от най-страшните хора в Германия след Хитлер и Химлер. Да кажем например че Франк е искал да изпрати на Хайдрих подкуп. Няма да увиеш шефьовър за милиони в амбалажна хартия и да го пуснеш по пощата. В идеалния случай го е занесъл лично, но Хайдрих е бил извънредно зает в началото на 1942 година. Вторият вариант бил да го изпрати по доверено лице.

— И?

— На 20 януари 1942 година Райнхард Хайдрих и Йозеф Бюлер, заместникът на Франк, са били в една и съща сграда в Берлин, даже в една и съща зала.

Видя, че е привлякъл вниманието й.

— Откъде знаеш?

— Защото на 20 януари 1942 година петнайсет мъже, сред които Хайдрих, Бюлер, Хайнрих Химлер и Адолф Айхман, се събрали в едно берлинско предградие и провели Ванзейската конференция за Окончателното решение на еврейския въпрос. На срещата се решила съдбата на шест милиона души.

Сара се задави.

— Започвам да си мисля, че картината е прокълната.

— Няма нужда да я пипаш. Аз ще се погрижа.

— Значи Хайдрих е получил картината. Сега ми кажи как се озовала в Бром.

— Тук доказателствата стават още по-косвени, така да се каже... „несолидни“.

— Убеди ме.

Джейми си пробиваше път през изпречилия се отпред гъсталак.

— От всичко прочетено за Хайдрих съм сигурен, че вероятно се е подсмивал на опита на Франк да го подкупи с някаква си там картина, пък била тя и от Рафаело. Още щом я е видял, сигурно е решил да намери начин да натрие носа на Франк. Вероятно освен това се е питал дали подаръкът не е част от заговор срещу него. Затова е гледал да се отърве от нея колкото се може по-бързо. Но на кого?

Хитлер и Гьоринг са били явните кандидати — и двамата искали картината, още щом била плячкосана. Да я даде на Хитлер, щяло да означава да признае ценността ѝ, така че и дума не можело да става. Хайдрих презирал Гьоринг почти толкова, колкото и шефа си Химлер. Защо тогава да не я подари на стар приятел?

— Какво те кара да мислиш, че Хайдрих и Бром са били приятели?

— Това е неубедителната част. Те са връстници в нацистката партия. Била е сравнително малка организация, когато се присъединили към нея през 1931 година. Хайдрих е в СС от самото начало, но и Бром се е включил почти незабавно. Бром сигурно се е нуждаел от финансиране и подкрепа за изследванията си в началото; на кого да се обади, освен на Хайдрих?

— Прав си. Съвсем неубедително.

— И аз така си мислех, докато не си спомних, че на 25 януари, пет дни след като Хайдрих е получил Рафаело, Валтер Бром е празнувал двацет и деветия си...

Този път и двамата чуха пукането на клонка. За миг се спогледаха, в очите им се четеше един и същи въпрос. Да бягат, или да се скрият? Но шумът идваше от много близо, някъде от храсталака, който току-що бяха прекосили. Да се скрият. Джейми се сниши и махна на Сара да се свие зад една туфа папрат — зелените стъбла образуваха скривалище, достатъчно голямо за един човек. Докато тя пълзеше назад, той се навря в най-близкия трънак, без да обръща внимание на бодлите, които се забиха в краката му като живи. За малко да се паникьоса, когато нещо закачи раницата му, но в същия миг заплашителното шумолене в храсталака на няколко крачки го накара да замръзне на място. Един човек? Едва ли. Той наостри уши и чу как някой се прокрадва зад гърба му. Значи повече. Но сега трябваше да се тревожи само за един. Стъпки в храсталака, бавни и премислени. Всяка крачка беше премерена и опипваше тревата под обувките, за да не повтори грешката, която беше издала позицията му. Джейми чу гласа на инструктора от курса по бягство и оцеляване в главата си и се насили да стане част от пейзажа: камък, дърво, храст. Беше свел очи и разчиташе на ушите си, да не би преследвачът да мерне бялата кожа сред гъсталака. Овладея дишането си. В копривата пред очите му се появи туристическа обувка и той потисна желанието си да извика.

Всяка фибра от тялото му крещеше да бяга. Обувката съвсем внимателно се вдигна и изчезна. Изчака, броеше секундите, преди да рискува да погледне с едното око: бе възнаграден с гледката на отдалечаващ се гръб в зелен анорак, светлокестенява, късо подстригана коса и слушалка в ухото, която сигурно беше свързана към айпод. И още нещо, което смрази кръвта му. Червено цвете сред трънака, където не трябваше да има никакви червени цветя. Значи не беше цвете. А червена коса. Косата на Сара.

— Излез, за да те виждам. — Груб глас, който обичаше да дава заповеди. Северогерманец, от задните улички или доковете. — Излизай, или ще стрелям.

Сара се измъкна от трънака. Мъжът между тях отчасти я скриваше, но Джейми видя, че макар очите ѝ да са разтревожени, не е уплашена.

— Сложи си ръцете зад тила и направи две крачки напред. А сега — на колене. Обичам момичетата да коленичат пред мен. — Последва пауза, докато Сара се подчини. — Добре. Къде е приятелят ти?

Джейми се измъкна от тръните, мръщейки се при всяко тихо цъкване, с което шипчетата се откъсваха от него, и мълчаливо се изправи на крака. Чу звук от удар.

— Попитах къде е шибаният ти приятел. Отвори си устата.

— Моля те, не ме наранявай — извика Сара, достатъчно високо, за да заглуши шума от трите крачки на Джейми през меката трева.

Реакцията на думите ѝ беше толкова естествена, колкото дишането. Нямаше нужда от пресмятания. Знаеше само, че трябва да е бързо и безшумно. Лявата му ръка запуши устата и носа на мъжа, дясната го хвана за тила и двете се извиха в противоположни посоки, несъзнателна имитация на демонстрацията, направена от Стан в болницата. Нужна беше по-голяма сила, отколкото очакваше, но адреналинът му помогна и той усети момента, в който вратът на германеца изпука. Тялото се разтресе в ръцете му, чу се звук като от счупването на хрущяла, когато късаш бута на коледната пуйка. Задържа главата, докато конвулсиите спрат, и после остави германеца да се свлече на земята. Докато стоеше над мъртвеца, цялата му сила го напусна. Протегна ръка, за да помогне на Сара да се изправи, но тя сякаш беше мираж, защото не можа да я открие.

— За бога, Джейми, да вървим! — изсъска тя. Стоеше до него и го дърпаше за ръката. — Ако искаш, после му прати цветя. Трябва да се махаме отгук. Веднага! — Тя вдигна пистолета на германеца и му го подаде.

— Съжалявам, просто... — Мозъкът му сякаш събираше парчетата едно по едно. — Къде?

Чу се тихо пукане отстрани, до тялото, където беше паднала слушалката. Сара стрелна поглед надясно, но той поклати глава.

— Не натам.

Нямаше време за спорове. Втурнаха се през храсталака, като знаеха, че единственото им спасение е да надбягат преследвачите си. Джейми още усещаше товара от убития мъж; топлата глава беше между ръцете му, докато тялото се гърчеше. По-късно щеше да разсъждава върху моралността на деянието си; сега умът му възприемаше единствено околността. Сара намали леко темпото, очите ѝ търсеха заплаха. Вик отзад извести, че някой бе открил трупа; отекна отляво и отдясно. Но не и отпред.

— Боже!

Ако не бяха светкавичните ѝ реакции, със сигурност щеше да падне. Озова се на ръба на осемстотинметрова, почти отвесна пропаст към реката, Сара го дърпаше за едната ръка, забила здраво пети в земята. За частица от секундата си помисли, че тежестта му ще ги повлече и двамата надолу, но тя с мъка го издърпа.

— По дяволите! — Надникна надолу.

— Стой! — Викът беше придружен от слабо почукване, сякаш кълвач се трудеше някъде навътре в гората, и дървото над тях взе да се разпада. Парчета бяла кора се посипаха надолу като снежинки сред пелена от борови иглички. Странно беше, че изстрелът не беше придружен от почти никакъв звук. Картечница със заглушител, точна само на близко разстояние. „Сега вече ни видяха сметката“.

— Стой! — Викът дойде отново.

Двамата се спогледаха.

— Майната му! — Джейми взе решението вместо двамата. Хвана я за ръката и скочиха от ръба.

33.

Докато аз водех моята война, Валтер Бром беше водил своята. В двубоя можеше да има само един победител. Лицето на Клосе беше почервеняло от гняв и имаше нова рана на дясната буза. В очите на Бром искреше зловещият блясък на победата и той въртеше пистолета ми на пръста си, все едно беше Том Микс. Взех му го, преди да се е прострелял.

— Добър екип сме двамата с теб, лейтенант Мат. Може би трябва да дойдеш с нас в Америка?

Въздържах се да не изтрия усмивката от лицето му с браунинга. Махнах му да се изправи и му казах, че първо ни чака работа. Странно как можеш да споделяш храната и одеялото си с един човек, и пак да не го опознаеш. Тед Джак, свързочникът ми, се беше грижил за мен по време на двата пристъпа на хронична дизентерия, но понеже бях офицер, никога не се обърнах към него с нещо друго, освен „сержант“. Тед беше от онези солидни, вещи, стоически понасящи всичко типове, от които се състоеше гръбнакът на британската армия. Имаше жена и две деца под пет години. Държах главата му в ръцете си. Удивих се колко е тежка. Останалите ме наблюдаваха с онзи поглед, запазен за човек извън лудницата, който изведнъж се обявява за Наполеон. Очите на сержант Джак бяха притворени, както на повечето мъртъвци, но поне имаше очи. Ал Стюарт нямаше дори глава. Не успяхме да я намерим. Клосе измърмори нещо, че бил джентълмен, и хвърли лопатата. На Стан никак не му се понрави и с един ритник го повали до овъглените почернели останки на четиримата ни приятели. Германецът потърси с поглед подкрепа от мен. В отговор хвърлих главата на сержант Джак в краката му, той разбра посланието и продължи да копае. Дори Валтер Бром

не се оплакваше. Положихме телата на нападателите ни в канавката. Не исках да са в един гроб с мъжете, които бяха убили. Освен по-възрастния ветеран от СС, който беше стрелял с картечницата, вероятно бяха на възраст между дванайсет и петнайсет години, а заради безкръвните, посивели лица и изненадани очи изглеждаха още по-малки. Просто деца. Но бяха Хитлерови деца; още от първия ден в училище им вгълпяваха култа към фюрера и ги подготвяха да дадат живота си за отечеството. Е, желанието им беше изпълнено. Погледнах надолу към тях, мухите вече пируваха върху засъхналата кръв по лицата им. Една нахална муха бавно премина от единия край на ококорената, помътняла очна ябълка до другия и се учудих, че трупът не мигна. Ако тогава ме бяхте попитали как се чувстваш, като убиваш деца, щях да ви отвърна, че те не бяха деца, а врагът, и в мига, в който бяха вдигнали оръжия и бяха стреляли по приятелите ми, бяха пожертвали живота си. Но знаех, че някой ден мъртвите момчета щяха да ме посетят през нощта така, както правеха всички убити от мен хора, и може би тогава отговорите ми щяха да бъдат други. В един момент ръцете ми се разтрепериха и тръгнах да сменям пълнителя на карабината, която бях извадил от останките на първия джип, само и само за да правя нещо. Изщрака пронизително, щом си дойде на мястото. Тримата мъже в гроба се вкочаниха и лицата им преbledняха като тези на труповете в канавката. Стан се разсмя.

Белязахме гроба със собственоръчно направен кръст, надраскахме имената на загиналите върху лист от дневника и поставихме листа под един камък. Щом свършихме, потеглихме мълчаливо, докато не стигнахме южно от град Блумберг, на шест километра от швейцарската граница. Стан паркира джипа до горска пътека, извън малко селце. Казах му да направи лагер и да ме изчака. Първо реших, че ще се възпротиви, но дисциплината от дългата служба надделя. Щом направи лагера, си стиснахме ръцете и се метнах в джипа с тримата нацисти. В продължение на два месеца преди войната бях обикалял околностите от

западния край на езерото Констанца, или както го наричаха германците, Бодензее, така че познавах добре района. Бяхме в северния край на Хохер Ранден, планинска област, простираща се на границата между Германия и Швейцария и отвъд нея. От другата страна на Шафхаузен се намираше горното течение на Рейн. Изминах още три километра по пътя, преди да спра отново.

— Ще вървим оттук — казах им. — На границата ще ни чака представител на Държавния департамент на САЩ, който ще уреди отпътуването ви от Швейцария.

Германците се разсмяха, дори и Клосе, и заговориха какво ще правят, когато стигнат в Америка: какво ще купуват, какво ще ядат. Догади ми се от тях.

— Няма да казвате нищо на никого, дори на водача си, за това кои сте и какви сте — предупредих ги. — Нищо. — Погледнах Бром. — Нищо, Валтер. Ти много говориш. — Той ми се ухили и притисна още по-силно куфарчето към гърдите си.

34.

Това, което започна като спускане, бързо се превърна в търкаляне, а накрая в бесен въргал. Някъде по пътя надолу Джейми изпусна ръката на Сара. Светът се въртеше през невъзможни ъгли и равнини. Камъни, които можеха да му разбият мозъка, минаваха на косъм от главата му. Знаеше, че няма да е задълго, затова затвори очи, за да ги накара да изчезнат, и се помоли Сара също да е извадила късмет по време на въргалинето надолу по стръмния склон. Последно кълбо и пълна уста с пръст известиха невероятно и относително безопасно приземяване. Тъкмо се канеше да отвори очи, когато нещо се стовари отгоре му и му изкара въздуха.

В продължение на няколко зловещи мига Сара лежа неподвижно, като мъртъв товар върху гърдите му, но ритмичното ѝ дишане му подсказа, че не е претърпяла сериозни наранявания.

— Още ли си цяла?

— Дай ми пет минути и ще ти кажа — изстена тя. — Напомни ми никога повече да не излизам на среща с теб.

Дръпна я в сянката на склона, където щяха да са извън обсега на стрелеца с автомата. Озоваха се на няколко крачки от реката върху купчина пръст и камъни, която се беше изсипала отгоре. Оттук Одер изглеждаше много по-дълбока и широка, отколкото отгоре. Бяха покрити с кал от глава до пети и косата на Сара приличаше на гребена на някой пънкар от 70-те години на ХХ в. Джейми я видя как се проверява за наранявания. Тя се потупа и сърцето му се обърна, когато видя как за миг лицето ѝ бе обзето от паника. Бръкна в джоба на якето си.

— Мобилният ми. — Издърпа телефона от вътрешния си джоб. С един поглед разбра, че е непоправимо смазан. Гневен вик се изтръгна от устните ѝ.

— По-добре телефона, отколкото ти — изтъкна той.

— Недей... Добре — примири се тя. — Да вървим!

Джейми огледа тъмните завои на бързото течение на реката.

— Ако опитаме да я прекосим, ще се превърнем в мишени и едва ли ще имаме шанс изобщо да стигнем до другия бряг. Така че, нагоре или надолу по течението?

— Нагоре.

— Дано не го предугадят.

Замръзнаха на място от заповедите, които чуха да крещят отгоре. Явно беше само въпрос на време преследвачите им да открият път към дъното на дерето.

— Май ще трябва да рискуваме.

Джейми си спомни, че държеше пистолета на мъртвия германец, докато скачаше, и за миг го обзе паника, когато осъзна, че го е загубил по пътя надолу. Крадешком претърси мястото, на което се бяха приземили, но не откри и следа от него. Реши да не казва на Сара. И без това се съмняваше, че щеше да им свърши работа срещу автомат.

Плътно към стената на дерето се придвижваха на север, нагоре към язовира Одертих. По дъното на клисурата придвижването беше също толкова трудно, колкото и през гъсталака горе на хълма. Прескачаха камънаци, провираха се между коренища на повалени дървета или сред изсъхналите клони на повлечените надолу в клисурата от прииждащата всяка година вода. Отгоре изглеждаше така, сякаш вътре можеш да скриеш цяла армия, но отблизо беше съвсем различно. Стесняваше се като криволичеща заешка дупка, но без удобни изходи за бягство. Сети се, че веднъж беше видял пор в зайчарник. Ужасените писъци и окървавеният, изцъклен труп, който висеше от челюстите на хищника, го преследваха с години.

Но въпреки че се чувстваше като преследвано животно, беше достатъчно спокоен, за да може мисълта му да тече на друго ниво. Валтер Бром беше посочил именно дерето в дневника на Матю Синклер. Очите му търсеха следа, която да се върже с картата или със символа на слънцето. Същата мисъл беше хрумнала и на Сара и тя постепенно си даде сметка, че първоначалният им план има един основен недостатък. Почти не беше обелила дума, откакто се изтърколиха надолу по склона, и гласът ѝ го сепна.

— Дори и Черното слънце да не беше абстрактен символ, говорим за нещо, основано върху пътна мрежа отпреди 60 години. По дяволите, дори не знаем дали изобщо е имало нормални пътища! Колко от тях са били добавени или са се разраснали междуременно?

Видя ли влакчетата в туристическата брошура? През войната тук сигурно е бил дърводобивен и миньорски район. Можеш да се обзаложиш срещу новите си обувки, че железопътната мрежа в планината Харц е била доста по-различна през 1945 година.

Без да спира, Джейми свали раницата и извади дневника и картата.

— Добре, приемам. Но да погледнем и от малко по-различен ъгъл. Има едно неизменно нещо в пейзажа. Водата.

— Имаш предвид реката.

— Точно така. Да приемем, че първият и петият крак са реката, която минава право през целта. Това означава, че ни трябва само още два ориентира, за да определим разположението ѝ.

— Звучи ми доста невероятно.

— Така е, но имаме и указанието в дневника...

Прекъснаха ги крясъци нагоре по течението. Едновременно се шумгнаха зад едно повалено дърво. Джейми разтревожено забеляза, че пистолетът, който Сара беше взела от мъртвия нацист във Вевелсбург, като по чудо се беше появил в дясната ѝ ръка. Помъчи се да разсъждава разумно. Мъжете пред тях не правеха опит да се прикриват, и ако се съдеше по звука от гласовете им, бяха на около стотина крачки разстояние. Дерето зад тях кривваше на юг под ъгъл, който щеше да ги скрие от погледите на преследвачите им, ако успееха да запазят достатъчно преднина. Все още имаше шанс. Махна на Сара да се дръпне назад. Тя го изгледа, все едно е луд, и поклати глава.

— Само двама или трима са — прошепна тя. — Ще им видим сметката, докато минават. Извади си пистолета.

— Няма го.

— Какво?

— Изгубих го, като скочих.

Тя затвори очи и поклати глава.

— Боже мой, Синклер, как се забърках с теб?

— Трябва да вървим.

Изражението ѝ казваше „не“, но запълзя зад дървото; той я последва. Когато се увериха, че не ги виждат, се изправиха и побягнаха на север.

Густав чу виковете от гъсталака горе на хълма. Остана разочарован, когато Синклер и жената скочиха, но не беше изненадан. Фредерик го беше предупредил да не подценява възможностите и решителността на Синклер. Първоначалната позиция му беше осигурила по-добра видимост надолу по течението, отколкото нагоре, и той скоро си даде сметка, че бегълците сигурно се бяха отправили на север, което идеално пасваше на целта му. От новата си наблюдателна точка огледа реката през телескопичния мерник на карабината си. Юмрукът му стисна по-силно дръжката, когато се появиха двете бягащи фигури, и късият заглушител се насочи към мишените. Нагласи селектора на три изстрела и докосна спусъка. Стреляше отгоре и под остър ъгъл, което придаваше на изстрела степен на трудност, която би накарала някой друг да се поколебае, и използваше оръжие, което далеч не беше идеално, но Густав беше безкрайно уверен в способностите си. Отпусна се, пое си въздух и бавно го издиша. И стреля.

35.

8 май 1945 г., по обяд. Пришпорвах ги и те ме намразиха. Пътят стана по-стръмен, първо между дърветата, където ни нападнаха бръмчащи черни мухи и потта се стичаше по лицата им на вадички, после за кратко на открито. Бром се оплакваше, докато не му секна дъхът.

Клосе ме ругаеше под нос. Страсер изглеждаше така, сякаш всеки миг ще получи сърдечен пристъп. Смилих се над тях, когато стигнахме до ручей, който минаваше през една просека покрай отвесна клисура, и те признателно седнаха, за да пийнат вода от манерките и да изядат остатъка от хляба си. Според указанията, които ми бяха дадени, това беше един от най-спокойните сектори от германо-швейцарската граница. Линията криволичеше, накъдето ѝ хрумне — и то без явна причина — от точката, където разсичаше Унтерзее, западната част на езерото Констанца, чак до Клетгау, където се връщаше обратно и откъсваше огромна хапка от швейцарската територия и съвсем произволно една ферма или селце ставаха германски или швейцарски. От това, което бяхме видели, нямаше никакво съмнение кой беше получил изгода от сделката. Макар че бяха по-добре от хората в бомбардираните германски градове, жителите на южна Бавария оцеляваха на минимални дажби вече повече от две години. Беше контрабанден район и не се съмнявах, че храна и алкохол минаваха покрай граничарите в замяна на злато и ценности, но селяните, които не можеха да изхранват гладуващите добичета от едната страна, сигурно се дразнеха, като гледаха непокътнатата земя на изобилието от другата. Сигурно щеше да има мини, но само на швейцарска територия, и това не беше мой проблем. Граничарите, които пазеха германската част от

триметровите заграждения, бяха чужди войници на редовна служба и отдавна си бяха заминали. Американците щяха да се погрижат да не им се месят швейцарците.

— Още един час — весело рече Бром, — и край на войната. Топли чаршафи и чисти американски жени. Ами ти, лейтенант Мат, у дома при семейството си ли се връщаш?

Не отговорих. Как можех да им кажа, че вече нямам нито дом, нито семейство?

36.

Въздухът засвистя от остри скални парчета и рикоширащи късчета от деветмилиметрови патрони, щом първият откос се заби на метри от гърба на Джейми. Нещо нанесе на раницата му кос удар, и той залитна над камъните.

— Продължавай!

Сара се извърна да го погледне, но не се поколеба — той я обичаше заради това. Единственият им шанс беше, ако единият привлечеше снайперисткия огън. Къси откоси, три или четири куршума от пълнител с по трийсет. Гърбът му се стегна в очакване на следващия залп. Сега! Хвърли се вляво, като се молеше да е улучил момента, и беше възнаграден с втора симфония от островърх метал и камъни. Този път изстрелите улучиха още по-далече, имаше малък светъл лъч надежда. Може стрелецът да не беше толкова добър, за колкото го мислеше. Първият откос беше високо. Следващите два — малко по-назад. Тъгълът му пречеше и явно компенсираше прекалено заради височината на позицията си.

Силен вик отзад потвърди, че звукът от рикоширалите куршуми беше привлякъл вниманието на преследвачите, и Джейми побягна. Приведе се ниско и се надяваше, че завоят на клисурата ще бъде достатъчен да го защити от следващия залп. Докато краката му бягаха по камъните, малък червей се загнезди в главата му; гнетящо раздражение, което беше едно ниво над страха и адреналина. Видя, че Сара е забавила крачка, и ѝ махна. Нямахше повече куршуми, но чуваше окуражителните викове на преследвачите им и знаеше, че мъжът с автомата се придвижва през дърветата отгоре, презарежда и търси по-добра видимост. Дали?

Беше изстрелял три откоса, къси и сдържани. Това говореше, че е човек, който знае какво прави. Един аматьор щеше да сложи селектора на автоматична стрелба и да изпразни целия пълнител. Не беше направил опит да коригира мерника си. На негово място Джейми щеше да стреля втори път пред мишената, а на третия щеше да я разкъса.

Хвърли това в гърнето с преследвачите, които правеха всичко възможно, за да оповестят присъствието си, и какво получаваш?

— Водят ни нанякъде — каза той задъхано.

Сара се извърна да го погледне, тъмните ѝ очи бяха пълни с въпроси.

— Трябва да прекосим реката.

Видя недоумението върху лицето ѝ. Уплашеният поглед надясно, където Одер се виеше и вихреше.

— Някъде надолу има още от тях. С всяка стъпка влизаме понавътре в капана.

— Ще ни убие.

— Нарочно не улучи.

Видя как всичките ѝ инстинкти я предупреждават, че повярва ли му, ще умре. Опитваше се да я убеди. Но не можеше да я завлече насила от другата страна. Ами ако грешеше? Нямаше значение. По един или друг начин, с тях беше свършено. Дълъг момент на колебание, преди да кимне.

— Добре. Къде?

Джейми я поведе обратно към мястото, където бяха скочили. На отсрещния бряг близо до устието на малък поток във водата лежеше повалено дърво. Най-високите клони се простираха почти до средата на реката.

Тънко спасително въже, но успееха ли да стигнат до първите, можеха с тяхна помощ да прекосят нататък. Нямаше време за мислене.

— Дай ми раницата си.

Тя я свали и извади нещо отвътре, преди да му я метне.

— Да вървим!

— Само още нещо. Прекалено близо са. Трябва да ги забавим. — Вдигна малкия пистолет, който беше взела от убития във Вевелсбург, и се прицели в гъсталака нагоре по течението. Два изстрела отекнаха с пронизителен пукот от стените на дерето.

— Добре — каза тя. — Вече можем да вървим.

Отгоре Густав се намръщи при звука на изстрелите и по-ниския лай на автоматичния отговор на зиг-зауера. Стрелбата не го притесняваше толкова, стига хората му да вземеха раницата и

дневника от англичанина. Синклер само беше удължил живота си с един час. Приблужи се към ръба на склона, откъдето имаше по-добра видимост.

Джейми сграбчи ръката на Сара и я повлече надолу към реката. Държеше двете раници над главата си, след две крачки водата стигна до бедрата му. Вече чувстваше как течението го дърпа, и обувките му с мъка се задържаха върху хлъзгавите камъни по дъното.

— Дръж се за кръста ми и не ме пускай.

Усети как ръцете ѝ го обгръщат, и за миг го обля топлина. С всяка крачка попадеше все повече под властта на реката. Жужене от раздвижване на въздуха, все едно близо до дясното му ухо беше минала пчела, и в тъмната повърхност пред него избухна вълна от бели пръски. За миг краката му омекнаха; ужасяващата уязвимост на човек, който очаква брадвата на палача. Но вече нямаше връщане назад. Той се понесе през течението, като влачеше Сара със себе си, към мястото, където се бяха врязали куршумите. Още един откос, този път по-близо, но пак пред тях. Опитваха се да го спрат, не бяха готови да го убият. Поне не и целенасочено. Сега единствената му мисъл беше да продължи напред. Водата стигна до ребрата му и с всяка крачка течението го влачеше малко по-надолу, но почти беше стигнал до най-горния клон на поваленото дърво. Щяха да успеят.

— Не!

Пронизителният вик на Сара го накара да се извърне, точно когато две бягащи фигури стигнаха брега зад тях. Първият мъж клекна и насочи с две ръце автоматичния пистолет към тях. Беше толкова близо, че Джейми видя малкото тъмно око на дулото. Толкова близо, че нямаше как да не ги улучи. Ново блъфиране. Но в такъв случай защо не им беше наредил да се върнат? Когато секундите се проточиха, Джейми разбра, че е сбъркал. Видя как пистолетът не трепва. Представи си пръста, който се свива в спусъка.

— Щом ме застреля, пусни ме и се гмурни, докато не излезеш извън обсега му.

Усети как ръцете ѝ го стискат още по-силно.

От наблюдателницата си високо горе Густав изруга, когато видя Синклер и жената да влизат в реката. Опита да ги принуди да се върнат, но когато продължиха по посока на изстрелите му, знаеше, че няма друг избор. Продължи да наблюдава, докато хората му изскочиха

от гъсталака. Юрген коленичи и се прицели в двете безпомощни фигури. Без да се замисли, Густав вдигна автомата си на рамо, прицели се и стреля с едно движение.

Джейми знаеше, че ще почувства удара от куршума, преди да чуе лая на пушката. Вместо това прозвуча странният звук като от почукване на кълвач, който бяха чули по-рано, и мъжът, който се канеше да го застреля, се надигна и се завъртя, преди да се просне по очи в реката. Другарят му зина и се втурна обратно в храсталака.

Джейми се обърна и продължи с мъка към отсрещния бряг.

— Какво стана там? — гласът на Сара трепереше, но не беше ясно дали от страх или от вледеняващия студ, докато лежаха в подгизналите си дрехи сред гъсталака на западната страна на реката. В безопасност, поне засега.

Джейми си задаваше същия въпрос.

— Искат дневника. Който и да беше отгоре на скалите, можеше да ни убие във всеки момент, тъй като ни беше проследил. По незнайна причина мъжът с пистолета не разбра посланието. Може да си го ранила или да си уцелила някой от другарите му с онези изстрели. Ако ни беше застрелял наред реката, дневникът щеше да се затрие. Човекът на скалите не може да го позволи.

— Явно е хладнокръвно копеле, да застреля така един от своите?

— Да, така е. И сега ще тръгне след нас. Ще сложат хора от другата страна на реката, може даже да повикат подкрепление. Единственият ни шанс е да се измъкнем от дерето и да се върнем в Браунлаге. Трябва да се изкатерим нагоре.

Огледаха стръмните стени на клисурата стотина метра нагоре и надолу от точката, в която бяха прекосили реката, но единственото място, което изглеждаше донякъде обещаващо, беше тесен овраг, издълбан в скалата, в който шумеше надолу приток към реката.

Сара не беше убедена. Загледа се в тъмната вътрешност.

— Ако влезем вътре и не води наникъде, ще се окажем в капан.

Джейми вдигна рамене.

— По-зле ли ще е, отколкото сега?

— Пак не ми харесва.

— Нямаме време да спорим. Ще отида да разузная, ти остани тук. Няма да се бавя повече от десет минути.

Нужни й бяха две секунди, за да разбере какво ще последва предложението му.

— Няма начин да ме оставиш, Джейми Синклер. — Метна раницата на гърба си и тръгна навътре.

Докато си избираха пътя из камънака, от двете им страни се издигаха недостъпни стени. Тук рядко проникваше пряка слънчева светлина и колкото по-навътре навлизаха, толкова по-усойно, тъмно и застрашително ставаше. Бяха изминали стотина метра, когато ги стресна приглушено гърмене. След няколко минути се озоваха пред водопад, който се изливаше като мръснобял порой от ръба на скала на седемдесет метра над главите им и образуваше пенесто езеро сред скалите.

Сара отпусна пораженчески рамене.

— Дотук сме — опита се тя да надвика рева на падащата вода. Обърна се, за да се върне, но Джейми я сграбчи за рамото.

— Чакай! — Гърлото му беше толкова сухо от вълнение, че думата прозвуча като пукот. Гледа каскадата цяла минута, преди да се покатери върху хлъзгавите от мъха камъни до плиткия басейн, в който водопадът се изливаше като опразнена бутилка бира.

— Спомняш ли си странния израз, който Валтер Бром използва, когато разказва на дядо ми за картината? Казва: „Но под воала погледни!“ Какво по-точно е имал предвид, дявол да го вземе?! Женско лице, скрито зад воал, но може да говорим за парче плат. Видяхме мъх по скалите отстрани — може да е това, но едва ли е бил там преди шейсет и кусур години. Значи е говорил за нещо неизменно. Нещо природно. Някаква завеса. „Под воала погледни!“

Тя се вторачи в него.

— Има само едно неизменно нещо в този пейзаж.

— Точно така!

— Водата!

— Малко или много, се връзва. — Извади оригиналната рисунка на символа на слънцето. — Виж! Реката образува основния хоризонтален крак на Черното слънце. Това означава, че потокът, който захранва водопада, оформя един от другите. Може да има още един на източния бряг, или пък път, който е обрасъл след това.

Тя се намръщи.

— И сега какво?

— Има само един начин да разберем. — Джейми надникна в тъмната бездна отвъд, всички мисли за преследвачите им бяха забравени. Нищо. Но какво беше очаквал: сандък с щемпел „плячка“ отгоре?

— Продължавай.

Изкачи се, без да обръща внимание на водата, гърмяща от скалата горе. Зад водопада цареше пълен мрак. Дисонантният мрак притъпи сетивата му, но в един момент разбра, че нещо се е променило. Камъкът под краката му вече не беше кръгъл, а плосък.

Обзе го въодушевление, докато прокарваше пръсти по грапавата повърхност. Бетон. Провери няколко крачки напред. Бетонни стълби. Пипнешком продължи напред, докато естественият камък на стените отстъпи пред друг материал.

— Е? — Сара не я свърташе на едно място от вълнение, когато се появи откъм водопада.

Джейми тръсна глава, полетяха пръски като от мокро куче.

— Случайно да си свила още една връзка ключове?

— Защо?

— Защото има голяма метална врата.

Лицето ѝ се сбръчка в решителна гримаса.

— Покажи ми.

— Гледай си в краката. — Поведе я зад каскадата. Щом стигнаха до вратата, тя извади от чантата си тънко фенерче. — Можем да вземем под наем инструменти от някой склад; ножица за арматура или хидравличен чук.

— Ще си помислят, че се готвиш за банков обир. Имам по-добра идея. — Отново зарови в раницата си.

— Динамит?

— Дръпни се от пътя ми и ще разбереш.

Извади някакви метални клещи и тръгна да се бори с ключалката, като тихо сумтеше, докато се трудеше. Отне ѝ по-малко от пет минути.

— Да! — извика тя, когато ключалката изщрака. Но се извърна с едва ли не виновен поглед. — Виждаш ли — казах ти, че има какво да научиш, ако си израснал в лош квартал.

Подпря с рамо, но вратата не подаде.

— Сигурна ли си, че я отключи?

Погледна го, преди да изчезне и да се върне след малко с един паднал клон, дебел колкото ръката ѝ.

— Опитай в тесния край между вратата и рамката.

Трябваше и двамата да напънат с всички сили, за да се отлепи шейсетгодишната ръжда, но накрая тежката метална преграда се отвори със скърцане като в някой филм на ужасите. Озоваха се на тясно стълбище, което водеше нагоре в мрака.

37.

Проходът миришеше на плесен и стара ръжда и железните перила под ръката му сякаш всеки момент щяха да рухнат. Очакванията му — влажна изба, някакъв трезор? — не се оправдаха.

— Внимавай! — предупреди го Сара. — Ако наистина е от 1945 година, сигурно има заложени мини.

Почуди се как не се е сетил за това.

Напредваха стъпка по стъпка, осветяваха всяко стъпало с фенерчето, докато слизаха. След десетина крачки Джейми забеляза нещо тъмно върху сивия бетон и се наведе да го вдигне. Беше мръсно и покрито с прах, но когато го разтърка между пръстите си, се оказа, че е метално. Плю отгоре и изчисти мръсотията с носната си кърпа.

— Какво е това? — прошепна Сара.

Насочи фенерчето към предмета и освети малък овал. Върху него беше отпечатана отличителната, подобна на кофа за въглища каска на германски войник със свастика отгоре. Изображението извика някакъв спомен.

— Мисля, че на това му викат значка за раняване. Всеки, който бил ранен в боя, имал право на такава. Германците вероятно са ги произвеждали с тонове накрая. Някой я е изпуснал на излизане. Голямо облекчение.

— Защо?

— Боях се да не се окаже задният вход на местния бордей.

Докато стигнат догоре, Джейми преброи 144 стъпала. Нова метална врата прегради пътя им, но този път се оказа отключена. Сдържа дъха си, докато я буташе.

— По дяволите!

Фенерите им осветиха стените на огромен сводест коридор, вероятно четири метра широк и също толкова висок. Стените и подът бяха от гол бетон, и щом стъпиха вътре, видяха, че фенерите не стигат до края му и в двете посоки.

— Сигурно сме по средата на планината — рече Джейми невярващо. — Изкопали са десетки, може би стотици хиляди тонове скала, за да построят това място. Чувствам се като лорд Карнарвън при отварянето на гробницата на Тутанкамон.

— Дано имаме повече късмет от него! Наляво или надясно?

— Наляво.

— Защо?

— Когато се двоумя, винаги завивам наляво.

— Тогава ще тръгнем надясно.

Стисна зъби и я последва. По пътя си тя оставяше първите следи в десетилетния прах, наслоил се върху пода, и прашинките играеха в лъчите на фенерите като милиони малки светулки. По тавана над главите им имаше навит кабел, който свързваше покритите лампи, изчезващи в далечината. Сара крачеше с увереността на човек, който се чувства на мястото си, макар че носеше раницата си отпред като щит, но за Джейми тунелът беше просмукан от чувство на обреченост. Опита се да мисли за Рафаело, но непрекъснато си представяше чифт отмъстителни очи, впити в гърба му. Никога не се беше чувствал по-голям натрапник. Въздухът беше спарен и влажен, все едно дъвчеше кал. Той се помъчи да не мисли за някаква си там спора, за която беше чел — въдела се в старите гробници и се размножавала, за да запълни дробовете като бетон. Не, изобщо не му се мислеше за това.

— Виж!

Фенерчето ѝ освети нещо лъскаво на пода отпред. Когато приближиха, Джейми видя, че е стъклото на вратите и прозорците на разделените с дърво кабинети, които се появиха от двете страни на коридора. Сара се поколеба.

— Не трябва ли да ги претърсим?

Джейми забеляза знак в прахта в краката му. Разчисти го.

— По-добре не.

Лицето му пребледня, когато различи червения череп с кръстосани кости — предупредителен знак за химическа опасност.

— Ами картината?

Разгледа най-близкия кабинет — в него имаше две евтини бюра и ръждясали, разтворени метални шкафове.

— Сигурно са били лаборатории или офиси. Ако Рафаело е тук, ще е заключен в някой сейф. Това трябва да търсим.

Докато вървяха, под краката им непрекъснато хрущеше счупено стъкло.

— Защо са си направили труда да предизвикат подобни щети? — учуди се Сара. — Сигурно здравата са се постарали.

— Едва ли. Прозорците са изпочупени прекалено еднакво, за да е дело на хора. За последен път видях подобно нещо в един документален филм за вълненията в Северна Ирландия. Знаеш ли за тях?

— Разбира се.

— Някой беше поставил бомба в търговски център.

За пръв път тя нямаше какво да каже.

Стигнаха до края на коридора. Вляво метална стълба водеше надолу към следващия етаж; вдясно имаше кабинет, чиито прозорци като по чудо бяха оцелели от катастрофата, която бе сполетяла останалите. Джейми спря по средата на стълбите — не беше сигурен защо, но изведнъж нещо го привлече обратно към невредимото помещение.

— Сара! — извика той.

Тя спря и се извърна към него, нямаше търпение да продължи търсенето.

— Ти каза...

— Знам, но имам някакво предчувствие.

След минута стояха пред последния кабинет. Дебел слой прах покриваше прозорците и беше невъзможно да се надникне през тях. Пръстите на Джейми се пресегнаха към дръжката на вратата, но отново се отдръпна инстинктивно. Защо това помещение беше цяло, за разлика от другите? Тъмната сянка на страха се спусна върху него и той си каза, че само си въобразява.

Сара долови колебанието му.

— Мислиш, че може да има бомба?

— Не знам. — Тихо почука по прозореца. — Стъклото е закалено, затова взривът не го е разбил като останалите. Значи мястото е специално.

Забеляза, че кокалчетата му са оставили в прахта малка кръгла шпионка. Вдигна фенерчето и надникна през нея.

— Всемогъщи боже! — Рязко отстъпи от прозореца.

Сара се спусна към него.

— Какво има?

Опита се да каже нещо, но не можеше да се опише с думи. Вместо това я хвана за ръка и бавно, едва ли не почитателно я поведе обратно към прозореца. Започна от малката дупка, която беше направил, и с кръгови движения изчисти праха от стъклото. Без да могат да повярват на очите си, двамата се взираха в гледката пред себе си. Джейми никога не беше виждал такава красота, и Сара споделяше почудата му.

Картината гордо висеше по средата на стената в дъното на кабинета зад голямо бюро. Лицето беше почти женствено, но Джейми знаеше, че моделът е млад мъж, вероятно дори самият Рафаел. Носеше мека платнена шапка и широка бяла риза, тъмните очи излъчваха интелект на фона на уверени, аристократични черти. Под тънкия слой прах подробно изобразената кожа на пелерината му беше запазила жизнеността си, непокътната от времето. През отворения прозорец зад лявото рамо на младежа се виждаше италиански пейзаж. Композицията беше типична за късните портрети на художника. Джейми знаеше, че сцената, която виждат през прозореца, сигурно е прерисувана три, дори четири пъти, преди Рафаело да остане доволен. Беше шедьовър в най-истинския смисъл на думата.

Затвори очи, облегна се на стената и се плъзна надолу, преди краката му да са омекнали.

— Джейми, добре ли си?

Поклати глава.

— Изобщо не вярвах, че ще я намерим. Дори и когато слязохме по стълбите и тръгнахме по коридора.

— Но ето че я откри. — Очите ѝ искряха на светлината на фенерчето. — Твоя е. Само твоя. Аз имам историята си, но изгубеният Рафаело ще направи Джейми Синклер прочут.

— Прекалено много е. Сега, когато я намерих, ми се иска... Можеш ли да разбереш? Важно беше издирването и вървенето по следите от дневника на дядо. Това, че бях с теб и преживях толкова страхотно приключение след еднообразния и скучен лондонски живот. И сега всичко свърши, а ми се иска да можеше всичко да започне отначало, но знам, че не може. — След като се примири с важността на откритието им, вълнението започна да набъбва в него. Представи си пресконференцията, на която щяха да оповестят намирането на един от

най-великите изгубени шедьоври в света. Никога повече нямаше да му се налага да си проси работа. Щеше да има награда, и двамата щяха да са свободни да правят с живота си, каквото искат. Показване по телевизията, лекции. И тя беше права — щеше да има слава, за каквато преди можеше само да мечтае. Те...

— Джейми?

Боже, какво си мислеше? Нямаха време за бленуване.

Сара се пресегна към вратата на кабинета.

— Недей! — Думата прозвуча като лай на сержант и той веднага съжали. Тя го изгледа със смесица от гняв и обида. Той въздъхна и обясни: — Кабинетът е запечатан. Ако отворим вратата и променим условията, може да повредим картината.

Тя поклати глава, в изражението ѝ се четеше едновременно учудване и отчаяние.

— Не можем просто да я оставим — след всичко, което преживяхме, за да я открием.

Знаеше, че е права. Не и след всичко случило се. Мисли.

Шум. Приглушено отекващо дрънчене. Бяха залостили металната врата с падналия клон. Не беше много, но само с това разполагаха. Някой току-що я беше отворил.

— Джейми. — Очите ѝ бяха широко отворени и умоляващи.

Майната му!

Сграбчи дръжката ѝ я завъртя. Отключено. Слава богу! С едно движение отвори вратата и се провря през процепа в кабинета, причинявайки колкото се може по-малко течение. Тъмната купчина по средата на пода можеше да е и труп, но се оказа някакъв екзотичен килим. Явно Валтер Бром е обичал лукса. Нямаше време за изтънченост. Дръпна ципа на раницата и извади от един от джобовете найлонов плик с мехурчета. Беше плътно сгънат, така че вътре нямаше много въздух. Размаха го, за да го напълни със зловонието на стаята. Вероятно беше безсмислено, но предвид обстоятелствата само това можа да измисли. Усещаше как Сара го наблюдава през стъклото, подканва го да побърза, но когато погледна в загадъчните очи на младежа от картината, го обзе нещо като парализа. Все едно беше обратно в реката, но този път краката му бяха попаднали в плаващи пясъци. За щастие, прозорецът издрънча като аларма и разруши магията. Бързо махна картината от поставката, внимателно я пъкна в

плика, който бе специално подбран в пристъп на необичаен оптимизъм, понеже би могъл да приюти нещо с размерите на Рафаело. Затваряше се с цип отгоре; дръпна го, докато се връщаше по стъпките си към вратата.

Сара вече тичаше към стълбите и щом погледна наляво, разбра защо. Бледа оранжева светлина озаряваше дъното на коридора, където излизаха стълбите.

Те идваха.

38.

Ако не друго, учудването на Густав, щом стигна тунела, беше по-голямо от това на Джейми. Но докато на съперника му беше вдъхнал страх, германецът изпита единствено почуда и гордост от невероятния инженерен подвиг, който предците му бяха създали и запазили в тайна толкова много години. Нямахше никакво съмнение, че ще хване бегълците, но сега ставаше по-лесно и по-удобно. Никой нямаше да ги чуе да викат под десет метра бетон.

Под жълтия лъч на фенерчето му два отчетливи чифта стъпки изчезваха в мрака. Беше почти смешно. Почувства се като рибар, който придърпва въдицата си. Густав беше наблюдавал през бинокъла си как се щурат като мравки, хванати в капан, в подножието на скалата, за да търсят несъществуващ път за бягство. Обезпокои се за кратко, когато изчезнаха в дерето, но щом докладва за проблема на Фредерик, той сякаш го беше очаквал. Фредерик му даде съвсем конкретни указания и го предупреди. През последните дни на войната, неясно по каква причина, лично Химлер беше сложил червен флаг на съоръженията на река Одер. Сигурно имаше безброй поводи за това, но едно беше ясно. Някои тайни трябваше да си останат тайни. Завинаги.

Сара Грант и Джейми Синклер нямаше да напуснат бункера живи.

Заплашителната тишина продължаваше да ги следва. Движеха се бързо, сякаш с бързината можеха да я накарат да изостане заедно с тези, които ги преследваха. Но в огромния лабиринт от тунели тишината винаги надделяваше. Джейми водеше, стиснал Рафаело под дясната си мишница, а фенерчето — в лявата ръка. Докато тичаха през сътворения от хората подземен свят, си даваше сметка за следата, която оставят зад себе си, но какво можеха да направят? Всеки опит да скрият следите си щеше да остави още по-голям знак и щеше да е само

загуба на време. Единствената им надежда беше скоростта и шансът някъде в лабиринта да има изход.

Приблжиха се до масивна метална врата, която изглеждаше леко открената. Чак когато стигнаха до нея, Джейми видя, че виси на пантите си. Втурна се през вратата и се озова насред тайния свят на Валтер Бром.

Зад вратата се простираше помещение с размерите на футболно игрище, което представляваше най-голямото сметище, което Джейми бе виждал някога. Ако му напомняше нещо, то беше за останките от кулите близнаци сутринта на 12 септември 2001 година. От мястото си виждаха как извитият ръждясал метал създава огромни модернистични скулптори: пирамиди от двигатели, помпи и центрофуги, спираловидни тръби и зъбчати колела, купища незнайни машинарии с най-различни форми и размери; пещи, газови резервоари, дори цял трактор се мъдреше за украса. Когато осветиха с фенерче тавана и стените, видяха огромните бели белези, където купищата желязо и стомана се бяха ударили, изхвърлени от силата на експлозията, толкова мощна, че беше напукала дебелия с метри бетон и оголила арматурата в него. За миг застинаха в мълчаливо страхопочитание пред мащабите. Мощта, която беше нужна, за да се предизвика подобен катаклизъм. Невероятното прахосване на енергия, труд и талант.

Сара понечи да продължи, но Джейми я дръпна назад.

— Това място е като минно поле — шепнеше гласът му. — Не знаем какви капани са поставени. Има жици навсякъде. Самото минаване през него е достатъчно опасно. Една стъпка на погрешното място, и ще предизвикаш лавина. Ако бягаме...

— Но...

— Знам — настоя той. — Ако забавим темпото, ще ни хванат. Трябва да намерим начин да ги забавим.

Огледа отново следите им; тези на Сара бяха толкова по-малки от неговите.

— Върви зад мен. — Направи три крачки напред. — Стъпвай колкото се може по леко, в моите стъпки.

Тя се подчини и двамата огледаха резултата, сякаш животът им зависеше от него. Двете следи се бяха слели в една.

— Не е зле, но няма да се хванат, че съм се изпарила просто така, нали?

— Не — съгласи се той. — Но виждаш ли как следите ти свършват в основата на огромната купчина боклук с подобие на бойлер най-отгоре? Първото, което ще си помислят, е че съм те пратил горе да ме прикриваш, докато избягам.

— Не би го направил — изтъкна тя.

— Не, но студенокръвното копеле, което предвожда тези хора, щеше да го стори. Няма да ги забави много, но може да ни даде шанс. Трябва по някакъв начин да им навредим. Да премахнем един-двама от тях.

Тя хвърли поглед към вратата.

— Побързай тогава!

Подаде ѝ Рафаело.

— Това е една от черните магии, които научих, докато бях в Корпуса за подготовка на офицери в Кеймбридж. — Извади нещо кръгло от вътрешния джоб на якето си и го вдигна така, че тя да го види. — Рибарска корда. Петдесет метра, издържа трийсет кила на опън, но е толкова тънка, че не се вижда. Може да ловиш риба с нея, но става и за шиене на рани, правене на заслон и за някои доста гадни номера с ръчна граната.

Тя реши да не изтъква, че нямат ръчна граната, но той сигурно и без това нямаше да я чуе. Докато говореше, претърсваше най-близката купчина метал, докато откри това, което му трябваше. Първо опъна тънката като паяжина найлонова нишка от крака на някогашен работен плот до изкривена метална част с големината на футболна топка.

— Дай ми въжето си.

Набързо промуши единия край на въжето през отвор в металната част и го върза, после я постави внимателно, така че да падне при първото потрепване на кордата.

— Сега идва трудната част.

Сара ахна, когато разбра какво е намислил.

— Не можеш. Ще срутиш цялата камара. Остави, нямаме време.

Не ѝ обърна внимание и внимателно започна да се катери. След първите няколко крачки се извърна да я погледне.

— Придвижи се към средата на помещението от другата страна, но върви покрай стените и се опитвай да не стъпваш по пода. Ще дойда веднага, щом мога.

Беше на половината път от набеязана машинна част, която се намираше на пет метра от пода. Като сдържаше дъха си, той бавно се отправи към нея; знаеше, че с всяка секунда преследвачите им приближават, но ако бързаше, щеше да предизвика катастрофа. Докато се движеше, провираше въжето във всички отвори на купа, така че почти да не се вижда. Частта от мотор беше два пъти по-голяма от машинната част, към която беше вързана кордата, и беше поддържащата част на добре уравновесена купчина, която на свой ред носеше тежестта на някакъв огромен двигател. С треперещи ръце завърза въжето около нея. Достатъчно нестабилна ли беше? Пресегна се да провери, но знаеше, че ако я мръдне дори на сантиметър, цялата планина от метал можеше да се сгромоляса заедно с него. Неохотно заслиза надолу, като още повече внимаваше къде стъпва.

Тъкмо беше стъпил на пода, когато тя извика — вик, така пропит от ужас, че сърцето му се смръзна.

— Сара!

Затича се през купищата метал.

39.

Мъжът с конската опашка гледаше през огромния прозорец на апартамента си в центъра на корпоративен Манхатън и обмисляше следващия си ход. Обикновено изобщо не забелязваше драматичните нюйоркски очертания, но днес те го вдъхновяваха и развълнуваха. Фактът, че оглавяваше обществото „Врил“, не го правеше по-малко американец. Страната беше изгубила пътя си благодарение на некадърни политици, които не разбираха новата реалност. В десетилетията след Втората световна война Съединените щати бяха търсили начин да увеличат световното си влияние чрез военни и икономически средства, но се бяха провалили почти навсякъде. Корея беше последната справедлива война и Западът беше доведен до патово положение, притиснат от многобройните си врагове. Виетнам, Ирак и Афганистан бяха до голяма степен безсмислени конфликти според него; не донесоха особена полза — нито политическа, нито дипломатическа. Нападенията от 11 септември показаха как една велика сила може да се окаже безсилна във военно отношение. След кулите близнаци Америка се беше нахвърлила като мечка на верига срещу мъчителите си; мечката имаше силата да смаже нападателите си, но веригите от заблуден либерализъм не й дадоха шанс да използва силата си докрай.

А сега светът преминаваше в нова фаза, но бяха прекалено заслепени, за да го видят. Енергията беше ключът. Тя беше ключът от първото завъртане на турбина по време на Индустриалната революция през далечния осемнайсети век. Руснаците го знаеха, и Европа скоро щеше да се моли на колене за струя от естествените залежи на природен газ, контролирани от Кремъл. Но руснаците щяха да държат козовете за кратко. Той виждаше много по-надалеч. Истински световен лидер, който съчетаваше най-доброто от германската и американската кръв, щеше да създаде мир и благоденствие. Нито едно правителство на земята нямаше да може без него, защото щеше да ги изпрати обратно в Тъмните векове с едно щракване на копчето.

Но не можеше да се залъгва. Слънчевият камък не му трябваше само, за да превърне мечтата си в реалност. Трябваше му, за да оцелее. Анализаторите му предвиждаха, че световната банкова криза е много по-лоша от това, което дори самите банки предполагаха. Групата компании, създадени от него беше безнадеждно застрашена. Ако една от тях се сринеше, ефектът щеше да е същият като от това да извадиш ъгловия камък на дървена кула. Цялата постройка щеше да се срути и да повлече всички останали кули със себе си. Резултатът щеше да е катастрофален.

Фредерик каза, че хората му скоро щели да заловят Синклер и момичето, а заедно с тях и дневника. Но не биваше да се оставя Фредерик да сложи ръка върху Слънчевия камък. Фредерик беше много опасен човек: истинската душа на „Врил“, макар че още не го знаеше. Фанатик, който би взел камъка, за да го използва в някакви шашави ритуали във Вевелбург.

Истинската мощ на Слънчевия камък се криеше в способността му да променя бъдещето, а не миналото.

След време Фредерик трябваше да бъде премахнат, но той не беше единствената пречка по пътя. Някъде там, навън, действаха и други сили. Жестоки, неведоми сили, които показваха безпощадност, на каквато и той самият беше способен. Китайците със сигурност, макар че не беше сигурен какво знаеха за силата на Слънчевия камък. И кой беше убил двамата им агенти? Възможно беше да е замесена дори някоя тайнствена организация от собственото му правителство. В такъв случай щеше да бъде принуден да преразгледа дългосрочната си стратегия. Винаги беше възнамерявал да подари на страната си страничните военни продукти, създадени от откритието на Бром. Сега можеше да се наложи да изиграе точно тази карта малко по-рано, отколкото беше предвиждал. Военните бяха толкова простодушни — дай им да подушат ново чудно оръжие, което ще направи по-голям бум от създадените досега, и те ще започнат да се молят. Но в момента всичко това беше от второстепенно значение.

Обърна се към бюрото, където ухиленият сребърен череп от сандъка отвърна на погледа му. Всякакви секретни документи са валута, дори и да засягат събития от далечното минало. Изненадващото е, че често раждат малките стръкчета, които дават голяма реколта. Една от дейностите, с които се занимаваше силно

разклонената му корпорация, беше издаването на вестници. Вярно беше, че под заплахата браншът да бъде смазан от появата на новите технологии, той не носеше високи печалби, както някога. Въпреки това се радваше на престижа, който вървеше със собственичеството, и натиска, който репортерите му оказваха върху плиткоумни индивиди в правителството и бизнеса. Още от началото се удиви колко артистично непочтена можеше да бъде журналистиката; напълно безскрупулна, също като шпионажа, но по-цинична и с по-малко безсмислени жертви. Чрез изданията си беше създал мрежа от информатори сред нископлатените държавни служители в архивите на Европа и Съединените щати, на които плащаше, за да подбират документи, представляващи евентуален интерес. Тези мъже и жени вярваха, че работят за вестниците му и с благодарност приемаха съответното възнаграждение за плодовете от търсенето си. Определени категории документи, включително с любопитна стойност, или такива, които можеха да бъдат използвани, автоматично достигаха до бюрото му.

Документите от архиваря в Кьолн му бяха изпратени само заради прословутия му интерес към технологиите, но той още си спомняше как гърлото му пресъхна, докато ги четеше за пръв път. Датираха от 1943 година и съдържаха заповеди за реквизиране на определени материали, инструменти и оборудване, които сочеха само към едно нещо — и едно име.

Именно тогава впрегна всички ресурси на обществото „Врил“, за да открие къде се намира Валтер Бром и къде са изследваните от него материали. Първият малък напредък дойде с проучването на миналото на Бром и откритието, че е бил член на експедицията на „Аненербе“ през 1937 година до Тибет. Повечето от официалните документи бяха унищожени, но бяха останали достатъчно доказателства, за да се възстанови маршрутът на експедицията, и сателитните снимки на кратера Чанг-Танг бяха достатъчни, за да потвърдят това, за което наемкваха документите на Бром и да ускорят биенето на сърцето му. Трябваша му шест години, за да открие сандъка, и още три, докато реши да даде зелена светлина на операция „Меншиков“. Междувременно врилските му контакти в Държавния департамент и в Бундестага полагаха усилия да разберат каква е била съдбата на Валтер Бром. Германските власти бяха проследили документ на Червения кръст, който потвърждаваше затварянето на Бром във

военнопленнически лагер близо до Лайпциг. Беше отбелязан с ранг „войник“, а още по-любопитно беше, че документът носеше по-късен печат „Непотвърдено“. Нямаше повече доказателства за пребиваването на Бром в лагера. Много по-късно Държавният департамент официално бе открил името на Бром в списък с евентуални военнопленници, които може да се окажат подходящи за така наречената операция „Кламер“, тайна програма на Бюрото за стратегически операции за набиране на нацистки учени, и ексфилтрирането им, за да работят за американското правителство. Следващият голям пробив дойде, когато някакъв омразен компютърен хакер пушна десетки архивни документи на Пентагона в Интернет, включително с гриф „Строго ограничен достъп“, в които се споменаваха за джедбъргските отряди „Дитрих“ и „Едгар“. Според архивите отряд „Едгар“ бил унищожен от засада в Баварските Алпи на 8 май 1945 година, последният ден на войната. При по-нататъшното разследване стана ясно, че двама оцелели от отряд „Дитрих“ — капитан Матю Синклер и лейтенант Станислаус Козловски, впоследствие били наградени с Военен кръст за действията им на тази дата. Повече нищо не се чуло за Валтер Бром.

Агентите на мъжа с конската опашка потвърдили, че Матю Синклер напуснал армията и бил ръкоположен от Англиканската църква. Между 1949 и 1963 година се занимавал с мисионерска работа в Африка в Конго, докато при спречкване, което стигнало до първите страници на много вестници, стигнал до физическа разправа с наемника командир на провинция Катанга, полковник Майкъл Хоаре, и го осъдили на смърт. Когато се върнал във Великобритания, всичките му следи се губели.

Станислаус Козловски, единственият член на отряд „Дитрих“, бил открит в старчески дом в Ръгби, Уорикшър. Първоначално говорел с неохота за военната си служба, но след това бил изненадващо пряк за военните си преживявания. Настояването на Козловски да разкаже историята си пред по-широка публика наложило премахването му, но именно от записките от интервюто с Козловски беше научил за съдбата на джедбъргските отряди „Дитрих“ и „Едгар“. И за дневника, който командирът на отряд „Дитрих“ водел толкова усърдно през последните седмици на войната.

От този момент нататък беше посветил всички средства, с които разполагаше, за да открие Матю Синклер и живите му роднини. Колко нелепо беше, че след толкова време и инвестиции, всичко опираше до един човек.

Вдигна телефона върху бюрото си.

— Свържи ме със Съмнър.

40.

Джейми стигна до изхода, където беше изчезнала Сара. До него на пода, вдясно лежеше фенерът ѝ, като още леко се полюшваше, а лъчът танцуваше в основата на отсрещната стена. Замръзна, когато чу тихо шумолене, и вдигна собствения си фенер, за да освети това, което издаваше шума.

— О, боже!

Мълчаливият вик на измъченото безоко лице отразяваше ужаса на края, нацърбената дупка в черепа беше ясно доказателство за начина, по който бяха изтръгнали живота от нея. Протегна се да докосне рамото ѝ.

— Защо са го направили? — Приглушеният глас на Сара идваше от ъгъла зад него. За малко да извика от облекчение, когато я освети с лъча. Невредима. Свито в ъгъла до стената, тялото ѝ изглеждаше по-малко и по-крехко, очите ѝ искряха на светлината, огромни и влажни.

Той се извърна към изсушеното тяло, облечено в останки от сива раирана униформа, което лежеше проснато върху металната пейка. На светлината на фенера все още идеалните ѝ зъби блестяха като перли върху черепа с цвят на слонова кост. Малки и фини. Също като зъбите на Сара. Ръце с дълги, тънки пръсти, които някога сигурно са свирили на пиано, се протягаха към него, сякаш за да го приветстват. Чу отново шумоленето, и една мишка надникна предпазливо от очната ябълка на черепа, където си беше направила гнездо. С вдигането на фенера лъчът разкри още десетки, не, стотици скелети. Море от кости заливаше цялата стая.

Седяха, подредени в редица, приковани с белезници към пейките, на които бяха работили и на които бяха умрели, някои приведени напред, други с вдигнати глави и извити завинаги нагоре гърбове от болката в момента, в който ги беше застигнал куршумът. Мълчаливите останки на още хора лежаха, пръснати на купчини по бетонния под, след като с години бяха висели безжизнени, докато времето и гравитацията бяха скъсали сухожилията им. Представи си

ужасените писъци, гневните викове, докато есесовците минават покрай редиците и пистолетите и картечниците им лаят, кръвта, която е заляла тезгяхите. Жената най-близо до него първата ли беше, или последната? Дали е знаела съдбата си, преди да бъде окована за студената стоманена пейка? Погледна отново лицето ѝ. О, да! Знаела е.

— За да защити Голямата тайна. Чудото на света.

— Това дело на Валтер Бром ли е?

— Шшшт! — Той загаси фенера и я бутна обратно в ъгъла, когато първите трепкащи лъчи осветиха залата. Груб глас даде заповеди шепнешком. Джейми приклепна и рискува да погледне към вратата. Преброи ги през един процеп в планините от метал. Поне шестима, и водачът им не се беше заблудил от следите в прахта. Джейми се беше надявал да ги поведе всичките към централната пътека, но човекът, който даваше заповеди, ги беше задържал и ги беше разделил на три групи. Две за страничните пътеки и една, която да мине през централната. След като се разпределиха, тръгнаха напред; движеха се със смъртоносна решителност. Лъч от фенер премина през скривалището му и го накара да се дръпне назад.

Притисна устни към ухото на Сара и прошепна:

— Слушай!

Густав се подразни от неминуемото забавяне, докато хората му разглеждаха кабинета, който явно доста бе заинтригувал Синклер, но не можеше да поеме риска англичанинът да е открил или да е оставил нещо там. Празното място в праха на стената го заинтригува, но единственото, което имаше значение, беше дневникът, и беше само въпрос на време да се добере до него. Викът, който току-що беше отекнал из коридорите, го доказваше. Нямаше друг изход от бункера, освен този, през който бяха влезли.

Когато стигнаха производственото хале, инстинктът на ловец му подсказа, че жертвите му са се спотаили именно тук. Винаги се спотайваха. Страхът и отчаянието им отнемаха силата и смелостта. Но въпреки това още можеше да са опасни.

— Мюлер и Краус да претърсят вляво, Шмит и Ритер — вдясно. Двамата с Кемпнер тръгваме в средата. Този път няма да поемаме никакви рискове. Видите ли ги, застреляйте ги.

Напредваха много бавно. Густав остави Кемпнер да води, като го прикриваше с карабината си. Лъчът от фенера му показва къде двата чифта стъпки се превръщаха в един. За такъв глупак ли го вземаха, че да се хване на подобен евтин трик? Е, щеше да ги научи. В далечината вляво единият от лъчите на фенерите се отклони и той одобрително отбеляза, че Мюлер претърсва някакво странично помещение. Колкото по-навътре влизаха сред огромните купчини изкривено желязо, толкова повече мащабите на помещението намаляваха самоувереността му. Не трябваше ли да заварди бункера и да изчака да пуснат генератора? Не, Фредерик искаше резултати. Трябваше да стане сега. Можеше да му струва още един човек, но цената си струваше да се плати.

Още една крачка, и все едно избухна Третата световна война. Густав завъртя автомата, когато два изстрела отекнаха като топовен гърмеж под купола на огромното хале. Последвалата шокираща тишина беше нарушена от изблик на почти истеричен смях.

— Какво става, мамка му? — попита той.

Краус се появи от друго странично помещение, осветен в гръб от потрепващия лъч на фенер.

— Няколко „сапуна“, останали от войната. Мюлер за малко не напълни гащите.

Густав тихо изруга.

— Интересуват ни само трупове на Синклер и момичето.

Махна на Кемпнер да продължава. И тогава видя сребърната нишка на паяжината, изопната в коляното на бойните панталони на другаря му.

Двете фигури, сгушени в края на редицата с трупове, бавно надигнаха глави. Ушите на Джейми звънтяха от невероятния гърмеж от изстрелите в затвореното пространство, а ръката на Сара трепереше, когато потърси утеха в неговата в мрака. Бяха заели местата на два от разпадналите се скелети, изпопадали по пода. Стояха като замръзнали, докато фенерът скачаше от череп на череп, и паникьосаният германец започна да стреля. Сара за малко не извика, когато куршумът разби челюстта на мъртвеца до нея и я посипа със зъби и костици, но

някакъв дълбоко заложен инстинкт за съхранение я накара да запази мълчание.

Щом мъжете си отидоха, Джейми я изправи на крака и извади изпод масата раниците и увитата картина. Двамата запълзяха обратно към вратата. Най-близките фенери се бяха отдалечили, но двата в центъра бяха по-внимателни и Джейми видя отблясъците на още два в дъното на огромната планина от метал. Сърцето му казваше, че трябва да бягат с всички сили, но мозъкът му настояваше да почакаат. Трябваше да са стигнали вече. Ами ако бяха видели кордата? Стисна ръката на Сара като сигнал да се приготви.

За частица от секундата, след като коляното на Кемпнер усети опъна на кордата, тя се изпъна; естествената ѝ еластичност се включи в играта от силата, приложена върху нея. Но преди германецът да успее да реагира, кордата дръпна по-малката част от машина от мястото ѝ и тя се стовари на пода с дрънчене. Густав се смръзна при звука, но когато нищо не се случи, въздъхна облекчено. После забеляза въжето.

Десет метра над главите им тежестта на по-малката част издърпа по-голямата част от двигателя от мястото ѝ в купчината с метал, която държеше заедно върха на камарата. Първоначално беше просто дрънчене на метална част, която подскача надолу по купа, но тя много бързо се превърна в лавина. За секунда нестабилната подложка, която държеше големия двигател, се разпадна, а огромното парче метал се прекатури и се присъедини към вълната от тонове изкривен метал, която се понесе към германците. Кемпнер нададе вик и побягна, но Густав знаеше, че няма къде да бяга. Хвърли се встрани в отчаян опит да намери спасение.

Джейми изчака, докато трясъкът от лавината утихне и потрепващите фенери се насочат към центъра на халето. Като се движеха бързо, приведени надолу, двамата със Сара тихо се измъкнаха към изхода и после в коридора. Ляво или дясно? Нямаше начин да разбере дали това е посоката, от която бяха дошли, но поне можеше да е сигурен, че е изход. Избра дясно.

Десет минути по-късно бяха стигнали до водопада и за пръв път от един час насам усети, че спокойно може да си поеме въздух. Продължиха надолу по течението към Браунлаге, като избягваха маркираните пътеки, и прекосиха реката при един въжен мост.

Сара беше необичайно мълчалива, докато вървяха, но точно преди да стигнат главния път, го спря.

— Зададох ти въпрос там, но ни прекъснаха, преди да ми отговориш. Защо?

Той се поколеба.

— Валтер Бром не е можел да си позволи да остави някого жив. Не са били обикновени заробени работници, а учени и техници, помогнали за създаването на „Урановия клуб“. Когато нацистският ядрен проект е прекратен, между 1941 и 1942 година Хитлер решава, че вече не се нуждае от тях. — Спомни си думите на Дейвид: „През тази година изпратили много от най-добрите си учени в Аушвиц.“ — Но Валтер Бром се нуждаел от тях и накарал да ги доведат тук. Есесовците ръководели бюрокрацията на смъртта, така че било достатъчно просто да го уредят. Познанието, което се съдържало в главите им, било толкова ценно, колкото изследователски доклад; дори и повече. Може и да са му били роби, но от дневника знаем, че Бром най-вече искал да бъде обожаван. Споделял с тях планове и надеждите си за бъдещето. Искал е да вярват, че са част от това бъдеще.

— Но те са били евреи.

— Да, били са евреи. Затова са нямали бъдеще. Не и в Германия на Валтер Бром.

Тя кимна и се загледа към извисяващия се масив на Брокен в далечината, пътепоказателят, който ги беше довел до това ужасно място.

— Обещай ми нещо.

— Разбира се.

— Не, почакай първо да разбереш какво те моля. Важно е.

Той я погледна за миг. Лицето ѝ беше неестествено бяло. Бяло като смърт.

— Казвай тогава.

— Обещай ми, че ако разберем, че Валтер Бром е още жив, ще използваш всички пари, които получиш за откриването на Рафаело, за

да го заловиш.

Не беше нужно дори да се замисля.

— Обещавам. Ако Валтер Бром е жив, ще го преследвам до края на земята и ще го изправя на съд.

— Не, не ме разбра. Не искам съд. Обещай ми, че ако Валтер Бром е още жив, ще го убиеш.

Първоначално думите ѝ предизвикаха у него истинско отвращение. Мъжът при Вевелсбург умря по една случайност, а преследвачът в гората — при чиста самоотбрана. Наистина ли мислеше, че е способен на хладнокръвие убийство? После си спомни дългите редици с трупове в халето и момичето с ръце на музикантка. Валтер Бром беше отговорен за смъртта им, и ако Валтер Бром беше жив, Матю Синклер го беше оставил да живее.

Пое си дълбоко въздух.

— Ако открием Валтер Бром, ще го убия.

41.

— Свободен сте да си вървите.

Джейми отвори очи и откри, че вратата на килията е отворена и една висока тъмнокоса жена го оглежда с физиономията на човек, който току-що е открил в кухнята си умрял плъх. Беше към четирийсет и пет годишна, облечена в елегантен делови костюм, който беше униформа, колкото и всяка дреха с нашивки.

— Полицейски комисар Лоте Мюлер.

Джейми се изправи и разтри гръбнака си.

— А вие сте господин Джейми Синклер. Добре ли прекарахте нощта?

— Толкова добре, колкото може да се очаква.

Беше се стъмнило напълно, когато се върнаха обратно в Браунлаге, и мина още час, преди Джейми да открие местното полицейско управление. Полицаят, който беше изслушал историята им, беше първо ядосан, после объркан и накрая смутен, преди да извадят Рафаело. Именно тогава беше решил да ограничи щетите и арестува Джейми по подозрения за нещо си, като каза на Сара да върви в хотела и да стои там.

Лоте Мюлер се усмихна сдържано.

— Вероятно сте изненадан, че ви освобождаваме?

Той поклати глава.

— Не. Както обясних на полицаия снощи, не сме направили нищо лошо. Това е просто недоразумение.

— Разбира се, недоразумение. — Служеше си с думите като полицаи. Недоверието беше изходната ѝ позиция. — Естествено, има определени условия за освобождаването ви.

— Естествено.

— Колегата ми от местната полиция ви е взел, вас и... спътничката ви, за търсеци сензация фантазори. Но остава въпросът с картината — нещо като искрица проблесна в суровите малки очички на Лоте Мюлер и ъгълчетата на устните ѝ леко се повдигнаха, когато

произнесе думата „картина“. Явно Рафаело беше оставил нужното впечатление. — Разбира се, не е посмял да отвори плика, но щом я огледал, безпокойството му нараснало. До такава степен се обезпокои, че дръзнал да наруши съня ми. От зазоряване прекарах доста уморителна сутрин в клисурата на Одер, опитвайки се да потвърдя или оборя невероятната ви история. За щастие, не открих никакви терористи с автомати. Нито умрели хора сред дърветата, нито тела в реката. Никакви кървави следи или празни гилзи. — Тъмните очи не го изпуснаха от поглед. — Но после хората ми откриха входа на бункера точно там, където вие с госпожица Грант казахте, че се намира.

— Мога ли да попитам как е госпожица Грант?

Изречението на Лоте Мюлер омекна.

— Доколкото знам, е добре. Ще дойде до няколко минути. Вероятно ще искате да се освежите малко и ще можем да продължим разговора си в стаята за разпити, щом тя пристигне.

Сара Грант сякаш беше прекарала вчерашния ден в някой спа център, а не я бяха преследвали убийци с автомати из гората. Беше сменила обичайните джинси и кожено яке с лятна рокля с презрамки, с която изглеждаше на осемнайсет. Когато Джейми стана да я прегърне, усети парфюма ѝ, ухаещ на смачкан люляк.

— Дори не знаех, че имаш рокли — прошепна той.

— Едно момиче трябва да има тайни, Синклер.

— Може ли да започваме? — прекъсна ги Лоте Мюлер.

Заеха местата си от другата страна на бюрото. Помещението беше като стаите за разпити навсякъде: малко, празно и функционално.

— Разбрах, че нямате проблем с немския, госпожице Грант?

Сара кимна.

— Добре ли спяхте?

— Много. — Усмивката ѝ скри факта, че беше прекарала нощта със стол, подпрян на вратата на хотелската стая, съжалявайки, че Джейми я беше убедил да хвърли пистолета, който беше взела от Вевелсбург. Цяла нощ работи върху резюмето на историята за Рафаело, изпрати го на избрани вестници и списания. Най-накрая заспа, а щом се събуди, електронната ѝ поща беше пълна с оферти, от които ѝ секна дъхът.

Полицайката си намести очилата за четене, докато преглеждаше документите на бюрото.

— Прочетох показанията ви и трябва да призная, че съм доста смутена. Твърдите, че сте били преследвани през горите ни от въоръжени мъже, но както вече уведомих господин Синклер, няма доказателства за подобно нещо. Никакви сигнали за стрелба. Нито празни гилзи. Нито трупове. Абсолютно никакви следи от насилие.

— Това не значи, че не се е случило — прекъсна я Сара.

— Не, не значи — съгласи се Мюлер. — Но ми се иска да разполагам с още доказателства. Все пак имаме картината и... бункера. Твърдите, че сте стигнали до бункера по указанията, предоставени в дневника на вашия дядо, но сте открили случайно входа, докато са ви преследвали. — Тя обърна една страница и Джейми разпозна фотокопието на ситно изписания текст от дневника на Матю Синклер. — Забележителен документ, а още по-забележителното е, че сте успели да разгадаете указанията, ако е имало такива. — Дългата пауза, която последва, беше подканване да дадат обяснения, но нито Джейми, нито Сара отговориха, и тя бе принудена да продължи. — Важното е, че бункерът наистина съществува и представлява местопрестъпление, за което съществуват солидни доказателства.

— Имате предвид мъртвите затворници ли?

— Точно така, г-н Синклер. Това, че убийството е било извършено преди много години, не означава, че можем да пренебрегнем факта, че се е случило. Посетих мястото сутринта. Потресаващо е. Човек не очаква да се сблъска с подобно варварство. Вероятно не бива да се изненадваме, че от време на време изникват подобни неща, но все пак... Дори за човек като мен, който е виждал много жестокости, моментът беше потресаващ. Смущаващо е, като си помисли човек, че е могло да се случи толкова близо до това прекрасно място. Трябва да има пълно разследване, въпреки че извършителите най-вероятно вече са мъртви. Ще минат месеци, преди дори да успеем да открием самоличността на жертвите.

Джейми остави изненадата да му проличи.

— Мислите, че ще успеете да разбере кои са?!

— Да, не се съмнявам в това. В сбития си разказ пред колегата ми снощи сте споменали „Урановия съюз“. Ако предположението ви е вярно, кръгът значително се стеснява. Участниците в „Урановия

съюз“, оцелели след войната, са дали много подробни показания пред съюзническите власти относно работата си. Разполагаме със списък на хората, които са били изпратени — както се е смятало тогава — в концентрационните лагери. Като сравним физическите данни и използваме най-новите техники за извличане на ДНК, със сигурност ще успеем да разпознаем повечето от хората в бункера.

— Били са евреи. — Гласът на Сара разреза дружеската атмосфера като верижен трион. — Не ви се иска да го споменете.

Устните на Лоте Мюлер се присвиха.

— Да — каза тя. — Има вероятност повечето, ако не и всички, да са евреи; това със сигурност ще отговаря на времето, в което са загинали, и на положението, в което са се намирали. Но за мен, госпожице Грант, всички те са жертви, независимо дали са черни или бели, мъже или жени, християни, мюсюлмани или евреи; и ще направя всичко, което е по силите ми, да заловя извършителите на това зверство. Това удовлетворява ли ви?

Джейми погледна към Сара и тя кимна — стори му се, неохотно.

— Добре. А сега можем да се заемем с по-приятната част от откритието ви. Както знаете, има и други бункери в Харц, по-точно при Нордхаусен, където се е произвеждала ракетата V2. Но Нордхаусен не може да се похвали с прочут шедьовър. Със сигурност поставихте Браунлаге твърдо върху картата на света, господин Синклер, вие и госпожица Грант. Разбира се, трябва да извършим подробна проверка, за да потвърдим автентичността ѝ, но ако — а аз изобщо не се съмнявам в това — се окаже, че е изгубената картина на Рафаело, ще има голям международен интерес. Полският посланик вече пътува насам. Нали знаете, че „Портрет на млад мъж“ е взета от музея „Чарториски“ в Краков? Тръстът, който сега управлява музея, иска на всяка цена да си я възвърне, и изпраща свой представител да присъства на отварянето на картината, което ще бъде извършено от реставратори от Държавните музеи в Берлин. Сигурна съм, че фондация „Принцеса Чарториски“ ще бъде изключително признателна за връщането на Рафаело, но това е нещо, което трябва да обсъдите лично с хората от тръста. — Лицето ѝ отново се изопна. — Вече имаме обаждания от пресата, много обаждания относно откритието. Вие сте журналистка, доколкото разбрах, госпожице Грант?

— Ами мъжете, които се опитаха да ни убият? Като че ли ги забравяте — намеси се Джейми.

Лоте Мюлер стисна устни.

— Естествено, ще продължим разследването, но ако не открием нови доказателства...

Отвори уста да се възпротиви, но Сара го срита под бюрото.

— Какво ще стане с бункера сега, искам да кажа за в бъдеще? — попита тя.

— Мисля, че това ще зависи от състоянието му. — Комисарят не звучеше убедително. — Както без съмнение сте видели, долните етажи са сериозно пострадали от взрива. Но ако сградата е стабилна, вече текаат разговори с федералното правителство бункерът да бъде превърнат в музей и, разбира се, в мемориал на загиналите в него. Предвид обстоятелствата имаме късмет, че изобщо е оцелял.

— Не разбирам... — каза Сара.

— Предполагам, че не сте знаели — комисар Мюлер изучаваше лицата им, — но целият комплекс е трябвало да избухне трийсет минути, след като сте отворили вратата зад водопада. Спасило ви е единствено това, че гризачи са прекъснали главния кабел.

42.

— Наздраве за мишките гризанки — Джейми вдигна чашата си и отпи голяма глътка от тъмната бира „Гозе“, докато седяха в бара на открито срещу хотела им.

— Ще пия за това — съгласи се Сара. — И за това, че не се взривихме в недрата на планината Харц. — Усмивките, които си размениха, бяха от гадните. Известно време седяха и просто се наслаждаваха на непознатото чувство, че още са живи. — Изненадах се, когато взе да ни цитира дневника. Не мислех, че ще им го дадеш.

Той вдигна рамене.

— Върнаха ми го бързо, а и нямах голям избор. Конфискуваха раницата като евентуално доказателство. Нямаше голямо значение, защото дневникът ни отведе дотам, където трябваше.

— А сега какво ще стане?

Беше странен въпрос. Поне на теория, Рафаело щеше да промени живота им. Въпреки това имаше странно празното усещане, че завършекът не оправдава очакванията им, което явно и Сара Грант споделяше. Сякаш самото търсене беше истинската им цел, а откриването имаше само абстрактно значение. Радостта, която можеха да извлекат от него, беше помрачена от чудовищността на останалите неща, които бяха открили в бункера на Валтер Бром.

— Обещах ти нещо на връщане снощи, но може и да е трудно да го изпълня — призна Джейми. Вътрешно се чувстваше разколебан от прибързаното обещание, но това можеше да почака. — Бих искал да довърша това, което започнахме, и да доведе историята докрай. Открихме Рафаело, но още не знаем какво е станало с Валтер Бром. Последната мисия на дядо ми има начало, среда, но не и край. Отговорите са някъде там, но ако не можем да ги открием в дневника, не знам къде другаде да ги търсим.

Портиерът на хотела се приближи до масата с пакет.

— Пристигна за вас сутринта, господине. Експресна доставка.

Джейми се намръщи, после се сети за обаждането си до Давид и есемеса, в който му беше съобщил новото им местонахождение. От вълненията през последните два дни беше забравил обещанието на младия евреин да изрови още информация. Прие подплатения кафяв плик и даде бакшиш на младежа.

— Надявам се, че пак криеш нещо от мен, Синклер.

Видя ухиленото си отражение в слънчевите ѝ очила.

— Малко допълнителна информация, която поръчах. — Разкъса плика и разстла съдържанието му върху масата. Четири-пет фотокопия на избелели изрезки от германски вестници с датите на издаване и имената на изданията, добавени на ръка с мастило върху оригиналите. Всичките бяха от средата и края на 40-те години на ХХ век. Върху всяко от тях някой беше подчертал с жълт маркер две думи. Валтер Бром.

Сара издърпа стола си и седна до него, така че да могат да четат изрезките заедно.

— Тибет?

— Да, Бром казал на дядо ми, че е „ходил в земя на гиганти“ и там го е открил. Помолих един приятел да провери историята и ето какво е намерил.

— Приятел с много връзки?

— Явно е имал късмет.

Репортажите отразяваха експедицията от 1937 година на група германски учени. Прегледа фотокопията едно по едно, без да върви поред, но Сара ги събра хронологично и се надвеси над тях с усърдието на изследовател.

— Забелязваш ли нещо? — попита след няколко минути.

— Само, че вестниците възхваляват триумфа на германската издръжливост, гениалност и научните постижения, въпреки несгодите в един от най-суровите райони на света. Търся отдолу името на Йозеф Гьобелс. Явно основната цел на пътуването е била да се изучат местните хора. Не се споменава нищо окултно или търсене на произхода на арийската раса. Защо?

— В по-ранните изрезки със съобщения за напредъка на експедицията се говори конкретно за целите, но най-важното за мястото, на което отиват, е кратерът Гужонг. В по-късните извадки, след завръщането на учените, се споменава само платото Чанг-Танг.

Плато в широкия смисъл на думата, площ от хиляди квадратни километри. Сякаш са искали хората да забравят първоначалното място.

— Или да го скрият.

— Какво те накара да ги поискаш?

Той си пое дълбоко въздух.

— Защото Валтер Бром също казва, че е сигурен, че има още какво да се намери.

Тя разбра какво си мисли, още преди идеята да се е оформила напълно в собствената му глава.

— Не може да го мислиш сериозно.

Но го мислеше.

— Не разбираш ли? — Заговори по-бързо. — Оттам е започнало всичко. Там Валтер Бром е направил откритието си, което е можело да промени света. Не можем да спрем сега. Дължни сме пред дядо ми да открием отговора. Дължим го на всички тези хора, загинали в бункера. Трябва да намерим начин да стигнем до кратера Гужонг.

— Това е лудост!

— Напротив. Това е логичната следваща стъпка. Не можем да продължим напред, затова ще тръгнем по стъпките на Валтер Бром, докато не открием какво е направил.

— Но ти нямаш средства да финансираш подобно пътуване. Валтер Бром е бил спонсориран от приближен на Адолф Хитлер. Не виждам богаташи да се редят на опашка и да ти предлагат пари.

Беше помислил и за това.

— Къщата на дядо ми все някога ще се продаде. Ще има награда за откриването на Рафаело, и то вероятно значителна. Ще финансирам пътуването от нея.

— Ти си най-упоритото, твърдоглаво...

— Мислех, че харесваш новия авантюристичен Джейми?

— Не е място, на което можеш да идеш просто така. Сега е под властта на китайците, а те не обичат посетители.

— Ще намеря начин.

Тя поклати глава и за миг Джейми се помисли, че я е изгубил.

— Не, ние ще намерим начин. Историята за Рафаело може и да не ме направи богата, но ще ми помогне да си организирам авантюристична ваканция с ексцентричен идиот.

Той я изгледа.

— Мислех, че получи това, заради което дойде.

Сара Грант вдигна слънчевите очила върху косата си и предизвикателството в лешниковите ѝ очи вдигна залога.

— И аз така мислех. А ти?

За миг се почувства оголен. За няколко кратки седмици се беше сближил с тази жена повече, отколкото с всички останали, с които някога бе имал връзка. Мисълта, че може да я загуби, го смрази до дъното на душата му. Да, имаше съмнения, но за това каква беше тя, а не коя. Най-сетне кимна.

— Щом искаш.

— Мисля, че дадох съвсем ясно да се разбере, Джейми.

— Ти...

— Здравейте! Госпожица Сара Грант и господин Джейми Синклер, нали?

Джейми изгледа натрапника, но високият мъж, който стоеше на няколко крачки от масата им, остана невъзмутим от студения прием. Имаше тъмна, почти полинезийска хубост и твърда, изсветляла от слънцето коса, която нямаше да се разроши дори и от най-силния вятър. Усмивката, която разкриваше идеалните му бели зъби, не трепна, нито пък веселите му — по-недоверчивият наблюдател би казал „подигравателни“ — очи изгубиха блясъка си. Кафеникавият костюм върху кремавата му риза струваше колкото половината годишна печалба на „Синклер Файн Артс“ и прилягаше точно върху мускулестите му рамене на плувец. Говореше английски с американски акцент. Джейми му хвърли един поглед и не можа да пропъди от главата си думите „търговец на змийско масло“.

Натрапникът изчака да го поздравят и когато това не стана, кимна одобрително.

— Да, имате право да сте предпазливи — двама души с ценна стока в ръцете си. И аз сигурно щях да съм същият, ако бях открил картината.

— Какво ви кара да мислите, че сме открили картина? — попита невинно Сара.

Той се усмихна скромно.

— Сигурно защото местният полицейски началник ви посочи. Само не ми казвайте, че е сбъркала? Не и след като си направих труда да го потвърдя и в хотела отсреща. От него пуснахте материалите си по

интернет, нали? — Извади от джоба си визитна картичка. — Боб Съмнър, представлявам корпорация „Вандербилт“. — Съмнър видя, че я впечатли, и усмивката му стана още по-широка. Сега Джейми разбра съдействието от страна на полицията. „Вандербилт“ беше една от най-мощните корпорации в света: безпощаден международен гигант, който имаше надмощие в десетина отрасли. От тези, които според сърцето му не биваше изобщо да съществуват, но според ума му винаги щяха. Прочете визитката. Потвърждаваше, че Боб Съмнър е заместник-директор на медийното поделение на „Вандербилт“ и отговаря за Европа.

— Мога ли да седна при вас? — попита едрият мъж. — Имам предложение, което се надявам да ви се стори интересно.

Джейми се дръпна, за да направи място на малката маса, и Съмнър се настани удобно на един от празните метални столове. Сара усети, че е във фокуса на смущаващите сини очи.

— Ще говоря направо по работа, ако не възразявате. Защото след час цялата европейска медийна глутница ще се изсипе по тази улица като танковете на Гудериан, и също като тях, с мъка ще бъде спряна. Забележете, не крия факта, че имам конкуренция за подписа ви. Освен това ви говоря за партньорство, защото, както ще видите, въпреки че госпожица Грант ни предложи материала си, според нас съществуват доста по-големи възможности. Както казах, притежавате стока, която ние във „Вандербилт“ смятаме за доста ценна. Уважаваме правото ви да получите възможно най-добрата цена за нея. Лаская се, че фактът компанията да изпрати мен е показателен за това, и се надявам да ви убедя, че корпорация „Вандербилт“ може да осигури най-добрите търговски условия за използването на вашата история и поднасянето ѝ на публиката по цял свят.

— Това значи, че ще го публикувате във вестника си и ще ми платите, така ли да го разбирам?

Съмнър махна на сервитьора, който висеше до вратата.

— Да ви поръчам ли нещо? — Те поклатиха глави. — Кафе, бите!

Американецът внимателно огледа Сара и поклати глава.

— Не, госпожице, не точно. „Вандербилт Медия“ има сто и петдесет медийни издания по цял свят. Ще дадем право за отпечатване на историята ви, под формата на поредица, на всички заглавия. Освен

това ще ви поръчаме да напишете, сама или заедно с писател в сянка, книга, в която да покажете случката от всички страни и да разкажете историята на картината. — Той се усмихна снизходително. — Като „Шифърът на Леонардо“, но истински; печалбата ще делим петдесет на петдесет. — Очите на Сара се разшириха едва доловимо и Джейми разбра, че яростната реклама на Боб Съмнър разрязва бронята ѝ като кислород. — „Вандербилт Медия“ също така притежава или е съсобственик на двайсет и пет сателита и наземни телевизионни станции. Имаме намерение да направим документален филм, който да проследи търсенето на картината от първия ден. Филмът ще разполага със значителен бюджет и ще бъде подкрепен с всички средства от корпорация „Вандербилт“. Няма да оставим необърнат камък, докато не проследим цялото пътуване на картината през Европа. Интересува ни също и тайнственият нацистки бункер, който сте открили. Аз лично много бих искал да разбера — как разбрахте къде да търсите? — Усмивката не трепна, но за хилядни от секундата Джейми видя ледени иглички, каквито до този момент нямаше.

— Може би когато пристигне първият чек, Боб, стари приятелю. — Наблегна на провлачения кеймбриджки изговор, с което си спечели озадачения поглед на Сара. — Иначе как да знам дали ще платиш?

— „Вандербилт Медия“ ме упълномощи да ви предложи двеста и петдесет хиляди британски лири за сътрудничеството по отношение на целия пакет; вие ще решите как да си ги поделите.

Сара възкликна тихо „Леле!“ при споменаването на цифрата, десет пъти по-висока от това, което ѝ бяха предложили всички останали. Джейми едва успя да задържи безизразното си изражение.

— Според мен това е приемлива отправна точка за преговори — предпазливо се обади той.

— Също така стои и въпросът за световно турне.

— Световно турне ли?

Здравенякът кимна важно.

— Ако музеят „Чарториски“ приеме предложението ни да спонсорираме излагането на „Портрет на млад мъж“ в четиринайсет големи градове по света, като започнем от Краков. Вие ще трябва да осигурите поглед отвътре и реклама по време на турнето в продължение на четиримесечен период, като възнаградението

подлежи на договаряне. — Той бръкна в кожената си чанта. — Имам подробностите по договора...

— Не. — Прекъсването на Сара накара усмивката на Боб Съмнър да замръзне. — Останалата част от пакета звучи привлекателно, но не можем да ходим по световни турнета. Трябва да продължим с проучванията за човека, който е донесъл Рафаело тук.

Джейми се почуди дали не прибързва. Мисълта четири месеца да обикаля света на разноси на корпорация „Вандербилт“ и да завладява непросветените с познанията си за Рафаело си имаше своите привлекателни страни. Усети как у него се заформя една идея, едва загатната възможност.

— Може би има начин... — Неразгадаемите сини очи се втренчиха в него. — Ще подпишем за целия пакет при едно условие...

— Господин Синклер, корпорация „Вандербилт“ ще ви плати значителна сума...

— Историята на Рафаело не започва в Европа, а в Азия. Условието е да ви посочим мястото и да бъдем част от екипа, изпратен там да заснеме документалния филм.

Искането беше скандално и двамата го знаеха, но Боб Съмнър дори не мигна.

— Ще трябва да го съгласувам с шефовете си, но по принцип нямам нищо против. Разбира се, трябва да знам конкретното място, за което говорим.

Джейми издържа втренчения му поглед.

— Тибет.

43.

Боб Съмнър видя, че Сара го наблюдава от отсрещната страна на площада, докато набираше шефа си, за да обсъди новите условия. Той се усмихна и ѝ махна, докато говореше.

— Нашият германски приятел разполага с фотокопие на дневника благодарение на източниците си в местното полицейско управление. Явно Синклер е станал немарлив, след като е открил бункера. Ще подпиша с тях, както пожела, но имаме проблем. — Предаде ултиматума на Джейми и остана изненадан от гръмкия смях от другата страна на линията.

— Погрижи се твоят човек да ти даде фотокопието, и веднага ми го изпрати. Идеално е. Трябва да разкараме Синклер от сцената, за да не го пипне Фредерик, докато не преценим с какво разполагаме. Едва ли бих могъл да го измисля по-добре. Ако в дневника има нещо, за което Синклер да може да ни помогне, ще го върнем обратно. Ако не... ами, много жалко.

Съмнър обсъди подробностите в продължение на няколко минути, преди да се върне на масата. Разпери ръце.

— На мен ми звучи като лудост, но шефът ми го хареса: колкото по-рисковано, толкова по-добре. По следите на нацистките търсачи на съкровища. Борба със стихииите, терена и мощта на комунистически Китай в търсене на неразкритата тайна зад бункера на Рафаело. Камерата ще ви снима през целия път и ще запечата всяка капчица пот и вик от ужас. Дано знаете с какво се залавяте, господин Синклер!

Една седмица по-късно, докато седеше на мястото до пилота в хеликоптера „Бел Лонг Рейнджър“, с който по принцип корпорация „Вандербилт“ инспектираше нефтопроводите си, Джейми бе принуден да си спомни думите на изпълнителния директор.

— Ще ви оставим колкото може по-близо до границата, на около трийсетина километра. — Изкривеният металически глас на пилота

звънеше в слушалките, надвиквайки се с бръмченето на двигателя на хеликоптера и ритмичното блъскане на перките.

— Защо не ни закарате дотам?

— Защото, ако се приближим повече, ще навлезем в забранена зона и ако някой от изстребителите на добрата стара народна република не ни свали, ще го направи някой приятелски боен индийски хеликоптер. Такова е мястото.

— Благодаря.

Пилотът на хеликоптера, преждевременно побелял млад тексасец, се ухили зад слънчевите си очила. Сара се наведе от задната седалка и го потупа по рамото.

— Какво ще стане, когато стигнем там? — попита тя.

— Закарах операторския екип до Джошимат преди два дни. Свързали са се с група тибетски дисиденти. Ще минете по стар контрабандистки път през прохода Мана, после ще продължите нагоре към Нгари, много нагоре. — Той посочи напред, където бяла стена преграждаше хоризонта.

Сара погледна от прозореца на хеликоптера към негостоприемния терен няколко хиляди метра под тях и почувства как по гърба ѝ минава тръпка. Оставаха им още осемдесет километра до тибетската граница; планините се издигаха и от двете им страни, островърхи скални пластове, покрити със зеленина, спускащи се към каменисти речни долини, които измамно проблясваха. Заснежените върхове пред тях сигурно бяха три пъти по-високи.

— Няма да е като на излет, а?

— Госпожице — отвърна сериозно пилотът, — дано някой ви е обяснил, че отивате на най-негостоприемното място на планетата. Можете да умрете от жегата в Сахара или от студ в Арктика; тук горе обаче ще имате шанса да сторите и двете, докато дребни мъже с дръпнати очи и автомати гърмят по вас. Китайците са тук от 1950 година и са затворили района много здраво. Единственият начин да влезете легално в Тибет е през Лхаса. Трябва ви разрешение, за да го сторите, и всяко ваше движение се наблюдава стриктно, докато сте там. За да стигнете там, където искате да заснемете филма си, трябва да влезете незаконно, което означава пеш. Няма физически бариери, защото и двете страни разчитат на терена, но ще трябва да се промъквате през армейски гарнизони, които най-много обичат да

преследват човешки дивеч, и безобидни наглед овчарчета, които ще ви предадат за по-малко от долар на глава. Въздухът е толкова разреден, че дори птиците трябва да ходят, а единствената напитка е чай с масло от як, който на вкус е като утайка от река Хъдсън. Изглеждате в доста добра форма; виждам, че разполагате с първокласно оборудване, но — макар че ще ме уволнят, че ви го казвам — бих ви посъветвал двамата с младежа да пратите режисьора на документалния филм по дяволите, да кажете на „Вандербилт“ да си заврат парите отзад и да се върнете в Меерут. Можем да прием бира на палубата по залез-слънце.

Джейми се извърна към Сара:

— Може би е прав. Ти се върни с хеликоптера, а аз ще отида.

Тя му хвърли поглед, който обикновено пазеше за много нахални амбулантни търговци.

— Не, благодаря.

Пилотът се разсмя.

— Така си и мислех. Нямате вид на човек, който лесно се отказва. Пристигнахме. — Той насочи хеликоптера надолу към малко селище в долината, в далечината вдясно. — Благодаря ви, че пътувахте с „Пеликан Еървейс“. Приятен ден!

44.

— Защо носиш този безумен шал?

— Защото си мислех, че може да е студено, и се оказах прав!

Сара огледа с отвращение яркото чудо на пурпурни и бели райета.

— Със същия успех можеше да си нарисуваш мишена на гърдите и да развяваш плакат с надпис: „Тук съм!“

— Това е колежанският ми шал, и се гордея с него.

— Гордей се е нещо друго, Дон Кихот. Предпочитам да не ме улучат, когато стрелят по теб. Ганеш смята, че може да страдаш от височинна болест.

Джейми погледна към преводача им, който стеснително се ухили. Натъпка дългия шал в якето от гортекс и го затъкна в панталоните си, докато онзи кимаше отривисто, преди да се върне да провери няколкото носачи, които филмовият екип беше успял да убеди да тръгнат за окупирания Тибет. Джейми бързо беше насъбрал огромно уважение към жилавите планински мъже. Знаеше, че без тях експедицията нямаше да изтрае и двацет и четири часа. Бяха дребни, но лекото им телосложение беше съчетано с невероятна сила и издръжливост и всеки един от тях носеше товар, който тежеше много повече от самия носач.

През първите два дни се бяха изкачвали през почти алпийски пейзаж с конусовидни хълмове, покрити с дъбове, брези и рододендрони, виещи се долини, в които имаше пенести бързеи, и обширни ливади, застлани с килими от цветя. Редки червени панди, кафяви мечки и дори снежни леопарди бродеха в подножието на Хималаите, но те зърнаха само малка група жалки на вид маймуни, които седяха на едно дърво покрай пътя и ги замеряха с гнили плодове, докато минаваха. Джейми се надяваше това да не е поличба. Тесни, стръмни пътеки криволичеха нагоре по планинските склонове и правеха отвесните наклони поносими, като им позволяваха да се приспособят към по-тежкия терен пред тях.

Чак на третия ден, докато се изкачваха все по-нагоре и водачът им каза, че са прекосили границата с Тибет, Сара започна да усеща как дробовете ѝ се мъчат да извлекат кислород от въздуха. Как можеше да си мисли, че диша от само себе си? Това, което обикновено вдишваше в Лондон, имаше гъстотата на пилешка супа в сравнение със сегашното. Височинната болест беше реална опасност и Джейми настояваше да вземат таблетките „Диамокс“ всеки ден, но те изобщо не помагаша за цепещото главоболие, започнало на втората сутрин, което така и не минаваше. Вече бяха в самите Хималаи, на три хиляди и повече метра над морското равнище, между горския и снежния пояс. Контрастното, живописно величие с неземна светлина и фантастични цветове ги поразяваше и им вдъхваше страхопочитание, но Джейми смяташе, че теренът, каменист лунен пейзаж, оживен тук-таме с ивици избледнели, разкъсани от вятъра молитвени флагчета, подкопава решителността му е всяка крачка, и дългите катерения го водеха до ръба на издръжливостта му. Тънки двойни палатки им осигуряваха единствения подслон и те спяха върху голи скали, които пробиваха постелката, спалния чувал и гръбнака. Тибетските ноци бяха дълги и студени; предостатъчно време за разговори, размисли и съмнения, преди изтощението да надвие хиперактивността на тялото. Всеки ден беше безкраен щурм на стръмни, покрити със сипеи участъци, които подпалваха мускулите на прасците им и превръщаха краката им в покрити с пришки и изпълнени с болка — торби. Джейми крачеше като насън, обвит в пашкула на собственото си задъхано безпокойство; знаеше, че Сара е на по-малко от двайсет крачки зад него и също страда, но нямаше сили да общува с нея. Чак когато малкият керван спря до едно невероятно на цвят, почти отровна синьо езерце, можаха да поговорят.

Тя легна, подпряла гръб на една скала, и остави слънцето да стопли лицето ѝ. Той се строполи до нея и взе шишето с вода, която тя извади от раницата си.

Пи дълго, преди да го върне.

— Мислех си... — изхриптя той.

— Аз също.

— Започвам да съжалявам, че се направих на толкова умен.

— Малко е късно да се отказваме, след като вече подписахме договора. Освен ако нямаш под ръка някой малък хеликоптер в джоба

си, за да ни измъкне оттук.

Жервез Пиърсън, продуцент и ръководител на филмовия екип от трима души, се приближи бавно и седна до тях. Беше нисък и пълен и изглеждаше неуместно сред острите планински зъбери, но външният вид лъжеше. Джери си беше създал име, снимайки преследвани кюрди в забранената зона в северен Иран и документирайки клането на местни племена от мюсюлмански екстремисти в джунглите на Индонезия. Беше по-корав, отколкото изглеждаше.

— Наслаждавате ли се на разходката?

Джейми се усмихна през стиснати зъби.

— На всеки миг, Джери.

— Чудя се само ти какво правиш тук? Не че имам нещо против компанията ти. — Той хвърли на Сара мазна усмивка, с което ѝ напомни, че се пробва да я прелъсти още първата нощ и още не се беше отказал.

Тя вдигна слабата си ръка, за да отметне тъмния кичур от очите си.

— Снимаме документален филм, Джери — отвърна любезно, — освен ако дребосъкът, който непрекъснато насочва камерата към мен, не е някой перверзник.

— Наясно съм с това, сърце мое. Но старият Джери иска да знае; старият Джери мисли, че се напъваме прекалено много да снимаме нещо, което ще бъде само една много малка част от филма. Той по принцип е за приятеля ти Валтер Бром и за Рафаело, тайнственият тибетски кратер ще се появи само за две минути в началото с глас зад кадър, който лесно можеше да мине и върху снимка на есесовец и панорамен кадър на Еверест.

Продуцентът извади график, карта и сателитна снимка от раницата си. Отвори картата.

— Вместо това сме тук. — Той посочи точка отвъд тибетската граница. — Или поне така ми казва водачът. Лично аз нямам никаква представа. Целта ни е тук. Още два дни ходене. — Наложил сателитната снимка върху картата. — Кратерът, който Бром и неговите приятелчета есесовци от „Аненербе“ са изследвали през 1937 година и от който нашите господари толкова се интересуват. Щом стигнем там, снимаме кратера, теб и девойчето ти с нещо интересно, и ти си изпяваш песента пред камерата. Както казвам, много усилия за нищо на място, от което

ме полазват тръпки. Шефовете ми бяха повече от настоятелни да снимаме кратера; доколкото разбирам, причината за настоятелността им е, че „Вандербилт Медиа“ са свирнали, а щом „Вандербилт“ свирнат, господарите се търкулват по гръб и се молят. Не че се оплаквам; дават ми голям хонорар и достатъчно пари отгоре заради риска да изкарам няколко ноци, сгушен сред дървениците в някой китайски затвор. Просто си помислих, че вие имате повече информация за причините, и ще престана да се торозя.

Джейми му пусна най-насърчителната си усмивка.

— Боя се, че не можем да ти помогнем, Джери. Казаха ни само, че ще е като разходка по „Пикадили“, щом ти водиш, и трябва да кажа, че дотук се оказаха съвсем прави.

В Лондон Саймън наблюдаваше тропическите рибки със загрижеността на хирург, който се кани да направи първия си разрез, стиснал здраво в ръка картонения цилиндър над аквариума. За трети или четвърти път тази седмица му се искаше въобще да не се беше съгласявал да храни проклетите гадина. Колко? Това беше въпросът. Ако прекалеше, щеше да ги убие. Ако им дадеше по-малко, щяха да умрат от глад, преди да дойде пак. Почукване на вратата го спаси от вземането на решение...

Мъжът, който изпълни рамката, изглеждаше толкова широк, колкото и висок, а синините по лицето му подсказваха, че е претърпял някаква злополука. Саймън не беше от хората, които се стряскат от сянката си, но присъствието му се стори заплашително.

— Мога ли да ви помогна? — попита той.

— Чуваш ли нещо?

— Не. — Джейми се прозина, примижавайки срещу ярката светлина, която се процеждаше през тънката материя на палатката.

— Не е на добре.

— Защо?

— Защото всяка сутрин досега, когато се събуждаме, носачите приготвят закуска, и то доста шумно.

— Стой тук! — нареди ѝ той, измъкна се от спалния чувал и си обу панталоните. Уви шала около врата си, намъкна планинските си обувки и си облече якето. Тъкмо се протягаше към покривалото, когато му хрумна нещо:

— Няма ли да спориш с мен?

Беше си извадила ръцете от спалния, чувал и ги беше кръстосала зад главата си, като пеперуда, която чака подходящия момент, за да излезе от пашкула.

— Ще можеш да се справиш, докато се приготвя.

Той поклати глава, после пропълзля обратно и я целуна по устните.

— Благодаря.

— За какво?

— За нищо.

Дръпна покривалото и се измъкна във въздух, изтъкан сякаш от сурова коприна и ярко слънце, което създаваше остри като бръснач сенки сред скалите и пещерите. Бяха направили лагер в камениста закътана падина, близо до поток с мътна зеленикава вода от стопен сняг. Още в първата секунда разбра, че Сара е права. Всички останали седяха в кръг по средата на палатките с ръце на тила. На входа на падината бяха изникнали дървета, или може би, тъй като от два дни не бяха виждали дърво, това бяха статуи. Застиналостта им му напомни на светците от базиликата „Свети Петър“, докато стояха и наблюдаваха кръга от палатки. Само че светците не носеха автомати „Калашников“.

— Мисля, че е най-добре да дойдеш при нас — провикна се той през рамо.

Дулото на автомата помръдна, издавайки мълчалива заповед, но въпреки празнотата в стомаха си, която нямаше нищо общо с пропуснатата закуска, Джейми не отстъпи и изчака Сара да се появи от палатката.

— Проблем, а? — Тя огледа въоръжените мъже по скалите около тях. — Кой са...

Нямаха нужда от преводач, за да им каже, че изръмжаната команда означава да млъкнат и да се присъединят към останалите. Заеха местата си накрая на малката групичка носачи и кинаджии и заеха същата поза с ръце на тила.

Джейми бе навел глава, но очите му проверяваха екипировката и оръжието на похитителите им. Явно не бяха редовни войници от Народната освободителна армия, но това не беше непременно обнадеждаващо. Китайските власти бяха сформирали милиция от имигранти, *вуджинг*, за охрана на границата и без съмнение много мъже сред обеднелите племена на платото с готовност приемаха възнаграждение от Пекин за бегълци или нарушители, които се опитваха да преминат пропускливата граница между Тибетския автономен район и северните индийски провинции. Бяха въоръжени със съветски карабини СКС и автомати АК-47, но предполагаше, че са китайски вариант, тип 56, които на практика не се различаваха от московските. Единственото несъответствие беше сгъваемият щик, прикрепен към цевта, но се надяваше, че няма да му се наложи да се приближава толкова много, че да направи сравнение. Беше боравил с калашник по време на подготовката си за Кралската военна академия и си го спомняше заради зверския откат и ужасно големите дупки, които оставяха 7,62-милиметровите куршуми във всичко, което имаше нещастieto да им се изпречи на пътя. Оръжията изглеждаха чисти и поддържани, за разлика от собствениците им, които имаха еднакви лица с изострени черти, мръсни и увити в различни катове връхни дрехи, които подхождаха на непрекъснато променящия се планински климат. Ниско нахлупени над гъстите вежди носеха плетени шапки с наушници, каквито младежите в Британия понякога си слагаха на майтап през зимата, бяха обути с нелепа смесица от износени планинарски обувки и маркови маратонки. Усети, че Сара се размърда до него; искаше му се да не привлича внимание върху себе си. Едно беше сигурно — трябваше да изчакаат и да се оправят с такива карти, каквито им се паднеха. Никакъв шанс за бой. Никакъв шанс за бягство. Тези мъже щяха да ги заловят за минути. Много по-разумно беше да сътрудничат. Ако имаха късмет, това щеше да означава няколко дни преход и още няколко в затвора в Лхаса, преди да ги откупят. Не му се искаше да мисли какво би станало, ако нямаха късмет.

Двама мъже се спуснаха от ръба на падината и дадоха заповед, преди да отделят Ганеш от останалите от групата. Един от войниците седна с кръстосани крака пред ужасения тибетец, докато другият държеше калашника си явно насочен към гърдите на пленника.

От почти истеричните отговори на Ганеш Джейми се досети, че го разпитваха за самоличността на западниците. Накрая разпитващият кимна и другарят му изкрещя някаква команда. Четирима мъже се спуснаха в падината, наредиха на носачите да вдигнат багажа си и ги поведоха надолу по пътеката с ужасения преводач.

Въпреки силния студ, Джейми усети как по гръбнака му се стичат струйки пот. Сценарият му напомняше на историите, които бе чел за Виетнам и Камбоджа. Нямаше очевидци, които да свидетелстват за съдбата на мръсните западни капиталисти и шпиони на ЦРУ. От отчаяните погледи, които Джери му хвърляше, реши, че и продуцентът ги е чел. Поклати глава. Ако тръгнеха да бягат, само щеше да стане по-зле. Поне по този начин щеше да има шанс да се помоли за живота на Сара, преди някой да му тегли куршума.

Войниците ровеха из палатките и прибираха всички ценности. Джери се намръщи, когато започнаха да си играят със скъпите камери, но Джейми беше насочил погледа си към разпитващия, който вървеше към останалите пленници с високата крачка на планинец. Боецът имаше жълтеникавокафяви леопардови очи и сериозни монголоидни черти. Очите ги изучаваха, като нарочно спираха на всеки поред, после, с леко намръщване, се обърнаха към Сара. Какво означаваше мръщенето? Може би му напомняше на някого. Може би беше в разрез с принципите му да убива жени. Но пък мъжът не изглеждаше като човек, който има принципи.

Тибетецът изстреля серия команди. Незабавно половината от останалите мъже избутаха филмовия екип към входа на падината, като им направиха знак да си вземат камерите и оборудването. Джери хвърли на Джейми безпомощен поглед, когато ги поведоха с по двама войника от всяка страна, но той си имаше свои грижи. Един от останалите похитители се опита да дръпне Сара встрани, и тъй като тя започна гръмко да протестира, той тръгна след нея. Резултатът беше дръжка на автомат в корема, която го остави превит на две, обзет от напъни за повръщане.

— Съпругата ми — задави се той. — Трябва да остана със съпругата си. — Чувстваше се така, сякаш го е ритнало магаре. Далакът му беше там някъде, а разкъсан далак наред Хималаите щеше да е адски неприятно нещо. Изпъшка силно и падна по очи на

земята. Чифт изтъркани кожени обувки се появиха пред носа му. Забеляза, че едната е вързана с канап.

Вдигна глава, погледна нагоре и видя безмилостни кехлибарени очи. Цевта на калашника го закачи за шала и го издърпа, за да се изправи на крака.

— „Кингс“^[1], нали? — каза на идеален школуван английски. — Бил съм в „Тринити“^[2] — мислехме ви за банда миризливи, смучещи бира червени боклуци.

---

[1] Колеж в Лондон — Б.ред. ↑

[2] Колеж в Лондон — Б.ред. ↑

45.

Сградите на разрушения манастир с изпочупени прозорци бяха кацнали едва-едва на една скала в началото на дългата долина, държаха се като мъх върху напуканите сиви камъни. Вървяха с часове без почивка и Джейми и Сара бяха мъртви от умора, когато пристигнаха на свечеряване. През целия преход главата на англичанина беше пълна с въпроси за командира на, както вече беше разбрал, група тибетски бунтовници, верни на сваления Далай Лама, но водачът има само се беше усмихнал студено и му беше казал да си пести дъха.

Щом стигнаха до манастира, ги настаниха в малка монашеска килия на втория етаж. Докато Джейми проверяваше съдържанието на раницата си, Сара разстла спалния си чувал върху каменното легло и затвори очи. Преди да потъне в сън, прошепна:

— Какво беше това за съпругата, Синклер? Не си ми направил дори предложение още. — Опита се да отговори нещо остроумно, но дишането ѝ му подсказа, че вече е заспала. Умората му не можеше да се опише с думи. Облегна се на голата калена стена и главата му клюмна между коленете му.

Стори му се, че бяха минали само няколко секунди, когато една ръка докосна рамото му, той отвори очи и видя как един от младите тибетци му се усмихва стеснително. Последва момчето до партерния етаж, където командирът седеше до огън, запален от тор от як, и както изглежда, четеше дневника на продуцента на документалния филм.

Вдигна глава, когато Джейми влезе.

— Кажете ми, защо искате да посетите свещеното ни място?

— Това е лудост, разбира се — рече той, когато Джейми свърши. — Вуджинг и Народната освободителна армия пазят пътищата и проходите. Било е само въпрос на време да ви открият. Ако вуджинг ви бяха заловили, щяха да изнасят жената и да ви застрелят всичките, а след това да оставят трупите ви в някое дърво на лешоядите. Имате

късмет, че ние ви открихме първи. Пратих филмовия екип обратно — не можем да си позволим лицата ни да цъфнат по „Скай“ или Би Би Си. Носачите също ще бъдат върнати, след като ни помогнат да попълним запасите си.

— Защо ни доведе тук?

Немигащите хищнически очи се втренчиха в него.

— Защото ме заинтригува. Историята ти е толкова невероятна, че може и да е истина, но съществуват и други възможности. Може да си от ЦРУ, които ни изоставиха преди много години, но напоследък се опитват да ухажват представителите ни във Вашингтон. Или пък това е някоя от сложните загадки, които китайците толкова обичат, и си изпратен да ни шпионираш или да ни вкараш в капан. В такъв случай ще умрем заедно.

— Казах истината. — Джейми зачака реакция, но такава не последва. — Знаеш всичко за нас, но аз не знам нищо за теб.

Боецът се загледа през прозореца в мрака навън.

— Не използваме истинските си имена, за да не застрашим семействата си тук и в Индия, но можеш да ме наричаш Тензин. Що се отнася до това какви сме — той замълча за миг, търсейки точното определение, — ами, ние сме призраци.

На слабата потрепваща светлина от малкия огън и танцуващите по сивите калени стени сенки, тази дума накара Джейми да изтръпне. Тензин съблече дебелото си вълнено палто и остана по червеникавокафявата роба на тибетски монах.

— Да, аз съм гелуг, господин Синклер. Но съм и патриот. Защо се изненадвате? Традицията на монаха воин е част от собствената ви култура още от зараждането на християнството. Нима цяла секта, Рицарите на Свети Йоан, не се бият в кръстоносния поход?

Според Джейми Тензин беше някъде към четирийсет и пет годишен, но сега когато видя лицето на монаха отблизо, осъзна, че е поне с десетина години по-млад, чертите му бяха преждевременно остарели от лишенията в живота, който си беше избрал.

— Бях останал с впечатлението, че в Тибет единствената съпротива срещу Китай е ненасилствената.

— Да, и пожънахме забележителен успех, нали? Над един милион тибетци умряха след нахлуването през 1950 година, стотици хиляди продължават да бъдат изтезавани в китайски затвори.

Издевателстват над народа ни, грабят и замърсяват земята ни, учат децата ни на лъжи, религията ни е окъпана в кръвта на монахините и монасите ни. Шест хиляди разрушени манастира. Това, което виждаш около себе си, някога беше голям просветителски център, а сега приютява само паяци, прилепи и лешояди — и призраци.

Тонът беше равен и безчувствен, но думите извикваха картини от живот, изпълнен с мъка и страдание. Джейми се мъчеше да намери правилния отговор, но не успя.

— Съжалявам. Не знаех.

Тензин се разсмя.

— Защо ти е? Спор между съседи някъде далече. Силният завладява слабия, но Чомолунгма още е отворен за вашите туристи. Тибет не е Фолкландските острови. Покорените не говорят английски — защо да ви е грижа?

— Ти говориш английски, и то много добре — изтъкна Джейми.

— Разбира се. Изпратиха ме да уча в Англия от Делхи, където баща ми беше един от малкото щастливци, забогатели в изгнание. В Уинчестър ме смятаха за интелигентен чужденец и се държаха с мен по начина, по който се държат с чужденците във вашите училища. Тогаваш научих колко безплодна е пасивната съпротива. Когато отидох в Кеймбридж, не биех толкова много на очи. Сприятелих се с хора, някои от тях сега поддържат малкия ми кръстоносен поход тук, в планините Кундун. Далай Лама, не одобрява действията ни, но въпреки това ние продължаваме. Засада на патрул или конвой в проходите. Атака на вуджинг, докато спят в укреплението си. Опитваме се да пазим тези, които искат да избягат в Индия. Безполезно дразнене на противника, ще кажеш ти, но е достатъчно, за да напомни на нашествениците, че Тибет още има зъби и те не са добре дошли тук. После изчезваме като дим през границата. Тибет е място, където митовете, легендите и истината трудно могат да бъдат разграничени, господин Синклер. Мълвата разнася подвизите ни сред потиснатите и им дава надежда. Така че ние сме Призраците от четирите реки, преродените бунтовници от Камба, доказателство, че има тибетци, които още искат да се бият и да умрат за свободата.

По-млад боец влезе в помещението с пушка на рамо и докато Тензин му даваше нареждания, Джейми видя действителността зад спокойното изказване. „Изчезваме като дим.“ Знаеше, че истината е

ужасно различна. Китайците изпращаха цели дивизии специално обучени планински части, за да преследват мъже като тези. Празните погледи на последователите на Тензин разказваха друга история. На мъже, които живеят на ръба, или даже отвъд него. Мъже, които знаят, че не им остава много време и краят им е неизбежен. За Призраците от четирите реки всеки нов дъх и всеки удар на сърцето бяха нова спечелена битка.

Щом младежът си тръгна, Джейми рече:

— Мислех, че Пекин би подложил Индия на натиск, за да спре набезите ви.

Тензин се наведе към огъня и подпали на пламъците листата на едно клонче, от което веднага се разнесе благовоние. Подаде на Джейми друго клонче и го подкани да направи същото.

— Сега и ти си извършил акт на неподчинение срещу режима и можеш да бъдеш затворен и изтезаван като мен. Горенето на хвойнови клонки радва Буда, но гневи потисниците. Индийците не ни закачат, защото китайците не признават съществуването ни. Ако го направят, ще признаят провала си, ще се посрамят. Те искат светът да вярва, че след петдесет години на добро управление Тибет е мирно и подредено общество. В неуместната им гордост се крие силата ни. — Той вдигна глава и погледна Джейми право в очите. — Когато по-рано говорихме за священото място, ми се стори, че разказът ти не е пълен.

Джими го изгледа внимателно. Беше ограничил историята за експедицията до това, което знаеше филмовият екип, и възнамеряваше това да си остане така.

— Защо мислиш така?

— Вероятно е чисто съвпадение, че специален екип от китайски инженери също проявява интерес към него през последните месеци.

— Разкажи му, Джейми. Разкажи му всичко.

Вдигна поглед и видя Сара на стълбите.

— Добре — кимна той. И разказа на Тензин за Валтер Бром и откритието, което щяло да промени света.

Кратерът беше огромен. Докато наблюдаваше през бинокъла от скривалището си на ръба на скалата на километър и половина разстояние, Джейми разбра, че Тензин е бил прав и изобщо не са

имали шанс да се приближат до шахтата, камо ли да влязат вътре. Около входа гъмжеше от китайски войници, докато булдозери и земекопни машини разчистваха пръстта на стотици метри околоръст и я товареха на камиони, които се движеха напред-назад по пътя от натрошени скали, който бе прокаран покрай кратера.

— Дай да видя!

Неохотно подаде бинокъла на Сара, която нетърпеливо се въртеше отстрани.

— Гледай слънцето да не ти влезе в окуляра — предупреди я.

— Не съм идиотка, Синклер. — Фокусира върху земекопните работи. — Това сигурно им струва милиони. Повечето от оборудването вероятно е докарано с хеликоптери. Каквото и да копаят, явно е невероятно ценно.

— Не е мина, а светилище — отвърна спокойно Тензин. — Свято място от хилядолетия. И копаят само безполезна земя и камъни. Търсят Слънчевия камък, или следи от него, но не можеш да откраднеш нещо, което вече е откраднато.

Слънчевият камък. Джейми настръхна, като чу за пръв път наименованието.

— Много преди времето на Буда, тук паднал метеорит. — Тензин видя погледа на Джейми. — Да, господин Синклер, аз съм любопитен геолог — станах такъв в Кеймбридж, докато изучавах приложна физика, а един монах има много време за четене. Както виждате, трябва да е бил много голям, за да изрови подобен кратер. Деветдесет процента от него е изгорял в атмосферата и когато е паднал, се е разбил от удара и се е образувал огромен пращен облак. Районът е богат на подобни кратери, макар че повечето са доста по-малки. Някога човек можел да забогатее, като събира остатъците от паднали метеорити, стъкловидни минерали, наречени тектити. Но този метеорит не бил като другите. Състоял се от толкова неразруσιμο вещество, че прокопал в самата скала тунел с диаметър три метра, дълъг два километра. Ако се дръпнете малко вляво, госпожице Грант, ще видите входа на шахтата.

— Откъде знаете толкова много? — попита Сара.

— Предава се от поколения наред — отвърна простичко Тензин, сякаш не беше нужно друго обяснение. — Жреците по онова време

вярвали, че опустошенията, причинени от метеорита, са гневът на Бога Слънце. Дошли тук, за да извършат ритуал, който да го умилостиви.

— Жертвоприношение ли?

Тензин тъжно кимна.

— Времената не били толкова просветени. Седем пленници били свалени в шахтата, която метеоритът бил прокопал в земята, но докато ги подготвяли за жертвоприношението, открили нещо удивително.

Джейми затаи дъх, а когато погледна към Сара, видя, че очите ѝ са широко отворени, като на малко момиченце, което слуша страшна приказка преди лягане.

— Слънчевият камък. Не били виждали такова нещо преди: бил тъмен, с идеална сферична форма — и имал едно свойство, което ги изумило. Не бил подвластен на законите на гравитацията. Или, по-точно казано: гравитацията не му влияела. Носел се. Древните вярвали, че Богът Слънце им е изпратил семето, което ще унищожи Земята, и се уплашили от него. Решили, че никога не бива да бъде докоснато отново от светлината на създателя си. Двеста поколения Слънчевият камък бил държан в оловния си сандък, за да не замърсява никога повече земята, водата или въздуха. После дошли германците.

46.

Когато се върнаха в относителната безопасност на манастира, Сара гледаше втренчено потрепващите, жадни за кислород пламъци на малкия огън. Дебели парчета платно покриваха прозорците на долната стая, за да не избяга светлината, а пушекът се процеждаше през дупка на покрива, за да се разсее през отворите на горните етажи. Чуваше тихото кискане и пърхане, докато популацията от прилепи в сградата се приготвяше за нощния лов. Виеше ѝ се свят от контраста с огромното струпване на техника, на което бяха станали свидетели по-рано. Сякаш беше засмукана в някаква гънка на времето и се беше озовала обратно в четиринайсети век. Но реалността на кратера ги беше придружила като някакъв отмъстителен призрак и витаеше в стаята около тях.

— Значи Слънчевият камък е ключът? Валтер Бром е открил вещество от друг свят и е решил да го използва?

— Каквото и да си мислим за Бром, бил е гениален физик — съгласи се Джейми. — Нарезда се до Опенхаймер, дори до Айнщайн. Не му е трябвало много време, за да разбере, че това е нещо, което напълно надхвърля познанията му.

— И следващите осем години се е мъчил да разгадае тайните му.

— Да, и ако е имал шанс да се занимава само с него, сигурно е щял да успее, но войната му е попречила. Когато бил вербуван за Хитлеровия проект за разработка на ядрена бомба, никой не давал пет пари за увлечението му. От това, което пише дядо ми в дневника си, излиза, че е бил принуден да работи тайно. Това в най-добрия случай е било нелоялност, дори измяна. Валтер Бром е бил неразбран гений от самото начало.

— Но така и не се е отказал.

— Да. Бил е безпощаден и амбициозен и в Слънчевия камък е видял възможност да издълбае мястото си в историята. Изобщо не му е идвало наум за етични или морални дилеми. По някакъв начин успял да разбере какво е било веществото и за какво можело да се използва.

За жалост, по времето, когато вече разполагал с доказателства за истинските му възможности, Адолф Хитлер бил изгубил вяра в ядрените физици.

— Освен това се е боял от него. Какво ни говори това?

Гласът на Тензин прекъсна разговора.

— Говори ни, че древните жреци са били прави, госпожице Грант. Слънчевият камък има силата да унищожи света.

Те го изгледаха.

— Не разбирате ли — продължи тибетецът. — В Слънчевия камък е заложена силата на слънцето. Това вещество, което зарежда звездите. Източник на безкрайна енергия, но също така и източник на безкрайно разрушение. Кое има по-голям потенциал от ядрената бомба? Кой е Светият Граал на науката?

Още не можеха да разберат какво иска да им каже.

— Ядреният синтез. Контролирана, безгранична сила от свиването на две атомни ядра, за да образуват едно по-тежко ядро. Ядреният синтез за пръв път бил постигнат през 30-те години на ХХ в. Но така и не бил овладян като надежден източник на ядрена енергия. Който открие начин да го контролира, ще притежава икономическата власт да държи света като заложник. И военната сила. Защото с контролирания ядрен синтез идва и водородната бомба. Стотици пъти по-мощна от обикновената ядрена бомба.

— Щом като знаят толкова много за ядрения синтез и толкова дълго са работили върху него, защо не могат да го контролират? — попита Джейми.

— Защото не са успели да открият нужния катализатор, който да им осигури високата енергийна мощност, от която се нуждаят, и контрола, чрез който да я задържат в ядрения реактор. Мисля, че Валтер Бром е смятал, че е открил катализатора.

— Слънчевия камък ли?

Тензин кимна и намръщеното му лице помръкна, но Сара го прекъсна, преди да успее да продължи.

— Казваш, че водородната бомба може да е сто пъти по мощна от всичко, с което разполагаме в момента? Това би нанесло огромни разрушения, но няма да унищожи света.

— Правилно, но се смята, че който създава бомбата, е наясно с какво си има работа. Водородната бомба в основата си представлява

неконтролируем ядрен синтез, верижна реакция, която предизвиква термоядрен взрив. Ами ако верижната реакция е без ограничение? Ако камъкът наистина е веществото, което зарежда звездите, той може да е катализатор не за неограничен източник на енергия, а за взрив, който да превърне земята в горящ ад в продължение на стотици милиони години.

За известно време всеки се отдаде на собствената си представа за края на света. Накрая Джейми тихо попита:

— Защо ни доведе тук?

Очите на Тензин се присвиха и гласът му стана сериозен.

— Струва ми се, че някаква сила ви е свързала завинаги със Слънчевия камък. Сдобили сте се с дневника, откъдето на свой ред сте разбрали името на Валтер Бром. А сега ви е довела тук. Неслучайно сте ми изпратени. Мисля, че всяка крачка от пътуването ви води към един изход.

— И какъв е той?

— Трябва да се върнете в Европа и да продължите търсенето си. Според мен само вие можете да се погрижите Слънчевият камък никога да не попадне в ръцете на тези, чиято алчност, амбиция или глупост ще унищожат всички нас.

Сара го изгледа — в очите ѝ се четеше объркване, заедно с още нещо, което Джейми не можа да разгадае.

— Но как ще го направим? Не можеш да ни натовариш с такава отговорност. Ние сме... съвсем обикновени хора. Нямаме нито силата, нито средствата. — Тя поклати глава. — Много е голямо. Това е нещо, с което правителствата трябва да се оправят.

— Напротив, госпожице Грант. — Лицето на Тензин беше сериозно. — Именно от правителствата трябва да се пазите. Правителства като това, което нападна и завладя страната ми, ще дадат всичко и ще направят всичко, за да се доберат до Слънчевия камък и да освободят силата му. Комунизмът няма душа, както и фашизмът не е имал; ами капитализмът? Мислите ли, че американците ще са по-различни? През 1971 година Ричард Никсън предаде моя народ за едно ръкостискане и усмивка от Мао Дзедун; да очакваме ли от сегашния президент нещо по-добро?

— Но какво можем да направим?

— Когато му дойде времето, ще трябва да вземете решение и тогава ще разберете какво трябва да направите.

Сара хвърли измъчен поглед на Джейми, но той вече беше взел решение. Чувстваше се така, сякаш бе облян от аурата, създадена от силата и решителността на монаха. Това беше съдбата му от самото начало. Това беше последната глава от историята на Матю Синклер. Щеше да завърши започнатото от дядо му.

— Ще тръгнем сутринта.

Тензин наложи убийствено темпо, докато колоната от четиринайсет души се отправяше обратно към границата, но на втория и третия ден започна да става все по-предпазлив. На два пъти се скриха под скалите при шума от прелитащ ниско над главите им самолет.

— Имаме късмет, че нямат резервни части, за да държат хеликоптерите си „Блек Хоук“ във въздуха — сподели тибетецът пред Джейми. — Изтребителите J-7 и J-11, базирани в Лхаса, са прекалено бързи, за да ни навредят в планините, но има разузнавателни самолети, които излитат от по-малки площадки покрай границата, и ако ни забележат, ще извикат патрулите да ни хванат.

— Мислех, че „Блек Хоук“ са американски хеликоптери — обади се Сара.

— Точно така, госпожице Грант. Вашите американски защитници на демокрацията разрешиха продажбата на двайсетте УН-60 на Китай през 80-те години, които те бързо използваха за потискане на всяко възраждане на демокрацията в Тибет. Каква ирония, нали?

По-късно следобед един от бунтовниците, който пазеше края на малката колона, изтича напред и каза нещо на Тензин. Монахът кимна. Когато се извърна към Джейми и Сара, лицето му беше сурово.

— Те идват.

Джейми си мислеше, че през последните три дни темпото е било убийствено, но бързо откри колко много е сбъркал. Тибетците им взеха раниците и Тензин се понесе в лек тръс, който бързо накара дробовете на Джейми да закрепят за кислород. Само представата за това, което щеше да стане, ако китайците ги спипат, го караше да продължи, но дори и така след десет минути му се искаше монахът да намали

темпото или да си изкълчи глезена, каквото и да е, само и само болката в гърдите да престане. Чак когато Сара започна да преплита крака и двама от бунтовниците бяха принудени да я подкрепят, Тензин намали крачката.

— Трябва да спечелим преднина преди мръкнало — обясни тибетският командир. — Ако са вуджинг, научили са се да се страхуват от нощта и Призраците на четирите реки, така че ще спрат, докато ние продължим. — Сърцето на Джейми почти спря при мисълта да прекоси безмилостния пейзаж в мастиления мрак на хималайската нощ, но следващите думи на Тензин го стреснаха още по-силно. — Възможно е войниците, които ни преследват, да са от планинските специални части. Тези мъже не ги е страх от нищо и са снабдени с екипировка за нощно виждане.

— Как ще разберем? — попита Джейми.

— Ако още са по петите ни на зазоряване — отвърна Тензин и отново ускори крачка.

Последва най-дългата нощ в живота им. Тензин поддържаше безмилостно темпо часове наред, спираше само колкото да им позволи да си починат и да пийнат вода. Десет минути тичане, следвани от десет минути ходене, за да си пазят силите, които все повече се топяха. Джейми и Сара тичаха с по един тибетец от двете страни, които им шепнеха неразбираеми насърчителни думи, докато се препъваха нагоре по скалите. В разредения въздух на мрака всяко вдишване беше като за последно, всеки удар на сърцето — като удар с чук преди инфаркта. Накрая се движеха като насън, телата им бяха прекрачили предела на човешките норми за болка и изтощение, движенията им бяха автоматични, а умът им търсеше спасение в някаква безтегловна нирвана. Времето и разстоянието нямаха значение, можеха да вървят три километра или трийсет. Чак при пукването на хималайската зора — тази нежна светлина, която увенчаваше върховете в далечината с розов ореол, си дадоха сметка, че са живи, ще оживеят — и заедно с това осъзнаха, че скоро ще разберат дали мъченичеството в мрака си е струвало.

Трийсет минути след началото на новия ден Тензин даде почивка, но настоя всички да останат на крак. Джейми го намрази заради това, но знаеше, че ако се стовари на земята, няма да се изправи повече. Сара се олюляваше между двамата си пазачи със затворени очи

и си мърмореше нещо. Тибетецът се загледа към хоризонта в далечината. Джейми проследи погледа му, но не можа да види нищо, освен голи сиви скали.

— Тук са. На три километра.

— Откъде разбра?

— Вятърът носи известието. Не знам откъде, просто знам.

— Значи с нас е свършено. — Джейми се пребори с порива да се сгромоляса на земята. Двамата със Сара можеше и да оцелеят, но за този мъж, когото вече уважаваше и на когото се възхищаваше, нямаше никаква надежда.

— Най-вероятно не — отвърна Тензин. — Като повечето специални части, и те действат на малки отряди, вероятно от по четирима или петима. Ако първоначално са придружавали вуджинг, сигурно са ги оставили през нощта. Възможно е да ни видят и да решат, че сме прекалено силни за тях. Но пак повтарям: това са най-добре обучените части в Народната освободителна армия — еквивалент на вашите Специални въздушни сили — и имат гордост. Тази гордост може да ги накара да ни нападнат. Имаме едно преимущество: по-малко от три километра ни делят от границата. Ако запазим преднината си, ще преминем на индийска територия.

— Ще спрат ли на границата?

Тензин вдигна рамене.

— Ще видим. Зависи какви са заповедите им и колко сме важни за тях. Ако случайно са попаднали на следите ни и са решили да ни проследят, няма да я пресекат. Ако знаят, че сме били при кратера...

Извика команда и колоната се раздвижи, с двама разузнавачи отпред и двама пазачи отзад. Мъжът отляво на Джейми му се ухили, но усмивката не стигаше до очите му. Освен обичайния мирис на масло от як и немито тяло, Джейми подушваше и още нещо, противно и силно. Страх. Знаеше, че и мъжът усеща същата миризма в ноздрите си.

Обърна се да окуражи Сара, но нямаше смисъл — тя висеше като парцалена кукла между двамата тибетци. Стисна зъби и побягна.

Първият изстрел дойде, след като бяха изминали по малко от километър, плющени в разредения въздух, което отекна като топовен гърмеж от околните планини. Джейми се олюля и спря да погледне назад по пътеката. Вече ги виждаше — шест малки фигурки ги преследваха, както белка преследва заек.

— Давай! — Тензин сложи ръка на рамото му и го разтърси. — Това беше предупредителен изстрел. Скоро ще им влезем в обсега. Продължавай!

Джейми насили краката си да се размърдат и поде наум куплет от военен марш: „Единият крак пред другия. Единият крак пред другия“. Гръмна нов изстрел и той чу отчетливото „ззип-ззинг“ на куршум, който рикошира от канарата вляво.

Тензин изръмжа нова команда, двама тибетци се отделиха и се насочиха към скалите от двете страни на пътеката. На Джейми му се догади. Двамата мъже бяха цената на неговия живот и на живота на Сара. Колкото и решително да беше преследването, китайските войници трябваше да се справят със заплахата по фланга. Това щеше да ги забави. Но не за дълго. Двама зле обучени бунтовници срещу елита на китайската армия. Но достатъчно дълго, за да ги преведе Тензин през границата.

След като разбра, че ще оцелеят, краката му намериха нови сили, той се откопчи от мъжа до себе си и продължи напред със собствени сили. Последваха още изстрели, но никой не беше достатъчно близо. Бяха стигнали до широк насип, ограден от назъбени, осеяни със скали хълмове, които първо се издигаха, а после се спускаха почти отвесно на юг. Единственият изход беше напред, където два върха се разделяха от проход, който, предположи Джейми, вероятно бележи границата.

Рискува да погледне назад точно когато тракането на автоматите потвърди първия сблъсък между преследвачите и двамата мъже, които бяха останали. Джейми знаеше, че е само въпрос на минути, но проhodът вече беше по-близо и...

Приглушен гръм, който се превърна в парализиращ, разтърсващ вътрешностите рев. За частица от секундата чудовищна сянка препречи небето, после изчезна. Погледна нагоре и видя турбовитлов самолет, подобен на „Херкулес“-а от Кралските въздушни сили да се насочва към прохода. Пилотът наклони самолета напречно на маршрута им и низ от бели точки излязоха от голямата машина. За секунди разцъфнаха в петнайсет или дваайсет огромни парашута. Първоначално помисли, че може да са някакви доставки, но след това се сети, че размерите на парашутите трябваше да компенсират разрежения въздух в планината и под тях висяха не кутии, а още войници от специалните сили, които ги преследваха. Бяха в капан.

47.

Тензин реагира мигновено. Той се спусна право към хълмовете на четиристотин метра разстояние, където скалите предлагаха по-голямо прикритие от откритата пътека. Чиру, най-младият от партизаните, се залепи за рамото на Джейми, за да го предпазва от опасност, като през цялото време хвърляше тревожни погледи назад към мястото, където парашутистите се разгръщаха в рехав строй. Тибетците образуваха защитен кръг около двамата чужденци, но Джейми знаеше, че е въпрос на време да ги заловят. Срещу шестима от китайските елитни специални части може и да имаха шанс, но не и срещу четири пъти повече. Безнадеждно ги превъзходиха.

Скалното образувание пред Джейми се пръсна на парчета и миг по-късно той чу отчетливото стържещо тракане на откоси от автоматично оръжие. Докато буря от олово раздираше въздуха около тях, мъжът от лявата му страна нададе пронизителен вик и падна на земята. Без да мисли, Джейми грабна пушката му и свали мунициите, докато Чиру го проверяваше за признаци на живот. Момчето поклати глава и двамата се затичаха заедно към подножието на хълмовете, където Тензин бе изградил отбранителен периметър сред скалите, а по средата беше Сара, която беше зле и изглеждаше замаяна.

— А сега какво? — попита Джейми.

— Мисля, че можем да ги задържим за малко — отвърна Тензин; покритото му с прахоляк лице на ястреб се беше намръщило от съсредоточаване.

Джейми видя, че е прав. Командирът на китайските парашутисти беше изправен пред избора да атакува от откритата равнина, която тибетците току-що бяха пресекли, или да заобиколи и да нападне от изток. Първото щеше да му коства жертви, второто можеше да даде на обсадените бунтовници шанс да избягат. Всичко зависеше от това доколко беше решен да ги убие.

Продължителен огън от десетина автомати го накара да реши. Джейми се сви като зародиш, докато скалите около него избухваха. За

първ път от много дни си помисли за дядо си. Комбинацията от изтощение и чист ужас беше съставлявала живота на Матю Синклер в продължение на шест дълги години. Мисълта запали искра в него, той вдигна глава и насочи карабината тип 56 към равнината точно когато десетина войници, облечени в зелени униформи, излязоха от прикритията си и се спуснаха напред, като стреляха и тичаха едновременно. Около него се развихри същински ад, когато тибетците откриха огън, и Джейми се присъедини към тях с кратки овладени откоси, от които пушката подскочаше в ръцете му. Мъжът, който беше открил дневника на Матю Синклер, щеше да даде предупредителни изстрели над главите на нападателите. Мъжът, който го беше прочел и се беше бил за него, се прицели право в гърдите на предводителя. Първите му изстрели минаха високо и той автоматично се прицели пониско, като видя как куршумите вдигнаха прахоляк сред атакуващите мъже. Първият падна, после и вторият се стовари като камък. За миг пейзажът опустя, оцелелите се сляха с прахоляка.

Тензин даде заповед и стрелбата заглъхна; последваха само няколко единични изстрела от китайците, които се намираха на четиристотин метра в другия край на пътеката.

Джейми се извърна и видя как Сара се мъчи да се изправи на крака. Притича до нея и я повали на земята.

— Да не искаш да ти пръснат главата?

— Хей, Синклер — измърмори тя, — мога да се грижа за себе си.

Джейми вдигна брадичката ѝ и изтри следите от повръщано от устните ѝ. Зениците ѝ бяха разширени. Сърцето му се сви, когато позна симптомите. Височинна болест. Колкото повече седяха на тази височина, толкова по-зле щеше да става. Ако не успееше да я измъкне оттук и да я свали в подножието на планината, тя щеше да умре.

— Със сигурност можеш. — Добави към думите окуражителна усмивка, но не успя да я заблуди.

— Прецакани сме, нали?

— Боя се, че така изглежда.

— Ще се предадем ли?

— Не съм сигурен, че ще ни дадат подобна възможност.

Тихо „плюк“, все едно от спукан мехур от кал през пролетта, подсили изречението и той се хвърли върху нея.

— За бога, Джейми!

— Минохвъргачка!

От експлозията на двайсет метра вдясно остри като бръснач парчета камък се разфучаха из убежището им и Джейми извика, когато усети как нещо срязва веждата му.

Сара се протегна и пипна челото му; пръстите ѝ станаха червени.

— Ранен ли си?

— Само драскотина е — настоя той, защото така си беше, но за миг се почувства малко като актьор в каубойски филм и мисълта почти го накара да се усмихне. Тензин и Чиру се бяха свили зад близката скала и разговаряха, и докато Сара безуспешно се мъчеше да попие кръвта от челото му с ръкава си, тибетският командир допълзя до мястото, където лежах.

— Може да има начин да ви измъкнем оттук; ще бъде рисковано.

— Следващата избухнала мина беше много по-близо, отляво. Тензин се намръщи. — Напасват обсега. Знаеш какво следва. Чиру ще ви води; с него имате шанс, а ако останете...

Джейми знаеше какво значи да останат. Следващата мина, или по-следващата, щеше да се приземи в малкия кръг скали и да ги убие или осакати всичките. Простата аритметика на войната. Два-три напасващи изстрела, и един право в целта. Но имаше още нещо.

— Какво значи, че той ще ни води? Ами ти и останалите?

Кехлибарените очи на Тензин имаха същия одухотворен блясък, с който светеха в нощта, когато беше горил хвойнови листа в огъня.

— Ние ще останем. Призраците на четирите реки ще прикрият оттеглянето ви.

Джейми поклати глава.

— Но...

Тибетецът вече беше тръгнал.

— Няма време за „но“, господин Синклер. Ако тръгвате, трябва да го сторите сега.

— Не — прошепна Сара. — Не можем да ви оставим.

Тензин се усмихна тъжно, почти свенливо.

— Но се налага, госпожице Грант. Само вие можете да се погрижите Слънчевият камък никога да не бъде използван за това, за което е искал да го използва Валтер Бром. Умолявам ви, вървете! Вие трябва да свършите вашата работа, аз — моята!

Чиру дръпна Джейми за якето и той хвана Сара за ръката. Но трябваше да направи още нещо. Развърза шала на Кралския колеж от врата си и церемониално го сложи на шията на Тензин.

Очите на монаха омекнаха. Той се поклони и прошепна:

— А сега вървете!

Чиру ги поведе наляво; движеше се плътно в подножието на хълмовете, приведен ниско сред канарите. Слабата фигура на младия тибетец сякаш се сливаше със скалите наоколо, и той се придвижваше мълчаливо от камък до камък. Джейми, прегърнал Сара с едната си ръка, се мъчеше да не изостава. След като изминаха трийсетина крачки, стрелбата започна отново и той разбра, че Тензин привлича вниманието и огъня на китайците. Броеше наум секундите до неизбежната експлозия и след половин минута тя дойде, но бомбата явно не улучи, защото стрелбата продължи, без да спира. Чиру им изсъска и той реши, че ги кара да побързат. Осмели се да хвърли още един поглед назад, но видя само скали.

Знаеше, че отзад Тензин дава заповеди на партизаните си. Представи си как младите мъже проверяват оръжието си. Този ден все щеше да дойде. В известен смисъл за тях беше утеха да умрат в компанията на приятелите си. По-добре така, отколкото да умреш в студа на някой гол планински склон и да се молиш за компания. Зачака неизбежното, видя как бомбата се извисява към тях, черна точка на фона на синьото небе, първо бавно, после невероятно бързо, след като премина най-високата точка на полета си и се понесе надолу. Тялото му се сви, когато чу взрива и си представи касапницата в заграденото място сред скалите.

Този път експлозията бе последвана от тишина и Джейми се насили да продължи да се движи и да не мисли за случилото се зад тях. Сара ту идваше на себе си, ту изпадаше в безсъзнание. Тялото ѝ тежеше почти като мъртво и заедно с оръжието, което носеше, му пречеше да не изостава от водача си. Чиру се скри от погледа му зад каменна стена, която стърчеше от хълма, и той реши да извика младия тибетец да се върне и да му помогне. Когато успя да довлече Сара до ъгъла, Чиру беше четирийсет крачки напред. Джейми тъкмо отвори уста да извика, когато една фигура в сиво-зеленикава камуфлажна униформа се изправи безшумно от лявата страна на пътеката и се прицели в гърба на тибетеца. Джейми вдигна карабината и пусна Сара

на земята с едно движение. Китайският командос чу как тя възкликна ядосано и се обърна, когато пушката отскочи в ръцете на Джейми, четири куршума разпориха войника от корема до гърдите и го запратаха обратно зад камъните. Чиру се извърна — беше преbledнял — и се затича към мястото, където мъжът лежеше проснат и стенеше.

Момчето погледна към Джейми и извика нещо на тибетски. Когато англичанинът не помръдна, той извади резервните пълнители на командоса и му ги хвърли. Джейми ги хвана и ги затъкна в колана си, после изправи Сара на крака. Очите ѝ се въртяха като числата на игрален автомат; беше ясно, че едва ли знае къде се намира. Чиру я хвана за другата ръка и двамата продължиха, без да промълвят и дума.

Взривът от мината запрата Тензин към подножието на хълма с взрив от жега и пламъци и ребрата му изпукаха от удара в скалите. Няколко секунди лежа замаян, но когато погледна нагоре, един от хората му още стреляше. Изправи се с мъка на колене, докато остроото тракане на автоматите пореше въздуха. Подплатеното му палто беше скъсано на няколко места, кръв и части от тела бележеха мястото, където беше паднала бомбата. Тибетецът беше жив само защото двама от партизаните бяха поели удара от експлозията. Още един беше загинал, а други двама бяха твърде тежко ранени, за да се бият, но вторият се изправи на крака и започна да стреля по командосите. Тензин пропълзя до един от мъжете и напълни джобовете си с гранатите китайско производство, които намери у него. После вдигна пушката си и тръгна след Джейми.

Джейми нямаше представа къде ги води Чиру, можеше само да се довери на тибетеца. Стрелбата беше възобновена, което означаваше, че поне един от партизаните е оцелял след последния обстрел с минохвъргачката, но се съмняваше, че ще удържат дълго срещу непрекъснатата китайска атака. Командосът, когото беше застрелял, сигурно беше от първоначалната група преследвачи, вероятно изпратен напред, докато останалите се справят в засада с двамата мъже, които Тензин беше оставил. Това означаваше, че останалите щяха да дойдат по този път. Тензин беше казал, че Чиру знае път за

бягство, но ако не го откриеше скоро, щеше да стане прекалено късно. Младият тибетец продължаваше напред, без да говори, дърпаше Сара за ръката, но постепенно намали темпото и Джейми разбра, че търси нещо. Чиру оглеждаше скалата в основата на хълма с озадачена гримаса.

— Боже, не ми казвай, че търси пещера?!

Сара съсредоточи поглед върху него за миг.

— Какво?

— Мисля, че търси пещера. — Джейми чу истерията в собствения си глас. — Ще им трябват пет минути, за да ни открият.

Тя измърмори нещо, преди главата ѝ да клюмне отново. Вдигна косата от челото ѝ.

— Какво каза, Сара?

Очите ѝ се замъгляваха бързо и макар че думите ѝ бяха едва доловим шепот, той ги разбра.

— Довери му се.

Чиру го погледна.

— Цур лог па.

— Какво?

Тибетецът махна към пътя, по който бяха дошли.

— Цур лог па.

— Да се връщаме назад ли?

— Цур лог па.

Джейми затвори очи.

— Сигурно има и по-лесни начини да ни убият.

Отне им още няколко минути, докато открият отвора. Не беше пещера, нито тунел. Беше цепнатина. Обикновена пролука в скалата, причинена от един Господ знае каква геологична комбинация. Дори орловият поглед на Чиру я беше пропуснал, понеже входът, ако тясната цепка може да бъде наречена „вход“, беше нашарен със сенки, които вършеха същата работа като камуфлажна боя върху голите скали на хълма. Отворът беше достатъчно голям, за да мине един човек, и на Джейми му се стори като вход към ада. След тунелите в бункера в Харц едва ли можеше да бъде обвинен в клаустрофобия, но тук насилваха късмета си до краен предел. Цепнатината разделяше хълма на две, но никаква светлина не достигаше до назъбените дълбини и той имаше ужасното чувство, че и най-малкият трус в планината щеше да

е достатъчен да я затвори отново. Това чувство се засилваше, докато буташе Сара след Чиру. След няколко крачки навътре в скалата младежът се извърна към него и му даде знак с дясната си ръка да се движи по-внимателно. Или пък искаше да коленичат? Не — определено беше знак да се движи по-внимателно, който подсили, като вдигна очи нагоре. Джейми последва погледа на Чиру и замръзна. Над тях, като купчините с пари по панаирджийските игри, които изглеждаха така, сякаш им трябва само едно пени, за да се сринат, имаше тонове, даже стотици тонове камъни и сипей. Очите на Джейми срещнаха тези на Чиру и двамата си размениха гадни усмивки. Той кимна, съвсем бавно, сякаш за да не раздвижи въздуха, за да покаже, че е разбрал.

— Къде се намираме, по дяволите?

Викът на Сара прозвуча като бомбен взрив в затвореното пространство и Джейми автоматично запуши устата ѝ с ръка.

— Мммм мммм ммммм.

Извърна главата ѝ към себе си и я погледна в очите. Вдигна пръста на свободната си ръка към устата.

— Шшшт!

— Ммм?

Той кимна и посочи нагоре, като махна ръката си от устата ѝ.

— Боже, Синклер — тя си пое дълбоко въздух, — със сигурност знаеш как да забавляваш момичетата.

Чиру ги поведе напред, предпазливо, крачка по крачка. Движеха се мълчаливо, защото знаеха, че са на косъм от смъртта. Понякога цепнатината се стесняваше и трябваше да се обръщат настрани, за да продължат, и Джейми трябваше да носи пушката зад себе си, но постепенно успяха да прекосят хълма, докато не стана по-широко и видяха светлина отпред.

Чиру спря на изхода и изчезна от другата страна. Джейми успя да се провере покрай Сара.

— Мамка му!

Опита се да се слее със скалата, когато се олюля над една от онези извисяващи се безкрайни пропасти, които се срещаха само в Хималаите. Шеметната празнина отдолу го привличаше като магнит, променяше центъра на тежестта му и го теглеше към забравата. Пред него сякаш се простираше цяла Индия, яркозеленото на подножията

накрая отстъпваше място на замъглената охря на равнините в далечината. Единственото нещо между Джейми и скалите хиляда метра по-надолу беше въздухът, а той никога не беше изглеждал толкова несъществен. Завъртя се, за да се върне назад, но Чиру, кацнал удобно на трийсетсантиметровата издатина от едната страна на изхода, го сграбчи за ръката. Впиха поглед един в друг и Джейми беше готов да излее върху младежа яда си, че ги е вкарал в този капан, но изражението върху лицето на младия тибетец накара думите да замръзнат в устата му. Отчаяната молба нямаше нужда от превод. Нямаше друг път. Джейми погледна отново към пропастта под краката си. Зад него Сара се въртеше непрекъснато.

Чиру посочи втора, по-широка издатина, която сигурно беше на трийсетина метра под тях, и направи знак на Джейми да проследи пръста му по скалата. Трябваше да погледне два пъти, но я видя — имаше я, но не беше достатъчно солидна, за да се нарече дори илюзорна. Пътека от каменни стъпала, подходяща само за планински кози, но все пак си беше пътека. Ако можеха да стигнат дотам, явно казваше тибетецът, можел да ги заведе на безопасно място надолу по пътеката. Но как да стигнат дотам?

Чиру видя изражението му и кимна. Плъзна се покрай Джейми по голата скала и направи още шест крачки по издатината, където по каменната стена се спускаше тънък сипей. Прашен поток от раздробени от студа скали и малки кръгли камъчета, който водеше право до втората издатина. На пръв поглед изглеждаше вертикално. Ако погледнеш пак, може би имаше пет-шест градуса. Но си беше почти вертикално, за да е част от скалата.

Чиру посочи надолу, ухили се и скочи от издатината.

— Не! — Джейми понечи да го сграбчи за ръката, но беше прекалено късно.

Първоначално изглеждаше така, сякаш Чиру е скочил в ужасната пропаст, но като по чудо краката му намериха в сипея достатъчно опора, за да се задържи. Плъзна се бързо надолу по пороя от камъни в облак гъст прахоляк, тялото му беше почти перпендикулярно на скалната стена. Подметките на марковите му маратонки сърфираха по сипея и контролираха скоростта му, а вроденото чувство за равновесие го държеше изправен. Джейми го наблюдаваше, чакаше неизбежния момент, в който тибетецът ще се спъне и овладяното спускане ще се

превърне първо в бясно търкаляне и после ще го запрати в пропастта. Но моментът така и не дойде. Чиру беше живял и дишал в тези планини от самото си раждане преди седемнайсет години. Каменистите пътеки и склоновете със сипеи бяха неговите магистрали и той владееше съдбата си така, както държавният служител, който се разхожда из Уайтхол. Той спря, когато стигна до издатината, погледна назад към Джейми и му махна да го последва.

За миг Джейми се почувства напълно изоставен. Разбра, че Чиру не ги е зарязал умишлено; тибетецът беше планинец, отгледан в най-суровата природа на планетата и научен от рождение да бъде напълно независим. Показаното трябваше да им вдъхне увереност да го последват. Но Джейми гледеше тънката рекичка от камъни и изпитваше вкочаняващ, парализиращ страх. Щеше ли да събере смелост да направи тази последна крачка, дори и ако не трябваше да се грижи за Сара? Ами с нея? Не, беше невъзможно. Единственото, което можеха да направят, беше да се върнат. Вече беше взел решението, когато чу през прохода да отеква тракане на автомати. Китайците щяха да са тук след няколко минути.

Нямаше време да мисли за последствията. Сара се беше облегла на стената зад издатината, почти в безсъзнание и със затворени очи. Джейми я дръпна по-близо до себе си и я поведе внимателно към върха на сипея. Щом стигнаха до него, той седна с крака, провесени над пропастта, и някак си успя да я настани в скута си. Метна пушката си от дясната страна и стисна Сара през гърдите с лявата. Тя измърмори тихо нещо и се опита да извърне глава към него, но, обзет от ужас, той ѝ се сопна да стои мирно. Стрелбата ставаше по-ожесточена.

— Имай ми доверие — прошепна той в ухото ѝ. Затвори очи и с една последна молитва към Господ, към когото се обръщаше само в спешни случаи, се плъзна надолу от ръба.

Първата секунда, в която гравитацията се задейства, беше вероятно най-ужасяващата в живота му. Изглежда, теглото на двамата, взети заедно, щеше да ги изхвърли в пропастта и да ги запрати върху скалите 700 метра по-надолу. Вместо това откри, че сипейт насочва гърба и краката му автоматично да търсят опора сред камъните. Плъзгаше се с краката напред и чувстваше как острите като ножове скали се забиват в скалпа му. Тежестта на Сара заравяше тялото му в

сипея, увеличавайки болката и забавяйки ги допълнително. Успокояващо беше, че не повториха главоломното спускане на Чиру, но Джейми знаеше, че ако се забавят прекалено много, щеше да е фатално. Ако спрат, вече никога нямаше да тръгнат. Оттласкваше се с ръце, за да запази инерцията. Странното беше, че след първия прилив на адреналин, предизвикан от страха, не усети да го грози никаква опасност, чак докато ръцете на Чиру го изправиха на крака и трябваше отново да отвори очи.

Сара седеше изтощено сред камъните в краката му.

— Беше забавно. Може ли пак да го направим?

Не се поддаде на изкушението да я метне в пропастта и размени нервна усмивка с Чиру.

Още се хилеха, когато мощен взрив разтърси земята под краката им, Джейми погледна нагоре и видя прах и пушилка да излизат от прохода, от който бяха дошли.

48.

Тензин мина покрай трупа на убития китайски командос и острият му поглед зърна цепнатината, която Чиру беше пропуснал да види при първото минаване. Изкашля се, когато нова остра болка прониза гърдите му и устата му се напълни с кръв. С всяка минута силите му намаляваха и сетивата му се притъпяваха. Разбра, че раните му заедно с ефекта от експлозията изсмукват енергията му и притъпяват силата на ума му. Някъде вътре в него имаше кръвоизлив. Когато количеството кръв, което избягаше в тялото му, станеше по-голямо от това във вените му, щеше да изпадне в безсъзнание. Огледа пукнатината в сивата стена и провери първите няколко метра от тесния каменен проход. Можеше да ги задържи отвътре, но само за няколко минути, дори и за по-малко. Имаше по-добър начин.

Започна да се катери по отвесната стена отвън, ръцете и краката му безпогрешно намираха малките стъпенки и пукнатини, които друг щеше да пропусне. Кръвта му цапаше скалите и те щяха да я видят, но нищо не можеше да направи. Даже отговаряше на целта му.

Когато стигна до точката, в която повърхността се спускаше към цепнатината в скалата, започна да лази към огромното струпване на камъни, което се издигаше над прохода като огромна грамада. Внимателно постави съдържанието на джобовете си сред камъните в основата на пирамидата, преди да се настани откъм подветрената ѝ страна, където имаше видимост към цепнатината. Затъкна дръжката на карабината си под дясното рамо и зачака.

Умът му се върна назад към дните в Англия, красивата природа, мекия климат и безжалостните малки богати момченца, които бяха превърнали живота му в ад. Беше се научил да обича Англия в колежа „Тринити“, където беше заобиколен от образовани мъже с несекващо желание да предадат познанията си, но никога нямаше да може да я нарече свой дом. Не, това беше домът му — тази извисяваща се каменна цитадела, която се отнасяше към непредпазливите с толкова жестоко безразличие. На никое друго място по света човек не можеше

да се почувства толкова близо до предците си или до себе си. На Хималаите им се свидеше дъхът, който даваха на народа си, но дивата им красота го привличаше и омагьосваше така, че нито трудностите, нито нуждата можеха да го разделят от тях. Дори когато хората биваха откъснати насила от прегръдката на планината, се отдалечаваха на такова разстояние, че да могат да виждат върховете ѝ, сърцата и душите им завинаги оставаха сред планините, дори и телата им никога повече да не се върнат там.

Късмет беше, че чу удара на дулото на пушката в скалите и се събуди от нещо, много по-дълго от съня. Вдигна глава. Шумът не идваше от двамата мъже, които се прокрадваха през цепнатината отдолу. Имаше компания. Но който и да беше, не можеше да го види заради каменната грамада, която ги разделяше.

Мерникът на пушката се насочи към двамата войници. Беше си истинска екзекуция, но не изпита срам, което го правеше лош будист и още по-лош монах. Бяха убили толкова много от съотечествениците му, че гледаше на това просто като на изравняване на везните. Пръстът му поглади спусъка и късият откос разкъса двамата китайци, куршумите рикошираха от тесните стени и им нанесоха множество рани. Ушите му още звънтяха от изстрела, но долови тихо пъшкане, на един или повече мъже, които се хвърлиха по корем от другата страна на камъните. Залп от автоматична стрелба разряза въздуха и от двете страни на грамадата, но засега той беше в безопасност. Накрая щяха да намерят начин да стигнат до него, но щеше да мине време, а той искаше тъкмо това. Смени пълнителя си с нов и зачака следващия опит да се атакува цепнатината.

Лейтенантът на четиримата командоси, който проследи кървавата диря на Тензин, бе принуден да се възхити на избора на позиция от страна на врага. Беше унищожавал тези вредители и религиозни фанатици като тях в китайските автономни провинции повече от десетилетие, но никога не се беше натъквал на толкова забележителен противник като командира на Призраците от четирите реки. Сега вече наистина бяха призраци, освен този, който несъмнено беше командирът им, мъж, прославян като легенда от селяните, които населяваха тази пустош. Но беше допуснал грешка. Беше се опитал да спечели време за западниците, които бяха главната цел на командосите, но щом времето му свършеше, както неизбежно щеше да стане,

нямаше да има къде да избяга. Бяха в капан. Освен ако не можеха да летят.

Един от мъжете му издърпа от колана си осколочна граната, но лейтенантът му направи сигнал да я върне обратно. Това беше мерило за бунтовническото коварство. Нарочно ги беше докарал до място, където една граната щеше да свърши работата вместо него. Освен това беше почти невъзможно каменистият склон, който се спускаше надолу към купчината, да бъде прекосен бързо или незабелязано — двата елемента, плюс безпощадността, които осигуряваха страховита слава на командосите. Въпреки това лейтенантът знаеше, че ще трябва да вземе решение. Всеки един от тези мъже беше елитен специалист, обучаван с години. Вече беше изгубил прекалено много. Само ако това щеше да му осигури крайната победа. Махна на още двама да навлязат в цепнатината и даде сигнал на бойците около него да се приготвят да атакуват грамадата.

Тензин бързо губеше сили. Китайците бяха отново в цепнатината, но беше прекалено слаб да даде убедителен изстрел. Раздвижването от другата страна на грамадата означаваше, че враговете му щяха да предприемат атака. Сега беше моментът да съжалява. Според учението, което следваше, делата му в този живот щяха да му попречат да заеме по-издигнато положение в следващия, но не би постъпил другояче. Никой мъж не трябва да стои настрана и да гледа как родината му загива и народът му страда. Кундун учеше, че човек трябва да се подготви за смъртта, като върши само добро и пази ума и сърцето си чисти. Но ако човек можеше да прочисти сърцето и ума си посредством действия, които вероятно се определяха като зли? Зло ли беше да убиеш хора, които бяха злодеи и които идваха да го убият?

Пое си дъх и се пресегна към последната граната. Дръпна щифта наполовина и я остави при яйцеобразните ѝ дружки в малкото гнездо, което бе направил сред камъните.

Изстрели от прохода под него разтърсиха скалите от лявата му страна. Не обърна внимание на заплахата и се премести към отсрещната страна на грамадата тъкмо навреме, за да приветства със залп четиримата командоси, които се катереха по скалите към него.

Един от тях политна назад с вик от болка, но Тензин се беше изложил на пушките на останалите, все едно го ритна жребец, когато куршумите се забиха в рамото, гърдите и корема му. Не усети болка, само леко му притъмня пред очите. Но имаше още една задача. Отнякъде намери сила да се претърколи, пръстите му стиснаха щифта на последната граната и издърпаха последните милиметри от него.

Китайският командир предпазливо се приближи до проснатото тяло върху скалите и го обърна с кубинката си. Странно, че човек можеше да приеме смъртта с такова спокойно изражение върху лицето. Последната му мисъл, преди светът да избухне, беше, че точно това прави тези хора толкова опасни.

49.

Джейми видя пушека да се издига от тесния проход и разбра точно какво означава това. Съдбата на Тензин беше ясна още от момента, в който ги изпрати заедно с Чиру. Въпреки това го завладя ужасно чувство на загуба. Но нямаше време за оплакване. Тибетецът може и да беше успял да забави преследвачите им, но те все още бяха залепнали като мухи върху високата 300 метра отвесна стена. Трябваше да намери някакъв начин да свали Сара долу. Направи знак на Чиру, че ще трябва да действат заедно и изпита облекчение, когато стана ясно, че момчето го разбира.

Чиру клечеше нервно на ръба на издатината с пушката между коленете. Тибетецът се изправи и даде знак на Джейми да изправи Сара на крака. Върху лицето му се мъдреше безгрижна усмивка, която обещаваеше, че пред каквито и опасности да се озоват, той ще ги спаси. Джейми му се усмихна в отговор и спокойствието на Чиру сякаш обзе и него самия. На забавен каданс видя мига, в който очите на момчето промениха формата си. Чу изплющяването, все едно върху касапски тезгях, не куршума, който се заби в плътта. Умът му отказваше да повярва, когато Чиру отхвъркна от издатината и полетя към пропастта. Без да се замисли, той излази до ръба и видя как тялото на момчето се премята надолу, сякаш цяла вечност. Сляпа паника го накара да замръзне, преди някакъв дълбоко заровен инстинкт не го спаси. Претърколи се настрани и пропълзя назад точно когато снайперистът даде втория си изстрел и куршумът изсвистя покрай скалата, където бе лежал само преди частица от секундата. Ръцете му опипом потърсиха пушката и прикри с тялото си Сара, докато бясно оглеждаше билото на хълма. Нищо. Трябваша му няколко секунди, за да разбере, че формата на скалата скриваше вътрешната част на издатината от стрелеца. Бяха в безопасност засега, но знаеше, че няма да трае дълго. Рано или късно снайперистът щеше да намери място, което щеше да му осигури ъгъла за чист изстрел. Когато това станеше, с тях беше свършено. Внимателно пропълзя до края на издатината, където „пътеката“ на

Чиру се спускаше диагонално надолу по отвесната стена. Забеляза няколко места за хващане и стъпване в първите десетина-петнайсет метра, но дори и сам, бързо щеше да изчерпи възможностите. После или щяха да му свършат силите, или щеше да умре от тежките условия. Във всеки случай не можеше да изостави Сара. Крайният резултат щеше да е същият, но по-добре беше да останат заедно. Може би китайците щяха да пратят някой да ги спаси? Разсмя се горчиво на собствената си наивност. Командосите бяха на мисия „търси и унищожи“. Нямаше да се откажат, докато всички от отряда на Тензин не загинеха. Лицето на тибетеца изплува в главата му и той намери сила в строгите черти и мекия хипнотизиращ глас: *Само вие можете да се погрижите Слънчевият камък никога да не попадне в ръцете на тези, чиято алчност, амбиция или глупост ще унищожат всички нас.* Е, светът ще трябва сам да се погрижи за себе си. Пушката още беше у него и той провери дали действа, за да е сигурен, че не се е повредила при спускането. Ако... Не. Не това. Не още. Прегърна Сара и тя се сгуши в него, търсейки топлина. Облак от изтощение покри ума му, той затвори очи, и вдиша мириса на тялото ѝ. Имаше и по-лоши начини да си отидеш.

Блуждаещият му ум си представи сцена от „Апокалипсис сега“. Началната сцена, когато капитан Уилард лежеше пиян в хотелската си стая в Сайгон и звукът от перките на вентилатора на тавана се превърнаха в хипнотичното „вуп-вуп-вуп“ на хеликоптерни витла и го върнаха обратно в действителността, от която не желаше да бъде част.

Чак когато Джейми отвори очи, разбра, че звукът беше истински и се усилваше с всяка изминала секунда. Сграбчи карабината и сложи Сара да легне, но още докато го правеше, гигантско механично чудовище изникна пред него със страшно тракане и го заля с горещото си дихание, тягата от витлата на хеликоптера заплашваше да го събори от издатината. През плексигласовото стъкло мъже с пилотски шлемове го изучаваха като уловено насекомо зад предпазно стъкло. Беше се втренчил в дулата на четирите смъртоносни на вид оръдия и две картечници с дистанционно управление насочиха безжалостно към него малките си черни очи. Свали пушката и направи всичко възможно да закрие тялото на Сара, знаейки колко е безсмислено. Последната му мисъл беше, че някой си е дал прекалено много зор, за да го убие.

— Ако зависеше от мен, щях да ви хвърля в затвора и да ви оставя там. — Отношението на майора от индийската армия беше любезно, но леденостудено. Джейми обаче едва ли можеше да го вини. Когато военновъздушният МИ-35 започнал тренировъчния си полет от Джошимат, последното, което пилотите търсели, било конфронтация с елитните китайски специални части, която имало всички признаци да се превърне в сериозен международен инцидент. — Изложили сте на опасност не само себе си, но и нашите летци, и ако решим да ви повярваме, заблудените тибетски селяни, които са ви довели до Индия. Вашата приятелка госпожица Грант имаше късмет, че оздравя от височинната болест; радвам се да кажа, че тя има забележителна физика — ще я изпишем от болницата по-късно днес. — Вдигна лист хартия от металното си бюро. — Прокурорите ни формулираха много сериозен списък с обвинения срещу вас, господин Синклер, но поради доста смущаващи според мен причини, началниците ми заповядаха да ви предложи друго решение. Това са показания за дейността ви в района Чамоли, които искам да подпишете. Ще забележите, че въобще не се споменава за китайски командоси, парашутисти или престрелки. Никакви взривове и никакви трупове. Господин Джейми Синклер и госпожица Сара Грант без разрешение са решили да се отклонят от пътя си към Долината на цветята и да останат на тибетска територия, където са срещнали трудности и е трябвало да бъдат спасени от индийските власти, на които и двамата са изключително признателни. — Подаде на Джейми една химикалка, която извади от горния джоб на масленозелената си униформа.

— Какво ще стане, ако подпиша?

— Двамата с госпожица Грант ще бъдете транспортирани до Делхи и качени на първия полет за Лондон.

— Ами ако не подпиша?

— Надявам се, че обичат индийско масло, господин Синклер.

50.

Пристигнаха на летище „Хийтроу“ с дрехите, с които бяха изкачвали Хималаите. Двамата опърпани парици, изолирани в дъното на самолета на „Еър Индия“, бяха привлекли любопитните погледи на останалите пътници — явно дружно ги бяха помислили за наркопласъори, хванати в крачка, — но заради умората и още пресния спомен за саможертвата на Тензин, те изобщо не им обърнаха внимание.

Сара настоя да се отбият в нейния апартамент, преди да продължат към Кенсингтън, и след като се изкъпаха, най-разумното беше да се хвърлят в леглото, където спаха през по-голямата част от следобеда. Чак когато се събудиха и се облякоха, тя забеляза мигащата червена лампичка на телефона си, която означаваше нови гласови съобщения.

Джейми се завъртя в кухнята, докато тя ги прослуша. Когато отиде при него, новините явно не бяха добри.

— Вандербилт са ни отрязали. Казват, че сме нарушили условията на договора. Не знам как точно става, но подозирам, че не е трябвало да участваме в престрелки. Предполага се също, че музеят няма да позволи на картината да напусне Полша отново. Ще ми платят за материала, но можем да забравим за покупката на яхта.

— Това притеснява ли те?

— Че пак ще съм бедна ли?

— Да.

— Няма никакво значение.

— Така е.

— Какво ще правим сега? Не може просто да спрем.

Той се усмихна и я целуна по косата. Говореше старата Сара.

— Уредих да говорим със стар приятел, който знае всичко, за което ни разказа Тензин. Ядрено делене и ядрен синтез. Светият Граал и всичко останало. Мисля, че трябва да разберем още и за тайната

американска операция по нелегалното изкарване на нацистки учени от Германия в края на войната. Още не сме свършили.

Майк Оливър познаваше Джейми достатъчно отдавна, за да не очаква, че ще дойде навреме. Той търпеливо си пиеше бирата в ъгъла на кръчмата, когато позна дългокраката фигура. Изненада го дамата, която бе избрал приятелят му. Беше много по-екзотична от крехките и често доста скучни английски рози, които обикновено изтрайваха по няколко месеца с Джейми, преди взаимната апатия да ги накара да се разделят. Сара беше облечена с тесни кожени панталони и късо вталено сако, което подчертаваше стройната ѝ фигура. Със златистата си кожа и високите скули приличаше на звезда в някоя от рекламните за италиански маркови стоки, но нещо му подсказа, че това момиче е много повече от закачалка за дрехи. Прокара ръка по олисяващото си теме и не за пръв път му се прищя да имаше повече коса.

— Какво ще пиеш? Майк Оливър, това е Сара. Майк е луд учен.

Ръкуваха се, докато Джейми отиде до бара.

— Отдавна ли познаваш Джейми?

Тя се вгледа в него и той се почуди дали вижда нещо повече в невинния въпрос, отколкото имаше предвид.

— От около месец, но ми се струва като години. Всеки ден с Джейми е едно голямо приключение.

Рунтавите му вежди се вдигнаха изненадано.

— Значи му се отразяваш добре. Виждал съм го само преди осем месеца, а изглежда подмладен с пет години. Как го изкара от туиденото му сако? Всъщност, забрави, че го казах. Имах предвид, че си подобрила вкуса му, направила си го по-модерен.

— Благодаря ти, Майк — отвърна тя, като пусна в действие провлачения си акцент, докато оглеждаше ценното му, но доста износено кожено яке по начин, който го накара да се изчерви. — Като всички мъже, имаше нужда просто от бутване в правилната посока. Като се замисля, не отговаряш на представата ми за луд учен. Представях си малко повече коса и бяла престилка. Каква специалност имаш?

Той се ухили, като прие леката закачка.

— Крия дълбоко лудостта си, госпожице. Избива само при пълнолуние. Аз съм скромен трудолюбив астрофизик, а е добре известен факт, че всички астрофизици са освидетелствани.

— Не го оставяй да те будалка. — Джейми се появи, ухилен, с две бири и чаша бяло вино. — Няма нищо скромно в преподавателя Майкъл Оливър, магистър на науките. Човекът е гений. Освидетелстван — да, но не и скромен.

Майкъл пое бирата си.

— Какво мога да направя за теб? Каза, че ще ми надуеш главата. Сара сподели, че сте преживели някои приключения, и аз имам няколко въпроса за огромното скривалище, на което си попаднал в Германия — но ти си пръв.

Джейми погледна Сара и си прехапа устната. Не се шегуваше, че Майк е гений. Той беше един от най-умните хора на планетата, с повече научни степени от броя на матурите, които бе държал Джейми. Какво да му каже и какво не?

— Чудехме се за небесните обекти. — Не обърна внимание на невярващата физиономия на приятеля си. — Знам, че е в сферата на научната фантастика, но какви са шансовете да бъде открито неизвестно досега нещо от метеорит?

Майк сдържано му се усмихна.

— Будалкаш ме, нали?

Джейми поклати глава.

Ученият въздъхна.

— Нещо ми подсказва, че не сме на хиляди мили от дупката в Харц. Какво имаш предвид под „нещо“? За бактерия ли говорим, или за нещо по-веществено?

— По-веществено.

— Материал ли?

— Да — отвърнаха в един глас Джейми и Сара.

Майк се облегна назад и гласът му придоби сериозния тон, който, досети се Сара, обикновено пазеше за лекционната зала.

— Научната фантастика има любопитната тенденция да се превръща в научен факт. Вижте Жул Верн и Хърбърт Уелс. Може да намерите директна връзка между написаното от Уелс и разработката на балистичните ракети и пращането на Нийл Армстронг от американците на Луната. Това, което знаем сега, определено не е

онова, което ще знаем след десет години. Открито ли е нещо? Не. Има ли възможност? Това е друго. Може да търсим на грешно място или по грешен начин. Може още да не разполагаме с инструментите, за да разберем какво може да има там. Но ние търсим и възможностите са достатъчно интересни, за да пращат янки и руснаци екипи да проучват места на паднали метеорити по целия свят. Китайците също започнаха отскоро; това е една от причините да инвестират толкова сериозно в Африка.

— Ами практическите последици? — попита Джейми.

Майк го изгледа изпитателно.

— Затова било всичко, значи. Носят се слухове за мястото, което си открил в Саксония. Явно практическите приложения зависят от това точно какво си открил. Но каквото и да е то, ще разкрие напълно нова област в науката. Науката поражда изследване, което поражда откритие, което поражда технология, което поражда индустрия, което поражда печалба. — Възможностите се отразяваха на гласа му, който все повече се извисяваше, докато говореше. — В момента голямото нещо е ядреният синтез. В момента това е фантазията, но помислете за овладяването на слънчевата енергия. Безкраен източник на енергия. Достатъчно мощност от плувен басейн, пълен с морска вода, за да зареди цялата планета за година напред. Разбира се, също като ядрената енергия, ще има и военни приложения. През войната се говорело за някакви германски открития, но те се оказали толкова реални, колкото и чудните оръжия на господин Хитлер. Освен ако...

Джейми вдигна рамене и запази гласа си спокоен. Хората ги зяпаха.

— Изглеждаше като склад за скрап, Майк. Повече ни интересуваше картината. — Видя, че Майк не му повярва.

— Тогава защо изведнъж толкова се заинтересува от моя заплениващ клон на науката, Джейми? И не ми разправяй глупости. Знаеш нещо. Ако ми кажеш какво е, може и да ти помогна.

Джейми отвори уста: защо да не каже на Майк за сферата? Но предупредителният поглед на Сара го принуди да смени посоката.

— Повярвай ми, Майк — отвърна той със съжаление, — ако знаехме нещо със сигурност, щяхме да ти кажем, но всичко е само на теория.

— Тогава защо имам чувството, че някой се опитва да ме преметне? Ако не започнем отначало, аз се махам и двамата с приятелката ти можете да вървите по дяволите! Но понеже ще започнем, ще пия още една бира.

Сара взе чашите, а Джейми продължи, все едно нищо не беше станало.

— Да кажем, че тази фантазия е възможност: кой ще спечели най-много?

Майк поклати глава.

— Боже, Джейми, какво стана със стария, скучен, отстъпчив, правещ и на мравката път господин Джейми Синклер? Мисля, че той ми харесваше повече.

Сара се върна с напитките.

— Блъсна го влакът, Майк. Това е новата подобрена версия. — Смехът ѝ беше толкова заразен, че Майк не можа да устои и също се разсмя.

— Добре, по дяволите! Кой би спечелил? Който стигне пръв. Янките, руснаците, които вече са ни хванали за топките с големите си газови запаси или, господ да ни е на помощ, китайците. Те са много напред в изследванията, но още не са направили голямото откритие. Та значи правителства. И корпорации. Всяка от големите международни индустриални компании би платила буквално всяка цена за подобно нещо. — Стана по-сериозен. — Даже биха убили заради него. Всичките до един. Затова може и да сте прави и вашият чичо Майк няма нужда да знае. Разбира се, има и потенциален недостатък. Чувал си за Големия адронен ускорител.

Джейми повдигна рамене.

— Смътно.

— Боже, къде си бил? ЦЕРН. Инвестиция за четири милиарда долара. Тунел, дълъг 27 километра, прокопан през Франция и Швейцария, за да бъде заровен най-големият ускорител на частици, създаден някога, така че да могат да пресъздадат условията на деня на раждането на Вселената. Големият взрив. И ако взривът не е достатъчно голям, те се надяват също така да открият божествената частица и да хвърлят светлина на това, което наричаме „тъмна материя“. Всичко това, взето заедно, бе могло да отвори вратата към това, за което говорим. Непрекъснат ядрен синтез.

Джейми се намръщи.

— Щом като вече го правят, какво толкова?

— Ами никой не знае дали ще проработи, и има един мъничък недостатък.

— Мъничък?

— Ако нещо малко излезе от контрол, може да се създаде черна дупка, която да погълне планетата.

— Наистина ли мислиш, че е възможно? — попита Сара.

Майк се усмихна на наивността ѝ.

— Смисълът на научния експеримент е да изтласка още по-напред границите на познанието ни. За да го направят, учените понякога трябва да си завират носовете в тъмни и понякога опасни ъгли. Точно както Мария Кюри. Колко вероятна трябва да е глобалната катастрофа, за да се откаже един учен от голям експеримент? Няколко души, включително и президентът на Кралското дружество, видели адронния ускорител и изчислили, въз основа на астрономически доказателства и предположения за физичните свойства на някои хипотетични частици, наречени „стреинджлет“, които не разбираме, че вероятността да превърнем Земята в мъртва планета е около едно към 50 милиона. Добър шанс, а? Горещо-долу като шансът ми да спечеля от лотарията. Само че някой печели от лотарията почти всяка седмица. Учените са толкова склонни да грешат, колкото и обикновеният човек, Сара. Големият адронен ускорител е игра със съставните части на Вселената и истината е, че никой няма ни най-малка представа какъв е истинският риск. Дявол да го вземе, сигурно стискат палци всеки път, когато натиснат „Старт“!

51.

Стигнаха до площадката на апартамента на Джейми точно когато една възрастна жена се шумугна през вратата отсреща и във въздуха остана да се носи тежката миризма на току-що пръснат освежител за въздух.

— Здравейте, госпожо Лоурънс — поздрави съседката си Джейми.

Тя се извърна да го погледне.

— Не знам как смеете да си покажете лицето след цялата дандания онази вечер.

— Какво беше това? — попита Сара, след като вратата се затвори с трясък.

Джейми повдигна рамене.

— Откъде да знам? Мислех, че се разбираме добре. — Докато пъхаше ключа в ключалката, неприятна миризма заседна в гърлото му. Изсумтя:

— Рибите. Мързеливецът Саймън е забравил да ги нахрани.

В мига, в който бутна вратата, вонята го удари като твърд предмет, стомахът му реагира мигновено и напълни устата му с жлъчка. Някой беше дръпнал дебелия плюшени завеси и на очите му трябваше време, за да свикнат със сумрака. Когато свикнаха, бяха привлечени от голям предмет по средата на стаята, който не би трябвало да е там. Мозъкът му сякаш се раздробил на хиляди парченца, но някак си успя да се добере до ключа за осветлението и Сара заглуши вика си, когато изплува целият ужас на това, на което се бяха натъкнали.

— Мамка му! — Краката на Джейми омекнаха и той приклепна с ръка върху устата. Звукът на лудо биещото му сърце почти заглушаваше жуженето на стотиците мухи, които се бяха вдигнали от чуждия предмет и сега изпълваха стаята.

Кръв навсякъде. Засъхнала кръв, оставила тъмнокафяви петна върху стените и килима. Но това сигурно е станало накрая.

Насили се да разгледа сцената, сякаш централната фигура не му беше приятел. Бяха вързали Саймън — да, Саймън присъстваше някъде там в подпухналата карикатура на човешко същество, цялата на петна — за един кухненски стол. Беше гол до кръста и бос. Сигурно един от неговите чорапи бе заврян в устата на това същество. Вътрешните газове бяха подули тялото и потъмнялата кожа заплашваше да се спуска. Гадна черна течност беше засъхнала надолу от носа, ушите и там, където би трябвало да са очите. Въпреки разложението, можеше да се отгатне какво му бяха сторили. Слабият мирис на печено месо, който едва се долавяше от натрапчивата воня на смърт, сигурно се дължеше на горелката, която бяха използвали върху гърдите му. Поне четири пръста на краката и още толкова на ръцете липсваха, което значеше, че се въргали някъде из купищата хартии и домакински уреди, разхвърляни по килима. Щом като бяха получили това, за което бяха дошли, бяха прерязали гърлото му с дивашка жестокост и кръвта му беше изпръскала цялата стая, но това бе дошло като блажено спасение за жертвата.

— Търсили са нас. — Гласът на Сара трепереше.

Джейми кимна; не смееше да проговори. Откъсна очи от ужасното създание, което някога му беше приятел, и огледа стаята. Всяко чекмедже беше издърпано и изсипано на пода. Възглавниците на канапето бяха разрязани и пълнежът — изваден. Дори и мебелите бяха изтърбушени и пружините стърчаха от дамаската. Той погледна към кабинета и видя същата картина. Освен това компютърът му беше разглобен и той знаеше, че дискът липсва.

— Аз съм виновен за това. Подцених колко много означава Слънчевият камък за Фредерик и главорезите му. Когато изчезнахме от Браунлаге, първо тук са ни потърсили.

— Не. Не си могъл да го предвидиш. Никой не би могъл. Тези хора са психопати; ще убият всеки, който им се изпречи на пътя. Може би просто трябва да се откажем?

Джейми се насили да погледне към Саймън. Фредерик и обществото „Врил“ никога нямаше да се откажат, докато двамата със Сара бяха живи. Единственият начин, по който можеха да се отърват от тях, беше да открият Слънчевия камък.

— Не.

Минаха три дни, докато полицията остане доволна от показанията им. На инспектора, който ръководеше разследването, явно му беше ясно, че убийството на Саймън е свързано по някакъв начин с намирането на Рафаело в Германия. Джейми прекара два дни да го убеждава, че не търгува с откраднати произведения на изкуството от таен склад, чието местонахождение мъртвецът е бил изтезаван да разкрие.

Когато ги пуснаха да си вървят, Джейми реши да се устрои в дядовата си къща, тъй като си мислеше, че ще е много по-лесно да забележат, че някой ги следи по залесените улици на северен Уелуин, отколкото в центъра на Лондон. Оказа се добро решение, защото донесено на ръка писмо го чакаше с покана да посети фамилията адвокат, което най-вероятно значеше, че има някакво раздвижване по продажбата на къщата. Докато той отиде пеша до центъра на града, Сара продължи търсенето.

— Всичко това за операция „Кламер“ е невероятно! — извика тя, когато чу след час входната врата да се отваря. Липсата на отговор я озадачи и когато отиде да провери, разбра, че се е случило нещо лошо. Лицето на Джейми имаше измъченото изражение на човек, който току-що е избягал от фатална катастрофа, която сам е причинил.

— Какво е станало, Джейми? За къщата ли е? — Видя, че стиска два плика, единият по-голям и бял, но хартията беше толкова стара, че бе пожълтяла, а другият — тесен и продълговат, сивкавокафяв, който най-вероятно беше от данъчните. Мина бързо покрай нея, влезе в салона и се стовари върху един стол до масата. Сложи по-големия от двата плика върху масата пред себе си, а другия остави встрани.

Сара седна срещу него. Забеляза, че пожълтелият плик е надписан със стегнат, почти архаичен почерк и инстинктивно разбра, че не е на адвоката. „На вниманието на господин Джеймс Синклер.“ Използването на „Синклер“ доказваше, че беше надписан и оставен, преди майката на Джейми да промени фамилията им с по-изискана. Беше подплатен, но не беше издут и явно съдържаше повече от един лист хартия. Тя разбра, че не бива да го пипа. Вместо това изчака, докато тишината не се проточи, до момента, в който стана непоносима.

— Дядо ми дал указания на адвоката да ми го предаде чак след смъртта му. — Гласът на Джейми беше дрезгав, сякаш цялата влага от

гърлото му бе попита от стария плик пред него.

— Какво е това?

Зелените очи се изпълниха с лесно възпламенима смес от мъка и болка, гняв и загуба, която за малко не я накара да извърне поглед.

— Последните страници на дневника.

Пръстите ѝ неволно се протегнаха към плика, но той сложи длан върху него. Разбра, че я е засегнал, но ръката му не помръдна.

— Трябва да помисля за това, Сара. Прочетох първите страници, но не можах... Искам да видя случилото се през неговите очи. Трябва да се върнем в Германия.

Тя се протегна и сложи ръката си върху неговата. Беше студена.

— Тогава така ще направим — окуражи го тя. — Каж ми къде искаш да идем, и ще запазя билети. Искаш ли да чуеш за операция „Кламер“?

Той поклати глава.

— Тя може да почака. Първо трябва да узнаеш това, което знам аз. — Той бръкна в плика и извади четири разграфени листа, същите като тези в синия дневник.

Зачете с монотонен глас и първото нещо, което тя забеляза, беше, че Матю Синклер вече не е в подножието на Баварските Алпи, а си спомня за периода отпреди четири години, през лятото на 1941 г. Започваше като любовна история.

Срещнахме се в старата църковна зала до катедралата, където миришеше на застояла пот, изветряла бира и цигари без филтър. Беше време на омраза, но ти я разсея със смеха си. Душата ми беше почернена и разядена, но ти я излекува с добротата си. Сърцето ми бе станало на лед, но ти го стопи с топлината на любовта си. Когато си представя очите ти, те са с променливите цветове на тропическо море в слънчев летен ден; нявга сини, нявга зелени, по повърхността има искрици, но в дълбините им се крие огънят, който представляваш.

Майка ти не ме одобри, а армията не одобри теб, но ти беше достатъчно умна, за да пренебрегнеш и двете. Никога няма да мога да помириша мухлясалата грубост на

стара слама или да усетя целувката на слънцето върху голата ми плът, без да си помисля за теб. Дойде при мен, окъпана в аромата на бърз и прясно окосена трева, кожата ти — мека като кадифе и гореща като пламък, и заедно открихме ново място, далече от войната, далече от болката, далече от страха.

Бях забравил как да живея. Ти ми даде живот.

Когато войната отново ни откри, куражът ти ме смири. Кой можеше да повярва, че ще се превърнем в мишена в малкото ни безобидно градче? Но Хитлер опустошава наред всичко добро със своите „Юнкер“-и и „Хейнкел“-и, с възпламеняващите бомби и въздушните си торпеда.

В най-хубавия ден от живота ми ме направи по-горд от всеки друг, застанал прав пред свещеника, докато земята се тресеше под краката ни в голямото бомбоубежище под железопътната гара. Помниш ли как се смяхме, когато каза: „А ти, Маргарет...“, защото ти винаги ще си останеш Пеги за мен. Когато излязохме в живия ад, разрушените сгради бяха почетният ни кордон, а пепелта — празничните конфети. Усмихна се през сълзи и през първата си брачна нощ се грижехме за разкъсани тела и раздробени кости, докато аз изкопавах живите и мъртвите от останките на техните домове. Ковънтри, 14 ноември 1941 г. И въпреки това бяхме щастливи. Защото семето вече беше посято.

Появиха се като снежинки в края на март, по-рано от очакваното, но толкова желани. Елизабет и Ан. Ан и Елизабет. Държах ги в ръцете си и усещах живота, който бях създал, да шава и да расте в тях. Гледах в очите им и виждах твоите очи. Съвършени. Имало ли е някога по-съвършени новородени човешки същества? Колко часове прекарах с тях и с теб? Броя ги всеки ден, но някак си все не успявам да ги преброя. Видях ли ги да се усмихват? Мечтая си, че съм, но не съм сигурен.

Опитвам се да не си спомням този ден, Пеги, но дяволът кацва на рамото ми и шепне подробности в ухото ми. Знам, че бях в лагера, когато чух сирените. Тичах, само

Господ знае как тичах, докато дъхът започна да реже като с нож гърлото ми и краката вече не ме държаха. Какво толкова има в тухлите и хоросана, че горят така? Пламъци изскачаха от покрива като гигантска погребална клада. Пламъци изригваха от всеки прозорец и все едно надзъртах в самата паст на ада. Пламъци навсякъде. Море от пламъци. Не, океан от пламъци. Знаех, че би трябвало да са те отвели в убежището, тогава защо хукнах към болницата? Но Елизабет беше болна и не можеше да отиде в убежището. Така че си останала. Всички сте останали. Плаках за теб, докато гледах горящата болница, и се молих да си избягала. През цялото време знаех — знаех го — че не си. И ти се появи. На вратата. Трептеше сред жегата. Тъмна сянка на фона на златното и червеното.

Разбира се, че ще ги изнесеш, смела Пеги. Подушила си дима и си ги изнесла през отделението, надолу по горящите стълби в горящия коридор и навън в горящия свят. Извиках името ти, но огънят го погълна. Както погълна и теб. И Ан. И Елизабет. Цялата гореше, когато тръгна към мен, огнен стълб с ореол от злато около красивата глава. Краката ти ли се стопиха първи? Или асфалтът? Подаде ли ми ги, докато тичах сред горящия въздух? Извика ли името ми, докато ме дърпаха от теб? Не мога да си спомня, Пеги. Помня само как лежах върху парещата земя, косата ми беше в пламъци и те гледах как се стопяваш, смаляваше се бавно, докато ти и децата ми се сляхте с горящата земя.

И тогава полудях.

Безстрастният глас на Джейми заглъхна, в стаята се чуваше само хлипането на Сара.

— Разбираш ли какво значи това? — рязко каза той. — Дядо ми е имал друга жена. Друго семейство. Ако германците не бяха убили нея и децата, Джейми Синклер изобщо е нямало да съществува. Те са умрели, за да живея аз. Как мислиш, че се чувствам?

Реакцията ѝ го сепна. Тя вдигна глава, очите ѝ искряха.

— Имали са си имена — отсече тя. — Пеги, Елизабет и Ан. Не се заблуждавай, че ако не ги назовеш с имената им, няма да съществуват като реални хора, така както правят германците, като не споменават евреите. Спести ми самосъжалението си, Джейми. Матю ти е оставил тези страници, за да можеш да разбереш. Недей да почерняш неговата и тяхната памет, като ги използваш като претекст да се самосъжالياваш. Ако искаш, стой си тук и си циври, нямам нищо против, но аз си събирам багажа.

Остави я да стигне до вратата.

— Ще летим до Мюнхен, но ще го направим, както аз кажа.

Тя се извърна и го изгледа изпитателно.

— Добре — съгласи се. — Ще го направим, както ти кажеш. Но запомни, Джейми Синклер, че ми харесваш такъв, какъвто си сега. Мъжът, който беше готов да се опълчи срещу китайската армия и индийските военновъздушни сили само заради малката Сара Грант. Не такъв, какъвто беше преди някой да те бутне под влака. Не ме отегчавай!

Той кимна и когато вдигна глава, старият Джейми се беше върнал.

— Поне знаем за какво се борим. Може би трябва да ми кажеш какво си открила за операция „Кламер“?

Тя поклати глава.

— Трябва да запазя билети за утре и предполагам, че това ще означава рано тръгване. Ще ти обясня в самолета. — Те се отправиха към стълбите и тя се обърна да погледне към масата. — Забрави другия плик. Какво има в него?

Той взе писмото и го пхна във вътрешния си джоб.

— Една подробност, за която майка ми ме е оставила да се погрижа.

52.

— Изгубихме го.

Боб Съмнър не можеше да повярва на ушите си.

— Как така сте го изгубили?

— Каза да го държим на дълго въже, така и направихме. Секретарката му каза, че трябвало да дойде в офиса сутринта, но се обадил снощи и й казал, че ще си вземе още две седмици отпускат, така че да откажеш всички ангажименти.

— Ами момичето?

— Мислим, че е с него.

Съмнър си позволи няколко секунди заплашително мълчание, докато мъжът се гърчеше от другата страна на линията.

— Събери всички. Две седмици значи ще пътуват. Това означава летища. Искан да знам къде отиват, кои са номерата на местата им и какво са си взели за четене. Всичко. Имаш време до обяд... — Не каза „иначе“ — нямаше нужда. Затвори телефона, а после отново вдигна слушалката; обаждането нямаше да му се понрави.

— Операция „Кламер“ — четеше Сара от записките си, докато се наместваше по-удобно върху тясната седалка в икономичната класа на полета Гетуик-Мюнхен. — В края на войната добрите стари американци със закъснение осъзнали, че след като Червената армия прегазва цяла Германия, ще сложи ръка и върху повечето нацистки военни тайни, включително и ядрената им програма. По онова време Студената война още изглеждала доста разгорещена, така че изведнъж станало много важно да прекарат всички учени и техници, попаднали в ръцете на съюзниците, обратно в Америка, където да изстискат познанията им. Президентът Рузвелт изрично бил забранил да им се дават гаранции, но Хари Труман отменил това решение — при условие че не са замесени във военни престъпления.

— Труман май е бил един от най-наивните ви президенти.

— Да, или пък е знаел, че хората, на които възлага да се занимават с операция „Кламер“, нямат нито време, нито морал да направят такава тънка разлика. Накрая Бюрото за стратегически операции прекарало нелегално над седемстотин учени и техните семейства. Според документите им са по-бели от снега, но сега вече знаем. Вернер фон Браун бил най-известният. Той създал балистичната ракета и изиграл ключова роля в космическата програма на НАСА, но първоначално бил обявен като рисков за сигурността на САЩ. Той бил ангел в сравнение с някои от останалите. Курт Блом заразил стотици затворници в концентрационните лагери с ваксина за чума. Получил работа към Химическите армейски части на САЩ. Артур Рудолф ръководел фабриката „Мителверк“ в Дора-Нордхаузен в планината Харц, където се произвеждали ракетите „Фау-2“ и двайсет хиляди затворници били обесени, пребити до смърт или умрели от глад. Той станал американски гражданин и изобретил ракетата „Сатурн“ 5 за кацане на Луната. Двама души: Херман Бекер-Райсинг и Зигфрид Руф, провеждали медицински опити върху затворници в Дахау, при които ги поставяли в барокамери и намалявали налягането, докато умрат. Американските военновъздушни сили им платили, за да опишат откритията си. И така нататък. Клаус Барби, за бога! Човек би си помислил, че прякорът Лионския касапин може да им подсказва нещо?

— Значи Валтер Бром е бил част от операция „Кламер“?

Сара поклати глава.

— Неофициално. Операция „Кламер“ тръгва от две по-ранни доброволчески операции под ръководството на Управлението за специални операции. Изглежда, Бром и останалите са част от този експеримент. Притеснява ме това, че просто изчезват от архивите. Със сигурност много от тях са избягали в Аржентина и Бразилия, след като са пристигнали в САЩ, но знаем, че са стигнали дотам. Може Бром да е разкрил голямата си тайна и да са му купили еднопосочен билет до Буенос Айрес, но ако е така, какво се е случило след това?

Тя се обърна, очаквайки отговор, или поне теория, но Джейми ѝ беше обърнал гръб със затворени очи и тихо похъркваше.

— Копеле! — прошепна тя и се извърна да погледа облаците, без да забележи китаеца с делови костюм, който ги наблюдаваше от мястото до пътеката три реда по-назад.

Мюнхенското летище „Франц Йосиф“ представляваше огромен модернистичен хамбар на 22 километра северно от баварската столица. Само бързият говор на охраната с каменни лица го различаваше от стотици други летища без всякакво очарование в стотици други градове. Щом минаха през гишето на „Паспортен контрол“, Джейми нае един фолксваген от офиса на „Юръпкар“ на летището. Преди да потеглят, решиха да пият кафе и да хапнат нещо сладко в една от веригите ресторанти, натъпкани в покрития със стъкло търговски център, който свързваше двата главни терминала.

Сара го изпи набързо.

— Трябва да ида да си напудря носа и да се обадя по телефона.

Той се усмихна.

— Няма да ходя никъде без теб.

— Чакай да видиш какво ще стане, ако тръгнеш!

Джейми си пиеше кафето, когато китаецът от самолета седна при него без покана. Скочи на крака, но друг мъж сложи ръка на рамото му; усети как трети прокарва, професионално ръце под мишниците и по гърдите му, преди да го бутне пак да седне. Огледа се наоколо, но изглежда никой не беше забелязал, че нещо става.

— Моля да извините колегите ми, господин Синклер — мъжът говореше школуван английски и тонът му звучеше разумно, но Джейми реши да превключи на това, което Матю описваше като „боен режим“. Инстинктът му подсказваше, че раираният марков костюм представлява по-голяма опасност от всяко оръжие. — Виждам, че хималайското ви приключение не ви е отказало от пътувания в чужбина. Но, моля ви, това е минало. Казвам се Лим и аз съм доста нископоставен представител на Народна република Китай. — Г-н Лим имаше тъмни влажни очи и жизнерадостна усмивка, сякаш нарисувана върху широкото му лице. Без да помръдне устни, той даде нареждане на двама от придружителите си и те се запътиха натам, където беше изчезнала Сара. — Щях да предотвратя всичко това, ако можех. Има прекалено много недоразумения. Ще ви изненада ли, ако ви кажа, че двама от колегите ми са превишили правомощията си в Лондон, което доведе до... злополуката ви? Не? Разбира се, това не ни прави приятели, но вероятно фактът, че съм готов да го споделя с вас, ще ни помогне да си имаме доверие.

— След преживяното в Тибет не бих ви се доверил, господин Лим. Да минем направо на въпроса, ако има такъв.

Господин Лим се усмихна още по-широко в знак на одобрение.

— Разбира се. Показахте се много находчив и много упорит. Началниците ми смятаха, че сте пречка за нас, но ги убедих в обратното. Вярвам, че ще откриете това, което търсите. Предметът по право принадлежи на правителството ми.

— Мисля, че Далай Лама може би има да каже нещо по въпроса.

— Но Далай Лама вече няма никакво значение, господин Синклер, и това, което вие наричате „Тибет“, е и винаги е било част от Китай. От значение е това, че страната ни в момента наброява 1,3 милиарда души и въпреки всичките ни усилия, те ще станат 1,5 милиарда през следващите трийсет години. След няколко години ще задминем Щатите като най-голям потребител на енергия. Народът ни е гладен за енергия, господин Синклер, и ще огладнява още повече. Харчим невероятни суми за алтернативни източници на енергия, но в дългосрочен план има само едно решение: ядрен синтез. Вече сме с много години по-напред от конкуренцията — възможно е дори да сме изпреварили напредъка на вашия Валтер Бром.

Джейми замръзна.

— Валтер Бром не е мой.

— Напротив, господин Синклер, ваш е. Защо иначе ще го последвате чак до другия край на света? Но да се върнем на въпроса ми: близо сме до откриването на технологията, но трябва да си върнем Слънчевия камък, за да сме сигурни в успеха на проекта. Както казах, вярвам, че вие ще го откриете. Когато го направите, страната ми е готова да ви плати голяма сума, за да си го върне.

— Не ни трябва парите ви, господин Лим.

— Така ли? Тогава въпросът ще бъде отнесен до германския съд.
— Той вдигна рамене. — Мога да ви уверя, че имаме неопровержими доказателства и съдът ще отсъди в наша полза. Но дори и в такъв случай, за нас ще е чест да ви се отплатим подобаващо за усилията. Както виждате, господин Синклер, искаме да действаме цивилизовано.
— Постави на масичката визитка. — Моля ви да се обадите на този номер, когато откриете Слънчевия камък. В противен случай ще изложите живота и на двама ви на опасност. Желаете ли да поставите госпожица Грант в опасност?

Джейми преодоля желанието си да сграбчи господин Лим за гърлото и да изтрие усмивката от лицето му.

— Това заплаха ли е?

— Не ме разбрахте, господин Синклер. — Лим тъжно поклати глава заради злото в този свят. — Досега сигурно вече сте разбрали, че не сме единствените, които се интересуват от Слънчевия камък. Другите може да не са толкова склонни да преговарят. Ако има заплаха, тя е от хора, които не ги е грижа за вашето добруване, за разлика от моята скромна личност.

Стана от масата.

— Когато приятелката ви се върне, по-разумно е да не ѝ споменавате за разговора ни. Тя има да мисли за много неща. — Джейми погледна към големия плик, който китаецът остави върху масата. — Смятайте го за предплата. Моля, отворете го.

Джейми го отвори. Пликът съдържаше две черно-бели снимки осем на десет сантиметра.

— Щях да накарам да ги извадят цветни, но реших, че в нашия случай черно-бялото подхожда много по-добре — поясни весело Лим. — Сигурен съм, че господин Льо Каре би останал впечатлен.

— Не разбирам. — Джейми разглеждаше горната снимка. Трима мъже вървяха по селска пътека. Единият беше много слаб, облечен с палто, прекалено голямо за него.

— О, мисля, че съвсем ясно разбирате, господин Синклер. Погледнете датите — Лим вдигна фотографията, така че Джейми да види втората. Същите двама мъже седяха в кола пред къща, която веднага позна. Сърцето на Джейми щеше да изскочи, когато видя, че по-близкият от тях е мъжът, когото бе заварил в салона на дядо си.

— Както казах, предплата. За да получите втората вноска, трябва само да се обадите на номера, който ви дадох, в подходящия момент.

Сара се появи няколко минути, след като китайците си бяха отишли.

— Изглеждаш замислен.

Опита да се усмихне, но не му се получи.

— Много ми се насъбра на главата.

Маршрутът им ги отведе от летището покрай северната част на града. Джейми се мъчеше да се съсредоточи върху пътя, но докато караше, му беше трудно да избие разумния глас на господин Лим от главата си. Твърдението, че няма заплаха, не беше толкова важно, колкото присъствието на Лим, което, разбира се, си беше заплаха само по себе си. Хрумна му, че може би китайците, а не Фредерик и обществото „Врил“, са виновни за убийството на Саймън, но веднага отхвърли тази мисъл. Подозираше, че макар и господин Лим да бе напълно способен на убийство, щеше да го извърши много по-деликатно. Важното е, че всяка дума, изречена от него, беше като леко докосване на руля, за да го насочи в правилната посока. Чувстваше се като кон с отпусната юзда, който чака шибването на камшика. И ето че то дойде под формата на фотографии, на които се виждаше старият Стан с мъжете, които почти сигурно го бяха убили, и същите тези мъже пред къщата, където бе умрял дядо му. Като се замисли какво значи това, му причерня пред очите и ръцете му здраво стиснаха волана. Наложил си да запази спокойствие. Не беше ли подозирал? Липсващият бастун на дядо му. Две кончини, свързани от миналото, толкова бързо една след друга? Обзе го несвойствено униние. Можеше да занесе снимките на британската полиция, но те не доказваха нищо. Бяха най-много косвени доказателства. Отвори уста, за да каже на Сара за случилото се, но нещо го възпря. *Тя има да мисли за много неща.* Като всичко казано, така и тайнственото изречение носеше скрито предупреждение и послание. Но още не беше разбрал какво означава.

Сара явно беше отгатнала настроението му, защото беше странно мълчалива. Слънцето проби през облаците и пред тях се разкри гледка към планините в другия край на града. Нито един от двамата не спомена малката табела за град Дахау, която подминаха. Явно навсякъде в Германия имаше призраци от войната. Сара гледаше към великолепната панорама на юг.

— Хубаво място. Но ме побиват тръпки.

Продължи, докато не излезе на околоръстното и след няколко километра пое по отбивката към Аугсбург и се насочи на североизток.

— Още не разбирам защо не тръгнем направо към швейцарската граница — каза Сара. — Горедолу знаеш къде са преминали; това ще ни спести време.

— Защото искам да видя развоя на събитията през погледа на Матю — настоя той. — Поне доколкото е възможно след 60 години. Може би финалните страници на дневника съдържат ключа към Слънчевия камък, а може би не, но най-добрият начин да го проумеем, е като минем по стъпките на дядо ми и Бром. Искам да се приближа колкото може повече до него.

Минаха покрай Аугсбург и многоленовата магистрала ги поведе бързо през гъсто залесен район, който според картата бил местен природен резерват.

— Току-що прекосихме Дунав — заяви Сара. — Мислех, че Дунав е в Унгария или Румъния.

— Предполагам, че все отнякъде извира. Тук завиваме на юг.

Погледна картата.

— Изглежда, ще трябва да чакаме, докато минем през Улм. Откъде си толкова сигурен, че Матю е минал по този път?

— Не съм сигурен. Но Бад Заулгау е следващата ни ориентируваща точка и трябва някак си да стигнем дотам. Предполагам, че повечето пътища дори не са съществували през войната.

Тя погледна пак.

— За да стигнем до Бад Заулгау, тръгваме по В30 след Улм и завиваме наляво след около час при Швайнхаузен. — Тя замълча. — Виж, Джейми, съжалявам. Държах се идиотски, откакто се върнахме от Тибет. Мисля, че е закъсняла реакция от убийството на горките момчета. Тензин още щеше да е жив, ако не се беше натъкнал на нас. Саймън също.

— Саймън не заслужаваше това, което го сполетя — горчиво отвърна Джейми. — Тензин поне умря за това, в което вярваше. Мислеше, че войната, която води, има значение и че каузата му заслужава човек да умре. Когато разбра в какво сме се забъркали, реши, че и заради него си заслужава да умре.

— Мислиш ли, че си заслужава да се умре за него?

Въпросът го хвана неподготвен.

— Не знам — призна той. — Аз го правя повече заради дядо си, отколкото заради Слънчевия камък. Разбираш ли? Всичките тези неща за края на света са много абстрактни. Матю Синклер е реален. Като открием кой е бил и намерим начин да се доберем до Слънчевия

камък, ще направя всичко по силите си да изпълня обещанието си към Тензин; но ако не мога, се надявам да можем да си тръгнем живи и здрави. Ние сме двама души, попаднали в събития, които са прекалено големи за нас, Сара. Не може да бъдем отговорни за всички на планетата. Може би веднъж в годината ще изгоря клонче хвойна или ще вдигна чаша в памет на Тензин, но после ще продължа да си живея живота.

— Ами ако Тензин греши, а Валтер Бром е прав?

Първоначално не беше сигурен, че я е чул както трябва.

— Моля? — Той я стрелна с поглед, но очите ѝ не се отклониха от пътя.

— Тензин вярваше, че Слънчевият камък има силата да унищожи света, но тази вяра се основава на древен мит, предаван през стотици поколения от народ, който мислел, че най-добрият начин да се предпази от него е като пререже гърлата на седем невинни хора и го поръси с кръвта им. По тази логика трябва да изгаряме вещици всеки път щом млякото се пресече.

— И Майк каза същото, а той според мен не си пада по човешки жертвоприношения. — Опитва се да овладее гласа си, но беше смутен от обрата на разговора.

— Знам, но той каза и че шансовете са около едно на 50 милиона. Говорим за нещо, което може да реши световните енергийни проблеми завинаги. Няма нужда повече да изгаряме незаменимите ресурси на земята. Край на глобалното затопляне. Край на глада. Не си ли заслужава риска? И ние можем да го открием, Джейми. Двамата. Не някоя безлика корпорация, корумпирано правителство или банда ненормални като Фредерик и неговите главорези.

Той поклати глава, припомняйки си любезната увереност на господин Лим.

— Говориш за наследството на Валтер Бром, Сара. Откритие, изцапано с кръв и алчност. Чете дневника. Наистина ли мислиш, че светът може да се възползва от нещо, в което има пръст подобен човек? Да, можем да го открием, но колко дълго можем да го контролираме? Това беше предупреждението на Тензин. Не можем да се доверим на никого. В момента, в който сложим ръка върху него, се превръщаме в мишена на всеки голям престъпник или международен терорист, на всеки луд диктатор и религиозен фанатик. Само въпрос на

време е да започнем да молим някой да ни отърве от него. Твоето правителство или моето? На кое от двете вярваш? Не, ако го намерим, трябва да го унищожим или да го скрием някъде, където никой няма да го открие.

Тя тъжно се усмихна.

— Това може да е по-трудно, отколкото звучи.

— Дължим го на Тензин и трябва да направим всичко възможно.

53.

— Отлетели са към Мюнхен сутринта и са наели кола. Местоположение в момента — неизвестно, но изглежда ще следват маршрута, описан в дневника, така че знаем къде ще стигне Синклер накрая и ще ги чакаме.

Мъжът с конската опашка слушаше обяснението на Съмнър с нарастващо раздразнение.

— Не е достатъчно. В доклада ти пише, че Синклер се е отбил до изпълнителя на завещанието на майка му.

— Точно така, но въпреки неколнократните опити на нашите източници, адвокатът отказва да разкрие защо е бил при него.

— Само часове след срещата Синклер отново проявява интерес към дневника. Това означава, че има нова информация или че му е дадено нещо, което го е накарало да направи преоценка на информацията, която е имал дотогава. По някакъв начин дневникът още е ключът към Слънчевия камък. Синклер е ключът към дневника. Искам да го откриете.

Затвори телефона и натисна копчето на интеркома на бюрото му.

— Самолетът готов ли е? Излитаме за Европа рано сутринта.

Джейми сви от аутобана и излезе на много по-тесен път, който ги поведе през някакви ниви. Малки селца прелитаха покрай стъклата и само след минути вече бяха в покрайнините на Бад Заулгау, който беше много по-голям град, отколкото наемкваше дневникът на Матю. Явно беше просперирал и се беше разраснал през годините след войната. Намериха пътя към центъра и паркираха.

— А сега накъде? — попита Сара.

— Искам да видя мястото, където са били нападнати от засада и където Матю е спечелил Военния си кръст.

Тя поклати скептично глава.

— Не виждам как ще го открием. Нямаме представа по кой път са тръгнали. Как ще разбереш?

— Ще разбере. — Той взе картата от нея и разучи околността на югозапад. — Това е най-прекият път до Блумберг, следващото място, което се споменава в дневника. — Прокара пръст по линията, която водеше на югозапад към град Острах. — Има няколко селца, които тогава сигурно са били няколко пръснати къщи. Трябва ни карта от 50-те години.

— Имаме — ухили се Сара и извади от раницата си копринената карта за бягство заедно с дневника. Отвори дневника на страницата със засадата.

— „Виждах как заснежените върхове на Швейцария проблясват в далечината. Нападнаха ни малко след зазоряване между Заулгау и някаква паланка, която дори нямаше име“ — прочете тя на глас, докато сравняваше копринената с модерната пътна карта. — Виж! Прав си! Има няколко места, които отговарят на описанието.

Джейми караше бавно от покрайнините на града и разглеждаше околността. Пак валеше и на мястото на Алпите имаше само мръсна сива мъгла.

— Ако търсиш гора, дошли сме на правилното място — каза услужливо Сара, когато минаха през още един голям залесен участък.

Не обърна внимание на сарказма ѝ.

— Тази е иглолистна, вечнозелена, а Матю казва, че гората, в която са им устроили засада, е била букова. По това време на годината листата ще са изумруденозелени на цвят.

— Искаш да кажеш, такива — отбеляза тя след няколко минути.

Той спря и огледа въпросния гъсталак. Не приличаше много. Дърветата бяха достатъчно стари, за да са на повече от 60 години, с големи дънери и широки корони, но не бяха достатъчно, за да могат да се нарекат гора. Зад буковете в далечината се простираха още иглолистни насаждения. На километри нагоре по пътя бяха пръснати няколко сгради, които можеше и да отговарят на описанието „някаква паланка, която дори нямаше име“.

Джейми разгледа постройките от отсрещната страна на разлюлените от вятъра жита.

— Предполагам, че единственият начин да разберем, е, като питаме.

Потропах на една врата и им отвори млада жена, която отговори любезно на въпросите им, но не можа да им помогне. Насочи ги към най-отдалечената от пътя къща.

— Говорете със стария Вернер. Той е бил там тогава.

— Гутен таг!

Набитата фигура работеше здраво с мотиката в центъра на безупречно поддържана зеленчукова градина. Вдигна глава и кимна на Джейми. Вернер имаше бледи непроницаеми очи, нос като патладжан и румени, посърнали от времето черти, оградени от рунтави сиви бакенбарди. Джейми и Сара чакаха до къщата, а той се приближи към тях, като използваше мотиката вместо патерица, за да компенсира силното си накуцване.

— С какво мога да ви помогна? — попита той.

Джейми обясни защо са в околността и лицето на Вернер помрачня.

— Англичани, да?

Джейми кимна. Не виждаше смисъл да обяснява произхода на Сара.

Старецът се изсмя горчиво.

— Какво казвахте вие, англичаните: „Не споменавай войната!“ Хубав съвет. Беше много отдавна, по-добре да бъде забравено, особено в околността. Не се лъжете от хубавия пейзаж. Лоши неща станаха, както навсякъде другаде. Лоши неща. — Той се подпря на мотиката и въздъхна тежко, загледан в земята.

Сара отвори уста да възрази, но Джейми поклати глава. Нямахте смисъл да събуждат нежелани спомени. Той благодари на германеца и се обърна да си ходи.

Бяха на половината път до колата, когато Вернер ги изненада.

— Почакайте! — провикна се той. — Беше отдавна, но може би един старец държи нещата заключени прекалено дълго време. Може би е време да си ги признае. Елате! Ще ви направя кафе.

Докато седяха в малката кухничка, Вернер сервира кафето, без да ги пита как го обичат: силно, черно и с глътка шнапс вътре. Стисна чашата си и се загледа в масата; лицето му имаше измъченото изражение на човек, който влиза в изповедалнята. Накрая каза:

— Стана така, както казвате. Точно отсреща. Разбира се, повечето от старите дървета вече ги няма, на тяхно място има храсталак. Малко останаха хората, които го помнят, но аз бях там. — Той ги погледна изпод рунтавите си сиви вежди. — Казваш, че дядо ти е бил един от мъжете във втория джип?

Джейми кимна.

— Тогава дядо ти вероятно е убил брат ми.

Стаята сякаш изстина и Джейми усети как Сара стисна ръката му под масата.

— Съжалявам.

Вернер вдигна рамене.

— Било е много отдавна. Ерик беше седем години по-голям от мен, верен и смел; умря, сражавайки се за това, в което вярваше, но той уби много от приятелите ми и ми причини това — той потупа крака си и те чуха приглушен, кух звук под дебелиите панталони от твид.

— Чувал ли си за върколаците?

— Дядо ми ги споменава в дневника си. Някаква нацистка партизанска организация.

Старецът поклати глава.

— Голям майтап. Съсипани есесовци като Ерик водеха момчета, които още трябваше да ходят на училище, срещу картечници и танкове. Възстановяваше се от рана в главата на Източния фронт, когато местният гаулайтер му нареди да организира отряд на върколаците и да напада врага. Бях на четиринайсет — още момче — и се страхувах. Хитлер беше мъртъв. Хората говореха, че войната е свършила, но Ерик не искаше да повярва. Аз просто исках да е свършила и да съм си у дома при мама. Изненадани ли сте? Мислехте, че всички сме били фанатици в Хитлерюгенд?

Джейми любезно се усмихна.

— Бяхме деветима. Аз, Ерих, приятелят ми Поли и още няколко момчета от училище. Направихме си лагер в гората от другата страна на пътя — като бойскаути, само че имахме картечница, няколко стари пушки „Маузер“ и два автомата. Истината е, че според мен войната бе накарала Ерик да полудее. Каза, че ще продължи да се бие срещу съюзниците. Някои от момчетата се разплакаха. Аз му рекох: „Не, прибираме се у дома.“ Беше ми брат, мислех, че ще ме послуша, но той се разкрещя, че съм предател, и ме цапардоса през устата с пистолета.

Когато казах, че няма да се бия, ме простреля в крака. — Извърна се към Сара. — Не ме съжалявайте. Имах късмет. В очите на Ерик бях метежник и той имаше пълното право да ме застреля и да ме овеси на най-близкото дърво. Случи се с мнозина. Разбира се, останалите момчета бяха прекалено уплашени, за да направят нещо. Отнесоха ме до тази къща, къщата на майка ми, и ме оставиха тук.

Вернер сръбна от кафето и си облиза устните.

— Мама се постара, но когато ми гангрения кракът... — Поклати глава при спомена. — Но това стана по-късно. Три дни след като Ерик ме рани, чух стрелбата и взривовете оттам. Искях да ида, но не можех да се движа и мисля, че мама щеше да ме спре на всяка цена. Но от прозореца видях горящия джип и проблясъците от картечните откоси в гората. Щом престрелката спря, бях разкъсан. Трябваше ли да се радвам на победата над приятелите ми? Бях ли страхливецът, който ги е изоставил? И какво щяха да направят съюзниците, когато разберат? Ерик се хвалеше, че на едно място във Франция есесовците дали добър урок, бях чувал да говори в съня си и за неща, случили се в Русия, от които кръвта ми изстива дори сега. Сигурно съюзниците щях да изгорят фермата ни и да ни обесят всичките? Тогава стрелбата започна отново и разбрах, че повечето от оръжията не са германски. Трая само миг. После — тишина. Чувах само как мама плаче. Мисля, че още тогава разбра, че Ерик е мъртъв. След няколко минути последваха четири или пет отделни изстрела. Много бавни, много целенасочени. Всеки беше като препинателен знак. Знаех, че разстрелват ранените. Преди да си тръгнат, съюзниците изгориха убитите си и оставиха нашите момчета на гаргите.

— Разстреляли са ранени деца? — попита Сара невярващо. — Но войната е била свършила. Знаели са го.

— Да, млада госпожице, разстреляха малкия Поли и останалите. Видях труповете, когато ги донесоха, за да ги погребат. Казваш, че войната била свършила, но войната не свършва само защото някой е казал, че е свършила. Свършва, когато хората престанат да стрелят един срещу друг. Войната на Ерик щеше да свърши със смъртта му. Жалкото е, че отнесе много добри момчета със себе си.

Джейми се мъчеше да осмисли чутото. Беше прочел описанието на Матю за засадата като за героична атака срещу решителен и превъзхождащ ги по численост враг. Беше ясно, че става дума за

момчета, но някак си докато четеше дневника, умът му беше възприел само едната страна от историята. Враговете на Матю бяха безмилостни фанатици, макар и млади. Бяха нападнали като страхливци от гората и той се беше разплатил по същия начин с тях. Само че сега, докато старият Вернер ровеше в едно чекмедже и вадеше пожълтяла снимка на усмихнат футболен отбор, дали е разбирал напълно колко малки са били? Наистина ли Матю беше погледнал раненото дете в очите и беше дръпнал спусъка? В такъв случай всичко, което беше научил, се обръщаше с главата надолу.

— Аз съм отдясно, високото момче с русата коса. Звезда, централен нападател. Поли е тъмнокосото хлапе на първия ред. Добър приятел беше Поли. Много добър.

— Какво стана след това. Имаше ли някакво разследване?

Германецът се разсмя, сякаш Джейми се беше пошегувал.

— Да не мислиш, че някой ще се загрижи за няколко селянчета, прекалено глупави, за да не се предадат, когато са имали тази възможност? Тогава единствените военни престъпления бяха германските. Единствените жертви — евреите. След няколко месеца се появи отряд на гробищна регистрация и погребяха съюзниците във военното гробище в Дюрнбах заедно със свалените съюзнически пилоти, избягалите затворници, които не бяха успели да се приберат у дома, и горките нещастници, които СС карали да маршируват до смърт, когато затворили трудовите лагери. Ерик и приятелите ми са там, в Заулгау.

Допиха си кафето и поседяха мълчаливо известно време. После Джейми се изправи. Нямаше какво друго да научи тук.

Вернер вдигна поглед, но насълзените му очи още витаеха някъде в миналото.

— Преди да преместят телата в Заулгау ги бяха струпали в обората. Прокрадних се да видя Поли за последен път. Беше грешка. Беше прекарал три месеца под земята; не беше онзи Поли, който си спомнях. Съветът ми към теб, млади приятелю, е да не се обръщаш назад. Няма полза да се рови в миналото. Ако продължиш, всичките лъжи, които те чакат, са жива мъка.

54.

Стигнаха до Блумберг на свечеряване, но шансовете да продължат по маршрута на Матю към швейцарската граница, само на осем километра разстояние, се стопяваха заедно със светлината. Сара купи карта на местността от туристическия център точно когато персоналът затваряше вратата, а през това време Джейми нае стая в една къща за гости в центъра на града. Когато се срещнаха пред хотела, той посочи хълмовете, които оформяха южната граница на долината.

— Сигурно там Матю е завел германците.

Сара разучи картата, която беше купила и поклати глава.

— Едва ли. Мисля, че са високите в далечината. Виж... — Показа му картата. — Има две селца на юг между Блумберг и швейцарската граница. Ефенхофен и Футцен. Зад тях започва малката планина, която споменава.

— Хохер Ранден?

— Точно така. Като гледам, и двете са възможни. — Тя го погледна сериозно. — Джейми, защо просто не прочетеш последните страници на дневника на Матю и не приключиш с това.

— Да не мислиш, че не се изкушавам? Като наркоман със запас от дрога съм. Пръстите ми все към дневника посягат. Но няма да се предам, защото съм сигурен, че Матю е искал да бъде така. В известен смисъл това е последната воля и в завещанието му. Когато се качим горе утре, той ще бъде с нас. Имам чувството, че ако нарушим правилата му, никога няма да намерим отговора.

— Ами ако грешиш?

— Ако греша, си отиваме у дома. Може да забравим изобщо за съществуването на Слънчевия камък.

— Не мисля така.

— Аз също. От Тибет имам чувството, че е станал част от мен. Предполагам, че ще трябва да се върнем и да започнем всичко отначало. Черното слънце на Валтер Бром ни заведе до Харц и

изследователския център. В деня, в който си е тръгнал оттам, е взел със себе си изследванията, или поне тяхно резюме. Помниш ли какво казва Матю, когато го вижда за пръв път?

— Казва, че двама от тях били най-злите хора, които някога бил срещал. Значи ли това, че вече е бил създал някаква инстинктивна връзка с Бром?

— Мисля, че най-вероятно е така, но не това е важното. Единият държал куфарче на коленете си. И трябва да е бил Бром. Сигурно е сключил сделка с американците. Бром е бил играч. Винаги е криел по някой коз в ръкава си. Когато е напуснал бункера в Харц и се е отървал от всички доказателства, вече се е бил погрижил скъпоценният камък да е скрит на сигурно място. Документите в куфарчето са били просто стръв. Достатъчно, за да изкушат този, който ги види, но основният елемент е липсвал. Слънчевият камък е бил паспортът на Бром към новия живот в Съединените щати и е щял да каже къде е камъкът и къде е цялото изследване чак когато стигне неутрална Швейцария.

— Но щом стига до Швейцария, изчезва заедно с останалите?

В здрача видя как очите му гледат втренчено избледняващата синя линия на планините на хоризонта.

— Точно така. И утре ще бъдем една крачка по-близо до това да открием защо.

На следващата сутрин тръгнаха към Ефенхофен, малка махала от ферми и къщи, отличаваща се с удивителната примка от железопътни релси, която го ограждаше отвсякъде. Изпод виадукта с релси разучиха залесения хълм, който се издигаше отвесно от мястото, на което бяха застанали. Отдясно тясна пътека водеше към гората.

— Може да е това — предположи Джейми.

— Дай да видя дневника. — Той ѝ го подаде и тя запрелиства страниците, докато стигна до търсения пасаж. — Матю казва тук, че след като Стан слязъл от джипа в началото на пътя, карал още три километра, преди да нареди на германците да слязат. Не виждам как някой може да кара по тази пътека. — Претърсиха подножието на стръмнината, но бързо стана ясно, че тя има право. Единственият път от селото, по който можеше да се кара, беше главният. Ефенхофен беше задънен край.

— Тогава сигурно е следващото — отвърна Джейми с по-голяма увереност, отколкото изпитваше.

Село Футцен беше километър по на запад и докато оглеждаше околността, Джейми усети как сърцето му бие по-бързо.

— Изглежда по-обещаващо — рече Сара, отгатвайки мислите му. От пътя видяха, че обработваемата земя се издигаше леко нагоре от селото към хълмовете и Швейцария, и дори от разстояние можеха да различат пътища, които свързваха полята.

Пейзажът напомни на Джейми нещо от миналото му и той се опита да си спомни от кое произведение беше. Образът изскочи в главата му изневиделица. „Голямото бягство“^[1].

— Какво? — Сара го гледаше, все едно беше полудял.

Той се разсмя и посочи гледката.

— Мислех, че ми напомня за картина, а то било филм. Даваха го по телевизията всяка Коледа, преди да имаме стотици телевизионни канали. — Все още изглеждаше учудена. — Не може да не си спомняш. Стив Маккуин се опитва да прескочи с мотор бодливата тел между Германия и Швейцария. Пейзажът беше същият. Ливади, черни пътища и Алпите в далечината.

Тя вдигна рамене.

— Може да не е бил от моите филми. Той ли го е правил?

Той я погледна любопитно.

— Не, но беше хубав филм.

— С щастлив край ли?

Той поклати глава.

— Не съвсем. Гестапо застреля петдесет невъоръжени военнопленници.

Щом стигнаха до селото, налучкаха пътя си през мрежата от улици на юг, откъдето отвъд полята се виждаха гористите възвишения. Същата железопътна линия, която душеше Ефенхофен, оформяше южната граница на селото и докато стояха в колата, някогашен парен влак изпуфка нагоре по линията, теглейки низ от зелени вагони, и изсвири весело. Те се спогледаха.

— Сигурен ли си, че сме се събудили в правилния век?

— Започвам да се чудя. — Джейми огледа линията право пред тях. Оградена с гора от едната страна и заблатен канал от другата, тя прорязваше като стрела полята и се издигаше през дърветата. — Това е.

Сара го стрелна с поглед.

— Не може да си сигурен.

Той се протегна отзад и взе пожълтелите плик от задната седалка.

— Това е. — Включи колата на скорост, минаха с друсане през прелеза и продължиха на юг към участта на Матю Синклер.

— Тъжен си, лейтенант Мат? — Както обикновено, Валтер Бром седеше отделно от Клосе и Страсер и думите му прорязаха мислите ми. „Тъга“ беше прекалено неподходяща дума за смесените чувства, които изпитвах в момента. Тук, горе, между дърветата с бриза, който леко шумолеше из листата на дъба и с топлината на слънцето върху лицето ми, наистина беше лесно да повярваш, че всичко е свършило. Трябваше да съм щастлив, или поне да изпитвам облекчение. Бях се сражавал в добра война; война, с която един ден щяха да ми кажат, че трябва да се гордея; най-добрата война, защото я бях преживял — не оцелял, разбери ме. Преживял. Матю Синклер, който беше дебаркирал през 1939 г. в Шербург с розови бузи и блестящи очи заедно с ходещите призраци на Кралския бъркшъркски полк, отдавна го нямаше. Част от него умря със сержант Андерсън при оттеглянето от Дийл и в последвалата лудост от разкъсани тела, кръв и желязо. Това, което беше останало, влезе доброволно в ада на болницата в Ковънтри и даде плътта си на пламъците, които бяха погълнали семейството му. Вярно, остана празна черупка — празна черупка без душа и едничка цел. САС бяха взели черупката и бяха създали нов Матю Синклер, който можеше да издържа и оцелява и който можеше да убива по много различни начини без съвест и угризения, твърд като стоманата на двуострия боен нож, който носеше. Но сега бронята на новия Матю Синклер се беше пропукала от близостта на мира по начин, по който близостта на смъртта не беше постигнала. Усещаше как се стопява преградата, която беше създал, за да се защити от лудостта, и ужасът, който го доближаваше до края, изтъняваше с всяка изминала секунда.

Поклатих глава и вдигнах дневника от тревата с надеждата, че Бром ще ме остави насаме с призраците ми. Но той забеляза, че месинговата закопчалка е счупена. Ухили се и се запъти бавно към мен, бръкна в горния джоб на туниката си в цвят каки, който все потупваше, когато говореше за великата картина, която притежавал.

— Ето, лейтенант Мат, трябва да пазите производението си. — Подаде ми парче сребрист шнур, достатъчно дълго, за да вържа дневника. — Вземете го за спомен. Част от униформата на бригадефюрер Валтер Бром. Един ден ще погледнете с гордост назад и ще кажете: „Познавах Валтер Бром.“ Когато стигна в Америка, няма да забравя какво сторихте за мен. Скоро светът ще бъде различен, по-добро място, където двамата ще можем да бъдем истински приятели. Трудът ми ще промени живота на всички. Разбирате, че не мога да споделя подробности — усмихна се той, — но трябва да ми вярвате. Засега само Астра може да открие отговора. Разбира се, първо трябва да се справим с Ивановците. Там, където Хитлер не успя, Америка ще успее, защото Америка знае, че ако не успее, ще бъде унищожена, както Германия беше унищожена. — Очите му се присвиха и той погледна назад, за да се увери, че Клозе и Страсер не могат да го чуят. Разбрах, че щеше да ми каже.

— Бомба — прошепна той. — Ще им дам бомба, по-голяма от която и да е друга досега. Бомба със силата на слънцето.

---

[1] Приключенски филм със Стив Маккуин за бягство от вражески лагер по време на Втората световна война — Б.пр. ↑

55.

Паркираха в полукръгла просека встрани от главния път и Джейми усети електричеството във въздуха в момента, в който слезе от колата под надвисналите корони на стари липови и дъбови дървета. Следите от гуми на планински бегач и отчетливият тропот на конски копита показваха, че не само туристи минават по пътя и той предположи, че се използва много повече от преди, когато дядо му беше минал оттук. В едно поне бе сигурен, и то беше, че Матю Синклер е минал оттук.

— Но откъде знаеш? — настоя Сара.

— Не знам. Но го чувствам навсякъде около себе си. Тялото и умът му са били изтощени, когато е стигнал дотук. Искал е просто всичко да свърши. Когато е слязъл от джипа с тримата мъже, само три километра са ги делели от швейцарската граница и безопасността.

— Какво се е случило? — Гласът ѝ беше почти отчаян.

— Да разберем.

Въздухът беше прохладен, когато тръгнаха нагоре по пътеката, но бързо бяха принудени да си свалят пуловерите, тъй като жаркото слънце започваше да си пробива път през короните и зеленината се сгъстяваше там, където пътеката се стесняваше. Джейми огледа околността, търсейки следите, които дядо му беше оставил в дневника.

Зад тях, десет минути след като бяха оставили колата, един мерцедес 4×4 със затъмнени стъкла отби бавно, почти безшумно, на празното място за паркиране.

— Направете го бързо, но сигурно — нареди шофьорът на пътника.

Мъжът взе една раница от задната седалка и бързо се запъти към малкия фолксваген. За по-малко от двайсет секунди отвори колата с помощта на електронен ключ. След като претърси набързо и не откри нищо интересно, извади от раницата си малко намагнетизирано

метално кръгче с формата на нит и го постави под шофьорската седалка на място, на което знаеше, че само монтьор или чистач на коли може да го намери.

След като постави комбинирания микрофон и следящо устройство, той дръпна ръчката и отвори капака на двигателя. Този път извади от раницата по-голям здраво увит квадратен пакет, напръска го от едната страна с бързо засъхващ цимент и го закачи на шасито откъм страната на шофьора. Беше доста наслуки, а това не му харесваше, но му бяха казали само марката на колата сутринта и нямаше време да направи точни изчисления за дебелината на метала и силата на взрива, както обикновено, но се успокои, че е сложил толкова много експлозив, че от колата няма да остане почти нищо. Щом се увери, че е здраво прикрепено и приемникът работи както трябва, той кимна, затвори капака и заключи колата.

— Готово ли е? — попита шофьорът.

Мъжът кимна.

— Само кажи.

Шофьорът се усмихна.

— Търпение. Не можем да си позволим грешки този път.

Докато Джейми и Сара се изкачваха, пътеката ставаше все по-стръмна и все по-трудно забележима; между дърветата се виеше утъпкана кафява почва, през нея минаваха извити корени и от време на време се появяваха естествени стъпала от изтъркани сиви камъни. Сара спря с ръце на кръста и си пое дълбоко въздух.

— Вижда се защо трима отпуснати нацистки военнопръстъпници на средна възраст са видели зор. Почти ги съжалих.

— Недей. Били са негодници, а сигурно накрая са се припичали на слънце в Санта Барбара с набръчкана кожа и мохито в ръце, докато са наблюдавали как пневматично напомпаните им любовници се плацикат в басейна. Дано и аз да съм толкова нещастен!

— Какво? — Тя се удари предизвикателно по гърдите. — Искаш да кажеш, че не съм достатъчно надута за теб ли, Синклер? Само да помислиш за някоя гърдеста руса любовница, господинчо, и ще сменя маслините в мартинито си с топките ти!

— В такъв случай — поклони се той, — да те уверя, че изобщо не ми е минавало през ума. Да вървим!

— За къде бързаш? Имаме достатъчно време.

— Не съм толкова сигурен. Часовникът тиктака и знаем, че не сме единствените, които търсят Слънчевия камък. Това, че не ги виждаме, не значи, че не са някъде тук. — Разгледа дърветата покрай пътеката. — Поне, когато Матю Синклер е минавал оттук, е имал пистолет и е знаел как да го използва.

Продължиха да се изкачват в обедната знойна жега; само веднъж зърнаха ясно слънцето, когато стигнаха голямо празно място в гората, засадено с някаква зърнена култура, която тъкмо започваше да зрее. Спряха, за да хапнат, и през една пролука между дърветата видяха хълмовете на север и запад и различните на цвят кръпки от ниви помежду им.

— Чуй! — прошепна Сара.

Джейми се напрегна и му се прииска, не за първи път, да имаше някакво оръжие. Поне кухненски нож.

— Какво е това?

Тя седя, без да помръдне, няколко секунди, когато тракане на картечница в далечината наруши тишината.

— Кълвач.

Прииска му се да я удуши. Вместо това я целуна.

Лежаха един до друг на тревата и гледаха нагоре към съвършения светлосин купол. Ръката на Сара потърси неговата и пръстите ѝ го стиснаха силно.

— Сериозно, Джейми, чудил ли си се някога какво става след това? — В гласа ѝ имаше съжаление, което прободеше сърцето му с леден нож.

— След това?

— Когато всичко свърши. Когато разбереш историята на Матю. Когато открием Слънчевия камък или не го открием. Когато няма да има гърне с жълтици в края на дъгата, което да търсим.

Той вдигна рамене; получи се малко странно, защото лежеше по гръб.

— Ако се замисля, си представям как двамата заедно се забавляваме — отвърна той, наясно, че думите му звучат неубедително. — Имаме толкова неща да правим и да видим. Заедно.

Тя стисна ръката му.

— Разбира се, Джейми, но не те ли притеснява, че тогава ще бъдем други хора?

— Ами теб?

Тя се претърколи, за да го погледне в лицето.

— Виж, първия ден, когато се срещнахме, точно те бяха бутнали под влака; това едва ли са нормални обстоятелства. Оттогава е като влакче на ужасите със загадки от Втората световна война и лудешки търсения, побеснели нацисти, изгубени произведения на изкуството и отдавна убити евреи, и тайнственото откритие, което може да съществува само в главите ни. През последния месец живеем на адреналин, кафе и секс. Не ме разбирай погрешно — не бих го пропуснала за нищо на света, но докато гоним вятъра, сме съвсем различни от хората, които си изкарват хляба в Лондон. Познавам ли истинския Джейми Синклер? Още не съм сигурна. И ти със сигурност не познаваш истинската Сара Грант.

Той се изправи на крака и се отупа, опитвайки се да скрие разочарованието си. Със сигурност имаше неща, които не знаеше за Сара Грант и неща, които подозираше, но още не искаше да узнае; беше се приготвил да ги разкрие, когато му дойдеше времето.

— Може и да е вярно, а може и да не е. Но в едно съм сигурен, и то е, че бих искал да имам шанса да го разбера.

Той тръгна нагоре по хълма, като очакваше тя да го последва, но когато се обърна назад след няколко минути, я нямаше. Върна се по пътеката и я видя да се появява през дърветата с наведена глава, дълбоко замислена. Вдигна очи и той видя, че е плакала.

— Хей! Нещата не са толкова лоши. Ще се справим. Ще те заведа на шиказна вечеря в Уест Енд, когато се приберем у дома и ще поговорим. Освен ако не предпочетеш да си останем кротко вкъщи.

Тя се ухили през сълзи и кимна.

— Виж, Джейми, просто съм объркана. Всичко се случи толкова бързо, станаха толкова много неща. Не знам кое е долу и кое е горе. Дай ми малко време.

Наведе се и я целуна по челото.

— Разбира се. Ела, едва ли е далече.

Стигнаха до просека с поток след още десетина минути изкачване. Сара го позна първа. Закова на място.

— Поток през просека до стръмна урва, така го описва Матю.

— Това е мястото. — Джейми се опита да не издаде напрежението в гласа си. Запъти се към ръба на дерето, което разсичаше гората. Беше чакал този момент, откакто за пръв път отвори дневника. Въображението му беше нарисувало тъмен готически пейзаж със стръмни зъбери и надвиснала страшна гора, но изобщо не беше така. Наоколо слънчевите лъчи превръщаха летните листа в стотици хиляди проблясващи смарагди и песента на птиците ехтеше между дърветата. Но нямаше никакво съмнение. — Това е.

Той бръкна в раницата си. Ръцете му трепереха, когато извади пожълтелите плик с последните страници от дневника.

56.

8 май 1945 г., 13:00 ч., 4,5 км южно от Блумберг. Бяхме изминали четиристотин километра за последните седем дни и през цялото време имах чувството, че в мен се надига вулкан. Клозе и Страсер може и да изглеждаха като комична двойка готвачи от британската армия с раздърпаните си униформи, но вонята на зло, която ги обграждаше, беше разяждаща. Като отровен газ. Буквално воняха на смърт — а по-точно беше да се каже, че вонята на смърт изобщо не беше напускала ноздрите ми. Извърших много неща, от които ми се гади, през шестте години война, но никога не съм се чувствал толкова мръсен, колкото се чувствах, докато помагах на тези мъже да избегнат правосъдието, което ги чакаше в Германия. Знаех, че Клозе беше Носферату на концентрационните лагери. Видях концентрационните лагери. Ужасът на Белзен никога нямаше да ме напусне; живи хора, превърнати в ходещи скелети, мъртвите — нахвърляни като купища отпадъци, смрадта на разложена плът и вкусът на горящи трупове по устните ми, втренчените очи на обречени деца, молещи се от лица на старци. Пребитите, изпосталелите, разкъсаните от кучета хора, обесените или застреляните. Физически погубени от нечовешко отношение или душевно съсипани от ужаса на съществуването и убиването на всяка надежда. Случайното насилие е симптоматично за войната. Системното унищожаване на цял народ е неразбираемо. Макар че, ако трябва да вярвам на Бром, престъпленията на Клозе надхвърляха дори това. Той кръжал невидим в пушека на пещите и избирал жертвите си сред живите мъртъвци долу: мъже, жени и деца, всеки един от тях специално подбран, за да послужи за целта му; измерен,

претеглен, инжектиран или упоен, анализиран и проучен по време на агонията, всеки гърч — отбелязан, до последното, което изкормените им, разрязани и разчленени тела могат да дадат на науката, органите и крайниците им — сложени в стъкленици и прибрани за сравнение с тези преди тях и тези след тях. Не човешки същества. Не дори и животни. Предмети. Експерименти. И всичко това — оправдано в името на прогреса. Клозе не изпитваше угризения; върху самодоволното му пруско лице се виждаше как си представя новия живот. Мисля, че никога не съм мразил повече друг човек. За сравнение, Страсер е дете с оръжие в ръка в пантеона на геноцида, обикновен мъчител; изтръгвач на зъби и нокти и изкубвач на гениталии. Тъп бюрократ, воден от амбиция и ласкателство да замени химикалката с остен и поялник. Страсер е вече обречен. Бягството в Америка няма да го спаси, защото не може да избяга от себе си. По същата причина никога няма да познае нито прошка, нито опрощение. Нещата, които е видял и извършил, го изяждат отвътре и единственият изход ще е забравата. Не мога да изпитам съжаление към него. Престъпленията му, колкото и незначителни да са били в тази ужасна война, със сигурност не могат да бъдат забравени.

Но чак когато Валтер Бром ми каза за бомбата си, „по-голяма от която и да е друга досега“, най-сетне взех решение.

Седи точно срещу мен, под едно дърво на брега на потока, гледа ме как пиша, усмихва се с всезнаещата си усмивка, добре нахранен и доволен, сигурен в собственото си величие, геният му просто спи и скоро ще разцъфне отново под щедрите лъчи на калифорнийското слънце. Не знам Валтер Бром да е извършил друго престъпление, освен престъпното си самодоволство. Той е словоохотлив, почти приятен човек, от който, ако изключим присъщата му арогантност, става напълно приемлив сътрапезник. В свят, пълен с врагове, Бром иска да е приятел с всички.

Защо Валтер Бром е по-опасен от стотици Клосевци? Защото любопитството му не знае граници. Защото никоя цена не е достатъчно висока, ако доказва, че е прав. Защото никой риск не е достатъчно голям, ако изтъква гениалността му.

Внимателно прибрах дневника в раницата си и прекратих почивката им. Клосе и Бика не искаха да помръднат, но обясних, че контактът ни чака от другата страна на границата на по-малко от час разстояние.

Клосе се разсмя.

— Добре — рече ми той. — Поне съюзниците ще се отнасят към нас с нужния респект. Смятам да докладвам за отношението ти към пленниците. Ще бъдеш порицан.

Страсер най-сетне се изправи на крака, мърмореше под нос и се почеса по дебелия задник.

Валтер ми се ухили.

— Ще ми дойдете ли на гости в Америка, лейтенант Мат? Казват, че ще имаме хубави къщи и големи коли. Даже и басейни. Кой би повярвал? Ето колко е ценен трудът ми за тях. — Хвана ме за ръката и я стисна. — Благодаря ви, че ни доведохте дотук. Не обръщайте внимание на Клосе. Мнението му не значи нищо пред това на Валтер Бром.

Дръпнах си ръката и им казах, че повече няма да спираме. Ако искат да се изпият, сега е моментът.

Застанаха един до друг, както мъжете правят при подобни случаи, и се наредиха покрай дерето, както и предполагам.

Браунингът ми беше готов, с вдигнат предпазител. Бързо застанах зад тях. Първо застрелях Бика в тила и тялото му полетя към скалите долу. Клосе се извърна, готов да ме нападне, но мъж, хванал пениса си в ръка, е изключително уязвим и имах време да насоча пистолета право в сърцето му. Умря проклинайки ме, както предполагам, беше длъжен. Валтер Бром спокойно си свърши работата и се извърна с лице към мен...

Гласът на Джейми заглъхна. Беше прочел последния параграф автоматично, без да вникне в значението на думите, и шокиращата действителност му се изясни много бавно. Това беше признание на хладнокръвен убиец. Сцената се преповтаряше в ума му, но мозъкът му не искаше да свърже мъжа, който беше дръпнал спусъка, с представата, която имаше за истинския Матю — усмивка върху благото лице и очи, проблясващи от искрен хумор.

57.

— Прочети и останалото, Джейми. Матю е искал да го видиш. Няма да разбереш защо, ако не останеш с него до края.

— Аз...

— Прочети го. Какво е станало с Валтер Бром? Какво е станало със Слънчевия камък?

Първоначално Бром не повярва, че ще умре с останалите. Той беше Валтер Бром. Той беше виновен заради гениалността си. Клозе и Страсер бяха военнопръстѳпници. Той беше учен. Чак когато насочих дулото към гърдите му и видя непоклатимата решителност върху лицето ми, усмивката му се стопи. Започна да се моли за живота си.

Предложи ми съдържанието на куфарчето си, което според него, струвало царска отплата. Когато го изритах настрани, бръкна в горния джоб на куртката си. За малко не го застрелях и той го знаеше, защото ръката му се разтрепери. Извади копринена карта за бягство с някакъв нацистки символ на гърба. Това, каза той, щяло да ме отведе до Рафаело и всичко останало. Обясни ми как да я разчета, но аз не исках нищо от Валтер Бром. Знаех, че каквото и да ми предложи, ще е отровено от контакта с него. Презирах го. Мислеше се за по-добър от двамата мъже, които току-що бях убил, но той беше най-лошият. Заради арогантността и тщеславието си да отприщи Армагедон над този свят в името на науката. Хиляди градове като Ковънтри с единствен взрив от бяла светлина. Колко Пеги, Елизабет, и Ан трябваше да умрат, за да докаже Валтер Бром правотата си? По-лошо: беше готов да рискува със свръшека на света — и за какво?

Опита се да оправдае труда си. Бил чудото на света и само той, Валтер Бром, имал уменията и гения да го осъществи. Безгранична енергия, лейтенант Мат, помислете за това. Отопление за всяка къща. Мощност за индустрията. И това било само началото. Обикновените хора щели да се возят на коли и влакове, проектирани да използват неговата технология. Пътуването по въздуха щяло да е толкова достъпно и бързо, че всеки човек щял да може да иде навсякъде по света, да, и да вземе и семейството си.

Опита се да ми разкаже за Слънчевия камък, но не исках да го слушам. За малко да се изплюя в лицето му:

— Ами бомбата, мощна колкото слънцето? — попитах. — Ами Пеги, Елизабет и Ан? — Гледаше ме удивено; не знаеше нищо за никаква Пеги или Елизабет, опитвал съм се да го изиграя. Вече плачеше и за малко да се размекна, но знаех, че трябва да съм коравосърдечен заради доброто на света.

Падна на колене и ме помоли да чуя изповедта му, сякаш с това щеше да си спечели опрощение за всички грехове, които ме принуди да изслушам. Смъртта на тибетските монаси и руските лагеристи. Евреи, разстрелвани заради несръчни пръсти или унищожавани заради дързостта да знаят прекалено много. Но не искаше да признае най-големия си грях. Грехът на увереността.

Когато приключи, го застрелях в главата, отнесох тялото му до дерето и го хвърлих вътре. После се спуснах долу и направих каквото можах, за да ги покрива подobaващо.

Джейми замаяно се приближи до ръба на дерето и погледна надолу. След шейсет години нямаше нищо, освен купчина покрити с мъх камъни десет метра по-надолу и тънко поточе, което едва си заслужаваше името, което течеше между тях.

— Убил ги е всичките. Били са невъоръжени. Екзекутирал ги е. Било е убийство, Сара, хладнокръвно убийство. Щели са да го обесят,

ако разберат.

— Но не са — твърдо отвърна тя. — И не съм сигурна дали са щели... да обесят дядо ти. Тримата мъже, които е убил, са били чудовища. Всеки един от тях е виновен за стотици убити. Дори хиляди. Чу ли какво казва Матю за изповедта на Валтер Бром? Евреи, убити заради дързостта да знаят прекалено много. Открихме доказателствата за клането, нали? Само това е било достатъчно, за да обесят Валтер Бром в Нюрнберг. А Клосе с отвратителните си медицински експерименти с деца? Страсер, ексекUTORЪТ. Знаеш ли колко евреи са избити в Киев през септември 1941-ва? Трийсет и три хиляди невинни мъже, жени и деца. Стига, Джейми, тези хора са изверги. Със сигурност заслужават да бъдат убити. Матю Синклер е направил услуга на света с тези три куршума, и ти го знаеш.

— Които и да са били, това не променя факта, че дядо ми е убил хладнокръвно трима мъже. Довел ги е дотук, оставил е да хапнат за последен път и ги е убил. Двамата с майка ми ме възпитаха да вярвам в правосъдието, Сара, но дядо ми е влязъл в ролята на съдия, съдебни заседатели и ексекUTOR.

Тя въздъхна дълбоко.

— За Бога, Джейми, пак го правиш. Не става дума за Джейми Синклер. А за Матю, войната и Слънчевия камък. Прочете какво пише в дневника за семейството му. Видял е как жена му и децата му изгарят живи от германски запалителни бомби. Това е достатъчно да побърка всеки човек. Но въпреки това се е сражавал. Преживял е остатъка от войната и е участвал в едни от най-жестоките битки. Бил е уморен и отвратен и случилото се в Ковънтри не му е излизало от главата. Когато мъжът обещава да направи бомба, която да изпепели хиляди градове като Ковънтри за една нощ, какво, по дяволите, е трябвало да направи? Какво би направил ти? Не ми казвай, че щеше да гледаш как Валтер Бром, Клосе и Страсер се отдалечават в здрача на път към уютното им пенсиониране в Щатите и после да чакаш новини, че Америка е пуснала най-мощната бомба на света върху Москва, защото няма да ти повярвам. При същите обстоятелства и двамата щяхме да направим същото нещо, и знаеш ли какво? Щяхме да сме прави. Може да не е било законно, но както и да го погледнеш, е било справедливо. Помниш ли бункера? Май забрави какво обеща, но това вече няма

значение, защото Матю Синклер, дядо ти, е свършил работата вместо теб. Така е по-просто.

Джейми се извърна от урвата. Спомни си омразата, която беше изпитал към Валтер Бром в дълбините на бункера и мълчаливия обет, който беше дал на момичето с пръсти на пианистка. Сара беше права. Справедливостта беше раздадена. Всичко беше свършило.

— Ами Слънчевия камък?

Видя миг на нерешителност, преди погледът ѝ да се втвърди.

— Забрави за Слънчевия камък. Изгори дневника. Щом ние не можем да го намерим с информацията, която имаме, какъв шанс има някой друг да го открие без дневника. Дай ми го. Още сега. — Свали раницата от гърба си, отвори ципа на един от джобовете и извади кутия с кибрит. — Дай ми го!

Той погледна протегнатата с дланта нагоре ръка и тя му напомни за ръката от бункера. Изкушаваше се. Щеше да е толкова лесно да ѝ го даде и да гледа как пламъците го поглъщат, после да си иде у дома и да забрави всичко. Никой никога нямаше да разбере за Слънчевия камък. Никой никога нямаше да разбере за Матю Синклер и убийството на тримата нацисти, които му е било заповядано да пази.

— Не е толкова просто.

Тя поклати глава и очите ѝ се изпълниха със смесица от гняв и съжаление.

— Грешеш, Джейми, толкова е просто. Дай ми дневника.

— Не можем да се откажем заради Тензин. Забрави ли, че пожертва живота си, за да ни спаси? Това, че стана на 9 000 километра, не го прави по-малко реално.

— Тензин беше ходещ мъртвец и ти го знаеш. Него го няма, но ако беше тук, сигурно щеше да ти даде същия съвет. Да се откажем, Джейми. Заради нас. Да се върнем обратно в Лондон и да продължим да си живеем живота, все едно никога не сме чували за Слънчевия камък.

Забеляза, че каза „живота“ в множествено число, не в единствено, и малка мълния надежда прониза сърцето му. Казваше му, че ще бъде негова, и сега му се струваше по-разумно да ѝ даде дневника. Имаше само един проблем.

— Ако ти го дам сега, няма да съм мъжът, който срещна в метростанцията, нито мъжът, който беше готов да се бие с хеликоптер

за теб. Ще бъде същият стар неудачник, който бях, преди да те открия. Матю би искал да стигнем до края.

Той се върна до ръба на дерето и огледа отвесния склон.

— Трябва да сляза долу.

Тя застана до него.

— Луд ли си? Ще си строшиш врата.

Той се разсмя.

— Говориш с човек, който е изкачвал Хималаите. Лесна работа.

Тя поклати глава.

— Ще намериш няколко гнили стари кокала, оглозгани от плъхове.

Той не ѝ обърна внимание, легна по корем и се плъзна назад, докато краката му се провесиха надолу и започнаха да търсят опора. Преди да започне да се спуска, той я погледна:

— Ами ако Валтер Бром не е имал една карта, а две? Ако е размахал картата с Харц пред дядо ми като примамка, докато другата, която сочи пътя към мястото на Слънчевия камък, е скрита някъде другаде? Може да е още в джоба му долу. Не мога да рискувам.

Посипа се пръст и той изчезна, наполовина се пързеляше, наполовина се търкаляше по отвесната стена на скалата. Сграбчи един корен, за да забави спускането си, но така само загуби равновесие, претърколи се последните метри и се строполи като глупава прашна камара наскреда скалите до процеждащата се вода на ручея.

— Давам ти двойка за стил, но получаваш най-високата оценка за комично изпълнение — дойде отгоре гласът на Сара. — Какво виждаш?

Той се огледа. Матю беше казал, че е покрил телата подобаващо. Това значеше, че трябва да има някаква грамада от камъни.

— Нищо.

— Какво искаш да кажеш?

— Долу няма нищо. Нито гроб, нито нещо, което да отбелязва гроб. Камъните са разпръснати. Чакай.

Нещо надолу по течението на потока му хвана окото и той си проправи път към него. Вдигна падналия клон и видя нещо парцаливо, което се подаваше от пясъка между два големи камъка.

— Какво е това?

Сърцето му ускори ритъма си и той започна да рови. Плат? Не беше нещо по-плътно. Кожа?

— За бога, Джейми!

— Мисля, че намерих куфарчето на Валтер Бром.

Качването му отне повече време от слизането, но накрая успя да се изкатери: целият бе покрит с кал, пот се стичаше от лицето му, а под лявата си ръка стискаше изтъркани кожени останки. Сара ги взе с отвращение, изтупа пясъка и гърчещите се водни насекоми.

— Сигурен ли си, че е куфарчето на Валтер Бром? На нищо не прилича.

— И ти няма да приличаш на нищо, ако те заровят в калта за шейсет години. Ако се вгледаш, ще видиш щемпела на СС върху кожата. Учудвам се, че изобщо е оцеляло. Сигурно е било направено специално за Бром от някаква специално обработена кожа, крокодилска или биволска. Виж, месинговите закопчалки са непокътнати.

Той взе куфара от нея и разгледа позеленелите закопчалки.

— Позволи на мен — обади се тя. — Какво те кара да мислиш, че вътре ще има нещо? Сигурно Матю го е претърсил, преди да го захвърли. — Тя започна да рови в раницата си, извади доста голям швейцарски военен нож и отвори огромното му острие.

— Не съм толкова сигурен. Чу го какво каза за Бром. Не искам да има нищо общо нито с изследването му, нито със Слънчевия камък.

Сара пъкна върха на ножа в ключалката.

— Взел е картата на Черното слънце — изтъкна тя.

— Да, но само защото Бром е казал, че ще го отведе при Рафаело, а това е имало някаква стойност за него. — Щом изрече думите, все едно някой му прошепна нещо в ухото, но не можа да разбере какво. Огледа дърветата, като реши, че може да е бризът, но нямаше никакъв вятър.

— Добре ли си?

Той премигна.

— Да. Помислих, че... Няма значение. Според мен Матю едва ли е искал да си цапа ръцете със съдържанието на куфарчето. Каквото и да е имало в него — изследванията на Бром, дори някаква следа към местоположението на камъка, — още си е вътре и може да е оцеляло.

И по-странни неща са ставали. Виж свитъците от Мъртво море или Плочките от Видоланда.

— Ще те отворя. — Беше се отказала от ключалките и с всички сили се мъчеше да разреже дебелата кожа отзад на куфара. — Прав си, направено е, за да издържи дълго. Май ти трябва да се заемеш. — Върна му го обратно и той разряза кожата, което им позволи да надникнат вътре.

— Гадост!

От съдържанието беше останала само гнусна купчина кафява тиня.

— Какво според теб е станало с труповете, ако изобщо са били там? — попита Сара, докато си събираха багажа; горчивото разочарование от провала още създаваше преграда помежду им.

— О, телата са били тук — Джейми разсеяно огледа просеката. — Мисля, че куфарчето го доказва. Видя щампата на СС върху кожата и беше точно там, където трябваше да бъде, щом дядо ми го е захвърлил. Има логика. Това сигурно е популярна туристическа пътека, и то от десетилетия. Матю не е могъл да ги погребее както трябва, само ги е покрил с камъни и клони. Труповете са били достъпни за животни или за първото голямо прииждане на водата. Дори десетина души да са минавали на седмица по пътеката, било е просто въпрос на време да ги открият. Три скелета с останки от британски униформи, но без никакви отличителни знаци. Помниш ли, че старият Вернер ни разказа за гробището, където погребали избягалите съюзнически военнопленници, които не успели да стигнат до швейцарската граница? Обзалагам се, че Валтер Бром, Гюнтер Клосе и Паул Страсер накрая са отишли там. Трима британски войници, „известни само на Господ“. Не знам дали Матю щеше да плаче, или да се смее.

— А сега?

Поколеба се, защото не беше сигурен как да го обясни. Усещането беше толкова силно, все едно някой наистина беше застанал до него.

— Преди малко ме попита какво има. Изведнъж имах чувството, че сме много близо до нещо важно, но ми убегна. Все едно някой ми

крещеше във вакуум; виждах как устните му се движат, но не знаех какво казва. Можеш ли да го разбереш?

— Да, но мисля още, че трябва да се възползваме от шанса и да се махнем оттук, да се спуснем от хълма и да оставим всички трупове зад гърба си. Старият Вернер беше прав, когато каза, че ровенето в миналото ще ни донесе само мъка.

Джейми поклати глава.

— Не мога, Сара. Ще те върна до летището и можеш да си вървиш у дома, но аз трябва да продължа да търся. Може никога да не го намеря, но трябва да опитам. Ако се откажа сега, ще разочаровам прекалено много хора. Теб най-вече.

Тя се усмихна, но когато заговори, гласът ѝ прозвуча особено:

— Не ставай глупав. Ако ще продължаваме, ще го направим заедно. Боже, какво направи с нас, Джейми?

Въпросът прозвуча странно и той реши да не отговаря, защото нямаше отговор. Вместо това попита:

— Какво казах, че изведнъж се оказах такъв педал?

Сара се разсмя и се отърси от меланхолията, която изглежда тегнеше над това място.

— Единственото нещо, което никога няма да станете, е педал, господин Синклер. Говореше за Рафаело, как Бром бил казал на дядо ти, че картата ще го заведе при Рафаело.

— Да. Но не го е казал точно така. В дневника Матю винаги внимава да е много точен, дори и когато е под напрежение. Ето, прочети точно как го е написал.

Тя усети вълнението му, докато вадеше дневника.

Взе го и отвори там, където беше поставил финалните страници.

— „Извади копринена карта за бягство с някакъв нацистки символ на гърба. Това, каза той, щяло да ме отведе до Рафаело и всичко останало.“ Стига ли, или искаш още?

Той се намръщи; лицето му се сбърчи от съсредоточаване, докато произнасяше думите, които сякаш му бяха прошепнати по-рано. Какви бяха? Какво беше пропуснал? Първото изречение не можеше да има скрито послание, беше просто описание на картата. Трябваше да е във второто: „Това, каза той, щяло да ме отведе до Рафаело и всичко останало.“ Дванайсет кратки думи. Боже, наистина ли можеше да е толкова просто?

— Всичко останало.

— Какво?

— Бром казал на Матю, че копирената карта за бягство щяла да го отведе до Рафаело и „всичко останало“. Толкова бяхме заслепени от Рафаело, че го пропуснахме. Било е точно под носа ни.

58.

Тя го изгледа втрещено.

— Ако Слънчевият камък е бил в бункера, властите вероятно щяха да го открият досега. Ще се отнесат към останките в комплекса като към археологически разкопки, ще каталогизират и ще отнесат всичко, което има и най-малка стойност.

— Не е задължително. Помниш ли какво казах за картите?

— За Бром, който предложил картата на Харц на Матю като примамка ли?

— Точно така. Сбърках. Няма друга копирена карта. Но Бром е молел за пощада. Знаел е, че ще умре, така че би предложил всичко, дори и самия Слънчев камък.

— Но ти каза, че Слънчевият камък не бил там?

— Не, но ако има друга карта? Не копирена. А истинска. Оригиналната...

— ... като Черното слънце във Вевелсбург.

Бяха стигнали до колата. Джейми отвори багажника с дистанционното и сложиха раниците вътре. Посегна към дръжката на вратата.

— Чакай!

Пръстите му замръзнаха на сантиметри от черната пластмаса.

— Не можеш да влезеш в колата.

— Защо?

— Защото джинсите ти са покрити с кал. — Беше се спускал по задник в дерето. — Ще изцапаш седалката. Ето — подаде му якето. — Седни на него, докато стигнем в хотела.

Той я погледна.

— Изкара ми акъла!

— Добре. Мисля, че имаш пълно основание да си уплашен. И двамата имаме. Колкото повече се приближаваме до Слънчевия камък, толкова по-опасно ще става.

На следващия ден извади душата на фолксвагена на магистралата. Сто и петдесет километра в час, термометърът застрашително започна да се покачва и на Джейми му се стори, че усеща в двигателя вибриране, което преди го нямаше.

Сара забеляза, че колата забавя.

— Какво има?

— Мисля, че имаме проблем. Чува се някакво чукане. — Той посочи термометъра, който още не беше спаднал до нормалното, макар че беше отпуснал газта.

— Може би е заради шофирането ти?

Той прехапа език, без да откъсва поглед от пътя.

— Мислиш ли, че можеш да го оправиш?

— Мога да погледна под капака и да пораздрусам някои части, но това не значи, че имам представа какво правя. Ами ти?

Тя размаха маникюра си пред очите му.

— Това прилича ли на ръка на автомонтъор?

— Мислиш ли, че ще може да натисне няколко копчета и да се обади на „Юрокар“?

Усети, че тя го гледа...

— Искам...

— Какво?

— Нищо.

Два часа по-късно — след кратка спирка в града — спряха до полицейския участък в западните покрайнини на Браунлаге. Джейми знаеше, че няма смисъл да се ходи директно в бункера. Щеше да е запечатан, за да не влизат иманяри и любители на ужасите, каквито подобни места винаги привличаха. Влезе в сградата, а Сара се обади на компанията за коли под наем и помоли да изпратят монтъор.

— Мога ли да говоря с комисар Мюлер? — Полицаят на регистратурата му отпрати погледа, запазен за обикновени смъртни, които безпокоят ченгетата, докато последните правят нещо прекалено важно, за да бъдат прекъсвани, например пият кафе и четат спортните новини.

— Тази, която намери бункера, нали?

— Да.

— Имате късмет, току-що ѝ свърши смяната. — Той вдигна телефона и каза нещо тихо. — Ще ви приеме веднага.

— Хер Синклер, каква изненада! — Лоте Мюлер му подаде ръка. — Госпожица Грант с вас ли е?

Той обясни за колата и тя сериозно поклати глава.

— Да, коли под наем. Какво да ги правиш. Дошли сте да посетите отново чудесното ни градче, този път за удоволствие?

Джейми беше обмислил подхода си, докато караше на север. В никакъв случай нямаше да каже на когото и да било за това, което смяташе, че се крие в бункера. Даваше си сметка, че беше малко вероятно да позволят дори на хората, които са го открили, да влязат отново само защото така им се иска. Оставаше само една възможност. Да излъже.

— Боя се, че не. Пообиколихме. Връщаме се към летището в Падерборн и решихме да отдадем почит на хората, които са загинали в бункера.

— Почит?

— Британска традиция. Поднасяне на цветя и възможността да се кажат няколко думи. Сигурно разбирате, че не можахме да им отдадем нужната почит, когато ги открихме.

— Нали знаете, че телата бяха преместени? Няма нищо за гледане.

Джейми нарочно придоби по-твърдо изражение.

— Уверявам ви, че видяхме повече от достатъчно по време на последното си посещение, комисар.

Тя кимна разсеяно.

— Разбира се, извинете. Значи искате да влезете в бункера?

— Ако е възможно. Ще отнеме много малко време.

Лоте Мюлер се поколеба. Имаше заповед да обезопаси бункера, а тя вярваше, че заповедите трябва да се спазват. Но Джейми Синклер и Сара Грант бяха открили бункера и Рафаело и въпреки допълнителното натоварване, което беше донесло това, тя им беше благодарна за възможностите, които създаваше. Взе решение.

— Много добре — усмихна се уморено. — Смяната ми свършва след няколко минути. Ще ви закарам дотам. Не — тя вдигна ръка, когато Джейми понечи да възрази. — Настоявам. Колата ви ще остане

тук. В града има гараж за коли под наем; сигурна съм, че монтьорът ще дойде много бързо. Много са експедитивни.

След десет минути тя дойде при Джейми и Сара на паркинга. Сара носеше огромен букет от пъстри цветя. Лоте кимна одобрително и каза:

— Прекрасни са. Имаме съвсем същите на градския площад. Сега тъкмо цъфтят.

Когато се качиха в черното беемве, Сара се опита да прикрие факта, че букетът не е увит с хартия, а някои стъбла още са с корените.

Лоте Мюлер подкара на юг от града. Забеляза учудването на Джейми.

— Не е най-прекият път, но ще ни спести катеренето през планината — обясни тя. — Открихме главния вход на бункера във възвишенията западно от реката. Било е кариера и подразделение на концентрационен лагер „Дора-Нордхаусен“, но е затворена към края на войната и повече не е отваряна. Настоящите собственици, компания, регистрирана на Каймановите острови, са направили всичко възможно да попречат на достъпа на хора. С оглед на обстоятелствата компанията е обект на разследването ни, но досега безуспешно се опитваме да открием кой стои зад нея.

След като прекосиха реката, завиха на север и след малко свиха по един горски път.

— Разбира се, бункерът още е местопрестъпление, но приключихме първоначалното разследване на мястото, където бяха открити телата. Най-странното е, че вече са били мъртви.

— Не разбирам. — Сара се наведе напред от задната седалка.

— Забелязахте ли, че доста от труповете бяха забележително запазени? Изглежда, условията в бункера са довели до частично мумифициране. Първоначалното ни криминално разследване показва, че някои от жертвите имат еднакви татуировки от вътрешната страна на лявата ръка. Разбирате ли какво означава това?

Джейми поклати глава, но Сара каза, че разбира.

Шефът на полицията обясни:

— Каквото и да си мислите за нацистите, господи Синклер, те са били изключително педантични. Всеки концлагерист е получавал личен идентификационен номер. Първоначално номерата били зашивани върху затворническите дрехи, но заради характера на

лагерите дрехите се използвали многократно: отново и отново, и отново. Затова, вместо върху тях, номерата били изписвани върху затворника. Много по-икономично и експедитивно, нали? Щом затворникът бил ликвидиран, и номерът му бил ликвидиран с него. За щастие, някои архиви от лагерите са оцелели и можахме да разкрием самоличността на жертвите, чиито татуировки още се четяха.

— Кои са били?

— Доколкото разбрахме, всичките са били или учени, или техници. — Тя посочи към папка в отделението под прозореца на седалката до шофьора. — Моля. Най-известният се казва Авраам Щайнберг, берлински физик, който преди войната работел заедно с някои от учените, които впоследствие участвали в Урановия клуб. Много от еврейските му колеги намерили начини да избягат от Германия, но горкият хер Щайнберг избрал да остане при семейството си.

Джейми отвори папката и се изправи лице в лице със сериозен брадат мъж, застанал зад работен плот, пълен с научно оборудване. Обърна на следващата страница и сърцето му подскочи.

— Още една от жертвите — най-младата, която успяхме да разпознаем, е племенницата му Хана Шулман, лаборантка, която работела заедно с него. — Лоте се усмихна тъжно. — Била е на деветнайсет години.

На черно-бялата фотография Хана Шулман имаше безплътната кинематографска хубост, която в онези времена е щяла да ѝ спечели място на екрана. Мекота и чувственост, които я обграждаха като ореол. Тъмните ѝ очи блестяха радостно, а усмивката ѝ показваше ситните перли на съвършено бели зъби. Очите го притеглиха и той се задави. Жената го гледаше. Толкова много живот. Толкова много потенциал. Пропилян. Ужасен мрак се спусна върху него и той усети такава омраза към Валтер Бром и подобните му, че му се прииска неговият пръст да е бил върху спусъка, а не този на Матю.

— Всички мъртъвци имат едно общо нещо — продължи спокойно Лоте. — Били са част от транспортираните триста лагерници от Маутхаузен, които пристигнали в Аушвиц-Биркенау на 24 февруари 1943 година. При пристигането им били отведени директно от влака в газовите камери. Странно, не мислите ли, че две години този бункер явно е бил населен с призраци.

59.

Ванът с логото на „Еврокар“ влезе в полицейския паркинг и спря до фолксвагена. Докато монтьорът вадеше кутията си с инструменти, от участъка се появи един полицаи да го инструктира.

— Това ли е колата, която трябва да погледна?

— Да. Но не оставиха ключове.

Монтьорът се разсмя.

— Туристи. Няма проблем. Имам резервни.

— Ако трябва да се свържете с тях, само ми кажете. С шефката са.

— Благодаря. — Не е лош човек за полицаи, помисли си той. Изчака мъжът да се прибере обратно в сградата, преди да отвори капака.

Стигнаха до набразден черен път, зеленината отстрани явно скоро беше подрязвана. След няколко минути колата стигна до метална порта. Портата беше страшно ръждясала, но бодливата тел, която се простираше от двете страни на пътя, сигурно беше на не повече от две години. Двама полицаи с отегчен вид набързо загасиха цигарите си при вида на приближаващата кола. Отдадоха чест на Лоте Мюлер, но въпреки това тя трябваше да си покаже пропуска, преди вратата да се отвори. Влязоха в широка прашна падина под огромна стръмна изпъкнала скала. В основата на скалата тъмна сянка показваше къде е бил прокопан тунелът.

— Съмнявам се, че мястото изобщо щеше да бъде намерено — каза шефката на полицията и ги поведе към прохода. — Разбира се, някои хора смятат, че е по-добре да не е откривано. Искат да забравят, че подобни неща изобщо са се случвали.

Сара стисна цветята с две ръце. Гледаше към непроходимата гора зад бодливата тел и се опита да си представи какво им е било на тези триста мъже и жени, които тук за последен път са видели слънчева

светлина. Потръпна и се поколеба пред входа, но някъде зад тях се включи генератор и редица от крушки, окачени по тавана, осветиха тунела с мъждива неестествена светлина. Последваха Лоте вътре.

След петдесет метра навътре в прохода стигнаха до масивна врата от закалена стомана с отделен малък вход в нея. Лоте бръкна в чантата на рамото си и извади връзка ключове.

— На ключаря му трябваша два дни, за да я отвори. Министърът ми нямаше търпение, искаше да взриви вратата. За щастие го убедиха да изчака.

Ключът се завъртя с лекота в ключалката и вратата се отвори, разкривайки нещо, което приличаше на малък самолетен хангар. В дъното имаше два бетонни бункера с тесни хоризонтални отвори, които позволяваха картечницата зад всеки от тях да покрие целия периметър. Между тях метални стълби водеха към следващия етаж.

— Не са привличали посетители.

— Това е господин Синклер. Насам, ако обичате. — Тя ги поведе под стълбите, където коридор водеше към тунел, подобен на тези, през които бяха бягали, докато ги преследваха.

— Възможно ли е да останем малко сами на мястото, където открихме труповете? — попита Джейми.

Домакинята им се намръщи.

— Не знам дали е разрешено. Това място крие много опасности, господин Синклер. Още не сме почнали да разчистваме главното производствено хале.

— Знам, комисар, но за нас е много важно. Ние — госпожица Грант и аз — открихме този бункер и това, което видяхме в халето, ще остане завинаги в нас. Най-малкото, заслужаваме възможността да се помирим с него. — Сара застана до него и двамата погледнаха Лоте Мюлер в очите. Изражението ѝ се смекчи и тя въздъхна.

— Разбира се, че трябва. Ясно ми е. И аз видях това, което и вие сте видели, и мен също ме преследва... Този тунел води до така нареченото от нас „производствено хале“; осветен е по целия път. Ще го познаете по вратата, която е жестоко изкривена — сигурна съм, че си го спомняте; помещението, в което открихте телата, е третото вляво. Моля ви бъдете предпазливи. Много ще съжалявам, ако ви се случи нещо. Ще ви изчакам тук. Да кажем, десет минути?

Джейми ѝ благодари и тръгна пръв навътре.

— Гладко мина, любовнико — прошепна Сара. — Направо накара дракона да яде от ръката ти. Явно ще трябва да те държа под око.

— Това е от покваряващото ти влияние — отвърна Джейми безгрижно. — Спомняш ли си пътя до кабинета, където намерихме Рафаело?

— Не точно.

— Мисля, че имам смътна представа. Но трябва да побързаме. — Той се затича и тя го последва. Стигнаха до изкривената врата на производственото хале. — Отнеси цветята там, където открихме трупите. Аз ще отида в кабинета. Ще се срещнем пак тук. — Видя, че се кани да възрази. — За да има смисъл. Лоте Мюлер ще очаква да намери доказателства, че сме били тук.

— Не това исках да кажа. Това, че тази част е осветена като коледна елха, не значи, че и всичко останало е. Имаш ли фенерче?

— Ами, не.

Тя бръкна в якето си и извади тънко джобно фенерче.

— Това ще ти е от полза.

Той се ухили.

— Най-вероятно.

Тя се надигна и го целуна по устните.

— Върви!

Джейми се отправи към прохода. Тичаше бързо, не се поколеба нито на кръстопът, нито на някой ъгъл, защото беше излъгал. Знаеше точно къде отива. Но се радваше на фенерчето.

Бункерът трябваше да е пълен с призраци, но въпреки че беше видял ужасите, които бяха извършени долу, по коридорите нямаше никаква опасност. Мъртвите вече не призоваваха за възмездие, защото Матю Синклер беше отмъстил за тях преди 63 години, когато беше пуснал куршума в черепа на Валтер Бром.

Щом стигна до стъпалата, ги взе по две наведнъж. Ръждясалият метал скърцаше под краката му. Горест беше кабинетът, където бяха открили Рафаело. Вратата беше отворена и той влезе вътре. Зашари с фенерчето по стените, забеляза продълговатото петно на мястото, където беше висяла картината зад махагоновото бюро на Валтер Бром. Странно, че вече нямаше значение.

Насочи вниманието си към останалата част от кабинета. Беше същият, какъвто си го спомняше, преди Рафаело да го омае. Просторен, но функционален. До едната стена имаше празни шкафове, които вероятно бяха съдържали изследванията на Бром и всички незначителни подробности около ръководенето на бункера със стотиците му дразнещи дребни човешки спънки. Джейми подозираше, че на Бром никак не му е било приятно тук. Геният Бром би предпочел да е в лабораторията си и да се занимава с проблеми, които може да разбере. Но Бром беше културен човек, който обичал да си угажда със старите майстори, любимите френски вина... и целия останал лукс, който новата нацистка империя можела да осигури.

Само Астра може да открие отговора.

Беше се учудил на странното изказване на Бром още щом го прочете. „Астра“ на латински означаваше звезда и той реши, че е свързано с мощта на Слънчевия камък. Но в контекста на разговора им изглеждаше не на място. След това му хрумна, че Валтер Бром и Матю Синклер са си говорили шепнешком, за да не чуят Клосе и Страсер. Ами ако Матю не беше чул хубаво?

Не „Само Астра може да го открие“, а „Само Астра може да го покрие.“ Астра може. Астрахан.

Ориенталският килим, изтъкан от характерните черни нишки, лежеше по средата, изпотъпан и обезформен от прашни стъпки, така, както го беше оставил Бром. Също като Джейми, всеки, който влезеше в кабинета, щеше да види само мястото, където беше картината или бюрото.

Пое си дълбоко въздух и изрита пращната купчина на една страна, отдолу се показва мраморен под. И изведнъж всичко стана ясно.

— Копеле! Хитро копеле!

Гледаше към трето Черно слънце, подобно като стил на останалите две, с отличителната фигура в средата, която представляваше някаква комбинация от реки и пътища. Различен беше надписът под кръга. Надписът, който най-сетне разкриваше това, което той търсеше.

Die kreuzung wo die frau betet.

Кръстопътищата, където се молят жените.

Извади мобилния си телефон и набра номера на визитката, която държеше в ръка. За миг помисли, че сигналът в бункера ще е

прекалено слаб; после чу звънене, преди да вдигнат.

— Може ли да говоря с господин Лим, ако обичате?

60.

Лоте Мюлер паркира пред участъка и Джейми измъкна от багажника на беемвето нещо, което приличаше на разложен труп на отдавна умряло животно.

— Мисля, че трябва да го задържите — рече той.

— Това е полицейски участък, а не фабрика за рециклиране. — Дългият ѝ нос се набърчи от отвращение при миризмата на гнило. — Макар че ми се струва, че това и за рециклиране не става.

Джейми се ухили.

— Надявам се. Защото може да се окаже много ценен ориенталски килим. Мъж, който си окачва Рафаело на стената, няма да държи стар килим на пода. Поне накарайте някой експерт да го погледне.

Полицейската началничка неохотно протегна ръце към прогнилия килим. Но Джейми вече се беше запътил към полицейския участък.

— Няма нужда и двамата да си цапаме ръцете.

Лоте Мюлер го последва вътре, а Сара остана при колата.

— Оставете го тук — посочи ъгъла до кофата за боклук, където всъщност ѝ се искаше да го хвърли.

Остави килима, където му казаха, вдигайки облак прах.

— Искам да помоля за една услуга.

Тя го изгледа, търпението ѝ започваше да се изчерпва.

— Мъжката тоалетна е по коридора вляво.

— Нямах това предвид.

Караха на юг, докато хванаха аутобана близо до Нордхаузен, и Джейми пое на изток, следвайки табелите за Хале и Лайпциг. Атмосферата в колата издигаше физическа бариера между тях. Нарочно не сваляше очи от пътя, но усещаше как гневът ѝ се надига като топлината от открит огън. Не можеха да продължават така. Имаше

неща, които трябваше да бъдат казани и можеше да няма друг шанс да ги каже. Той сви на следващата отбивка и подкара към един парк, който гледаше към редица изкуствени езера. Слезе от колата и изчака тя да го последва. Загледаха се към най-близкото езеро, като избягваха да се погледнат в очите. Когато Сара най-сетне проговори, думите ѝ бяха взривоопасна смесица от болка и потиснат гняв.

— По дяволите, Джейми, какво става?! Кога ще ми кажеш какво намери в бункера?

— Още не съм сигурен.

— Тогава къде отиваме?

— На юг.

— Имам очи. Виждам.

— Трябва да ми се довериш.

— Какво?

— Трябва да ми се довериш... и трябва да знам точно какво става.

Тя се извърна да го погледне и сега гневът отстъпи на нещо друго, но не можа да разбере какво.

— За кого се мислиш, Джейми Синклер? Не ти ли се доверявам всеки ден, откакто се срещнахме, дявол да го вземе? Мислех, че сме партньори; Мислех, че сме нещо повече от партньори.

— Така е.

— Партньорите не крият нищо един от друг. Хората, които се обичат, не крият нищо един от друг.

Почваше се. За пръв път някой от тях бе дръзнал да спомене за любов, въпреки че присъствието ѝ беше нараснало до такава степен, че заплашваше да ги задуши. Нуждаеше се от цялата си твърдост, за да не се предаде.

— Така е, Сара — затова трябва да ми кажеш истината. Времето за игрички отмина. За да спася живота ни, трябва да знам всичко. — Разбра, че е спечелил, когато първата сълза се отрони от кадифената ѝ буза.

Щом проговори, все едно всяка дума се откъсваше насила от нея.

— Първо трябваше да те следя. После поискаха да се сближа с теб. Когато падна под влака, реших, че е свършило, преди да е започнало, но това беше шансът ми.

— Кой са те?

Тя се поколеба и неохотно направи следващата неизбежна стъпка.

— Израелското разузнаване. Не знам как, но някак си са научили за Слънчевия камък и връзката с Валтер Бром. Родителите ми са евреи, прекарах една година в Тел Авив, за да защита магистратурата си. Търсеха хора с произход като моя. Тогава ме вербуваха.

Знаеше, или поне се беше досетил. Всичките дребни престъпни умения. Начинът, по който нещо си служеше с пистолета. Спомни си срещата в кръчмата в Кенсингтън. Толкова услужливият приятел на Саймън.

— Дейвид ли е шефът?

Тя подсмърчаше.

— Това е едно от имената, които използва.

— Значи всичко е било част от заданието, да се сближиш с мен, и така нататък? Направила си ме на глупак, а аз се подлъгах по големите ти кафяви очи. Глупавият стар Джейми Синклер се търкулва по гръб и дава да го почешат по корема, щом Сара Грант се усмихне. Боже, добре си се посмяла!

— Не. — Така силно тръсна глава, че усети сълзите ѝ по лицето си. — Не и останалото. То беше по мой избор. Трябва да ми повярваш, Джейми. Случилото се помежду ни имаше значение. Не го опорочавай, като си мислиш, че има нещо общо с тях. Опитах се да спра всичко това. Опитах се да те накарам да се върнеш, но ти беше прекалено упорит.

Искаше му се да я прегърне, но още не беше дошъл моментът.

— И тогава?

— Екип ни следеше през цялото време. Осигурявах ни защита, а щом откриехме Слънчевия камък, трябваше да им се обадя.

Смехът му беше къс и горчив.

— Защита? Твоите гении от Мосад не си свършиха много работата. Къде бяха, докато бягахме от куршумите в Харц?

— Телефонът ми... трябваше да им се обадя. — Тя преглътна и си пое дълбоко въздух. — Сега вече знаеш... всичко.

Неизреченият въпрос висеше помежду им. Той му отговори, като я прегърна и я целуна по очите, вкусвайки солените ѝ сълзи.

— Слушай — рече той внимателно, — има много неща, за които трябва да поговорим, но не е сега моментът. Трябва да ти сритам

шпионския задник, но няма да го направя, защото съм влюбен в истинската Сара Грант.

— Все още можем да загърбим всичко това и да се махнем. Ще им кажа, че повече няма да работя за тях и можем да се върнем в Лондон и да видим дали ще ни бъде като двама обикновени хора.

— Не. Вече стигнахме прекалено далеч. Дължим го на Матю, Тензин, Саймън и Магда, всички, които загинаха, за да стигнем до истината. — Той погледна към набраздената повърхност на езерото. — Да предположа ли, че Дейвид, или както там се нарича днес, е наблизил?

Тя кимна.

— В новия ми телефон има сателитно проследяващо устройство.

— Добре. Когато наближим мястото, на което отиваме, ще му кажем къде точно да ни намери.

Тя остана отвън, докато той се качваше в колата.

— Няма ли да ми кажеш какво откри там?

— Имай ми доверие.

Три километра зад тях шофьорът и пътникът в сивия мерцедес чуха последната размяна на реплики.

— Разправя между влюбени?

— Готов съм да се обзаложа 1 към 3, че до един час ще й каже.

— А после?

Мъжът не отвърна нищо. И двамата знаеха отговора.

След още трийсетина минути шофьорът огледа проследяващото устройство върху екрана отпред.

— Изглежда, са спрели за гориво. Не е лоша идея. Мога да се изпикая.

Спътникът се намръщи. Не му харесваше, но нямаха друг избор, не искаше да се показва пред плячката.

— И ние ще спрем там, но ще останем в колата, докато потеглят. После можеш да се изпикаеш.

Минаха Лайпциг и видяха първите табели за Прага.

— Какво ще правиш, ако го намериш? — Гласът на Сара беше лишен от емоция, сякаш въпросът беше изцедил всичките ѝ сили.

Джейми поклати глава.

— Не знам. Мислех да го унищожим, но колкото повече се приближаваме, толкова по-малко вероятно изглежда. Може да наемем лодка и да го хвърлим в океана. Да го хвърлим в някой вулкан.

— За бога, Джейми, това да не ти е „Властелинът на пръстените“! — възмути се тя. — Това е истинският живот. Опасно е. Моля те, заради мен, обърни колата!

Той не я погледна. Не искаше да види сълзите ѝ. Вместо това погледна през прозореца, за да види дали хеликоптерът, който летеше успоредно с тях през последните петнайсет километра, още ги следва. На следващата табела пишеше, че има 10 километра до Дрезден.

— Казах ти, че вече е късно.

След пет минути сви по един страничен път към града. Сара го изгледа и той кимна.

— Валтер Бром е скрил Слънчевия камък на най-безопасното място в Германия, което по една случайност е и родното му място. Когато затворил бункера в началото на 1945 година, Дрезден бил единственият голям град в нацистка Германия, който не бил бомбардиран масирано от Съюзниците. Наричали го Флоренция на Елба. Бил център с голямо културно значение, с изключителна архитектура, една от най-красивите в Европа, място с великолепни дворци и театри, опери и музеи. Най-важното — нямало тежка индустрия, нямало поточни линии за танкове, нито фабрики за патрони. И не се намирал на нито един от пътищата за доставки на Вермахта. Все неща, които привличат офицерите, набелязващи целите. Дрезден бил затънтено място във военно отношение.

Тя гледаше към града, който се разкриваше пред тях.

— Къде, Джейми? Къде го е скрил?

— Открих последното Черно слънце на пода на кабинета на Бром в бункера. Никой не го е забелязал в цялата шумотевица около Рафаело. Пътната и речната мрежа отговарят на това, което знам за града. Но дори и да не знаех как да разчета Черното слънце, надписът отдолу щеше да ми подсказва: Die kreuzung wo die frau betet.

Тя го погледна озадачено.

— Кръстопътищата, където се молят жените. Когато открих, че Валтер Бром е роден в Дрезден, прочетох малко за града. Помниш ли мястото в дневника, където Бром говори за центъра на земята? Което пропуснах и то ни насочи към Вевелсбург? На следващия ред дядо ми казва, че центърът на земята е различен за всеки, а за Бром това винаги е бил духовният дом на майка му. Това е бил Дрезден, но не само Дрезден. Най-прочутата сграда в града не е палат или музей. А църква. Фрауенкирхе. Катедралата на кръстопътищата, където баща му е бил пастор, а майка му се е молела. Знаел е всеки камък и всяко скришно място. Сигурно му се е видяла идеална. Валтер Бром скрил Слънчевия камък и всичката си документация в криптата на Фрауенкирхе.

Сара се наведе напред към таблото и хвана главата си с ръце.

— Защо не ми го каза преди?

Шофьорът на мерцедеса се обърна към спътника си:

— Чу ли това?

— Да. Истинска златна мина.

— Знаеш какво да правиш. Аз ще се обадя на стареца.

Спътникът не се поколеба. Двайсет години в специалните сили и един месец, който му се беше видял като цяла вечност, в прашна дупка, наречена Фалуджа, отдавна бяха разрушили вярата му в неприкосновеността на човешкия живот. Пресегна се към мобилния телефон на таблото, избра бързо набираше и натисна един бутон. Изражението на лицето му беше много съсредоточено, докато чуваше как телефонът набира номера.

Бомбата беше съвсем просто устройство, по-малка и по-груба от тази, която беше поставил в двореца на Меншиков, но повече от достатъчна, за да свърши работа. Беше прекопирал почерка — характерните особености в направата, използвани от известен атентатор — от бомба, открита по време на нападения върху квартира на Ал Кайда в Хамбург преди три години. Един килограм високоенергиен експлозив С-4, детониран с мобилен телефон, закупен от мъртвия вече терорист през 2004. Обикновено се гордееше, че може да направи достатъчно точна бомба, за да отстрани набеязаната мишена в колата. Но използването на почерка на хамбургския атентатор означаваше използване и на методите му. Един килограм

високоенергиен експлозив щеше да взриви колата на парчета и да унищожи всичко в радиус от 30 метра. Като професионалист излишните жертви го обиждаха, но си даваше сметка, че трябваше да са сигурни.

Няколко фактора диктуваха как следващата хилядна от секундата щеше да се отрази върху пътниците в набелязаната кола. Зарядът и качеството на изработка на отделението за двигателя, двете заедно трябваше да насочат 80 процента от силата на взрива към купето. Започваха да умират, когато ги удареше ударна вълна, разпространяваща се в закритото пространство със скорост от 300 метра в секунда и причиняваща катастрофална промяна в налягането, която пробиваше дробовите, тъпанчетата и червата и резултатът беше така нареченото от специалистите „пълно разкъсване на тялото“ — множество ампутации. Нервната система не е създадена да издържи на подобно натоварване и веднага изключва. Това е щастие за жертвите, които вече са погълнати от пламък с температура 3000 градуса по Целзий, който следва непосредствено ударната вълна и причинява изгаряния първа степен, изгаря косата и дрехите и предизвиква допълнителни вътрешни увреждания, когато свръхгорещият въздух навлезе в и без това съсипаните бели дробове. По време на третата вълна от взрива, точно една трета от хилядна от секундата след детонацията, материалите, които са разделяли пътниците от отделението за двигателя, вече са се превърнали в химически прах от различни изпарени пластмаси, стопен до бяло метал и хиляди остри стоманени парченца, които предизвикват ужасни прободни рани от корема до черепа. До този момент двете жертви вече са в клинична смърт, мозъкът им е със затихващи функции, а споменът за предишната половина от хилядна от секундата — само бяла светкавица. По каприз на физиката, който атентаторът не можеше да изчисли, обединените сили от взрива катапултираха останките от шофьора през зиналата дупка на мястото на покрива заедно с огнената топка от избухващия резервоар с гориво. Тялото на спътника — или поне овъгленият торс от коленете нагоре — остава на седалката си, за да бъде погълнато от пламъците, докато овъглените останки от германския автомобил се търкалят и спират до мантинелата в центъра на аутобана. Разследването и операцията по почистването щяха да затворят магистралата за следващите двама и четири часа.

— Какво беше това? — Сара подскочи от приглушения взрив и се обърна навреме, за да види разширяващата се огнена топка няколко километра назад по магистралата. — Сигурно е станала катастрофа. Изглежда сериозно — може да е цистерна.

Джейми помисли дали да спре, после поклати глава.

— Нищо не можем да направим.

Тя потъна обратно на седалката, забила брада в гърдите си.

— Не, не можем.

Никога нямаше да узнаят, че Дейвид цяла нощ беше спорил с началниците си дали пипането на бомбата, която монтьорът на Мосад беше открил, щеше да провали операцията. Нито че накрая беше загубил спора и в крайна сметка самоволно беше наредил подмяната на последната спирка за зареждане на гориво.

Джейми влезе в центъра на града и зави точно преди широката ивица на река Елба по шосето, което ги поведе през железопътни прелези и затворени фабрики. Спря на половината път. Мълчаха в продължение на няколко минути и наблюдаваха начупения хоризонт на стария град на Дрезден.

— Сгреших. Трябваше да ти се доверя.

— Дяволски си прав.

— Ако не се получи, ще ми простиш ли?

Тя бързо се извърна и го целуна по устните, и под меката светлина на залязващото слънце му се стори, че никога не е изглеждала по-красива.

— Няма нищо за прощаване.

— Сигурна ли си?

— Сигурна. Да вървим да свършим работата.

Той кимна.

Включи на скорост и потеглиха. За да открият Слънчевия камък на Валтер Бром — откритието, което щеше да промени света.

61.

Старият град на Дрезден представляваше любопитна смесица от старо и ново; беше невероятно. Простиращи се ренесансови дворци и подобни на торта опери напомняха за славните дни на саксонската култура и опираха рамо в наблъскани в едно магазини, хотели и кина, неизменната реклама на консуматорския капитализъм във всеки голям град, който заслужаваше да се нарече такъв, през 21-ви век. Но сградата, която привлече погледа на Джейми, докато караше из центъра и търсеше място за паркиране, беше огромна сталинистка спортна зала, покрита с цветна мозайка за дрезденски герои от съветската ера; свидетелство, че градът беше прекарал 45 години в самото сърце на комунистическа Източна Германия. Навсякъде около тях по бреговете на река Елба; гигантски кранове се издигаха над строежите и непрестанното тракане на пневматични чукове нарушаваше тишината на ранната вечер. Въпреки всички строителни работи, Джейми забеляза невероятно голям брой празни, покрити с бурени места и руини, които биха изглеждали по̀ на място на Форума в Рим. Дори и да ги беше забелязала, Сара не коментира. В интерес на истината, откакто бяха влезли в града, не беше казала нито дума.

Стигнаха до Стария пазар, който, в характерния за Дрезден стил, изглеждаше обграден основно от модерни сгради. В дъното на улицата Джейми забеляза знак за подземен паркинг. Отби встрани пред един магазин за китайски порцелан. За миг се почувства като олимпийски състезател по ски скокове, който чака на хълма. Когато сложи ръка на рамото на Сара, усети напрежението в тялото ѝ.

— Ще те оставя тук, за да се обадиш на шефа си. Дръж се естествено и му кажи същото, което аз ти казах. Няма да се бавя повече от пет минути.

Тя се извърна и го погледна внимателно. Почуди се какво ли вижда. Надяваше се да не е истината. Миг за вземане на решение, и накрая лешниковите очи омекнаха. Тя се наведе и допря устни до неговите.

— Ще те чакам тук.

Първият етаж на паркинга беше пълен, така че пое по тясната рампа към долния. Колите бяха паркирани в клетките най-близо до асансьорите и той спря на празно място в дъното на подземие с нисък таван. Докато седеше в колата със запален двигател, усети как тежестта на всичко, което беше задействал, заплашва да го смаже върху седалката. Какво му даваше право да рискува живота на други хора? Ами ако всичко се объркаше? В ума му се появи старческото лице на Матю, чу и думите на Тензин, и осъзна, че никога не беше имал друг избор. Следващите трийсет минути бяха разчертани пред него, като действията в пиеса. Трябваше му само кураж, за да изиграе ролята си. Отвори вратата на колата, когато свистенето на гуми върху бетона извести влизането на втора кола в сградата. Паркингът миришеше на моторно масло и бензинови пари, но не от това му се сви стомахът. Докато отиваше към асансьора, усети как някой го следи от горния етаж; на тавана имаше малък процеп. Спря за секунда. Отгоре — три тихи стъпки и тишина.

Асансьорът беше на десет крачки; той усети как го обзема паника, докато се отправяше към металните врати. Ами сега? Дишай и мисли. За никъде не бързаш. Мисли! С треперещи пръсти атакува връзките на обувките си и ги свали, после по чорапи натисна копчето за нагоре. Стрелката показва, че колата се спуска на долния етаж. Изпрати безмълвна молитва в нея да има някой, който просто иска да паркира. Семейство, включително две деца в училищни униформи, които да се изсмеят на идиота по чорапи, с обувки в ръка. Звънът при пристигането на асансьора го стресна, въпреки че го очакваше. Вратите се отвориха и той усети физическа болка, когато видя празната кабина. Поколеба се. Параноичен ли беше? Сара щеше да го чака. Нямахше значение. Малко параноя беше добре за кръвното налягане. Влезе вътре и натисна копчето за етаж на улицата, бързо изскочи от асансьора и се затича безшумно към другия край, където една рампа водеше към изхода. Изкачи го на бегом и стигна до горе, където се виждаха бариерите и автоматите за талони. Горният етаж беше празен и в дъното му вратите на асансьора тъкмо се затваряха. Полъхът свеж въздух го накара да се усмихне на собствената си глупост.

Още се усмихваше, когато една ръка го стисна за гърлото като метална скоба.

Шок и страх проличаха в реакциите му, но знаеше, че първите няколко секунди в подобна ситуация са решаващи. Успя да забие лакътя си в ребрата на мъжа зад него с достатъчна сила, за да го накара да изсумти и уви десния си крак около крака на нападателя, опитвайки се да го събори. В същото време замахна с две ръце над лявото си рамо, за да сграбчи яката на невидимия съперник, наклони се с цялата си тежест напред и като сгъна лявото си коляно, се опита да го преметне през хълбока си. Със същия успех можеше да се опита да вдигне бетонен блок. Отчаяно замахна с глава назад — беше готов на всичко, за да отхлаби задушавачата хватка, но едва успя да го докосне, което разсмя мъжа. Токовете му задираха по бетона, докато го влачеха безпомощно към тъмна ниша встрани от централния паркинг.

— Два пъти пропусна срещата. Трети път няма да има.

Гласът му се стори познат, но преди да успее да го разпознае, го сритаха и огромни ръце го тръшнаха на земята по гръб, така че черепът му издрънча на пода. Докато главата му още се въртеше, завряха в устата му някакъв мръсен парцал. Лежеше с глава в гаража и крака в нишата. Върху гърдите си усещаше огромна тежест, ръцете му бяха залепени отстрани и той се озова лице в лице с ухилената физиономия, която беше прекалено малка за главата, на която се мъдреше. Опита си да си спомни името и сърцето му спря, когато успя. Густав.

— Научих го от един талибан, който се опитваше да ми отреже топките в покрайнините на Фаркар, горе в Кундун — обясни словоохотливо четвъртитият германец, докато вадеше от якето си голям извит нож. — Познай кой още има топки?

Опря ножа в лицето на Джейми, така че да види всички нюанси на синьото в проблясващото острие, и прокара острия му като бръснач край по бузата на англичанина. Много бавно. Първо от лявата страна, после от дясната; острието изстърга без усилие наболата от два дни брада.

— Не си имал време да се обръснеш ли? Няма нужда вече. Фредерик мисли, че възнамеряваш да продадеш на търг Слънчевия камък, но няма да стане, ясно? — Потупа Джейми по бузата, за да го подчертае. Сега заплашителното острие на ножа висеше точно над

дясната очна ябълка на Джейми. — Няма да стане, защото ще кажеш на Густав точно къде е, или ще свършиш като приятелчето си. Камъкът принадлежи на нас, пазителите на истината; потомците на древните. Само ние знаем как да го използваме по предназначение. — Думите излизаха бавно и механично, все едно бяха научени с непрекъснато повтаряне в класната стая. Джейми тръсна глава, мъчейки се да изплюе парцала, но германецът изтълкува движението като съпротива или предизвикване. — Не. Добре тогава, защото сега двамата с теб ще се позабавляваме малко. — Густав го гледаше безстрастно като касапин, който мисли как да нареже месото. — Очите, ушите или носът? Без езика. Той ще ти трябва по-късно. — Със свободната си ръка поглади Джейми по главата. — Ушите тогава.

Джейми отчаяно с всички сили се опита да избута германеца.

— Шшшшт — тихо каза Густав. — Колкото повече се съпротивляваш, толкова по-зле ще е за теб.

Груби пръсти стиснаха дясното ухо на Джейми и го опънаха здраво. Опита се да изкрещи, въпреки парцала, който запушваше устата му, но знаеше, че никой няма да го чуе. Помисли, че си е изгубил ума, когато червена точица се появи като канцерогенна бенка до лявата устна на Густав. Точицата зашари, и Джейми я проследи. Германецът явно прочете нещо по лицето на пленника си, защото се поколеба дали да реже. Още една ярка точка се появи над сърцето му, и трета — почти по средата на челото. Густав се намръщи и очите му проследиха точката на гърдите му. Трябваше му частица от секундата, за да разбере какво е.

— Не!

Ножът се вдигна високо, преди острието да направи смъртоносна дъга към гърлото на Джейми. Три гърмежа разцепиха тишината.

Сара видя Джейми да излиза от асансьора на паркинга и се запъти да го посрещне. Лицето на англичанина беше преbledняло, почти пепеляво, и първоначално като че ли гледаше през нея. Когато го хвана за ръката, той примигна и ѝ се усмихна насила.

— Хей! Ти трепериш — възкликна тя.

— Разправях се с човека на паркинга. Ще се оправя след секунда.

Запътиха се в посока към реката. Вече беше оживено, офиси и банки се изпразваха и улиците се изпълваха с пазаруващи. На кръстовището на две улици откриха туристическа табела, която ги насочи към Фрауенкирхе, и щом пресякоха, я видяха в дъното на малък парк в центъра на площада.

Сара неволно ахна, като видя извисяващата се осмоъгълна постройка от камък с цвят на мед, която изпъкваше над всичко наоколо, огромния купол с десетметрова камбанария отгоре. Докато пресичаха площада, Джейми се поколеба, разкъсван между това, което знаеше, че е правилно, и това, което знаеше, че е най-добро. Можеше да се обърне сега и щяха да продължат живота си, все едно нищо не се е случило. Но можеха ли? Фредерик и главорезите му никога нямаше да спрат да ги издирват, докато продължаваха да си мислят, че той ще ги отведе до Слънчевия камък. Всеки път, щом отвореха вратата, можеше да се окажат пред някоя човешка месомелачка като Густав. Не. Така трябваше да бъде. Във всеки случай, имаше неща, които той трябваше да научи, и неща, които Сара трябваше да разбере.

Тя усети как забавя крачка и си помисли, че спира, за да огледа по-добре църквата.

— Чудя се какво би си помислил дядо ти за това?

Джейми стисна ръката ѝ — и последното съмнение си беше отишло — и я поведе към святата тишина на вътрешността. Бляскавият бароков таван се извисяваше над главите им, както беше се извисявал и преди триста години, поддържан от щедро изрисувани мраморни колони и етажи от галерии. Прозорците пропускаха почти неземна светлина, от която цялата църква грееше. В купола виждаха лицата на хората, които разглеждаха откъм стъкления край на рампата, извиваща се като дълга спирала нагоре към платформата за гледане. Няколко десетки туристи се шляеха по пътеките и се радваха на чудесата наоколо. Сара го последва до едно място на първия ред пред удивителния златен олтар — произведение на изкуството, и изчака, докато той склони глава, сякаш за молитва.

След няколко минути към тях се присъедини един мъж с конска опашка и дънково яке, който сякаш беше избягал от някоя погруппа от 70-те години. Постепенно се сетиха кой е. Хауърд Вандербилт не се появяваше доброволно в телевизионни бизнес предавания, но въпреки всичките му усилия, няколко негови снимки бяха оцелели.

Изображенията, които използваша, бяха или снимки от времето, когато конската опашка още беше на мода, или размазани кадри на далечна фигура върху яхтата за сто милиона долара, която всяко лято го караше до Бахамите. Джейми опита да се убеди, че го е очаквал, но все пак си беше шок да седи на метри от един от най-богатите хора на света — особено когато мъжът държеше лъскав деветмилиметров пистолет, насочен право в сърцето му.

— Господин Синклер, радвам се най-сетне да се запознаем.

— Бих искал и аз да мога да кажа същото, сър.

Фактът, че Хауърд Вандербилт носеше пистолет, казваше на Джейми всичко, което трябваше да знае за намеренията на милионера индустриалец. Също като Валтер Бром, и Вандербилт беше необяснимо привлечен от Слънчевия камък. Защо иначе човек, който може да купува и продава цели държави, ще се размотава с пистолет, когато разполага с половин дузина идеално обучени убийци, които са на пет метра разстояние? Разположението им говореше, че трябва да вразумят Сара, която явно не беше забелязала пистолета и приличаше на вулкан, който всеки момент ще избухне. Ръцете ѝ стискаха чантата на рамото ѝ и Джейми се надяваше да си останат там.

Суматоха в дъното на църквата сигнализира за нов приток на посетители. Джейми се извърна и видя облечената в черно фигура на Фредерик да си пробива път през охраната на Вандербилт. Четирима охранители с бръснати глави, кожени якета и джинси го придружаваха, като шареха с очи из вътрешността на Фрауенкирхе, и явно не им харесваше това, което виждат. Сигурно още се опитваха да проумеят мистериозното изчезване на Густав и това ги правеше неспокойни — но Джейми се надяваше, че не са прекалено неспокойни. Успокои се, когато Фредерик им заповяда да спрат. Забеляза признаци на гняв, когато безстрастният допреди малко германец позна мъжа, който седеше до него. Интересно, но трябваше да почакаат да видят колко интересно ще стане.

Германецът седна на мястото си на втория ред, от дясната страна на Джейми, на една ръка разстояние от лявото рамо на Хауърд Вандербилт. Служител се приближи до магната и той видимо се стегна, когато чу сведенията, които му предадоха. Вандербилт хвърли крадешком поглед към мъжа, който седеше зад него, и бледите очи на Фредерик се втвърдиха, което потвърди информацията, която господин

Лим беше предоставил в замяна на местоположението на Слънчевия камък. Разбира се, сделката беше малко едностранчива и не се очакваше господин Лим да е част от делегацията, но Джейми се надяваше да е човек, който оценява иронията.

За няколко секунди двата отбора охранители се надпреварваха за места в откритите пространства около пейките, сякаш бяха част от балет със сложна хореография. Вандербилт се намръщи, търпението му явно се изчерпи.

— Както виждаш, Фредерик, държа положението под контрол — каза той през рамо. — Присъствието ти е нежелателно. Можем да говорим по-късно, но сега мисля, че трябва да напуснеш с приятелите си.

Единственият отговор беше кратък смях и по невидим сигнал един от охранителите на Вандербилт застана отдясно на Фредерик, за да не може германецът да си извади пистолета.

Хауърд Вандербилт въздъхна и когато заговори, Джейми усети неувереност в гласа му. Умората на човек, чието време свършва, или идеите, или пък и двете. Явно нещата не вървяха според плана на индустриалеца.

— Причинихте доста неприятности, господи Синклер. Изразходвах много време и пари да търся това, което ни е довело тук. Всичко свършва сега. Ясен ли съм?

— Напълно, господин Вандербилт. — Стори му се, че чу думата „страхливец“, но сигурно Сара просто беше въздъхнала. — Но си мислех, че във вашия свят всичко е въпрос на договаряне.

Вандербилт се надвеси по-близо до Сара.

— Мога да го купя, а мога и да го взема. От теб зависи, синко. Кажете ми цената. Край на игричките.

Джейми поклати глава и се огледа.

— Мислите ли, че вие и отрядниците ви сте единствените, които ме следят, подслушват телефона ми? Сигурно някой сателит на НАСА в момента чува всяка изречена дума. Жизнерадостният господин отзад с двамата си приятели, доколкото знам, е представител на китайското правителство. Всички искат Слънчевия камък, Хауърд, и честно казано, вие сте последният човек, на когото бих го дал. Вие искате да го експлоатирате на всяка цена. Също като Бром.

Лицето на Вандербилт стана непроницаемо.

— Както искаш, синко. — Премести дулото на пистолета от Джейми към Сара. — Каж ми къде са камъкът и документите на Бром, или ще убия момичето.

Джейми го изгледа. Дори и на Хауърд Вандербилт не можеше да му се размине убийство в църква, пълна със свидетели, но изведнъж църквата не му се видя толкова пълна. Млади мъже в черни костюми извеждаха туристите навън. Повечето тръгваха, но Джейми чу как господин Лим любезно отказва да се остави да го придружат до вратата, а отчетливият звук на вдигнат предпазител показваше, че поддръжниците на Фредерик в обществото „Врил“ се готови да отстояват правата си. Джейми се надяваше, че не е сбъркал в подбора на групата, която беше събрал тук — последното нещо, от което се нуждаеше, бе престрелка във Фрауенкирхе.

Вандербилт си пое дълбоко въздух.

— Аз...

Не се случваше често човек като Хауърд Вандербилт да остане без думи, но цевта на малкия пистолет, който Сара Грант беше забила под лявото му ухо, постигна това, което президенти и министър-председатели обикновено не можеха да направят.

— Слънчевият камък принадлежи на Израел — заяви тя достатъчно високо, за да я чуят всички.

— Може би трябваше да го спомена, Хауърд — търпеливо рече Джейми. — Госпожица Грант и красивият господин, който ни държи на мушка от пътеката горе, са представители на народа, който е бил жертван, за да помогне на Валтер Бром да отключи потенциала на Слънчевия камък.

Време беше. Стана на крака и се обърна към всички в църквата.

— Господа — повиши глас и той отекна в огромното пространство, което беше предназначено точно за тази цел. Позволи си да се усмихне на Сара — и дами, това е свято място, нека не го превръщаме във военна зона. Както виждате, имаме сблъсък на интереси за наследството на покойния бригадефюрер Валтер Бром. Господин Вандербилт смята, че е негово божествено право да го използва, и пистолетът в ръката му подсказва, че вероятно е готов да стигне по-далеч от всички вас, за да се сдобие с него. Облеченият в черно господин зад него представлява военизираното крило на обществото „Врил“ и може да има правно основание да заяви, че така

нареченият от Валтер Бром Слънчев камък е подарък от тогавашното тибетско правителство и че инвестицията, довела до голямото откритие за употребата му, е дело на неговите сънародници. Предполагам, че германското правителство може да предяви същите претенции, макар че се съмнявам, че ще го направи официално. Господин Лим — китаецът кимна — от Китайската народна република е готов да спори, че неговата страна има по-голямо законово основание да го притежава, отколкото всеки един от вас, защото Слънчевият камък е бил открит в земята, която неговият народ смята за своя, макар да знам, че поддръжниците на Свободен Тибет ще оспорят претенциите му. И накрая — госпожица Сара Грант, представителка на Израел; тя може да предостави доказателства, които с радост бих подкрепил, за човешките жертви, които народът ѝ е бил принуден от Валтер Бром да даде в преследването на неговата фикс идея. Но, както казах, това е свято място. Не е съдебна зала. Всички сте тук, защото искате да узнаете историята на Слънчевия камък, и най-вече как завършва. Дядо ми, също като бащата на Валтер Бром, беше свещенослужител, така че простете, че ще ви изнеса кратка проповед за алчността. Когато Валтер Бром се върнал в Германия и отворил сандъка, който открил в Тибет, той предположил, че държи в ръцете си предмет с огромно значение: материя, неизвестна досега на човека. Като учен било негов дълг да открие свойствата на веществото, и във време на големи катаклизми за страната му, значението и потенциалната му стойност. Същите промени, които го стимулирали, се оказали и най-голямата му пречка, защото при война на хоризонта никой не се интересувал от вероятности — мечта, която обещавала панацея в бъдеще време — а само от сигурни неща. Но Валтер Бром, въпреки всичките си недостатъци, бил човек с някои достойни за възхищение качества, не на последно място постоянство и самоувереност. По някакъв начин той намира време и средства да продължи с експериментите си. Не знаем как точно е станало, но изглежда, по някое време преди началото на 1941 година стига до заключението, че Слънчевият камък се състои от така наречената сега „тъмна материя“. Това на свой ред води до вероятността дори до възможността за създаването на контролиран ядрен синтез.

Мъжете в църквата се раздвижиха при споменаването на целта, която ги беше довела тук.

— Успял е да потърси подкрепа директно от Хитлер, но любимият му фюрер го е разочаровал. Защо? Защото Хитлер се е боял от мощта на Слънчевия камък. Но един човек не е имал подобни опасения. Валтер Бром продал душата си на дявола, а името на дявола било Хайнрих Химлер.

Изчака да чуе някаква реакция на думите си, но такава нямаше.

— Бром трябвало да действа в пълна тайна. Това означава, че работниците, които построили бункера в планината Харц, трябвало да бъдат унищожени. Стотици, дори хиляди руски военнопленници, полски концлагеристи и, разбира се, евреи били изпратени в газовите камери, щом бункерът бил завършен. Но убийствата не спрели дотук. Учени и техници. Дори пазачи есесовци. Когато дошло време да затвори бункера... когато бил на ръба на ново откритие... Валтер Бром ги пожертвал всичките, за да спаси себе си и ценната си тайна. И така, той не поставял под съмнение етиката, опасността или моралността на това, което правел; знаел цената си до стотинка. Германия можела да изгори, войниците ѝ можели да бъдат избити със стотици хиляди, германските момчета можело да се хвърлят пред танковете, но Валтер Бром и трудът му трябвали да оцелеят. Когато войната свършила, той размахал Слънчевия камък под носовете на хора, които имали по-малко морал и от него, и те налапали цялата стръв.

— Само след месец щели да го приветстват в Америка и да му предоставят повече средства, отколкото дори можел да мечтае, за да завърши проекта си. Ако не бил един мъж. Един мъж видял истинската опасност в Слънчевия камък и Валтер Бром. Този мъж бил дядо ми. Той застрелял Бром с надеждата, че когато умре, Слънчевият камък ще умре с него. Но, разбира се, не станало така, и затова сме тук.

— Стига уроци по история, Синклер. Дошли сме за камъка. Къде е?

Джейми поклати глава.

— Вие сте наредили да убият дядо ми, господин Вандербилт, и един поляк герой от войната на име Станислаус Козловски, който е бил негов приятел. Кой знае още колко са били жертвани върху олтара на алчността ви? Бяхте готов да измените и на своите хора. — Вандербилт трепна, сякаш някой го беше зашлевил през лицето. — О, да, господин Вандербилт! Не сте единственият, който може да подслушва телефони. Предполагам, че двамата с Фредерик ще има

много да си говорите, когато всичко свърши. Но колкото повече неща разбирах за Матю Синклер, толкова по-сигурен бях, че би умрял, за да опази Слънчевия камък от мъже като вас.

— Старецът беше нещастен случай, а полякът се пречкаше. — Гласът на Вандербилт прозвуча едва ли не като молба. — Не разбираш ли, че това е по-важно от живота и смъртта? Слънчевият камък може да осигури бъдещето на планетата и оцеляването на цивилизацията ни.

Джейми не му обърна внимание, огледа се из катедралата и срещна погледа на господин Лим, а после и на Фредерик, преди да съсредоточи вниманието си върху Сара Грант.

— Дойдох във Фрауенкирхе, готов да пожертвам всичко, за да съм сигурен, че завещанието на Валтер Бром ще остане изпълнено. За да го направя, бях готов да вдигна във въздуха това място и всички в него.

Заоглеждаха сградата, като се чудеха дали не са попаднали в капан — всички освен Сара, която беше забравила Хауърд Вандербилт и не сваляше очи от Джейми.

— Но за щастие, няма нужда да го правя.

— Какво искаш да кажеш?

Джейми погледна индустриалеца, като се чудеше какво ли му минава през главата.

— Когато напуснал бункера през февруари 1945 година, Валтер Бром вярвал, че е избрал най-сигурното място в Германия, за да скрие Слънчевия камък. Малкият стар Дрезден, прочут най-вече с фаянса и културата си. Непокътнат от шест години война, и най-вероятно такъв и щял да си остане. Познавал всеки камък от тази великолепна катедрала, защото баща му бил пастор тук. Най-вече познавал каменните подземия под нея като никой друг. Къде по-добре да скрие Слънчевия камък и изследванията си, докато потрябват? Бром сигурно е изчислил, че е лудост да се хабят боеприпаси за бомбардирането на Дрезден в такава късна фаза на войната. — В църквата се беше възцарила пълна тишина. Можеше да шепне и пак щяха да го чуят. — Но Бром забравил, че лудостта и войната вървят ръка за ръка. Има предположения, че решението било взето, защото Вермахтът най-вероятно щял да се изтегли по този път от Чехословакия. По-вероятната причина е, че някой от командването си е търсил още едно квадратче за отмятане в дългия списък с мишени.

Чу горчив смях. Нищо чудно, че Фредерик се бе досетил какво следва. Фредерик беше германец, а германците познаваха историята на Дрезден.

— Валтер Бром вярвал, че Дрезден е идеалното място за опазването на Слънчевия камък. Бил прав... до един момент. Този момент настъпил през нощта на 13 февруари 1945 година, вероятно седмица, след като камъкът бил донесен тук, когато ескадрила 723 от ланкастърски бомбардировачи доказали, че той греши. Центърът на набелязана мишена бил спортен стадион на триста метра оттук в Алдстат, но самолетите маркировачи пуснали маркировката над цигарената фабрика, километър и половина по на изток. Ако всички бомбардировачи били хвърлили бомбите си по мишената, всичко щяло да е наред, но през войната имало едно явление, наречено „бомбено пълзене“, при което всеки следващ отряд хвърлял бомбите си малко по-назад от предишния. В резултат на бомбеното пълзене се получавала стрелка с дължина два километра и ширина два и половина, в най-широката си част. През следващите двацет и четири часа тази стрелка станала най-опасното място на света. Първата атака била последвана от втора, няколко часа по-късно, и нападение през деня от бомбардировачи В17 на американските военновъздушни сили. Двацет и седем хиляди тона експлозивни и възпламеняващи бомби се изсипали от самолетите, които летели на 2500 метра височина, и пламъците на Дрезден се виждали от въздуха от 800 километра разстояние. По средата на стрелата бил Старият град, по средата на Стария град била Фрауенкирхе. Най-малко 25 000 души били убити, смазани под развалините на сградите или изгорени от последвалите пожари. — Той замълча. — Останали само руини.

Господин Лим явно се молеше. Отмъстителните очи на Фредерик не изпускаха тила на Вандербилт. Сара и индустриалецът оглеждаха църквата.

— О, да и това също — увери ги Джейми. — Фрауенкирхе може и да изглежда като ренесансов шедьовър от XVIII в., но е била построена — или възстановена — като точно копие на оригиналната чак след като комунистите се разкарали. Била завършена напълно през 2005 година. От старата катедрала останали само малките черни камъни, с които е украсена отвън. Църквата на това място през 1945 година е била разпръсната на парчета от четиритонна бомба.

Кралските военновъздушни сили по школки маниер им викали „бисквитки“; заравяли се дълбоко в земята, преди да избухнат. Били сред най-разрушителните оръжия в тази невероятно разрушителна война. Бомбата превърнала всичко, включително и подземията на Фрауенкирхе, в прах и тухли. Каквото и да е имало отдолу, е унищожено заедно с милионите тонове руини от Дрезден.

Лицето на Вандербилт беше посивяло.

— Какво е станало с него? — прошепна той. — Какво е станало със Слънчевия камък?

Джейми хвана Сара Грант за ръката и тя не се съпротивлява, когато я поведе към изхода. Никой не се опита да ги спре. До вратата видя проблясващите лампи на пет-шест паркирани полицейски коли. Не завиждаше на Лоте Мюлер за разчистването на дипломатическата бъркотия, но снимките и свалените телефонни записи от господин Лим щяха да помогнат.

— Навън е, Хауърд — отвърна той. — Руините от стария град били използвани за поставяне на основите на новия Дрезден и павиране на двеста километра пътища наоколо. Близо половин милион души живеят върху Слънчевия камък.

Излязоха под лъчите на залязващото слънце.

— Целият е твой.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.